

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Μαρίνα Μερτζο

ΔΥΣΚΟΛΗ, αλήθεια, περίπτωση. Δύσκολη για ανθρώπους συναισθηματικούς, με κεραίες ευπαθείς, με ευγένεια ψυχής, μ' άλλα λόγια για ανθρώπους που είναι άνθρωποι. Όπως ο φοιτητής που μας γράφει. Πάνω στα νιάτα του. Είκοσιτέσσερα, είκοσιπέντε χρονών νέος. Και αντιμετώπιζει ένα δράμα.

Μία κοπέλλα στη ζωή του. Δε μας την περιγράφει. Τι κοριάζεται; Έκείνο που ενδιαφέρει είναι ότι κοντά της είχε βρει την πληρότητα, τη συμπλήρωση του εαυτού του, την κάλυψη του κενού που αισθάνεται ο κάθε άνθρωπος. Γυναίκες και άντρες το ίδιο. Το συμπλήρωμα του εαυτού μας ψάχνουμε να βρούμε. Μήπως σε τελευταία ανάλυση αυτό δεν είναι ο έρωτας;

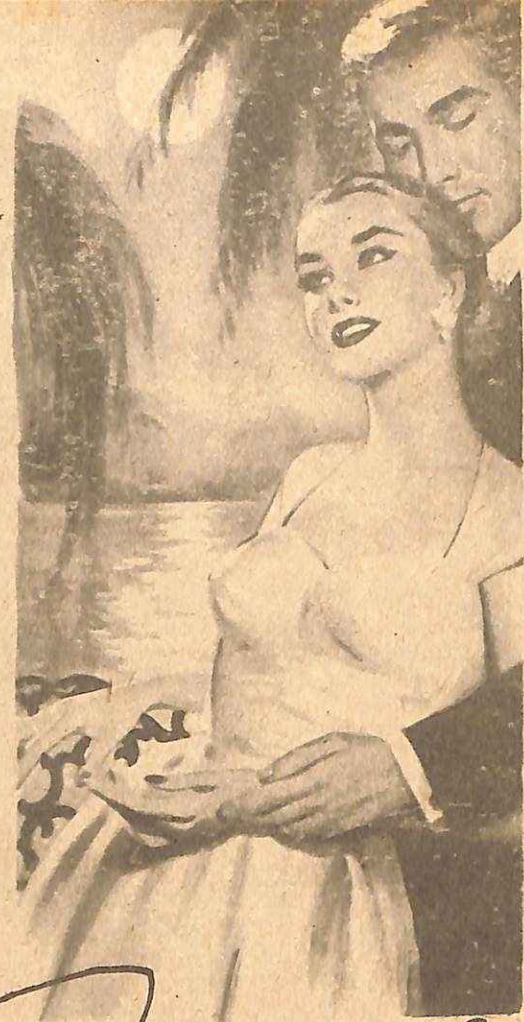
Πολύ συμπαθητική-βεβαιώνει ο ίδιος- αρκετά καλλιεργημένη, εκείνο δε που έκτιμους περισσότερο απ' όλα: η μεγάλη της αξιοπρέπεια.

Δεν ήταν απλό έρωτικό παιχνίδι ή γνωριμία τους. Αποφασισμένοι για γάμο κι' οι δυο τους. Θα παντρευόνταν όταν τελειώνε εκείνος τις σπουδές του κι' ευρίσκε ικανοποιητική εργασία.

Πράγματα σοδαρά, καθαρά, μετρημένα. Μερικοί, παραζαλισμένοι από τους πόθους, ούτε σκέπτονται, ούτε προετοιμάζουν τίποτα. Παίρνουν αποφάσεις στο γόνατο, βαδίζουν στο γάμο, αουλαγιστά, κτίζουν οικογένεια χωρίς γέρα θεμέλια κι' ό,τι βρέξη ως κατεδάσει.

Δεν υποστηρίζουμε ότι για να φτιάξεις οικογένεια πρέπει τα θεμέλια να είναι τόσο στερεά, ώστε ν' αντέχουν στο βίος ούρανοζυγη με εκατό πατώματα. Θα ήταν υπερβολή. Υπερβολή όμως είναι και το άλλο: Να κτίσεις πάνω στο τίποτα. Χωρίς δεκάρα, δίχως δουλειά, χωρίς καμμία προοπτική για το αύριο, χωρίς ούτε της ημέρας τα έξοδα... Που τα πάς; Οικογένεια φτιάχνεις ή κουκλές παίζεις;

Δε βάδισαν αυτοί από τέτοια γραμμή. Νέοι φρόνιμοι, θέλησαν πρώτα κάτι να δημιουργήσουν. Με ειλικρίνεια εκείνη του ζήτησε να ξεκαθαρίσει τις απαιτήσεις του στο ζήτημα της προίκας για να

την αρρώστια

Δεν ήταν απλό έρωτικό παιχνίδι ή γνωριμία τους...

γουν και καταστρέφουν τους καρπούς των περιπτώσεων τους πριν ακόμα προλάβουν να σαρκωθούν, κι' άλλες τρέχουν στους γιατρούς και στους αγίους και παρακαλούν να ευνοηθούν τα άγωνα σπλάχνα τους.

Θα ήταν δυστυχής αν φανταζόταν ότι άτεκνη πρέπει να μείνουν. Πρέπει. Αν δεν πειθαρχήσουν, κινδύνος θανάτου. Άλλα μίπως και χωρίς παιδιά, δεν την παραινούν οι κινδύνους; Μία παραμικρή αφορμή, μία μπουκιά παραπάνω, μία γουλιά παρακάτω, μία ένεση που δε θα γίνει στην ώρα της θα μπορούσαν να της στοιχίσουν τη ζωή. Ζωή στη γυάλα. Υπαρξή πλασμένη από ιστούς άραχνες. Κρέμεται από μία κλωστή, από μία σταγόνα, από μία πνοή ανέμου.

Κι' ο άλλος, ο μέλλον σύζυγος; Πώς αντιμετώπιζει την κατάσταση αυτή; Δε θα είναι για πάντα στην κλινική ή κοπέλλα, θα φύγει κάποτε απ' αυτήν. Άλλα η ζωή της θα είναι πάντα ζωή νοσοκομείου.

Σε μία τέτοια περίπτωση ποιο είναι το χρέος του;

Άλλα πριν μιλήσουμε για χρέος, ως μιλήσουμε για τα συναισθήματά του απέναντί της αρρώστης. Έρωτευμένος πάντα. Η αρρώστια δε σκότωσε την αγάπη του. Απεναντίας την τόνωσε με τη συμπίεση. Την αγάπη και την πονιά. Ξέροντας από τους γιατρούς την πραγματικότητα, κοντά της περνά τις ώρες του.

Κουράστηκαν οι φίλοι, άρχισαν να θαρρούνται οι συγγενείς. Μένει αυτός αλύγιστος για να βρικοκταί στο πλευρό της. Πώς την ανακουφίζει η παρουσία του... Φωτίζονται τα μάτια της όταν τον βλέπει να πλησιάζει το κρεβάτι της, οα να πλησιάζει τη νυχτική της κλίνη. Η ύπαρξή του την τόνώνει. Τίποτα δε μαρτυρεί ότι ηγναινει ο γους της στο κακό. Άλλοιμονο, αν μόνον την αλήθεια. Άλλα κι' αλλοιμονο αν κάποια στιγμή τον χάσει από κοντά της. Θα χαθεί κι' αυτή. Έδώ σε όλο. Διπλές ανυψίδες. Η μία ανυψίδα που προέρχεται από σένα τον ίδιο. Άγαπη και η αγάπη δεν σ' αφήνει να σπάσεις ένα δεσμό καταδικασμένο από την επιστήμη. Άλλα κι' αν υποθέσει ότι, πειθαρχώντας στη φωνή της ψυχής λογικής, σφίξης την καρδιά, πνίξης την αγάπη σου και κόψης τη μία ανυψίδα, μένει η άλλη, αυτή που σε δένει με το καθήκον, με την υποχρέωση, με την ανθρωπιά. Πώς να ξεκόψης όταν ξέρεις ότι κλείνοντας οριστικά πίσω σου την πόρτα, κλείνεις και το δικό της κύκλο των ημερών;

Θα τη σκοτώσει αν φύγει. Ούτε συζητάει. Σκοτώνει φεύγοντας, σκοτώνεται πάλι. Σκοτώνουν σ' αυτόν, θα είναι παρωδία γάμου. Γάμος τυπικός, χωρίς περιπτώσεις, δίχως γονιμότητα. Κι' αν κάποια στιγμή αντιληφθεί την πραγματικότητα, πόσο θα μπορούσε τότε να την πείσει ότι ο άντρας αυτός δεν έγινε μόνο από οίκτο άντρας της; Πώς θα πιστέψει ότι την πήρε επειδή την αγαπά τόσο, ώστε να μη μπορεί να ζήσει μακριά της; Δε θα το πιστέψει όσο θεμελιώνεται η ουσία του. Άλλα και στην περίπτωση που θα το πιστέψει είναι τόσο η αξιοπρέπεια και η περηφάνειά της, ώστε να μη ανεχθεί να χαράμισε έναν άνθρωπο που της δίνει τα πάντα, ενώ αυτή δεν έχει να δώσει τίποτα. Να το καταλάβει μόνη της και να του δώσει φύλλο πορείας; Κακό. Να της το πη ο ίδιος; Απάνθρωπο. Να βάλει τρίτους να της το πουν; Κακό. Να μείνει χωρίς να πη τίποτα; Θυσία του εαυτού του, θυσία της ζωής του. Να περιμένει το θαύμα ή την πρόοδο της επιστήμης που θα γιαιτρέψουν την αρρώστια ή οποία θεωρείται σήμερα ανίατη; Τόσο αδέσποιο κι' αυτό...

Αναπτύσσοντας το δράμα του μία λύσι αναζητεί. (Τι να κάνω λοιπόν; Ποιά λύσι ν' ακολουθήσω;)

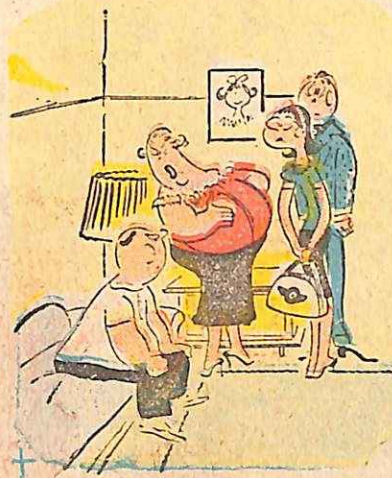
Σε ερωτήσεις όπως αυτή δεν έχει δικαίωμα ο τρίτος ν' απαντήσει. Ζήτημα καρδιάς και συνειδήσεως. Ζήτημα αντιμετώπισης της ζωής. Καθένας τη βλέπει με τον τρόπο του. Τον τρόπο όμως αυτό δε μπορεί ούτε να επιβάλει ούτε και να υποδείξει στον άλλον. Τι ν' απαντήσει, όταν ένας έρχεται και σου λέει (αγαπά μία ανίατη αρρώστια); Τίποτα πιο εύκολο από τη γλώσσα της λογικής. Άπλο να του πής: Παράτα την και φύγε. Κι' αν φεύγοντας δέχεται κράτηση το βάρος του χωριού; Αν, ευαίσθητος όπως φαίνεται, καταδιώκεται σ' όλο το βίο του από τις τύψεις γιατί η λογική του προκάλεσε τη δυστυχία και το θάνατο του προσώπου που αγαπάει.

Σε τέτοιες περιπτώσεις οι άντρες δεν περιμένουν έξω απ' αυτούς τη βοήθεια. Ανάλογα με την έννοια που δίνει στον έρωτα, στη συνειδήση, στο καθήκον, στην ανθρωπιά, θα κρίνουν και θ' αποφασίσουν. Σ' εμάς τους άλλους λόγος δεν πέφτει. Ένα και μόνο: Να σταθούμε με σεβασμό μπρος στο δράμα. Να σταθούμε ακόμα με εκτίμηση εμπρός στο νέο αυτό που τόσο ψυχική ευγένεια εκδηλώνει.

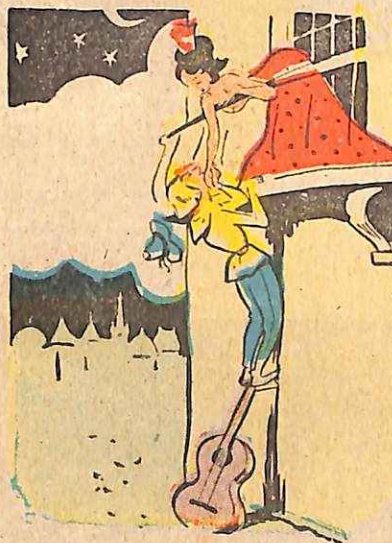
Θε πήραν συνθήκη ναχουν πρόχειρες τις βρισιές εναντίον της νεότητος. Παλλά τους σέρνουν. Η αδυναμία των γεροντότερων είναι να μη προσέχουν παρά τις κακές μόνο πλευρές των νέων. Είναι όμως τόσες οι άλλες... Παλλά τα παλιόπαιδα. Άλλα και τόσοι νέοι με αρετή, με εντιμότητα, με φιλοτιμία, με υψηλή τη θερμοκρασία των αισθημάτων. Ένας απ' αυτούς ο σημερινός. Δεν έχουμε αρμοδιότητα ν' απονέμουμε εύσημα. Άλλα και τίποτα δε μας εμποδίζει να εκτιμήσουμε τη σοβαρότητα της σκέψης του και την ευγένεια των αισθημάτων του.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

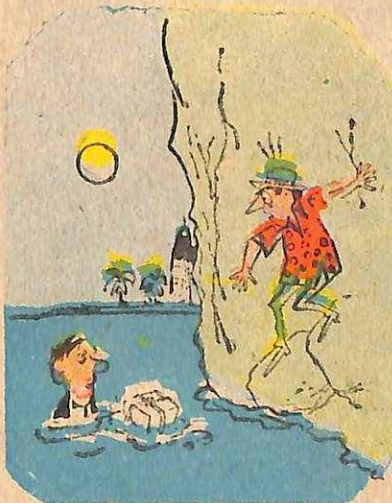
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Τη στείλαμε στα μεγαλύτερα ξενοδοχεία για να ξεκουράσουν κανένα καλό γαμπρό κι' αυτή έρωτευτηκε τον γκρουμ του ασανσέρ!...

— Μ' αρέσει πρό πάντων που έχεις έναν πολύ δικό σου τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιείς την κιθάρα σου!

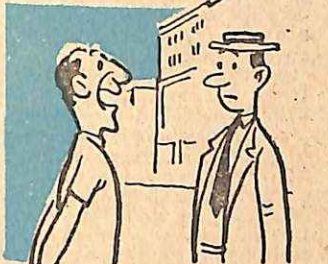

ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΑΠΟΠΕΙΡΑΣ

— Σαν βλάκα έδεσα από σγοιν' μιά έλασσοπέτρα!...

Ο ΛΗ ή πρωτεύουσα κάθε Κυριακή αδειάζει και λαμβάνει την αγουσαν προς το ύπαιθρον. Νομίζει κανείς ότι πρόκειται περί εξέλασης και πανικοβλήτου εκκενώσεως πόλεως, εν όψει του εκθρόνου της... Κυριακής. Έρμη ή Αθήνα, ελάχιστα τ' αυτοκίνητα στους κεντρικούς δρόμους, που και που μερικοί διαδότες, σαν εγκαταλειφθέντες οπλίται οπισθοχωρήσαντες στρατιάς. Σ' αυτούς τους δρόμους χαιρέται κανείς να περπάτα.

Και ιδού λοιπόν, μία σκηνή στην οδό Σταδίου, την περασμένη Κυριακή, ώρα 6η

απογευματινή. Πρόκειται πά λι περί συναντήσεως δύο φίλων. Και μετά το «γεια σου» και τα λοιπά έπακουλουθρί ή έρωτα:

— Πώς τέτοια ώρα στην οδό Σταδίου, θανάσκα;

— Να σου πω. Κώστα μου. Έγώ, καθώς ξέρεις, είμαι τύπος ρομαντικός, μονήρης και μ' αρέσει πολύ ή ηούχια.

— Λοιπόν;

— Αί, Κυριακή είναι, μου ήρθε ή όρεξι να κάνω ένα ρομαντικό περιπάτο στην έρημιά. Και βγάκα στην οδό Σταδίου. Δεν είναι χαρά θεού;

— Ιδού, λοιπόν, ότι ο ήσυχότερος Κυριακάτικος περιπάτος για τους Αθηναίους, είναι ή έρημος της... οδού Σταδίου.

—

Σ ΤΟΥΣ δημόσιους δρόμους της Αττικής, μεταξύ των άλλων οχημάτων που μεταφέρουν τα πλήθη των εκδρομικών, θωνώνται και πολλά από τα λεγόμενα (τρικυκλα). 'Ητοι, μοτοσυκλέτες που τις μόν καθημερινές χρησιμοποιούνται συνήθως για τη

μεταφορά πραγμάτων, τα δε Σαββατοκυριακά για τις έσοχικές μετακινήσεις των ιδιοκτητών της οικογενείας και της παρέας τους. Και βλέπει κανείς απάνω στα ευπαθή αυτά οχήματα, πέντε, έξη, οκτώ και δέκα αισιοδόξους ανθρώπους φορτωμένους και πως κοστίζουνται εκεί πάνω, μόνο ο θεός της... ισορροπίας και της... ανισορροπίας γνωρίζει.

Περνώντας, λοιπόν, ένα τέτοιο τρικυκλο από την οδό Μεσογείων, φορτωμένο ως... άνθρωπος, πύργος. Παρατυχόντες διαδότες έμειναν καταπληκτοι πρό του θεάματος.

— Πόσοι είναι;

— Τρεις, πέντε, οκτώ, έννεα έντεκα!

Έντεκα άνθρωποι, που θα μπορούσαν να γεμίσουν μισό λεωφορείο, άπάνω σε τρεις ρόδες, γελαστοί, φω-

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4-ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4

νασκούντες, καλαμπουρίζοντες και άδοντες.

— Νομίζω πως ήταν δώδεκα, είπε άλλος καταμετρητής.

— Όχι, έντεκα ήταν! έβεβαίωσε ο πρώτος.

— Δώδεκα.

Και παρατυχόν τρίτος:

— Τι σκοτίζοσαστε, βρέ παιδιά, με τό πόσοι ήταν; Αύριο θα τους διαβάσουμε στην... έφημερίδα!

— Ας χτυπήσουμε όμως, ξύλο, έστω και κατόπιν έσορτής. Άλλα και όλίγη ελάττωση στο φορτίο δεν βλάπτει, προς όφουσην της τιμής της... δημοσιότητας.

—

Σ ΥΝΗΘΕΣ οι δημόται διαμαρτύρονται κατά των δημοτικών αρχών, διότι δεν τους φτιάχνει το δρόμο. Μπορείτε, τώρα, να πιστέψετε ότι είναι δυνατόν να συμβεί κάτι τό... αντίθετον; Και όμως συνέβη. Σ' έναν πρό

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Κι' έκλεισε απότομα το παράθυρο, ό βαθύτατα έξω νισμένος Αθηναίος, ενώ οι

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

— Λοιπόν, Ζάκ, είσαι αληθινός καλλιτέχνης στη δουλειά σου! Είπε ο ζωγράφος Μανερέ στον κηπουρό του.

— Όχι μόνο εγώ, κύριε, απάντησε εκείνος. Ένα δειλό χαμόγελο. Με βοηθάει κι ο γιος μου... Ω, είν' ένα κομμάτι μάλαμα! Τον καμαρώνω... κι ας μην είναι εντελώς παιδί μου!

Ο κηπουρός έσκυψε το κεφάλι του, σαν να μετανοούσε γι' αυτό που είχε πη. Μά ο Μανερέ επέμενε τώρα να μάθει πιά πολλά. Κι ο άλλος άρχισε:

— Ναι, είναι παιδί της γυναίκας μου... Έδώ και 20 χρόνια, ζούσα άκομη στο χωριό μου κι ήμουν έρωτευμένος με την θυμωμένη Σουζάν. Μά δεν τολμούσα να της φανερώσω το μυστικό μου. Κόμπιαζα, κάθε φορά που πήγαινα να της μιλήσω... Στο τέλος, τ' ανάλαβε η μητέρα μου. 'Η Σουζάν δεν είχε δει. Οί γονείς της μείνανε συμφωνοί...

— Μά, γιά κακή μου τύχη, τότε ακριβώς γύρισε απ' το στρατό ο φίλος μου ο Σαράλ. Κατάφερε να ξετρελλάνει τη Σουζάν, και μία μέρα το σκόσανε οι δυο τους κρυφά γιά το Παρίσι. Έπεσα βαρειά άρρωστος απ' τον καύμό μου. Έξη δόλκηνες βδομάδες πάλεψα με το Χάρο. Γιάτι λήστευα αυτή τη μικρή κι' απελευθέρωσα που την είχε χάσει.

— Μία άκατανίκητη έπιθυμία να την ξαναδώ με τυραννούσε, μέρα καί νύχτα. Πέρασε έτσι ένάμιση χρό-

νος. 'Υστερα δέ βάστηξα πιά κι' έφυγα γιά το Παρίσι. Είχα μάθει τη διεύθυνση της Σουζάν. Πήγα ίσια στο σπίτι της.

— Έμεινε σ' ένα βρώμικο και μισοσκοτεινό δωμάτιο. Άνέβηκα την ετοιμόρροπη σκάλα. Μπήκα σέ μία αληθινή τρώγλη κι' αντίκρισα μία κατάχλωμη γυναίκα να με κυττάζει με μάτια άφηρημένα, γεμάτα πόνο και κατάντησι. Δίπλα της, πάνω σ' ένα έλεγεινό κρεβάτι, ένα μαυρό έκλαιγε.

— Τί γίνεσαι, Σουζάν; της είπα μαλακά.

— 'Εκείνη άρχισε τότε να κλαίει και να μου εξηγεί, τι δέ μπορούσα να καταλάβω. 'Ο Σαράλ την είχε έγκυα-λείψει γιά μία άλλη, μία κοινή γυναίκα που βρόθηκε στο δρόμο του. Έμεινε μόνη, έρημη, με το άμειρο έκείνο παιδί που ήταν καταδικασμένο να πεθάνει!

— Άκούω, Σουζάν, μου είπα με λυγμούς. 'Ο γιάτρος λέει πως δέ μπορεί πιά να κάνει τίποτα... Είναι ζήτημα αν θα τ' ό βρή ζωντανό ή αύριανή μέσα!

— Άδύνατο να σάς πώ πόσο κακό μουκανε αυτή η φοριχτή δυστυχία, αυτό το άβλο περιβάλλον... Άνατριχιάζω και τώρα που τ' άσκέπτομαι...

— Άσε να δούμε, είπα. 'Όσο ζή ακόμη, δέ γάθηκε κάθε έλπίδα...

— Της τάλεγα γιά να την παρηγορήσω. Κυττάζα το μαυρό, που ήταν σαν λυμνή λαμπάδα. Έπρεπε ν' άδιαφορώ γιά την κατάσταση

σί του. Μά είχε ένα χαριτωμένο μουτράκι, που μοιάζε καταπληκτικά με της μητέρας του. Αυτό μου κίνησε τη συμπάθεια. Τό πήρα στην άγκαλιά μου — γιάτί είχα άκούσει να λέγε πως πολλές φορές μπορεί κανείς να κάνει καλά ένα μαυρό, μόνο με τό να τό κρατήσει στο χέρι του και να τό σεργιανίζει σέ μία κόμαρα...

— Άσε να δούμε... ξαναείπα στη Σουζάν.

— 'Ενοιάδα εξαιρετικό θάρρος και μία μεγάλη πίστι πως θα τούκανα καλό... Δέν ξέρω πόση ώρα τό κράτησα έτσι στην άγκαλιά μου, μέσα σ' έκείνο τό στενόχωρο δωμάτιο.

— 'Ηταν καλοκαίρι. Μ' έπνιγε η ζέστη, μ' όλο που ήταν άνοιχτό τό παράθυρο. 'Απ' τό μέτωπό μου έτρεχε ο ιδρώτας σέ χοντρές στάλες.

— Περνούσα ώρες άγωνίας. Μά κάτι τι μούλεγε μέσα μου πως η προσπάθειά μου αυτή δέ θα πήγαινε χαμένη.

— Πραγματικά, σέ λίγο, τό μαυρό έπαψε να βρογγιά. 'Υστερα έπεσε σ' έναν ύπνο, που μοιάζε με λήθαργο.

— 'Εγώ έξακολουούσα να τό κρατώ και να περπατώ άδιάκοπα. Μά στο τέλος είχα τόσο κουρασθή μ' αυτό τό άτελείωτο πηγαινε-έλα, που τ' ά πόδια μου είχαν άρχίσει πιά να λυγίζουνε, λές και δέ μπορούσαν να κρατήσουν τό βάρος τού κοριού μου.

— Άρχισε να χαράζει. 'Απ' τ' άνοιχτό παράθυρο έδλε-πτα να φωτίζονται οι άντι-κρύνες σκεπές τών σπιτιών.

— Δέ θα με πιστέψετε!... 'Όταν βγήκε πιά καλά ο ήλιος, τό μικρό σήκωσε τό κεφαλάκι του κι' άρχισε να χαμογελά!... Είχε σωθή! Κάποια άνώτερη δύναμη τό είχε σώσει!

— Κι' έτσι έπρεπε να γίνει. Γιάτι καταλαβαίνετε, βέβαια, τί ευγνωμοσύνη αισθανόμην στήν ψυχή της γιά μένα η Σουζάν ύστερα απ' αυτό! Με κυττάζε σαν σωτήρα, σαν άνθρωπο που κά-τησα, σαν άνθρωπο που κά-τησε τα θάματα. Μου φιλούσε τ' ά χέρια, έκανε σαν τρελή...

— 'Ο έρωτας, κύριε — έπεί-τρέψτε μου να σάς πώ — δέν είναι ποτέ άληθινός ό-ταν γεννιέται άνάμεσα σ' ά-τίπολα φίλια μίας νεα-νικής τρέλλας. Μά δέν είναι τό ίδιο κι' όταν γεννιέται από μία βαθεία ευγνωμο-σύνη...

— Άπόδειξη η άγάπη μας με τη Σουζάν. Είκοσιδυό χρόνια τώρα είμαστε παν-τρεμένοι, κι' ούτε έσθυσε ούτε θα σβύση ποτέ η άγά-πη μας... όσο κι' αν λένε πως στα γεράματα ό έρω-τας μεταβάλλεται σέ μία καλή φίλια.

— Γί' αυτό και δέ λυπά-μαι γιά κείνη την ιστορία με τό Σαράλ. Συλλογίζομαι μάλιστα πως έξ αίτίας του δέθηκε πιά πολύ μαζί μου η Σουζάν... Καταλαβαίνε-τε τώρα γιάτί άγαπή κι' τό γυιό της σαν νάτανε δι-κό μου παιδί... Τί λέτε; Δέν έχω δίκιο;

— 'Ο ζωγράφος ξανάνηψε τό σθυσμένο τσιμπούκι του και κούνησε τό κεφάλι του — σημείο πως συμφωνούσε

Z. PONY

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΣΤΕΡΙ

Η χαριτωμένη αυτή κοπέλλα είναι η εικοσάχρονη Ντόρλε Σούντερμαν, άνε-ψία τού μεγάλου Γερμανού θεατρικού συγγραφέως και ποιητή Χέρμαν Σούν-τερμαν, που πέθανε τό 1928. Η Ντόρ-λε, που έχει καταπληκτικό θεατρικό τα-λέντο και πού εκπαιδεύθηκε στήν περ-φήμη δραματική σχολή τής 'Ράιναρντ' πρωταγωνιστή τ' όλο νέο γερμανικό φίλμ 'Ερίνι' και 'Ερίνι', πού γυρίστη-κε με σερίο την όμώνυμη νουβέλα τού θείου της.

ΕΙΔΕ ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΛΟΧ-ΝΕΣ

Ο 'Αγγλος έπιστήμων Τζόννυ Νιούμ-πολντ, πού κάνει διάφορες έρευνες στή λίμνη της Σκωτίας, σχετικά με την ύ-παρξη τού τέρατος τού Λόχ-Νι, προ-σεβλήθη κατά την τελευταία του κατά-δυσι από καρδιακή έμβολη και περιου-γέλη σέ κούκα χάλια από ένα περα-στικό γιάτ. Αυτό έκανε πολλούς να ψι-θυρίσουν πως ό έπιστήμων τό έπαθε α-υτό, έπειδή είδε τό θρυλικό τέρας.

Συγκινητικό και πονεμένο αθηναϊκό μυθιστόρημα υπό 'Ιωάν. 'Αναγνώστου - Μπουκουβάλα

ΑΤΕΛΕΙΑ ΤΗ ΘΥΣΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μίκης γύρισε στήν 'Ελλάδα με την άπόφαση να ζητήσει από την θεία Εύτερ-πη να τον βοηθήσει και στήν ανάγκη να της κλέψει μερικά χρήματα. Κι' έτσι βρέ-θηκε μπροστά στή θεία. 'Εκείνη, με τη σειρά της, τού διηγήθηκε τη θλιβερή ι-στορία της και ό Μίκης έφυγε με την ύ-πόσχεσι ότι θα πήγαινε να συνάντησε τον άδελφό τους, τό Μάνο. Η θεία Εύτερπη στο μεταξύ ζήτησε τό δικηγόρο της, κι' ένα συμβολαιογράφο γιά να κάνει τη δια-θήκη της, αφήνοντας στή θανούλα να κα-ταλάβη πως δέν θα την ξεχνούσε. 'Όταν μάλιστα την είδε να κλαίει γιά την τύχη της, της είπε ανιγναικά ότι με τό χρήμα άνασπλώνονται πολλά έρεπία...

20ον — Τό ξέρεις γιά μένα, θεία, φι-θύρισε η θανούλα.

— Ναι, τό ξέρω, την έκοψε ζω-ρά η γερόντισσα. Τό ξέρω. Σέ είδα, παιδί μου. 'Όταν ρίχτηκες να με σώσης, δέ σκέφτηκες την κληρονομία. Γί' αυτό, σ' έκλεισα μέσα στήν καρδιά μου... Ναι, θανούλα. Στο λέω. Μουκανε τόσο καλό. 'Όχι μόνο έπειδή μ' έσωσε, αλλά έπειδή μ' έκα-νε να πιστέψω ότι υπάρχει καλωσύνη στόν κόσμο. Γί' αυτό κι' έγω, θανούλα, δέ σου λέω πολλά... 'Ενα μονάχα. Κάθισε έδώ, να συνέλθεις, να ίσσορροπήσεις ό οργανισμό σου, και να μου κάνεις κι' έμένα συντροφιά. Κι' έπειτα σκέψου σοβαρά να ξεραχίσεις τη ζωή σου. Τό οικονομικό τό ζήτημα μ' ή- άλλο έλέει να σου πω; Στάσου, μη σέ πιάν η άπαισιοδοξία. 'Υπάρχουν πολλά κα-λά παλληκάρια, πού θα δέχονται εύχαρίστως ένα παιδί, ένα νόθο παιδί, αν προτιμάς, ό-ταν συνοδεύεται με σεβαστή προίκα.

— 'Όποιος με πάρη έτσι, θα με περι-φρονή...

Σήκωσε η γερόντισσα τούς ώμους της. — 'Όλη η ζωή είναι μία κωμωδία, θανούλα! 'Ο ένας περιφρονεί τόν άλλον, κι' όμως αυτό δέν έμποδίζει τόν κόσμο να συν-αλλάσσεται, να δείχνει έκτίμησι...

— Μά ένας γάμος με βάσι τό χρήμα και την περιφρόνησι...

— 'Όλα συνήθίζονται, θανούλα. Κι' αν στήν άρχή σέ πάρη κανείς μόνο γιά την προίκα, έπειτα θα δ' ή τις χάρες σου...

Έσκυψε η θανούλα τό κεφάλι. Τά λόγια της θείας της δέν της έφεραν χαρά. 'Ισα-ίσα, άκούγοντας πως δέν είχε να νοιαστή γιά τό οικονομικό ζήτημα, καταλαβε ακόμα πιο βα-θεία τη δυστυχία της.

Κι' είχε την έντύπωση πως κάποιο βαριδί-κρεμόταν σ' όλη της τη ζωή. 'Ο Ντίνος κι' η άλλη έκείνη κοπέλλα, η εδιδάντροπη, όπως την έλεγε η δυστυχία Κλειώ.

«Η δυστυχία του είναι και δυστυχία μου, συλλογίστηκε, η ντροπή του και ντροπή μου...»

— Πόση λάσπη γύρω μου, ψιθύρισε, σά να μονολογούσε.

— Λάσπη, άπόρρησε η Εύτερπη.

— 'Ο Ντίνος... ό...

— Αφηρημένη, πήγε να μιλήσει γιά τό Μικέ. Έπειτα δάγκωσε τό χείλι της.

— Κι' έγω; ψιθύρισε με άπελπισία. 'Α-ναλογίστηκες ποτέ σου, θεία, πόση ντροπή έφερα στό σπίτι μου έγώ; Κι' ακόμα, δέν ξέρω τί θα γίνει. Τό παιδάκι μου, πως θα τό κρύψω; Θα μεγαλώσει! Θα ντρέπεται γιά μένα, γιά τόν πατέρα του...

— 'Ενοιάζε ένα άδόσταχτο, βάρος στό στή-θος. Ναι, τώρα που είχε ήσυχασί από τη βιοπάλη, ό σκέψεις έρχονταν πιά εύκολα, αλ-λά πιά βασανιστικά.

Οι δυό υπηρέτριες είχαν κιάλας αναλάβει υπηρεσία. Μ' ένα τηλεφώνημα, είχε λυθεί τό ζήτημα. Μισόδο τρικομύδατοι και αείωτες. 'Η μαγειρίσα ήταν ίσαμε σαράντα χρόνων, μ' ένα μάστο πιστοποιητικό από άριστοκρα-τική στήντα. 'Η καμαριέρα είκοσι χρόνων κομπελίτσα, σέβητα, σπύθα. Δέν είχε δου-λεία στό σπίτι η θανούλα, έκτός να προ-σέχη τό παιδί. Κι' τό μυαλό της είχε την εύκαιρία να σκεφθεί και να πονέσει.

— 'Εκεί πουνούθε όμας τη θλίψη να την τσα-κίση, χτύπησε τό κουδούνι, κι' η καμαριέρα,

μου δέ θα μπορούσα να θυσιάσω γι' αυτόν. Την κυττάζε σά να μη καταλαβαίνε.

— Τόν αγαπάς, ψιθύρισε επί τέλους. Πως δέν έγινε μίσος η άγάπη σου, μετά τόσα πού τράδησε;

— Τόν αγαπώ, άποκρίθηκε άπλά.

Κάθισε σέ μία πολυθρόνα ό νέος. Φαινό-ταν τσακισμένος.

— Τότε... Δέν ξέρω τί να σου πώ, τί να σου προτείνω, θανούλα. Είχα έρθει με την άπόφαση να σέ πάρω και να φύγουμε. Ναι, να πάμε στό εξωτερικό. Κάπου, στήν άκρη τού κόσμου. Ν' άρχίσω πάλι την τέχνη μου. Θα κέρδιζα και γιά σένα, και γιά τό παιδί σου, και γιά μένα... Θα υποφέραμε στήν άρ-χή, θα πεινούσαμε, στό τέλος όμως θα τό καταφέρναμε. Δέ με τρώμαζε να ξαναρχίσω τη ζωή μου από την άρχή γιά σένα. 'Όταν μου είπε όλη την αλήθεια ό Μίκης, θανούλα, η καρδιά μου σπάραξε, αλλά δέ φαντάστηκες και πόση άνακούφιση ένοιώσα άδερφούλα μου. Δέ φαντάζεσαι πόσο πονούσα όταν σκε-φτόμουν, ότι ήταν δυνατό νάχης φερθή τόσο φοριχτά έσύ, η έρημική, η τιμημένη μου ά-δελφή. Ν' αγαπάς τό Ντίνο, κι' όμως να δώδης σ' άλλον άντρα, νάχης παιδί από άλ-λον άντρα!

— Τό πιστεύεις πως ήταν δυνατό αυτό; τόν ρώτησε με παράπονο.

— 'Όλη μου η ύπαρξη τό απέκρουσε. Κι' όμως, έσύ η ίδια μου τό είχες διαδεβα-σει. Κι' η λογική μου με άνάγκαζε να τό πα-ραδεχτώ!

— 'Αν ήταν δικό του τό παιδί, έλεγα, θα πήγαινε σ' έκείνον. Θα είχε αξίσεις... Γιά να μη τό άναγκωρίξη ό Ντίνος γιά παι-δί του...

— Μου έχοταν τρέλλα θανούλα. Δέν ξέρω τί υπέφερε έσύ, αλλά ίσως λιγώτερο μι-χικά απ' ό,τι υπέφερα έγώ...

Τά μεγάλα, γαλανά της μάτια, σπληνώθη-καν στά δικά του. 'Ενας κόσμος δόλκηνος δόνησε πέρασε σ' αυτή τη ματιά. Τό κτά-λαβε ό Μάνος και της έσώσε με πόνο:

— θανούλα... Πές μου τί θέλεις, τί νο-μίζεις πως θα ήταν δυνατό να σέ κάνει ευ-τυχισμένη;

— Δέν υπάρχει πιά εύτυχία γιά μένα, Μάνο, πού άποκρίθηκε, με φωνή βασανισμέ-νη. 'Ο,τι και να σκεφτό, τό καταλαβαίνα πως δέν υπάρχει εύτυχία.

— Έλα στό σπίτι... Μονάχα τό παιδί...

Τού χαμογέλασε πικρά:

— Τό ξέρεις πως δέ γίνεται... Πως νάρ-θα στό σπίτι, πως ν' αντιμετώπισω τις γει-τονισσες, με τό παιδί; 'Εξ άλλου, έδωσα τό λόγο μου στή θεία...

Με λίγα λόγια, τού διηγήθηκε γιά τη συμφωνία πού είχε κάνει με τη θεία τους. 'Ο Μάνος άνάσανε με άνακούφιση:

— Είναι κι' αυτό μία λύσι, θανή. Κά-θισε έδώ, τό μαυρό σου θάχη καθαρό αέρα, Κανένας δέ σε ξέρει... Κι' έπειτα, βλέ-πουμε...

— Έπειτα θα μεγαλώσει τό παιδί... Έ-πειτα, θα πεθάνη η θεία Εύτερπη... και ό' άναγκαστώ να φύγω από δω...

Ζάρωσε με μετωπό τού ο Μάνος. Κι' ά-ξάρνα, πετάχτηκε:

— θανούλα, πήρα μία άπόφαση...

Τόν κυττάζε με άγωνία.

— Πές μου άλλη μία φορά: Τόν αγαπάς σ' αλήθεια, τό Ντίνο;

— Πιο πολύ από τη ζωή μου!

— Κι' αυτός, λές είναι δυστυχισμένος;

— Ναι, Μάνο, έτσι μου είπε η μητέρα του. Τη μισεί τώρα έκείνη την άλλη γυ-ναίκα.

Την κυττάζε καλά στά μάτια ό άδελφός της:

— Κι' έσύ, θανή, θα είχες τη δύναμη, τόν ήρωισμό, να τού τά συγχωρήσεις όλα... Σκέψου τό κακό... 'Αν έρχόταν να πείθι στά πόδια σου και να σου πη, ότι μετανόησε, δά τόν συγχωρούσες;

— Τόν έχω κιάλας συγχωρήσει... άποκρί-θηκε τρυφερά η κοπέλλα.

— Τότε ξέρω τί πρέπει να κάνω...

— Δέ θέλω να ζητήσω την άγάπη του. 'Εννοια σου, άδερφούλα μου. Τόση ύ-περηφάνεια την έχω... Δέ θα ζητιανέω την άγάπη του. Πρέπει όμως να κάνουμε ένα βή-

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Έν πλώ...

Είς θερμόφορο έπαχάς λαυρώδεις κι' άνενδότους έπιθυμώ ό φουκαρέας όροιστικούς έρώτους, έσκέφθη προς άποφυγήν τών φλογερών τριόδων, να μεταβώ πλοιστίος εις τήν λαμύραν τήν Ρόδον. Κι' επί τού πλοίου ανέλθων και τούτου ταξιδεύοντος, έμωυ δέ έρωτας έν πλώ περί πολλού, γυρευόντος, ανήλθον ε.ε.ε. την γέφυραν κομβάδας έμφανώς κι' ω Ζεύ! έχάρην πάραυτα, ευρέως κι' έκτενώς και νοερώς έσπαινον έρωτικην τρουμθέταν, καθ' ό νεανίδα ιδών όνοματι Ζαυθέταν.

Έν τάχει τήν έλευσίαν και κατά λόγον κυρίον ηρέστην τό λεγόμενον κυδιστή ψηφίριον. — 'Ω Μούσα μου! έφέλλισον γλυκέως κατά βάσιν, τυγχάνω γόνος έκλεκτός πασιγνώστος τοίς παίν και δέχομαι προς χάριν σάς-σας κάμνω τήν τιμήν-να συνδεθώ μετ' έρωτος πεπονηρού... (άμην!)

Κι' ένθ' ώμίλων προς αυτήν κατάμε- (ότος ποίησας, ή μίς ή στρουβουλόδεσσα άκρά έκ συν- (κινήσεως, περιπαθώς με ήκουεν μετ' άναστεναι- (μάτων, παρ' όλην τήν κυμάτωσιν μετ' αλδω- (νισμάτων: Περιπαθώς με ήκουεν ή κάτωχος 'Ατ- (θις) και γάρ μ' ήράσθη σθεναρώς κι' ευρέ- (ως παρ' εύθως τό θείον στόμα ήνοιξεν-ω τήν άβραν (Ζαυθέταν!)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

μα κι' εμείς. Δε σκέπτεσαι τη δική του τη θέσι; Δε σκέφτεσαι πόση ντροπή, πόση ταπείνωση θα νοιάζει;

— "Άλλο η ντροπή κι' η ταπείνωση. Μάνο, κι' άλλο η αγάπη. Μπορεί να τη μισή εκείνη, μπορεί να αισθάνεται τη ζωή του χαμένη, κι' όμως ίσως να μη πιστεύει πως η δική του η αγάπη μπορεί να τον σώσει... Την κύτταξε βαθεία στα μάτια ο άδελφός της:

— Φανούλα, η δική σου θυσία, η ατέλειωτη θυσία, μου δείχνει το δρόμο. Ντρέπομαι τον εαυτό μου... Φερθήκαμε δειλά όλοι μας, κι' ο Ντίνο κι' εγώ... Φριχτά! Σ' άφισαμε έρημη, να παλέψης, δυστυχισμένη, αδύνατη. Κι' εσύ, η κοπέλλα ή τρυφερή, ή μοσχανοθραμμένη, κατάφερες και πέρασες τόσες κακουχίες, τόσες δυστυχίες, κι' έζησες... Στο διάστημα αυτό ο αγαπημένος σου γύριζε με μια παλιοντυκία, κι' εγώ...έγώ,Φανούλα, γύριζα στις ταβέρνες... Όσοι μια μέρα ντρέπηκα τον εαυτό μου, Φανή... Στο λέω για να παρηγορηθείς. Πανε δυό μήνες τώρα πούπιασα δουλειά, εκεί στο ίδιο κέντρο, την ίδια δουλειά...

— 'Η σ'αυθεί σου; τον ρώτησε δειλά. Κούνησε αυτός άρνητικά το κεφάλι του:

— Τίποτε... Ούτε μια νότα. Τώρα όμως, νομίζω πως ακούω μέσα μου κάτι να τραγουδάει. Μη φοβάσαι, Φανούλα. Όλος αυτός ο πόνος θα γίνει τραγούδι... Για δικό σου χατήρι, θα γίνω κατ'άποψη... Όλη μου τη ζωή θα στην αφιερώσω... Κι' αν σ'αγαπάω πραγματικά ο Ντίνοσ ακόμα, θα τον βοηθήσω να ορθοποδήσει κι' αυτός.

— Πώς; βόγγησε με άπελπισία η κοπέλλα. 'Η θέσι του, η δουλειά του, το ψωμί του εξαρτώνται από αυτή τη γυναίκα.

— Θα του πω 'η άποψη τη θέσι του. Να κάνει κι' αυτός μια θυσία, να πεινάσει για χατήρι σου, όπως πεινάσες εσύ για κείνον. Κι' ο Θεός δεν αφήνει κανένα. Θα τον βοηθήσω κι' εγώ όσο μπορώ να βρω μια τίμια έλσασα. Όταν στρώσει, έστω και φτωχός, θα του πω να σ'επαντρευτεί. Και θα δουλεύω κι' εγώ για σάς.

Δάκρυα κύλησαν στα μάγουλα της Φανούλας.

— Όχι, Μάνο. Δε θέλω πια να δουλεύεις για μένα. Έγώ εδώ έχω το ψωμί μου, κοντά στη θεία Ευτέρπη.

— Άς μη τα συζητούμε αυτά. Πάω άμέσως κιόλας να τον βρώ...

— Μάνο... τρέμω. Όλοκληρη ή εύτυχία μου είναι στα χέρια σου.

— Το ξέρω, αδερφούλα μου. Κι' έννοιό σου. Σου υπόσχομαι να μη σε ταπεινώσω. Μόνον αν καταλάβω ότι υποφέρει κι' αυτός από το χωρισμό σας, θα προχωρήσω.

— Μάνο, ψιθύρισε ή Φανούλα, με φόβο. Πές μου για το Μικέ...

— Πήγαμε μαζί, άποκρίθηκε με φωνή πιγυμένη ο Μάνος.

— Τώρα;

— Τώρα βρίσκεται στη φυλακή...

Αναστράσαν μαζί τα δυο αδέρφια, κι' ή Φανούλα ψιθύρισε:

— Τί ντροπή, τί ντροπή Μάνο. Παντού ντροπή...

— Θα τον βοηθήσουμε και το Μικέ όπως μπορούμε... Έπειτα, σκέφτεσαι να μη κάνω θυσία γ'ά σένα, Φανή. Πως άλλοιως μπορεί να γίνει; Τί δικαιώμα έχω εγώ στην εύτυχία, τη στιγμή που τ' αδελφία μου δυστυχούν; Ο Μικέ ε'ά δ'καστή και θα καταδικαστεί. Είναι βέβαιο ότι θα σ'αφήσει κάμποσα χρόνια φυλακή. Κάποτε όμως θα βγεί. Τότε χρειάζεται ένα χέρι γερό να τον βοηθήσει... Έσκυβε το κεφάλι της ή Φανούλα και καταλάβαινε όλη της την ύπαρξη να γονατίζει. Όλα αυτά της φαινόταν άσχημα. Είχε κουρασμένη πια να υποφέρει.

Τη χτύπησε ο Μάνος ενθαρρυντικά στον ώμο:

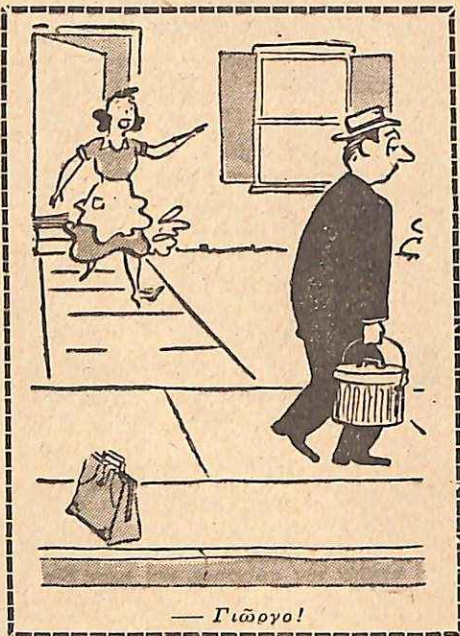
— Σήκωσε το κεφάλι σου, αδερφούλα μου, της είπε. Σήκωσε το κεφάλι σου... Τώρα, που ξέρω, ότι έμεινες άγνη μέσα στην ψυχή σου, τώρα που ξέρω τί διαμάντι έκρυβες πάντα μέσα σου, έχω θάρρος. Νομίζω πως θα τα καταφέρω. Θα τα καταφέρω όλα. Πρέπει όμως να πηγαίνω τώρα, Φανούλα μου. Πρέπει να πάω να τον βρώ...

— Πότε βάζω απάντησι;

— Θα σου τηλεφωνώ άμέσως ό,τι και να είναι. Κι' έπειτα αν θέλεις να σε δώ, μπορεί νάρθει εδώ.

— Μπορεί, άποκρίθηκε ή Φανούλα. 'Η θεία τά ξέρει όλα...

— Τώρα το καλύτερο, τώρα πηγαίνω. Μη βάλεις μαύρες ιδέες στο μυαλό σου, Φανούλα. Να π'στείς πως όλα θαρρούν καλά. Τη φίλησε τρυφερά κι' έφυγε με βήμα βιαστικό, λες και φοβόταν πως κάθε στιγμή, που θάκανε, θα έδιωχνε μακριά την εύτυχία.

— Γι'αυτή!

«Ο Ντίνοσ σε περιμένει».

Ήταν άργά, κι' ή Ευτέρπη άγωνιούσε.

— Γιατί δεν τηλεφώνησε ακόμα ο Μάνος; Ποιος ξέρει τί σκέφτεται αυτό το παλιόπαιδο πάλι...

Τά είχε διηγήθει όλα στη θεία της ή Φανούλα. Κι' έτσι κι' οι δυο μαζί περίμεναν το τηλεφώνημα.

Τά παιδιά είχαν κιόλας κοιμηθεί, οι υπηρέτριες είχαν άποσυρθεί στο δωμάτιό τους, όταν χτύπησε το τηλέφωνο.

Τ' άρπαξε με λαχτάρα ή Φανούλα. 'Η φωνή του Μάνοσ άκούστηκε εύχρηστημένη:

— Φανούλα... 'Ο Ντίνοσ σε περιμένει... Αύριο το πρωί... Είναι Κυριακή. Σε περιμένει στο σπίτι του.

Από τη συγκίνηση δέ μπορούσε ν' άρθρώσει λέξη.

— Μ'άκουσε; τη ρώτησε ο Μάνος.

— Πές μου, πές μου, βόγγησε ή κοπέλλα. Τί έκανες; Πως θα πάω;

— Τά είπα, σου λέω εγώ, να πάς, μη φοβάσαι. Πήγαινε στις έντεκα. Θάρω κι' εγώ άργότερα, και θα τά πούμε. Πήγαινε με θάρρος, Φανούλα. Σ'αγαπάει. Μονάχα αυτό μπορώ να σου πώ. Σ'αγαπάει.

— Γιατί δεν έρρεται αυτός εδώ;

— Ντρέπεται, Φανή. Δεν καταλαβαίνεις; Μου είπε, ότι θα πεθάνει από ντροπή.

— Δεν ξέρω τί να κάνω. Μπορώ... ψιθύρισε ή Φανή, νοιώθοντας ξαφνικά την άγωνία να της σφίγγει το λαιμό.

— Το συλλογίζεσαι ακόμα; φώναξε ο άδελφός της. Άφου στο λέω εγώ, δε θάπρεπε να το συλλογίζεσαι. Λοιπόν, συμφωνώ. Αύριο στις έντεκα στο σπίτι του.

— Έκλεισε ο Μάνος το τηλέφωνο, λές και δεν ήθελε να της άφισα καιρό να σκεφθεί κι' άλλο.

Κρέμασε κι' ή Φανούλα το άκουστικό και γύρισε κοντά στη θεία Ευτέρπη, παραπατώντας ά μεθυσμένη.

— Τί έπαδες; είπε ή γερόντισσα.

— Της τά διηγήθηκε ή Φανή. 'Η Ευτέρπη κατσούφιασε.

— Γιατί δεν έρχεται εδώ; Θα ήθελα κι' εγώ τόσο πολύ να τον γνωρίσω, να τον ψυχολογήσω... Άλλά, δεν πειράζει. Πήγαινε και να μου τον φέρεις εδώ. Έλάτε να φάμε εδώ αύριο το μεσημέρι.

Τά μάτια της Φανούλας άστραψαν.

— Άλήθεια το λές, θεία;

— Ψέματα το λέω! γέλασε ή γερόντισσα. Θέλω να τον δω και να του τά πάλω! Κι' έπειτα, έννοιό σου, θα του πώ κι' ένα καλό λόγο. Θα του δώσω θάρρος. Πήγαινε μονάχα να μην άργήσεις...

— Και τά παιδιά; έκανε ή Φανή.

— Θα τά προσέχη ή καμαριέρα. Γι' αυτό σκάς. Άντε, Φανούλα μου... νομίζω ότι τέλειωσαν πια τά βάσανά σου...

Μ'αυτή τη σκέψη έπεσε στο κρεβάτι της εκείνη τη νύχτα ή κοπέλλα.

Ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά μέσα στο στήθος της, σαν του φοβισμένου πουλιού. Ένοιωσε τη μια στιγμή τις έλπίδες να πυρνώνουνται, να φτάνουν στα ούρανια, την άλλη να γκρεμίζονταν, να κατακυλάνε σε χάρτινα παλάτια.

Τη μια στιγμή της φαινόταν το πιό εύκολο πράγμα του κόσμου:

«Μ'αγαπάει. Αυτό έχει σημασία. Θα τον άφισα την άλλη, θ' άφισα τη θέσι του. Θ' άρχίσουμε μαζί από την άρχη...»

Την άλλη, οι δυσκολίες κι' οι άμφιβολίες ορθώνονταν βουνό μπροστά της:

«Μήπως ο Μάνος τόν πείσε; Μήπως τόν φοβέρισε; Μήπως τούταξε πολλά; Μήπως ή αγάπη του Ντίνοσ τώρα δεν είναι τίποτ' άλλο παρά συμφέρον;...»

Όλα αυτά τά έρωτηματικά δεν τήν άφησαν να κλείση μάτι. Και το πρωί, είδε με στενωχώρα της, πως ήταν χλωμή, αδύνατη, γερασμένη.

«Δε θα του άρέσω πια», συλλογίστηκε. Κι' άρχισε, με παράξενη γι' αυτήν φιλαρέσκεια, να συγυρίζεται.

Όταν έφυγε, έτρεμε σύγκορμη, σά να πηγαινε ν' αντιμετώπιση ένα μεγάλο κίνδυνο, ή σά να έπρόκειτο να κάνει καμμία έγχείρηση.

— Στο καλό, της είπε ή Ευτέρπη. Μην άργήσες, Φανούλα, σέ παρακαλώ...

Ο φόβος της είχε μείνει ριζωμένος στην καρδιά της. Κι' ή Φανή ύποσχεθηκε να γύριση όσο γινόταν πιό νωρίς.

‘Η ντροπή που σκοτώνει

Χτύπησε το κουδούνι. Το χέρι της έτρεμε. Είχε σταθή κάμποση ώρα άπ' έξω, πριν αποφασίση να χτυπήσει. Είχε κάνει πολλές φορές μερικά βήματα, να γυρίσει πίσω. Και χρειάστηκε άφάνταστη έπιβολή στον εαυτό της για να πατήσει το κουδούνι.

Τώρα όμως άκουσε το κουδούνισμα. Δέ μπορούσε πια να ύποχωρήσει...

‘Η πόρτα άνοιξε. Ένας άντρας παρουσιάστηκε. Ένας νέος χλωμός, αδύνατος, με πρόσωπο μαρομένο. Δυσκολεύτηκε να τον αναγνωρίσει ή Φανούλα. Κι' όμως αυτά τά πράσινα μάτια, που την κύτταζαν μέσα από το μελαχροινό πρόσωπο... Ποιος μάτια έμοιαζαν μ'αυτά; Τά είχε άνοιξη μερυνώχτα, ζαν μ'αυτά; Τά είχε δά μπροστά της σέ μήνες, χρόνια... Τά είχε δά μπροστά της σέ στιγμές δυστυχισμένες, σά φάρους, που ύπάρχονταν εύτυχία. Τώρα όμως τά μάτια αυτά μεγάλωναν, μεγάλωναν, με τρόμο.

Τά μάτια αυτά φοβόνταν και ρωτούσαν. Κι' ή Φανή του άκούστηκε άχνη:

— Έσύ, Φανούλα, έσύ;

Δέ μπορούσε να μιλήσει ή κοπέλλα. Τόν κύτταξε μονάχα.

Τότε ή Φανή του άκούστηκε βασανισμένη:

— Γιατί ήρθες; Είπα στο Μάνο να μην έρθης...

‘Η καρδιά της σταμάτησε. Με μιάς, τά κατάλαβε όλα, κατάλαβε πως ο Μάνος θέλησε να της στήση παγίδα. Με καλό σκοπό, βέβαια, για να προωθήσει την εύτυχία της. Πάντως, ο Ντίνοσ δεν τού είχε πη, ότι την περιμένει.

Ήταν τόσο ή ταραχή της, που στά χείλη της δεν ανέβαινε ούτε μια λέξη.

Ο Ντίνοσ της γύρισε τότε την πλάτη, προχώρησε μέσα, και τόν είδε να πέφτει σέ μια καρέκλα, με το ύψος ανθρώπου άποκαμωμένου, που παραδίδει πια τά όπλα.

Στεκόταν ή Φανούλα στην είσοδο ακόμα, και δεν ήξερε να κάνει. Τη μια στιγμή έλεγε να τραπή σέ φυγή, την άλλη όμως καταλάβαινε πως, αν έφευγε, ίσως νάφερνε καμμία καταστροφή.

Απάνω στην ώρα, έννοιωσε ένα χέρι ν' άκουμπάη απαλά στο δικό της.

— Έλα μέσα, κορούλα μου!

Με ύψος μυστηριώδες ή Κλειώ της έκανε νόημα να προχωρήσει στο άλλο δωμάτιο.

Κι' εκεί, με μάτια πελώρια από τόν τρόμο, της ψιθύρισε:

— Θέλει να σκοτωθώ... Φανούλα μου, γλύτωσε το παιδί μου... Όλη νύχτα ξαγρύπνησα δίπλα του... Ήρθε ο Μάνος γτές, και τού τά είπε όλα... Δεν είχα τολμήσει να τού τά πώ εγώ... Έβλεπα τόσο άπελπισία στη ματιά του, που δεν τόλμησα να τού μιλήσω. Ο Μάνος όμως τού τά είπε άπ' έξω από τά δόντια, τόν ντρόπιασε... Και θέλει να σκοτωθώ!... Σκέψεις θανάτου περνάνε όλη την ώρα στο μυαλό του... Γλύτωσέ τον, Φανούλα...

Δίχως λέξη, ή κοπέλλα προχώρησε στο διπλό δωμάτιο, στάθηκε κοντά στο Ντίνο, που καθόταν, σά να μη τήν έβλεπε. ‘Η μητέρα εξαφανίστηκε, τούς άφησε μόνους, κι' ή Φανούλα άκούμπησε άνάλαφρα το χέρι της στον ώμο του.

— Ντίνο... Έτσι με ύποδέχεσαι; Έκανα άσχημα που ήρθα;

— Δεν έπρεπε νάρθης, της ψιθύρισε, χωρίς να σάλεψη.

— Δέ μ'αγαπάς; Πές μου την άλήθεια, Ντίνο! Πρέπει να ξέρω. Μονάχα αυτό θέλω να ξέρω.

Με τά μάτια σπληνωμένα μακριά, με δόντια σφιγμένα, ψιθύρισε:

— Τί σε νοιάζει πια, Φανή; Τι σε νοιάζει, αν σ'αγαπά ή δε σ'αγαπά ένας άντρας χαμένος, σαν κι' έμένα; Τί σημασία μπορεί πια νάχη ή αγάπη του ή ακόμα και τόν μίσος του για σένα;... Δεν έπρεπε νάρθης.

— Μά... ο Μάνος μου είπε...

— Ότι δεν ήθελα να σε ξαναδώ! Δεν είπα έτσι; Ότι τη στιγμή, που θα σ' αντίκριζα, θα πέθαινα από ντροπή! Θα προτιμούσα ν' άνοιξη ή γή να με καταπιεί. Κι' έπειδή ή γή δεν άνοιγει μπροστά στα πόδια μας, όταν της τó ζητήσουμε, γι' αυτό... θα χωθώ εγώ στη γή. Φανούλα... Άλλοτε, διαβάζοντας τόν «Οιδίποδα», δέ μπορούσα να καταλάβω πως ένας άνθρωπος μπορεί να καταστρέψει με τά ίδια του τά χέρια τά μάτια του, πως ήταν δυνατόν να έπιβολή στον εαυτό του μια τέτοια τιμωρία. Άπό χές, από την ώρα που μου μίλησε ο Μάνος, τό κατάλαβα. ‘Η πρώτη μου σκέψη ήταν να γύσω δυό μαχαίρια στα μάτια μου... ή στην καρδιά μου...

Με μια κίνηση αούβρημη, πέρασε τά χέρια της γύρω στους ώμους του, σά να είχε μπροστά της ένα μικρό, πονεμένο παιδί. ‘Η φωνή της άκούστηκε σά χαδί:

— Ντίνο... αν τόκανεσ αυτό, θα ήταν σά να κατέστρεφες τά δικά μου τά μάτια, ή σά νάχωνες τό μαχαίρι στη δική μου την καρδιά...

Έμεινε κάμποση ώρα άκίνητος, κάτω από το άγκάλισμά της. Έπειτα την άπώθησε με μια κίνηση άπελπισμένη:

— Φανούλα, δέ μ'αγαπάς πια! Πές μου, ότι δέ μ'αγαπάς, ότι με μισείς!... Ουμμάσι; Κι' άλλοτε σου λέγα πως δεν αξίζει την αγάπη σου. Κι' άλλοτε σου λέγα πως θα ήθελα να με μισήσεις. Δεν καταλαβαίνεις τά λόγια μου. Τώρα όμως πρέπει να τά καταλάβεις. Είσαι έξυπνη, μπορείς να διαβάσεις στην ψυχή μου. Μπορείς να μής στη θέσι μου. Πως είναι δυνατό να συγχωρήσω τόν εαυτό μου; Γιατί δέ μούλεγες την άλήθεια Φανούλα; Γιατί;

Τόν κύτταξε στά μάτια.

— Τί θα γινόταν αν σου λέγα την άλήθεια; — Θα σκοτωνόμουν τότε, στέναξε τό πολυληκάρι. Θα σκοτωνόμουν πριν ύποστώ τόσους έξευτελισμούς και πριν κυλιστώ σέ τόσο βόρβορο... Τώρα, κι' όλο μου τό αίμα δέ μπορεί να πλήνη τη ντροπή.

Σφίχτηκε απάνω του, άκούμπησε τά χείλη της στα μαλλιά του, κι' ή Φανή της άκούστηκε απαλά σά χαδί:

— Με τό αίμα δεν έπλύνονται αυτά τά πράγματα, Ντίνο... Μονάχα με την αγάπη! Την άπώθησε πάλι, την κύτταξε σχεδόν θυμωμένος:

— Τί θα την κάνεις την αγάπη μου, Φανούλα; Τί είμαι εγώ; Παραιτήθηκε κιόλας από τη θέσι μου...

Τά μάτια της άστραψαν.

— Παραιτήθηκες; Όστε εκείνη ή γυναίκα...

— Της δήλωσα πως δέ θέλω νάχω τίποτε πια μαζί της. Της δήλωσα πως δέ θα ξαναπατήσω στη θέσι που χρωστάω σ'αυτήν... Άλλά τί σημασία έχει; Ξέρεις τί βλέπεις τώρα μπροστά σου; Νομίζεις πως είμαι ο Ντίνοσ Μάρτζολης, όπως με γνώριζες. Είμαι όμως ένα πτώμα! Ναι, ένα πτώμα, που περφορνεί κιόλας τόν εαυτό του. Δε θάγω δεκάρα στην τσέπη μετά πέντε μέρες. ‘Η μητέρα μου περιμένει τό πάν από μένα... Πως θα βρω χρήματα; Τί περιμένεις έσύ, λοιπόν, κοντά μου;

Τόν κύτταξε σταθερά στά μάτια:

— Να μοιραστώ τη δυστυχία σου σήμερα, Ντίνο, κι' αύριο την εύτυχία σου...

— Την εύτυχία μου... κάγχασε ο νέος. Φανούλα, ή καλοσύνη σου με βασανίζει...

— Μά τί νομίζεις ότι σου προσφέρω κι' εγώ; τόν ρώτησε με φωνή παλλόμενη. Τί έχω να σου προσφέρω, Ντίνο; Ένα παιδί; που δεν είναι δικό σου...

— Έπίσσε το κεφάλι του με τά δυό του χέρια:

— Ένα παιδί, που άπόκτησες εξ αίτιας μου... Μία ντροπή, που κόλλησες στο τιμημένο σου όνομα, μονάχα για μένα!

— Δέ βλέεις να με βοηθήσεις να σηκώσω αυτό τό βάρος; τόν ρώτησε ταπεινά. Αυτό σου ζητώ, Ντίνο. Άν έχη μείνει μία σπιθα αγάπης μέσα σου για μένα, αυτό σου ζητώ. Μόνη δέ θα βασταξώ. Είμαι φτωχική, δεν έχω που την κεφαλή κλίνει, τό ξέρεις. Σου ζητώ ά έργαστής για μένα...

— Πού; Πως; έκανε με άπελπισία.

— Ο Μάνος θα σου βρή δουλειά...

— Καί θ' άρχίσουμε μια ζωή βασανισμένη, γεμάτη στερήσεις. Αυτό θα είναι τό εύχαριστό μου για τόσες θυσίες.

— Ντίνο... όταν έκανα τη θυσία για σένα, τί περιμένα; Νομίζεις πως φαντάστηκε ότι θα μ'έπαιρνες να ζήσουμε σέ κανένα

παλάτι; Δεν τό ήξερα, ότι ήσουν πολυ φτωχός, χρεωμένος, με μητέρα άρρωστη; Δεν τά ήξερα όλα; Κι' όμως δέ δίττασα να κάνω μια θυσία για σένα... Την πού βαρείά θυσία που είναι δυνατό να κάνει μια γυναίκα. Τη θυσία, που με δυσκολία κάνει μια μάνα για να σώση τη ζωή του παιδιού της... τη θυσία, που ντρέπεται έπειτα να την όμολογήσει και στον εαυτό της. Ουμμάσι! έπειτα που σέ παρακάλεσα να παντρευτούμε; ‘Ηθελα να σε γελάσω, Ντίνο! ‘Ηθελα ν'αγαπήσω τό παιδί που περιμένα, σαν παιδί σου. Βλέπεις πόσο πονηρά σκέφτηκε κι' εγώ; Στο λέω, για να μη νομίζης πως έσύ μονάχα έχεις λόγο να ντρέπεται. Στο λέω, Ντίνο, για να καταλάβεις πως, αν άρχίσουμε μαζί τώρα τη ζωή, έχουμε κάμποσα να συγχωρήσουμε ο ένας στον άλλο και για κάμποσα να πνίσουμε τη ντροπή, που μας σκοτώνει.

Αρπάξε την τελευταία της λέξη:

— Που μάς σκοτώνει... Ναι, Φανούλα. Έσύ δεν έχεις όμως λόγο να ντρέπεται. Έσύ είσαι μια άγία, μια μάρτυς... Θάπρεπε να σου φιλώ τά χέρια γονατιστός. Γιατί βλέπεις τόν εαυτό σου στην ίδια σειρά μ'έμένα, Φανούλα;... Πήγαινε αν αγαπάς τό Θεό! Άφισέ με... Για μένα δεν ύπάρχει λύτρωση... Άν δεν ήταν ή μητέρα μου...

Έκανε μια κίνηση άπελπισμένη, πεισμένη. Μία κίνηση, που πάγωσε την καρδιά της κοπέλλας. Κατάλαβε πως εκείνο που της είχε πη ή μητέρα του ήταν ή άλήθεια. Σκέψεις θανάτου τόν τριγυρούσαν, όπως τότε, όταν είχε μπλέξει με τη Λίζα. Και τότε, μπροστά στην καταστροφή, πούδλεπε να ζυγώνει, δεν εύρισκε άλλη, διεξέδο παρά τό θάνατο. Και τώρα, ζητούσε τη λύτρωση στο θάνατο.

‘Η αγάπη φούντωσε μέσα της, νικήτρα, ή αγάπη την έκανε να παραμερίσει κάθε ντροπή, κάθε γυναίκα έπιφυλακτικότητα.

Τόν άγκάλιασε όρμητικά, με πάθος:

— Ντίνο! τού φώναξε βραχνά. Μονάχα τη μητέρα σου συλλογίζεσαι; Κι' έμένα; Και τό παιδί, πουφερα στον κόσμο εξ αίτιας σου; Δεν τ'αγαπάς; Πρέπει να τ'αγαπάς σαν παιδί σου... Ναι, Ντίνο, μη με κύττας παραδενεμένους. Αυτό περιμένα από σένα. Δεν καταλαβαίνεις, ότι φέρεσαι φοιχτά; ‘Ηθελα πλούσια εγώ κοντά σου, να σου προσφέρω τά πλούτη μου, κι' εσύ ντρέπεσαι να τά δεχτής; Όχι, Ντίνο. ‘Ηρθα ταπεινά... Μία γυναίκα ντροπιασμένη μ'ένα παιδί νόθο... Μία γυναίκα, που δεν τολμάει να έμφανιστή στην κοινωνία. Μία γυναίκα, που δεν ξέρει πως να ζήσει τό παιδί της. Και τά περιμένα όλα από σένα. Πρώτα-πρώτα, να μου δώσεις τ' όνομα, που δέ σκεπάσει τη ντροπή μου. Να δώσεις τό όνομά σου στο παιδί μου...

Τά μάτια του μεγάλωσαν.

— Τ' όνομά μου;

— Μου τό χρωστάς αυτό, Ντίνο. Τό χρωστάς και στο παιδί μου. Άν δώσεις τ' όνομά σου σ'αυτό τό άδωδο πλασματάκι, όλοι θα πιστέψουν πως είναι δικό σου... Και θα μάς συγχωρήσουν Ντίνο. Δυό νέοι, που άγαπήθηκαν... κι' ένα παιδάκι, που γεννήθηκε από την αγάπη... Οι καρδιές τών ανθρώπων συγκινούνται μ'αυτά. ‘Η ντροπή θα σβύσει. Κι' αν μία μέρα τό μάθη ή κορούλα μου, πως γεννήθηκε τόσον καιρό, τόσα χρόνια πριν από τό γάμο μας, κι' αυτή θα μάς συγχωρήσει. Έκείνο όμως που δέ θα μου συγχωρήσει ποτέ θα είναι να μην έχη όνομα... να μην ξέρη τόν πατέρα της. Πως είναι δυνατόν ποτέ να πώ στο παιδί μου την άλήθινή μου ιστορία; Όχι ότι είναι ντροπή... όχι... αλλά θα τό κάνω να πνεύσει άφάνταστα.

Ντίνο μου, δέ θέλω να καταραστή τη στιγμή που ήρθε στον κόσμο ή κορούλα μου. Δέ θέλω ούτε καν να καταραστή τόν πατέρα της. Δέ θέλω να μη τό μίσος στην καρδιά της. Βοήθησέ με ν'αγαπήσει τόν πατέρα της, ν'αγαπήσει έσένα για πατέρα της. Άνοιξε την καρδιά σου στην αγάπη. ‘Η καρδιά του ανθρώπου, χωράει τόσες άγάπες, μπορεί να χωρέσει κι' έμένα και ή μητέρα σου και τό παιδί μου... Δεν αισθάνεται τη δύναμη ν'αγαπήσει σά δικό σου αυτό τό άδωδο πλασματάκι;

Όσο του μιλούσε ή Φανούλα, έβλεπε τό πρόσωπό του ν'άλλάζει χίλιες φορές έκφραση. Τη μια στιγμή ένα βαρύ σύννεφο τό σκοτεινίευε, την άλλη, σά μια άχτίδα έλπίδας τό φωτίζε. Έπαιζαν πάνω στο πρόσωπό του σά φωτοσκιάσεις όλα τά συναισθήματα. Στο τέλος, στήλωσε τά μάτια του στα δικά της.

— Φανούλα... Μιλάς άπό αγάπη, άπό συμφέρον, ή άπό όικο;

— Ρώτα την καρδιά σου, τού άποκρίθηκε αυθόρμητα. Ό,τι σου πη ή καρδιά σου, αυτό είναι...

Την κύτταξε ακόμα, κι' άξαφνα, εκεί που δεν τό περίμενε ή κοπέλλα, σωρίστηκε στα πόδια της γονατιστός.

‘Η αγάπη που σώζει

Τύλιξε τά χέρια του γύρω στα γόνατά της, κι' οι λυγμοί τίναξαν τό κορμί του. Βοστανισμένη άκούστηκε ή Φανή του:

— Συγχώρα με, Φανούλα... Είμαι σαν τό σκουληκι της γής, που θάπρεπε να τό πατήσης με τό πόδι σου... Κυλίστηκε στο βόρκο... Έκλεψα... Άγαπήσα μία άλλη γυναίκα, σέ πρόδωσα, έξευτελίστηκε, για χατήρι μιάς άλλης γυναίκας... Θάπρεπε να με πατήσης με τη φτέρνα σου. Κι' εσύ έρχεσαι τώρα, σαν άγγελος του ούρανού και με κάνεις να πιστέψω, ότι μπορεί να σου φανώ χρήσιμος στη ζωή...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ‘Η συνέχεια.

ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΤΟΜΙΚΗ ΔΟΚΙΜΗ

‘Η πρώτη γαλλική ατομική δοκιμή που οι Γάλλοι σχεδιάζουν να ριξουν προσεχώς στην καρδιά της Σαχάρας, επιτρέπεται έτσι στους επιστήμονες και στρατιωτικούς να κάνουν τις παρατηρήσεις τους, έχει αναταράξει την Ευρώπη και ιδίως τις χώρες της Ανατολικής Μεσογείου. ‘Η ‘Ιταλία, ή ‘Ισπανία και πολλές χώρες της Αφρικής, προετοιμάζουν από κοινού μια προσφυγή στον Ο.Η.Ε., με τό σκοπό ν' άποτρέψουν την ατομική αυτή δοκιμή, που θα έσθλη σέ κίνδυνο την υγεία τών λαών διαφόρων χωρών, συμπεριλαμβανομένης κι' αυτής της Ν. Γαλλίας. Την προσφυγή θα ύποστηρίξουν και πολλά άσιατικά κράτη, ζητώντας να σταματήσουν οι ατομικές δοκιμές σ'όλοκληρο τόν κόσμο.

ΣΚΗΝΗ 1η
(Στη σάλα μεγάλου ξενοδοχείου)

ΣΤΑΘΗΣ (συνεχίζει κουβέντα, ενώ παίρνουν το πρωινό τους): Αυτό που σου λέω να προσέξεις. 'Η 'Αθήνα δεν είναι 'Αλεξάνδρεια, ούτε Βηρυτός. 'Εδώ είναι όλοι ατίθαιοι. Οι τρόποι της άπατης πρέπει να είναι πρωτότυποι. 'Η δική μας «σχολή» εδώ δεν «πιάνει». Τη θεωρώ ξεπερασμένη.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μην είς' ανόητος. Τα ίδια είναι κι' εδώ και για μας πολύ καλύτερα από κάθε κοσμοπολίτικο κέντρο της Μέσης 'Ανατολής. Γιατί για μας είναι μια καινούργια πόλη, που... «κανένα δεν ξέρουμε και κανείς δε μας ξέρει». Τεράστιο «άδενδο».

ΣΤΑΘΗΣ: Θα ήταν «άδενδο» αν δε συνείχαν από το πουστό είπα: Είναι πόλη έξυπνων. Οι κουτοί γυρίζουν στο δρόμο και πουλάνε καρφίτσες...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Σ' όλο τον κόσμο. ΣΤΑΘΗΣ: 'Οχι. Στη Μέση 'Ανατολή μπορείς να βρεις κουτούς, λευκούς και εγχρόμους, που να διευθύνουν μεγάλους επιχειρήσεις.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τότ' έμεις που ζήσαμε εκεί, γιατί δε γίναμε πλούσιοι;

ΣΤΑΘΗΣ: Γιατί είμαστε βλάκες έμεις! Γι' αυτό!... 'Αφού, λοιπόν, άποτύχαμε εκεί, πώς θέλεις να πετύχουμε στην κοιτίδα της ασιδωσύνης;

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Υπεριτις πολύ τους 'Αθηναίους. Θα δής τι ώρα που θα τους «ρίξουμε». Τι ώρα είναι; 'Εννέα;... 'Ε, λοιπόν, στις δώδεκα θα πάω να κοιμηθώ, να διαμερίσω τα δύο διαμερίσματα μου και θα πάω να κοιμηθώ.

ΣΤΑΘΗΣ: Θα νοίκιασες ξένα διαμερίσματα για δικά σου; Το κόλπο είναι καλό και πασιγνώστο. Θα μάς «τσιμπήσουν» άμέσως.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Είπα απαντών 'Ερίτης κατηγορίας. Κάθε κόλπο «κονό» και πασιγνώστο πετυχαίνει με τον κατάλληλο χειρισμό. Είναι ζήτημα προσωπικότητας του άπατεως.

ΣΤΑΘΗΣ: Μά' εσύ δεν έχεις ούτε την κατάλληλη εμφάνιση για την 'Αθήνα. 'Εδώ βασίλειει η διαπλοκή και η καχυποψία. 'Εσύ παρουσιάζεις την τυπική εικόνα του κινηματογραφικού κακοποιού. 'Εχεις το παρασυριστικό «φτηνό» τρακαδόρου!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Θα δής, ότι θα κάω «δουλειές» επί... «άνωτέρου επιπέδου»!

ΣΤΑΘΗΣ: 'Αρχίζοντας απ' το να νοικιάσεις ξένα διαμερίσματα και να παίρνεις προκαταβολές!

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Ακριβώς!

ΣΚΗΝΗ 2η
(Στην πολυκατοικία 'Ηπείρου αρ. 97).

ΧΡΗΣΤΟΣ: (Συνεχίζει κουβέντα): 'Ο κ. Βαλασίδης, λοιπόν, είναι ιδιοκτήτης των έξι αυτών διαμερισμάτων. Δύο «ρετιρέ», δύο στο τρίτο και δύο στο τέταρτο πάτωμα.

ΘΥΡΩΡΟΣ: Μάλιστα.

ΧΡΗΣΤΟΣ: (Ακούστε, δεσποινίς. Θα συνεργασθούμε. 'Απ' την ολιγολεπτο-γνωριμία μας, κατάλαβα πως δεν είστε μόνο πολύ χαριτωμένη, αλλά και πολύ έξυπνη. ('Η θυρωρός γλυκαίνεται). 'Εγώ κι' ο συνεργάτης μου κι' εγώ, είμαστε άνθρωποι ευκατάστατοι, 'Ελληνες έξ Αιγύπτου...

ΘΥΡΩΡΟΣ: 'Α, εγώ μια έξαδέρφη μου στην Αίγυπτο! Στην 'Αλεξάνδρεια!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Καλά. Αυτό θα μου τ' πητε άλλη ώρα. 'Ακούστε τώρα με προσοχή τι θα σας πω εγώ. Δυστυχώς, δε μπορούμε να φέρουμε τα χρήματά μας από εκεί. Δηλαδή, δε βρήκατε ακόμη τον άσφαλη τρόπο να τα φέρουμε.

ΘΥΡΩΡΟΣ: Λαθραία;

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Ε... φυσικά, δεσποινίς! 'Αναγκαστικά! 'Αφού δε μας επιτρέπουν να τα πάρουμε νομίμως, θα τα βγάλουμε κρυφά. 'Αλλά χρειάζεται να βρεθούν τα κατάλληλα και πρό παντός τα έμπιστα πρόσωπα, γιατί έχουν συνηθίσει πολλά. Δε μπορεί κανείς να χύσει σήμερα έμπιστοσύνη στον κανένα! Πρέπει να φυλάγεται! Βλέπετε, είναι πολύ καλός πρέπει κύριο εύ-

100% ΚΥΡΙΟ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΤΑΘΗΣ: Κομψικόμορφος δανδής, με άνετο ύφος κληρονόμου μεγάλης περιουσίας. Ψηλός, νύστιμος, επιβλητικός, μ' επιτηδευμένη σοφότητα, είναι ο τύπος που «θαμνώνει τις ανόητες γυναίκες και τους υπηρέτες. Τριαντάδυο χρόνων. ΧΡΗΣΤΟΣ: Φαίνεται πως έχει κοπή από την ίδια «σφόδα». 'Η εμφάνισή δίνει την εικόνα του αρειδιστακού και τυχοδιωκτικού «χωρίς αξιώσεις». Σαραντά χρόνων. ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ, ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ, ΜΙΑ ΘΥΡΩΡΟΣ: Πρόσωπα βοηθητικά.

γενή, μορφομένο, καλοντυμένο, και είναι άπατεων!

ΘΥΡΩΡΟΣ: Μάλιστα, μάλιστα! Χάλασε ο κόσμος, κύριε! 'Εχετε απόλυτο δικιο. Και μια εξαδέρφη μου, όχι αυτή που είναι στην Αίγυπτο...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Καλά, καλά. Αυτό τα λέμε άλλη ώρα. Προσέξτε τώρα τι θα σας πω εγώ... Λοιπόν, πρὸς το παρόν, για ελάχιστο καρό, δηλαδή, αποφασίσαμε, ο συνεργάτης μου κι' εγώ να κάνουμε το μεσίτη. 'Ως ότου φέρουμε την περιουσία μας.

ΘΥΡΩΡΟΣ: Μάλιστα. Κατάλαβα. Και σας ενδιαφέρει το σπίτι. ΧΡΗΣΤΟΣ: Μη βιάζεστε. Μας ενδιαφέρει το σπίτι, αλλά δε θέλουμε να παρουσιαζόμαστε ως μεσίτες, γιατί έμεις έχουμε μεγάλη κοινωνική θέση κι' αόριο θ' ανόχομε εδώ εργοστάσια, Ολυμπία, καπινοβιομηχανία και τα λοιπά.

ΘΥΡΩΡΟΣ: 'Α, έχετε μεγάλη περιουσία!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Για την 'Ελλάδα, τεραστία! Για έξω, μέτρια. Κάνουμε δουλειές, που απασχολούν πέντε χιλιάδες εργάτες, δέκα χιλιάδες εργάτες. 'Εξω αυτές οι δουλειές είναι τρίτης κατηγορίας. Οι μεγάλες, απασχολούν πενήντα κι' εκατό χιλιάδες εργάτες.

ΘΥΡΩΡΟΣ (θαυμάζει): Ντε, ντε, ντε!

ΧΡΗΣΤΟΣ (άπαθής): Βέβαια! Λοιπόν, καταλαβαίνετε, ότι δε μπορούμε να εμφανισθούμε ως απλοί... κτηματομεσίτες! Σ' αυτό θα μάς διευκολύνετε σεις. Με το αζημίωτο, φυσικά, δεσποινίς! Κι' επί τη ευκαιρία, θα μου επιτρέψετε να σας δώσω, δέκα δολάρια για μια μπύρα.

ΘΥΡΩΡΟΣ (θαυμάζει): Ντε, ντε, ντε!

ΧΡΗΣΤΟΣ (άπαθής): Βέβαια! Λοιπόν, καταλαβαίνετε, ότι δε μπορούμε να εμφανισθούμε ως απλοί... κτηματομεσίτες! Σ' αυτό θα μάς διευκολύνετε σεις. Με το αζημίωτο, φυσικά, δεσποινίς! Κι' επί τη ευκαιρία, θα μου επιτρέψετε να σας δώσω, δέκα δολάρια για μια μπύρα.

ΘΥΡΩΡΟΣ: Μά' δεν είναι ανάγκη. (Τα βουτάει). Ευχαριστώ. Δέκα δολάρια για μια μπύρα;

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Ε, πείτε δύο μπύρες! Χά, χά, χά!

ΘΥΡΩΡΟΣ: Χά, χά, χά!

ΣΤΑΘΗΣ (δαγκώνει): Μά...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μάλιστα.

ΧΡΗΣΤΟΣ: (Ακούστε, δεσποινίς. Θα συνεργασθούμε. 'Απ' την ολιγολεπτο-γνωριμία μας, κατάλαβα πως δεν είστε μόνο πολύ χαριτωμένη, αλλά και πολύ έξυπνη. ('Η θυρωρός γλυκαίνεται). 'Εγώ κι' ο συνεργάτης μου κι' εγώ, είμαστε άνθρωποι ευκατάστατοι, 'Ελληνες έξ Αιγύπτου...

ΘΥΡΩΡΟΣ: 'Α, εγώ μια έξαδέρφη μου στην Αίγυπτο! Στην 'Αλεξάνδρεια!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Καλά. Αυτό θα μου τ' πητε άλλη ώρα. 'Ακούστε τώρα με προσοχή τι θα σας πω εγώ. Δυστυχώς, δε μπορούμε να φέρουμε τα χρήματά μας από εκεί. Δηλαδή, δε βρήκατε ακόμη τον άσφαλη τρόπο να τα φέρουμε.

ΘΥΡΩΡΟΣ: Λαθραία;

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Ε... φυσικά, δεσποινίς! 'Αναγκαστικά! 'Αφού δε μας επιτρέπουν να τα πάρουμε νομίμως, θα τα βγάλουμε κρυφά. 'Αλλά χρειάζεται να βρεθούν τα κατάλληλα και πρό παντός τα έμπιστα πρόσωπα, γιατί έχουν συνηθίσει πολλά. Δε μπορεί κανείς να χύσει σήμερα έμπιστοσύνη στον κανένα! Πρέπει να φυλάγεται! Βλέπετε, είναι πολύ καλός πρέπει κύριο εύ-

δεν έκλεισε ακόμη συμφωνία με τη δεσποινίδα!

ΘΥΡΩΡΟΣ: Μπα; Ξέρει ελληνικά ο κύριος; Τόση ώρα που δε μιλούσε, νόμιζε πως ήταν 'Αμερικάνος!

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Οχι, Ρωμιός είναι. 'Αλλά ταιριάζει στα λόγια... 'Εσείς και στα δολάρια! Χά, χά, χά! ΘΥΡΩΡΟΣ: Χά, χά, χά! 'Εσείς είσατε κουβερνέτες και στα δύο!

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Ακριβώς!... Λοιπόν, αγαπητέ Στάθη, εγώ έκλεισα συμφωνία με τη δεσποινίδα, αλλά δεν το πήρε είδησι! Γιατί εγώ με τη δεσποινίδα, συνεννοούμεθα με τα μάτια!

ΘΥΡΩΡΟΣ (ένθουσιασμένη): Με τα μάτια συνεννοούμαστε!

ΣΤΑΘΗΣ (μουρμουρίζει μέσ' τα δόντια του): Και με τα δολάρια!...

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Ακούστε, λοιπόν, δεσποινίς... Τ' όνομά σας; ΘΥΡΩΡΟΣ: Ντόρα.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Χάρηκα πολύ, δεσποινίς Ντόρα! 'Εγώ, λοιπόν, θα κάθωμαι στο καφενείο στη γωνία. 'Οποιοι βλέπτε τα σπίντια, θα ρωτήσουν: 'Εσείς θα λέτε «δεν τ' πητε την τιμή». 'Εσείς θα λέτε «δεν τ' πητε την τιμή». 'Εσείς θα λέτε «δεν τ' πητε την τιμή». 'Εσείς θα λέτε «δεν τ' πητε την τιμή».

ΧΡΗΣΤΟΣ: Πουθενά! 'Εδώ θα μείνουμε, στην 'Ελλάδα! Πουλήσαμε το σπίτι εννιάκόσιες λίρες, μετρητοίς. 'Ο Βαλασίδης το πούλησε χίλιες εκατό, με τα μισά μπροστά και τ' άλλα σε τριάντα μηνιαίες δόσεις! Αυτό κάνει ο οικοδόμος οργασμός! 'Αλλά έμεις το δώσαμε φτηνά, και τοιμήσαμε το μετρητό!

ΣΤΑΘΗΣ: Και θα μάς τοιμήσουνε και μάς!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Καθόλου! Θα πάω τώρα κατ' ευθείαν στο Βαλασίδη να του δώσω πενηντάσιες πενήντα λίρες και το απόγευμα θα μάς πωλήσει το σπίτι! 'Οπως έχω συμφωνήσει μαζί του! 'Θ' αγοράζω εγώ και θα μεταπωλώ το σπίτι. 'Σταφάνου», μου έπλε. Και κάθε μήνα, θα το δίνω τ' όσος: 'Εξή χιλιάδες. 'Εν τώ μεταξύ, μάς παρουσιάζουν και τρακάδες πενήντα λίρες απ' τις εννιάκόσιες, για να κινηθούμε!... Θα πωλήσουμε και τα υπόλοιπα του Βαλασίδη, αλλά δεν είναι μόνο αυτά! 'Εχω, αλλά στο μάτι τουλάχιστο σαράντα πολυκατοικίες! Κι' όλο θα χτίζουνται!

ΣΤΑΘΗΣ: Και πότε θα μάς πιάσουνε;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ποτέ! 'Αμα θ' αγοράσουμε να κινούμεθα μ' ένα μεγάλο κεφάλαιο, θα κάνουμε τίμιες δουλειές! 'Θ' αποκτήσουμε άριστη φήμη, φερεγγυότητα στην 'Αγορά, πίστασι στην Τράπεζα, και θα πληρώνουμε τις δόσεις μας τακτικά στους 'Ιδιοκτήτες. Αυτό δεν ξέρουν οι άπατεδες και την παθαίνουνε! Συνεχίζουνε τις άπατες! 'Ενώ, μόλις πετύχης, πρέπει να σταματάς!

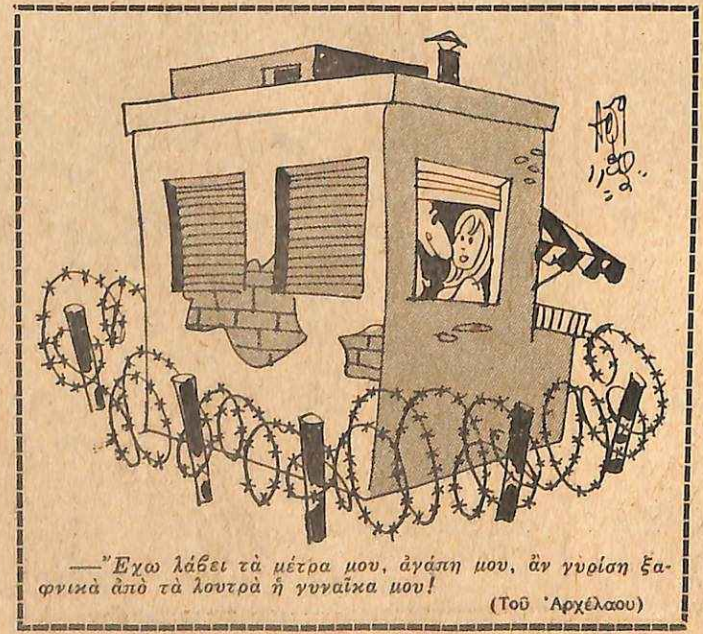
ΣΚΗΝΗ 4η
(Τηλεφωνικός, σ' έξη μήνες)

Α' ΚΥΡΙΑ: 'Εδώ «Πανελλήνιος Τράπεζα», κ. Βαλασίδη. Μπορείτε να μάς δώσετε πληροφορίες για τους κυρίους Χρήστον Μυριανθάκη και Εδοτάθιον Βαροβλάν;

ΒΑΛΑΣΙΔΗΣ: 'Εντιμότατοι άνθρωποι. 'Απόλυτοι φερεγγυήτες και επί πλέον ανεπιλήττωτους! 'Εγγυώμαι προσωπικά!

(Αυλάει)

ΕΦΙΛΟΝ

ΘΥΡΩΡΟΣ: Σας ευχαριστώ πολύ κ. Μυριανθάκη! Νόσαστε καλά!...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Αυτό δεν είναι τίποτα! Σε τρεις μήνες θα σας πάρω μαζί μου! Προστατέψτε τον εργάτριών! 'Εχω ανάγκη από έξυπνες γυναίκες!

ΣΚΗΝΗ 3η
(Στο καφενείο)

ΧΡΗΣΤΟΣ (τηλεφωνεί): Ναι, ναι, μείνετε ήσυχος, κύριε Βαλασίδη! 'Οχι πολυμελείς οικογένειες, όχι ζώα, και όχι παιδιά. Μόλις συμφωνήσουμε με κάποιον, θα σας τον φέρουμε εκεί να υπογράψουμε τα συμβόλαια. Ευχαριστώ, κ. Βαλασίδη, ορεόσουρα!

ΣΤΑΘΗΣ: Τι λέει; ΧΡΗΣΤΟΣ: Τι να λέει; Τα σπίντια του θέλει να νοικήσει ο άνθρωπάκος. 'Ενας βλάκας είναι!

ΣΤΑΘΗΣ: Χρήστο, σε βλέπω με χειροτέδες.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μην είσαι ήλιος! Προτιμάει την πάλια. Για την πάλια τραβάει κι' εγώ!

ΣΤΑΘΗΣ: Θα το πωλήσεις; Δέκα χρόνια «φειρού» θα φάμε. Είς βαθμόν κακουργήματος!

ΕΝΑΣ ΚΥΡΙΟΣ (πλησιάζει το γκαρόν): 'Ο κ. Μυριανθάκης; ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Εγώ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (συνομιλάει): Παπαδελός. Για το σπίτι. ΧΡΗΣΤΟΣ: Χαίρω πολύ. Καθηστέ. (Δείχνει το Στάθη). 'Ο κ. Βαλασίδης, ιδιοκτήτης!

ΣΚΗΝΗ 4η
(Στο συμβολαιογραφείο)

ΧΡΗΣΤΟΣ (βάζει τα λεπτά στην τσάντα):... Λοιπόν, καλορίζκο!

ΠΑΠΑΔΕΛΑΣ: Ευχαριστώ. ΧΡΗΣΤΟΣ: Σε όκτω ημέρες μπορείτε να εγκατασταθείτε.

ΠΑΠΑΔΕΛΑΣ: Ευχαριστώ πολύ. Χαίρετε. (Φεύγει).

ΧΡΗΣΤΟΣ (ψευδιστικά): Είδες αν κών για την 'Αθήνα; 'Ούτε ταυτότητα δε ζήτησε ο συμβολαιογράφος.

ΣΤΑΘΗΣ: 'Η καρδιά μου το έφερε τι φόβο έχω. Πού θα πάμε τώρα; Σε ποιά Κράτος; Πού θα καταφύγουμε;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Πουθενά! 'Εδώ θα μείνουμε, στην 'Ελλάδα! Πουλήσαμε το σπίτι εννιάκόσιες λίρες, μετρητοίς. 'Ο Βαλασίδης το πούλησε χίλιες εκατό, με τα μισά μπροστά και τ' άλλα σε τριάντα μηνιαίες δόσεις! Αυτό κάνει ο οικοδόμος οργασμός! 'Αλλά έμεις το δώσαμε φτηνά, και τοιμήσαμε το μετρητό!

ΣΤΑΘΗΣ: Και θα μάς τοιμήσουνε και μάς!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Καθόλου! Θα πάω τώρα κατ' ευθείαν στο Βαλασίδη να του δώσω πενηντάσιες πενήντα λίρες και το απόγευμα θα μάς πωλήσει το σπίτι! 'Οπως έχω συμφωνήσει μαζί του! 'Θ' αγοράζω εγώ και θα μεταπωλώ το σπίτι. 'Σταφάνου», μου έπλε. Και κάθε μήνα, θα το δίνω τ' όσος: 'Εξή χιλιάδες. 'Εν τώ μεταξύ, μάς παρουσιάζουν και τρακάδες πενήντα λίρες απ' τις εννιάκόσιες, για να κινηθούμε!... Θα πωλήσουμε και τα υπόλοιπα του Βαλασίδη, αλλά δεν είναι μόνο αυτά! 'Εχω, αλλά στο μάτι τουλάχιστο σαράντα πολυκατοικίες! Κι' όλο θα χτίζουνται!

ΣΤΑΘΗΣ: Και πότε θα μάς πιάσουνε;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Ποτέ! 'Αμα θ' αγοράσουμε να κινούμεθα μ' ένα μεγάλο κεφάλαιο, θα κάνουμε τίμιες δουλειές! 'Θ' αποκτήσουμε άριστη φήμη, φερεγγυότητα στην 'Αγορά, πίστασι στην Τράπεζα, και θα πληρώνουμε τις δόσεις μας τακτικά στους 'Ιδιοκτήτες. Αυτό δεν ξέρουν οι άπατεδες και την παθαίνουνε! Συνεχίζουνε τις άπατες! 'Ενώ, μόλις πετύχης, πρέπει να σταματάς!

ΣΚΗΝΗ 4η
(Τηλεφωνικός, σ' έξη μήνες)

Α' ΚΥΡΙΑ: 'Εδώ «Πανελλήνιος Τράπεζα», κ. Βαλασίδη. Μπορείτε να μάς δώσετε πληροφορίες για τους κυρίους Χρήστον Μυριανθάκη και Εδοτάθιον Βαροβλάν;

ΒΑΛΑΣΙΔΗΣ: 'Εντιμότατοι άνθρωποι. 'Απόλυτοι φερεγγυήτες και επί πλέον ανεπιλήττωτους! 'Εγγυώμαι προσωπικά!

(Αυλάει)

ΕΦΙΛΟΝ

ΟΙ ΠΙΟ ΓΛΥΚΕΣ γυναίκες του κόσμου

'Αλλά και οι πιο λαίμαργες!...

Οι Παριζιάνες είναι οι πιο γοητευτικές Ευρωπαίες, αλλά οι Βιεννέζες είναι οι πιο γλυκές. Αυτή είναι η κατηγορηματική διαβεβαίωση, που δίνουν οι εμπειρογνώστες του γυναικείου φύλου—και δεν υπάρχει κανείς λόγος να μην την πιστέψουμε!

Αναμεσα σε μία αντιπροσωπευτική Παριζιάνη και σε μία αντιπροσωπευτική Βιεννέζα, ένας αντικειμενικός κριτής θα διασταζε για το ποιά θα έπρεπε να δώσει βραβείο της πιο αθηντικής θηλυκότητας. Γιατί καθεμιά από τις δύο πραγματοποιεί το ιδεώδες της θηλυκότητας κατά διαφορετικό τρόπο. 'Αν, στην γυναίκα που θα είναι η ενσάρκωση της τέλειος θηλυκότητας, ζητάτε εκείνη, που θα σας εξοργισή με την φιλοσοφία της, τις υπερφύγες της και τα κομπάρια της, αλλά και θα σας διεγείρει έτσι στο έπακρο την εγωιστική επιθυμία να την κατακτήσετε, η Βιεννέζα δεν πρόκειται να ανταποκριθεί στο ιδανικό σας. Είναι πολύ γλυκεία, πολύ καλή, πολύ ήσυχη και, προπαντός, δεν της φέρνει να χαλάει χατήρια!

Αυτό δεν σημαίνει πως είναι ξεχωριστά «εύκολη». Για την ακρίβεια, ούτε εύκολη ούτε δύσκολη θα μπορούσε να την πη κανείς. Γιατί, ενώ προσφέρει τον εαυτό της με ελκυστική και ανυστεροβουλία στον άντρα που θ' αγαπήσει και θα την αγαπήσει, είναι, κατά κανόνα, απρόθυμη για την επιπόλαια και περσοτική περιποίηση. 'Ωστόσο, από την στιγμή που θα πη το «ναι», μπορεί να είσατε βέβαιος πως η φυσική καλωσύνη της και ο ήπιος χαρακτήρας της θα την εμποδίσουν να σας τυραννήσει με... τα ενδιάμεσα «όχι»!

Αν παντρευτείτε με μία Βιεννέζα, οι σκληρές ζηλοτυπίες από μέρους της είναι ο τελευταίος κίνδυνος, που υπάρχει φόβος να αντιμετωπίσετε. Η Βιεννέζα δεν αποδίδει πρωταρχική σημασία στη συζυγική πίστη και είναι πρόθυμη να συχωρήσει τις μικροαπορίες του συντρόφου της. 'Αντίθετα, όμως, δε θα βρήτε έλαος στα μάτια της αν της υπερπεριφρόσησε βάνουσα και άποτομα, αν γυρίσετε στο σπίτι μεθυμένος και αν αδιαφορήτε... για τα επιτεύγματα της κοζίνης της!

Το τελευταίο αυτό αποτελεί, προπαντός, το «αθηνές σημείο» της Βιεννέζας. Σπάνια θα βρήτε, στην αυστριακή πρωτεύουσα, κορίτσια και γυναίκες, που να μην διακρίνονται για την λαμφρία τους, αλλά και για τη λατρεία τους στο καλό φαγητό και στα ωραία γλυκίσματα. Κρίνοντας από τον εαυτό της, η Βιεννέζα αισθάνεται μία ύψηλη περιφρόνηση για τους άντρες που δεν είναι καλοφάγαδες!

Αποτέλεσμα της αδυναμίας αυτής στο καλό φαγητό είναι, ότι σπάνια θα βρήτε στη Βιέννη τον τύπο της κυπορισμένης, ψηλοδίνης νέας, που είναι συνήθιστος στη γειτονική Γερμανία. Οι Βιεννέζες είναι, στη μεγάλη πλειοψηφία τους, παχουλότερες, με γεμάτες καμπύλες, που... παρασιμίζουν, μάλιστα, από την ηλικία των 30 ετών κι' έπειτα.

Ωστόσο, από την προσήλωσή της στις γαστρονομικές απολαύσεις, δεν θαπρεπε να οδηγηθούμε στο συμπέρασμα πως η Βιεννέζα είναι ρεαλιστική και ύλησια. 'Αντίθετα, διατηρεί, και πολύ σωστά, την φήμη της πιο ρομαντικής Ευρωπαίας. 'Ενδιαφέρεται με πάθος για τα καλλιτεχνικά ζητήματα, συγκινείται βαθεία από τη μουσική, τον χορό, την ζωγραφική, μιλάει συχνά με ισταλία για την παλιά αυτοκρατορική Βιέννη των βαλς και έχει κατκτηση από τις διάφορες εκδηλώσεις του μοντερνισμού λιγότερο από κάθε άλλη Ευρωπαία. Πουθενά, σε καμμία άλλη Ευρωπαϊκή πρωτεύουσα, δε θα βρήτε τόσο λίγες κοπέλλες να μασούν τοίχλα, να φορούν παντελόνια και να χορεύουν ροκ εντ ρόλ όσο στη Βιέννη.

Πολλοί χαρακτηρίζουν την Βιεννέζα σαν τον αντίποδα της Αμερικανίδας. 'Απ' όσα είδαμε παραπάνω, μπορούμε να διαπιστώσουμε πως δεν έχουν δίκιο. 'Αλλά η Βιεννέζα αποτελεί το έντελές αντίθετο της 'Αμερικανίδας και σε κάτι άλλο ακόμη: Σε το ότι δεν είναι καθόλου οπαδός και φροντιστής να βάζει σε όσο το δυνατό λιγότερα έξοδα τόσο τον συνοδό της μιας βραδυάς όσο και τον άντρα της.

Συχνά, έκτανέλι όλη της την επινοικότητα για να λύση το πρόβλημα του ντυσίματος με τα λιγότερα έξοδα. 'Από ένα φόρεμα, που αγόρασε το 1952, είναι ικανή να φτιάξει μια μπλούζα το 1959! 'Ομως, οι λείες, που δίνει, δεν είναι ποτέ εις βάρος της κομψότητας. Σ' όποια ηλικία κι' αν βρισκόμαστε η Βιεννέζα εξακολουθεί πάντα να ντύεται χωρίς επιτηδεύσει, αλλά με φιλορέσκεια και γούστο.

—'Ε, υπάκουπα, οι άποσπενές απαγορεύονται!... (Το Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΟΝΤΑ ΣΟΥ

Κοντά σου, όταν καθώμαι, αναπνέω και νοιώθω λίγη αλλοιώτικη ζωή. Με κάνει η συντροφιά σου τόσο νέο, που είμαι στής ζωής μου το πρωί.

Και ίσως καρτερώ το μεσημέρι, κι' αχόρταγα τη νύχτα καρτερώ, που ακόμα πιο κοντά σου θα με φέρη, να νοιώσω αυτό, που χρόνια λαχταρώ.

Κοντά σου όταν βοίσκωμαι, φαντάσου πως κάθε μία μου πίκρα λησμονώ και νοιώθω, μόλις έρχομαι κοντά σου, πως είμαι πιο κοντά στον ουρανό.

Αισθάνομαι δόλοθερη τη λάμψη, που φέρνει και χαρίζει την στονή, κι' δλοτέλα ξεχωρώ πως έχω κμψει τον πιο μεγάλο καθό στη ζωή.

Κοντά σου βλέπω πάντα περιστέρια κι' άκουω να κελαιδούνε τα πουλιά, μεθ' από λουλούδια κι' από αστέρια με όμορφα τραγούδια και βιολιά.

Κοντά σου δε μαραινόμαι από πληξή και ούτε νοιώθω αν ίσως προχωρή το χέρι του θανάτου να με πνίξη μαζί με κάθε σκέψη θλιβερή.

Τα μάτια σου ντυτάζω, τα μαλλιά σου, τις χείρες σου, τα χείλη σου ντυτά και ζω, τόσο θερμά στην αντίηλιά σου, που νοιώθω της αγάπης πυρετό.

Εσχνάω πως περάσανε τα χρόνια μπροστά σε τόσα γαδια ζηλευτά κι' αν είχα στην καρδιά μου λίγα χιόνια, ο ήλιος σου μου τάλυνσε κι' αυτά.

Κοντά σου, κάθε σκέψη μου ελπίζει πως μαύρες μέρες είναι δε θα ντυτάζω, κοντά σου η ζωή μου φτερουγίζει, μετρώντας και τα χρόνια, απ' τα δεκάξη...

Κοντά σου άλλα πράγματα παθαίνω και όσο κι' αν μαζί σου τρανιέμαι, θα ήθελα κοντά σου να πεθάνω, για να νοιώζω πως ξαναγεννιέμαι.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπερτόζ

Το θέατρο της 'Ελσας Βεργή, κάτω από το μέγαρο του Μετοχικού, λόγω τεχνικών δυσχερειών, θα είναι έτοιμο το Νοέμβριο.

Το νέο θέατρο θα περιλαμβάνη μόνο 300 θέσεις, θα είναι όμως ένα από τα πιο κομψά θέατρα της 'Αθήνας, με πολυτελή εδρώματα, καθίσματα, κρυφούς φωτισμούς, πλαστικά δάπεδα, κλπ.

'Αντίθετα, το νέο θέατρο «Διονύσιας» της οδού 'Αμερικής, όπου θα εμφανισθί ο θίασος της 'Αντιγόνης Βαλάκου, θα είναι έτοιμο εντελώς την πρώτη εβδομάδα του 'Οκτωβρίου.

Τα «Διονύσιας», στο ισόγειο της καινούργιας πολυκατοικίας, 'έκει που ήταν άλλοτε το γκαράζ του Γ. 'Επιτελείου 'Αεροπορίας, με εύφορο έδαφος στην πρόσφυ, είναι πραγματικό απόκτημα για την πρωτεύουσα.

Πραταγωνιστρια του θίασου Χόρν του «Καίτηκόν», δε είναι τελικά η Μάρα Κοντοπούλου, που προέρχεται και αυτή, όπως και η Βέρα Ζαβιτάιου, από τη σχολή Κούν.

Το καλοκαίρι, η Μάρα Κοντοπούλου έρχεται έχοντας εντύπωση στη Θεσσαλονίκη, όπου έκανε την εμφάνισή της ως πρωταγωνίστρια του θίασου Ντίβου 'Ηλιόπουλου, πράγμα, που έγινε άφορη να προτιμηθεί από το Χόρν για το έναρκτηριο έργο.

Δύο γνωστοί «έξω πρεμιέ» της δόνης, ο Μπαρόκας και ο Κακαβάς, θα κάνουν το χειμώνα την εμφάνισή τους στο θέατρο πρὸς.

'Εξ άλλου, δύο γνωστοί ηθοποιοί της πρὸς, ο Στέφανος Στρατηγός και ο Γιάννης 'Ολύμπιος μεταπηδούν από μουσικό θέατρο, ενώ η Βούλα Χαριλάου και η 'Αγγελ Βλάχου επανέρχονται από την επιθεώρηση στην πρὸς.

Ο Μπαρόκας, στο μεταξύ, που πρωταγωνιστεί σε πολλές ελληνικές ταινίες επί δύο τώρα μήνες, επιδιώκει συστηματικά στην εκμάθησι ξιφομαχίας, για μία σκηνή, που πρέπει να παρουσιάσει στο φιλμ «Κασσιανή», μαζί με τον Γ. Καμπαλιάρη.

Η 'Αλίκη Βουγιουκλάκη, με το συμβόλαιο αποκλειστικότητας, που υπέγραψε με τη 'Φωνή Φίλμς, εξασφάλισε ένα σεβαστό εισόδημα, που της έδωσε τη δυνατότητα ν' αποκτήσει μια πολυτελέστατη βίλλα στο Ψυχικό.

Ο Δημ. Γιαννομάκης παρουσιάζει στο Δαφνί, με την εκδοκία της «Πορτίης του Κρασιού», μια μονόπρακτη επιθεώρηση, με έπικαιρα νοήματα, που παρακολουθούνε κάθε βράδυ, σ' ένα εδωκόρο θέατρο, δυο χιλιάδες καθημέρι θεατές, εντελώς δωρεάν.

Ὁ γκροῦμ ἔγινε κατηγός

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

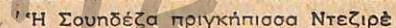

- ΚΑΘΕΤΩΣ

-

— Ναι, μὰ ἂν δὲν πεθάνετε;...

NTEZIPE;

* Ἀλλὰ ποιά εἶναι ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας

Μέχρι προχθές, πιστευόταν, ότι ήταν 11½ —

Ντεζιρέ. Ωστόσο, ένα προνθεσινό τηλεγράφο

τὴ Νόρβηγία μέσω Βόνης, βεβαιώνει, ὅτι

κηπισσα. Η τεζιρε πλησιάζει τα 27 της χρον
αυτή πιθανόν τη διαφορά ποι' είναι σχετικά

νά προέρχονται και οι παρά πάνω διαστα

Βασιλίσσας.

ἄδιαφοροίσις. Ἐλέγε πὺς ἡ Ντεϊλοῦ εἶναι

μήνη με τὸ υἱὸς κοινοῦ θνητοῦ συμ

της πλουσιου γαλοκτημονα. Και η μητερα
βουλησ οντιστορετευμενη το σισθηριον της

καμε και με το ειδυλλιο της μικροτερης κα

Μαργαρίτας με τόν πιανίστα Ρόμπιν Ν
Χόουζ τήν καταλάβε στην Έλλάδα γά δα κα

κυσθῇ ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνο, πού γι' αὐτὸ

κάποια συμπάθεια. Τα συμπέσματα λοιπόν είναι ότι συμπά-

καὶ βῆ πρὶν ὁ Βασιλεὺς Παῦλος ἐπιστρέψῃ

το κτώρα της Νορθηγίας. Τότε είναι βέβ

Η ΕΚΔΟΣΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΣΟΥΛΛΙΟ
 Η ΟΡΙΠΛΕΥΜΕΝΗ ΑΥΤΗ ΥΠΟΘΕΣΙ.

Ε. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ

22

[illegible]

Προέβλεπε να της βγάλουν τα μ

* Ίνγκριντ Μάρκεντσον είχε εξαιρετική σχέση με τον

μηλικές της με την ομορφιά της. Οι νέοι δὲ

να κυττάζουν αὐτήν. Ἀλλὰ πλήρωσε ἀκριβ

...είχε προλάβει τον αγριο φθόνο όλων τῶν
της. "Ενα βράδυ πέντε ἀπὸ τὶς ἀνθρώπους

ν παραμόνεψαν σ' ἓνα ἐρημικὸ δρόμο καὶ ρ

τῆς ἐκόψαν τὰ μαλλιά, τῆς κομμάτισαν τὸ π

ἐρία τοὺς μερικοὶ διαβάτες, γὰρ καὶ τὴ μετὰ

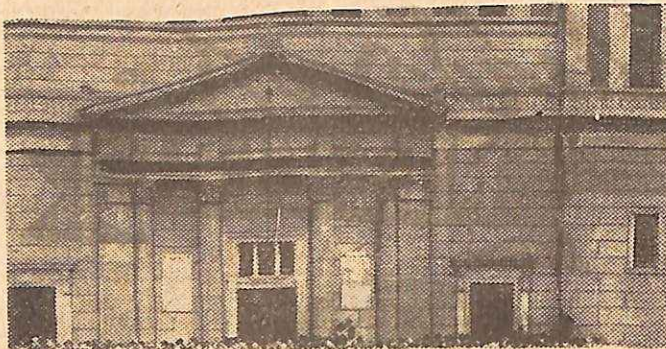
Εκεῖ, ἕνας αἰσθητικός χειρουργός, πού σ

... της νεας, ανέλαβε να «επιδιορθώσει» τις κοινώσεις του. προτού περάσουν ξένη μύνη

ἀθρῇ ὅλη την παλιά ὁμορφιά της.

100

13

Η σημερινή πρόσοψη του θεάτρου της οδού 'Αγίου Κωνσταντίνου.

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Είναι το πιο έρειπωμένο δημόσιο κτίριο της σημερινής Αθήνας

«Αν έρωτησες έναν Αθηναίο, ποιο είναι σήμερα το πιο έρειπωμένο δημόσιο κτίριο — ή καλύτερα το μοναδικό έρειπωμένο κτίριο — της πόλεως μας, εκτός από τα... αρχαία ερείπια, θα δυσκολευτεί να απαντήσει. Ένας όμως ξένος επισκέπτης της Αθήνας θα δώσει αμέσως την απάντησή του: το πρώτο κτίριο που θα δει θα είναι το Εθνικό Θέατρο, που φροντίζει να επιδείξει κάθε μεγάλη προσπάθεια, είναι το κρατικό της θέατρο κι αυτό το προσέχει ιδιαίτερα ο κάθε ξένος. Οι Αθηναίοι τόχουν συνήθειες έτσι όπως βολεύονται και 15 χρόνια, σαν τα ερείπια της Πόλης, σαν τα κατάρματα βομβαρδισμού, μισοκαμμένα και δεν το προσέχουν πια. Ο ξένος όμως μπορεί ακόμη περισσότερο πώς, ενώ λίγα βήματα πιο πέρα, έγινε το τεράστιο έργο της Ομόνοιας, δε μπορεί να υπαλαβή, να οσφραστεί τουλάχιστον το μεγαλύτερο και με εξαίρεση διεθνή φήμη για τις παραστάσεις του και τους ηθοποιούς του καλλιτεχνικό ίδρυμα της χώρας μας. Το Εθνικό Θέατρο θα έπρεπε να ήταν ένα κόσμημα της Αθήνας, πατρίδας μάλιστα του θεάτρου. Κάποιοι άλλοι Ευρωπαίοι πρωτενοί, οι Βιεννέζοι, ενώ καλά-καλά δεν είχαν ακόμη συνείδηση οικονομικής από τον πόλεμο, το πρώτο που ζαναχτίσαν από τα ερείπια του πολέμου ήταν η γκενερική κρατική Όπερα και μάλιστα...

Πότε όμως τα σχέδια αυτά θα γίνουν πραγματικότητα; Και σαν όχι καλός οί-ωνος έρχεται το περιπετειώδες ιστορικό της δημιουργίας του Εθνικού θεάτρου, που διήρκεσε τόσα χρόνια, όσα και τα παθήματα του... Όσοι όμως, Διπλά 20 δό-κλωνα χρόνια. Αξίζει να το ξαναθυμηθούμε. Ας αναφέρουμε στην αρχή ότι το πρώτο θέατρο της Αθήνας ήταν μια ξύλινη πα-ράγκα έσοκεπη, που στήθη-κε το 1835 στην οδό Λιό-λου, εκεί όπου είναι σημε-ρα το Ταχυδρομείο. Ήταν ένα θέατρο «γελυποϊών». Όσοοο εκεί παίζθηκε το πρώτο κλασσικό έργο «Ο φίλαργυρος» του Μολιέρου με τίτλο «Ο εφηνταθελό-νης». Τον επομένο χρόνο το «θέατρο» πουλήθηκε σε πηλ σπριασμό. Το 1838 το Κρα-τός παρέχώρησε ένα οικό-πεδο στον Ιταλό Σανσόνι με έκταση 10.000 δρα-χμές για ανέγερση θεάτρου. Ο Ιταλός έκτισε έτσι ένα λιθόνο θέατρο που έγκαινη-αόθηκε στις 6 Ιανουαρίου 1840 με την Ιταλική όπερα του Ντονιζέτι «Λουκία του λαμερμούρ» και λειτουργή-σε για λίγο καιρό. Η ιστορία του σημερινού Εθνικού θεάτρου αρχίζει από το 1880. Τότε ο Βασι-λεύς Γεώργιος ο Α΄, ορίσ-την στο Λονδίνο. Ο έκει-τον στο Λονδίνο. Ο έκει-πλοοίους όμολογής Ευστά-θιος Ράλλης του όωρησε 10.000 λίρες για να το διαθε-όσ όπως ήθελε. Ο Γεώργιος έοέκεφθηκε να χτίσιν ένα Ε-θνικό θέατρο όλο που ή έμ-Όμως παρ ή πρωτοβουλία πνευσι και ή πραγμα-ήταν βασιλική, ή πραγμα-τοποίησι της συνάντησε με-γάλες δυσκολίες και πέρα-σε έτσι μια δόλκλληρ δεκα-ετία χωρίς να γίνη τίποτα. Είς χάρη της ποσόν του Τέλλωρ δεν έφτανε και δε Ράλλης δεν έφτανε και δε μπορούσαν να διατεθούν κα-θόλου λεπτά από το Κρά-τος, ο Βασιλεύς ζήτησε τη βοήθεια και άλλων πλουσι-ών όμολογών του έξωτο-κων. Ο Κορυιανέσιος, ο Μα-κων, ο Ζαφειροπούλης, ο Ρα-ζαλός, ο Ντομάς και οι ά-ύτεροι, ό Βαρώνος, ό Βα-δελφοί όαδίστου, άπάντη-σαν στη βασιλική πρόσκλη-ση με 10.000 δραχμές ο κα-σι με 15.000 δραχμές το οικό-πεδο του Αγίου Κωνσταν-τίνου και το 1891 έγινε ή κατάθεσι του θεμελίου λί-θου. Ός ότου όμως τελειώση το θέατρο, πέρασαν άλλα 10 χρόνια! Έπεί τέλους το 1901 τελειώση το σημερινό οικοδόμημα, μεγαλοποές βεβαία για την εποχή του και διωρίσθηκε διευθυντής ο Άγγελος Βλάσος. Άλλα να και μια άόκη άναποδιά. Λίγο πριν όοθς ή πρώτη πα-ράστασι του Βασιλικού πα-ρσιτήθηκε ο διευθυντής του. Στη θέση του διωρίσθηκε ο Νικόλαος Ξών και έγινε τε-λος ή «πρεμιέρα» με κάθε έπισημότητα, στις 24 Νοεμ-βρίου 1901. Ταυτόχρονα άρ-χισε να λειτουργή και Δρα-ματική Σχολή. Ο όιος του Βασιλικού θε-άτρου συνεχίστηκε με ήρ σημε-ρα. Αόκη και στήν Κατοχή λειτουργήσε το θέ-ατρο, όπου με τις τελευ-ταίες άναπομπήσες της ένα μέρος του κτιρίου κα-ταστράφηκε από πυρκαϊά και μένει έτσι ως σημε-ρα. Άλλοιόμο όμως άν πρέ-πει, σύμφωνα με την παρ-όδοι του παρελθόντος, να πέραση άόκα μια δεκαε-τία ή είκοσάτις για να γί-νουν πραγματικότητα οι σκέ-ψεις και τα σχέδια και οι έ-πείγουσες άνάγκες για το κρατικό θέατρο της πόλεως με ή μεγαλύτερη σόν κό-σμο θεατρική παράδοσι.

ΣΠ. ΜΟΧΛΑΣ

ΣΧΑΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Να μια πολύ πρακτική σχάρα, που μπο-ρεί να εγκατασταθι μέσα σε μερικά δευ-τερόλεπτα σε όποιο μέρος θελήσετε. Α-ποτελείται από τρία μέρη, όλα σιδερέ-νια: μια χαλύβδινη ράβδος, ή όποια έί-ναι μισή στο κάτω άκρο και καρφέ-νεται στο έδαφος. Ένα είδος καλός, που προσορίζεται να δεχθή τα άναμμένα κάρβουνα και την κυρίως σχάρα. Καί τα δύο τελευταία κινούνται καθέως κατά δύο του πλάτους, για να σταθεροποι-ηθούν σ' όποιο σημείο θελήσουμε. Χάρις στη νέα αυτή σχάρα αποποιείται σημαν-τική ή μαγειρική στο ύπαιθρο, γι' αυτό και οι έκδρομείς, που την χρησιμοποιή-σαν, έμειναν κατενθουσιασμένοι. Άλλα και οι όκαγονέις που παραθερίζουν σε σκηνές θα έμπρηστηθούν, ασφαλώς, πο-λύ μ' αυτή την άπλη και πρακτική έφεύρησι.

ΜΑΘΗΜΑ ΙΠΠΑΣΙΑΣ

Ο καθαριστής Σασά Ντιστέλ, που έγινε διάσημος, χωρίς στο πρόσκαιρο ειδήλιό του με την Μπριζιτ Μπακνόν, περνά τις φειτινές διακοπές στο Σαιν Τροπέ, στα ίδια ακριβώς μέρη, όπου γεννήθηκε, φουτώσε και έσδυσε ο μεγάλος του περσινός έρωτας. Φέτος ένει μια άλλη συ-νοδό: την έπισημ γιορτεντική Φρανσουάζ ντοβί, την όποια άναλέαδε να μάθι να Άρνουλ, την όποια φωτογραφία μας ό Σασά όσθηθε την Φρανσουάζ να κατεβή από το άλογό του, με το όποιο, σαν ίππότης του παλμού καιρού, την μετέφερε από τη πλάς στη θύλα της.

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΕΣ με φουστάνια

Κάνουν θαύματα σόν τομέα τους

ΣΤΙΣ άρχές του αιώνας μας, ή Ν. Ύορκη, το Λονδίνο κι' άλλες μεγάλες πόλεις άρχισαν έ-να έπαναστατικό πείραμα: ή χρη-σιμοποίησι γυναικών στήν αστυνο-μία, σε μεγάλη κλίμακα. Κι' ή έ-δεα αυτή σημείωσε τόση έπιτυχία, ώστε σήμερα υπάρχουν αστυφυλά-κινες σήεις μεγαλύτερες άμερικανι-κές και άγγλικές πόλεις, στις πε-ρισσότερες χώρες της Βρετανικής Κοινοπολιτείας, στήν Ευρώπη, άό-μη και στήν Ιαπωνία. Άποδείχθη-καν δε άσύγκριτες στήν πρόληψη της έγκληματικότητας των άνηλικών και ίκανές ντέτεκτιβ όσο κι' οι άο-σινικοί συνάδελφοί τους.

Στη Ν. Ύορκη, διευθύνει ή γυ-ναίκα άστυνομική υπηρεσία μια ά-μορφη, έλκυστική και κομψοντυμένη γυναικα 42 χρονών, ή κ. Τερέζα Μελκίονε. Έχει δε στίς διαταγές της 289 καλοδιαλεγμένες άστυφυ-λακινες. Οι μισές περίπου άπ' αυτές έχουν διπλώματα κολλεγίου. Πολλές μιλούν ξένες γλώσσες. Σχε-δόν όλες έχουν προηγούμενη πείρα ως δασκάλες, νοσοκόμες, κοινωνικές λειτουργοί, κλπ.

Στήν Άστυνομική Άκαδημία της Ν. Ύορκης, μαθαίνουν, μαζί με τους άντρες συναδέλφους τους, ό τι μπο-ρεί να τους χρειαστή στή δουλειά τους, άπ' τόν ποινικό νόμο ως την Ιαπωνική πάλι και ή σκοποβολή.

Ότσοοο δεν έχουν χάσει τίποτα άπ' τη θηλυκότητα τους. Τα δύο τρίτα άπ' αυτές είναι παντρεμένες, με παιδιά. Φοράνε σπολή μόνο στίς παρελάσεις και σε είδικές περιπτώ-σεις. Έχουν όμως πάντα μαζί τους το πιστόλι και το σήμα τους.

Οι 80 άπ' αυτές άνήκουν στο Τμήμα Βοηθείας Άνηλικών, που ά-ναλαμβάνει την καθοδήγησι των παιδιών που ήρθαν σε σύγκρουσι με το νόμο. Κάνουν δε τόσο άπο-τελεσματικά ή δουλειά τους, ώστε, άπ' τις 20.000 περιπτώσεις που συναντάνε κάθε χρόνο, μόνο ένα πο-σοστό 12% καταλήγουν στα δικα-στήρια. Έχουν μοναδική πιστικότητα

Γνωστικά

- * Η φιλοδοξία κυριεύει τις μικρές ψυχές εύκολότερα άπ' τις μεγάλες, όπως ή φωτιά φουρνάει πιο εύκολα στις καλύδες παρά στα πα-λάτια.
- * Πρέπει να είμαστε δοϋλοι των νόμων, για να μπορούμε να ζούμε ελεύθεροι.
- * Ο πλουσιώτερος άπ' τους άν-θρώπους είναι ο οικονομός κι' ο φτωχότερος ο φίλαργυρος.
- * Πες μου ποιόν θαυμάζεις, να σου πω ποιός είσαι.
- * Ο μόνος τρόπος για να ή κανείς ειρηνικά με τους γείτονές του, είναι να μην έχη γείτονες.
- * Μόνο εκείνοι που δεν έχουν τί-ποτα είναι έτοιμοι να τα μοιράσουν όλα άδελφικά.
- * Περισσότερο από κάθε άλλο πολύτιμο πράγμα, φρόντισε ν' άπο-κτήσης ένα φίλο, που νάχθι το θάρ-ρος να σου υποδεικνήν τα ελαττώ-ματά σου.
- * Η σοκοφανία μοιάζει με ή φλόγα, που μαυρίζει όσα δε μπορεί να κάψι.
- * Όποιος θέλει να κατορθώση μεγάλα πράγματα, δεν πρέπει να διεκδική μπροστά στους κόπους, τους άγώνες και τις συγκρούσεις, αλλά να ριχνεται με κλειστά τα μάτια στήν άνεμοζέλη.
- * Μια δίκη φέρνει άλλες έκατό. Καλύτερα ήνας κακός συμβέβησμος, παρά μια καλή άπόφασι.

τητα και ίκανότητα στο να παίρ-νουν πληροφορίες από άγόρια και κορίτσια, από άντρες και γυναίκες. Φυλάνε δόλκλληρο το 24ωρο σόους σιδηροδρομικούς σταθμούς, τα άε-ροδρόμια, τους σταθμούς λεωφο-ρειών, κλπ. Μυρίζονται άμέσως τους νεαρούς, και ίδιως τις, κοπέλλες, που τόχουν σκάσει άπ' το σπίτι τους κι' έχουν έρθει στή Ν. Ύορκη για «να βρούνη την τύχη τους». Τους σταματάνε τότε, τους μιλάνε φιλι-κά αλλά και σταθερά, κι' αν πει-σθούν άπ' τον έλεγχο που κάνουν ότι δε γελάστηκαν, είδοποιούν τους δικούς τους και τους στέλνουν πί-σω στο σπίτι τους, πριν έξοκείλουν στή μεγάλη πόλι.

Άλλο είδικό καθήκον που έχουν οι άστυφυλακινες, είναι ή προστα-σία των γυναικών και των παιδιών από τους ένοχλητικούς και τους σε-ξουαλικούς έγκληματίες. Έχουν την ίκανότητα να καταλαβαίνουν άπ' την έκφρασι μιας κοπέλλας ό τι κάποιος την ένοχλεί στο δρόμο—έστω κι' αν ντρέπεται αυτή να διαμαρτυρηθή, για να μην προκαλέση σκάνδαλο—κι' έπεμβαίνουν τότε για να την ά-παλλάξουν άπ' αυτόν.

Άλλοτε πάλι νοσημέουν οι έ-διες σαν δόλωμα για ή σύλληψι των μαυιακών, των «δράκων», που έπιτίθενται σε μόνες κι' άνυπερά-στιστες γυναίκες.

Έχουν ιδιαίτερο ταλέντο στο να πλησιάζουν τους «πορτοφολάδες» χωρίς να προκαλούν τις ύποψιες τους, και να τους πιάνουν... στα πλάσι.

Κάποτε, σ' ένα νυχτερινό κέντρο της Ν. Ύορκης—οι σεργιάντες φρόν-τιζαν να μεθύσουν τους πελάτες, κι' ύστερα τους παραφούσκωναν το λο-γισμισμό κι' έπιπλέον τους έφόρι-ζαν τα πορτοφόλια. Τα όύματα δεν καταγγέλλανε το πάσημά τους, για-τί φοβόνταν το σκάνδαλο. Άλλα μια ξανή και όμορφη άστυφυλακίνα κα-τάφερε να προσληφθή ως σεργιόρα σ' αυτό το κέντρο, έμεινε άόκετες βδομάδες, και συγκέντρωσε όλα τα απαιτούμενα στοιχεία. Όταν έγινε κατόπιν ένας αστυνομικός αϊφνίδια-σμός στο κέντρο, ο ίδιοκτίτης τρά-βηξε την ξανή «σεργιόρα» του προς την πίσω πόρτα.

—Φύγε, κοίκα μου! ής σύ-σπηση. Δε θα μείνω για πολύ στή φυλακή. Μόλις βγώ, θάρω να σε βρώ και θα ξαναρχίσουμε μαζί την «επιχείρησι». Καμιά άλλη δεν έί-ναι άξια σαν έσένα!

Γι' άπάντησι, ή άστυφυλακίνα τούδειξε το σήμα της. Έκείνος έ-μεινε τότε μ' άνοιχτό το στόμα, κι' ύστερα της έπτε, με θυμό και πι-κρία μαζί:

—Τι κρίμα, να χαράμιζοσαι στήν άστυνομία, με τέτοιο ταλέντο που έχεις!...

Οι δικαστάι έχουν μείνει κατευ-χαριστημένοι από τις άστυφυλακί-νες. Γιατί, όταν καταθέτουν στο δι-καστήριο είναι ακριβείς, ειλικρινείς, άμερόληπτες και γεμάτες κατανόη-σι—προσόντα που δε συναντώνται τόσο συχνά σόους άρσενικούς συνα-δέλφους τους.

ΩΩ

Κλουβιά για τους δικηγέτες

Φαίνεται ότι δεν κινδυνεύουν μο-ά-χα στήν Έλλάδα οι διατηρητάι άπ' τους δευθεμούς ποδοσφαιριστές και τους φανατικούς όπαδούς τους... Το ίδιο φαινόμενο παρατηρείται και στήν Αυστραλία. Γι' αυτό, ή έκει Ποδο-σφαιρική Όμοσπονδία άποφάσισε την εγκατάστασι φορητών κλουβιών στα ποδοσφαιρικά γήπεδα. Μετά το τελευταίο σφύριγμα, ο δικηγίτης θα μπαίνει μέσα στο κλουβί κι' έτσι θα-ναι άσφαλισμένος!

Επίκαιροι διόχοι

ΡΑΒΕ-ΞΗΛΩΝΕ

Πάλι το Μοναστηράκι τους σοφούς άπασχολεί και σόόν κάθε συμπολίτη άγωνία προκαλεί, γιατί άκούει όλες τις ώρες, για μπουλντόξες, για (οκαπάνες, για σόες, για διευρύνσεις και γι' άτέλειωτες όα- (πάνες...

Άπ' την «πλάς Όμόνοια», βλέπεις, έχει πείραν άπο- (κτίζει και γνωρίζει τέτοιο έργο πόσα χρόνια θα κρατήση (κι' έχει έπίσης καταλήξει, ότι μόνο οι έργολάδοι, θα βολεύονται αιώνιως και θα λένε με μεράκι: «Νάν' καλά το μοναστήρι, μάλλον τό...Μοναστηράκι».

ΠΑΡΑΤΡΑΓΟΥΔΑ

Τών «Όρνίθων» το καζίκι πανταχού παίρνει και δίνει και για μύνες τέτοιο διάλογο άλχημονόπο θα μείνη, γιατί, όπως βεβαίως είναι θεαταί, άκκοότες, ή παρσάσις των ήταν για να κλείνει και οι...κόττες.

Άλλα κι' οι άρμόδιοι μας τόν εξάφαλμον άκούν, γιατί όπέδειξαν και πάλι, με τις «Όρνίθες» του (Κούν, πώς για πόδγραμμά τους έχουν και για μόνη τους (συνήθεια να περνούν τους Αθηναίους για μεγάλα... κουτορ- (νθία!

ΗΣΥΧΟ ΚΕΦΑΛΙ

Διαδίδεται έπιμόνως πώς θάρη αυτόν τόν μήνα, μεταξύ πολλών άστέρων κι' ο Γιούλ Μπρύνερ στήν (Αθήνα, κι' οι θερμές θαυμαστίες σου κι' έν πολλοίς πυρι- (φλέγεις έτοιμάζονται να δρέψουν «σουθενίρ» λογής-λογής!

Πάντως δε θα λακταρήσιν ο Γιούλ Μπρύνερ και πολύ και πολλών άστέρων άλλων δεν θα ύποσθι τις τύκες, γιατί έχει τέτοιος γόπς το κεφαλι του «ουλι» και για «σουθενίρ» οι νέες δεν θα του μαδούν τις... (τρίκες!

ΔΕ ΒΑΡΥΣΣΑΙ

Ζωηρώς παραπονούνται οι ρυζοπαραγωγοί, γιατί έξασαν, περίπου, τι σημαίνει άρρωη και παρ' όλες τις «παρόλες», που είσπράττουν οι (καυμένοι, το φτωκό τό... ριζικό τους ίδιο πάντα παραμένει! Μά και το διάδημά τους, το καινούργιο δηλαδή, άσφαλώς τόν ίδια τύχη μ' άλλα όμοια του θα όη και δεν πρέπει ν' άναμνήν ιδιαίτερη αόάνη, να όε μια χώρα πούχουν γίνει «βράσε... όρυς» τα (πάντα!

ΕΜ-ΠΑΤΗΡΙΟΝ

Τών γηπέδων παίδες ίτε σόό προ-όό ξαναπαρθε, μια κι' άρχίζει εποχή για το Ένα Δυο, Χί... (καυμένοι!

Τα καινούργια τα δελτία με χαρά σας συμπληρώσε και τους «άσους» των όμαδων από τώρα και άρρωτε μ' όλο που τα τάλληρα σας τελικά θα γίνουν (πράσσοι! και οι άσοοι θα σας κάνουν «ν' άπομείνεις σόόν... (άσσοι!

ΟΡΟΗ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ

Άπεργίαν έτοιμάζουν κι' οι σιδηροδρομικοί, γιατί κάποιαν άσπρησούλα περιμένουν λογική κι' έπί μύνες βλέπουν τώρα, καθαρά και φως-φανάρι, ότι του αίτημάτος των ή έπίλυσις... τραινάρει!

Πόδι σκέπτονται κι' εκείνοι, έπομένως, να πατήσουν και για δύο και τρεις ημέρες τους σιρμείς ν' άκι (νιητσουν, πράγμα που σημαίνει αφεύκτως κι' άνευ καν ένδοια- (σμού πώς οι άπεργίες, πλέον, έχουν γίνει του... σιρμού!

ΧΡΟΝΙΕΣ ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΕΣ

Για να μη γκρινιάζι ο κόσμος και για να μη διαδίσθ πώς σπανίζουν κι' ακριβαίνουν ν' άπαράσιτά μας (είδη, μας δλώνουν οι φωστήρες κι' οι σοφοί άνυπερέτως πώς του...τριφυλλίου ο όπόρος είναι άφθονος έφέτος.

Δωρεάν τούτοτον όπόρον, συνεπώς, προμυθευθήτε, εις την καλλιέργειάν του έμμανος έπιδοθήτε και γεμάτοι ευδαιμονία, άναγνώστες μου και φίλοι, εις τόν έαυτό σας πέστε: «Ζήσε Μην να φας... τρι- (φύλλω! Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Το «Πρόγραμμα - Υνι»

Η υδρογονοδόμια θ' αλλάξει τη ζωή μας

ΤΟ Λίβερμορ είναι μία μικρή, ήσυχη και γραφική πόλη της Καλιφόρνιας, τριγυρισμένη από βουνά και με κυριότερο προϊόν της το κρασί. Σ' αυτή λοιπόν την αγροτική περιφέρεια, το Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας έχει ιδρύσει ένα εργαστήριο για λογαριασμό της Επιτροπής Ατομικής Ένεργίας. Το διευθύνει ο διάσημος πυρηνικός φυσικός δόκτωρ Τέλλερ.

Οι εργασίες που γίνονται εκεί μέσα, είναι μυστικές. Πάντως, άφορουν τη μελέτη των υπογείων εκρήξεων υδρογονοδύμιας, όχι για καταστροφικούς σκοπούς, αλλά για τις μεγάλες ειρηνικές δυνατότητές τους.

Πρόκειται για το «Πρόγραμμα-Υνι», όπως το έχουν επωνύμως απ' τη φράση της Άντας Γραφής που λέει:

«Θα μεταβάλουν τα σπαθιά τους σε υνιά άροστρων».

Πρέπει να σημειωθεί ότι η υδρογονοδόμια θα δημιουργήσει πολλή και επικίνδυνη ραδιενεργά σκόνη, όπως η ατομική βόμβα. Άκόμα δε «καθαρότερο» είναι η εκρήξη της, όταν γίνει μέσα στη γη. Παράγει όμως θερμότητα και ενέργεια σε τεράστιες ποσότητες, που μπορεί να χρησιμοποιηθούν κατά διαφόρους τρόπους.

Αυτές τις πιθανές εφαρμογές εξετάζει το «Πρόγραμμα-Υνι».

Είναι δυνατό π. χ., με υπόγειες εκρήξεις, να οπείσουν τα κοιτάσματα των μεταλλευμάτων, ώστε να διοχετεύεται ύστερα νερό μέσα απ' τις ρωγμές, να συγκεντρώνεται το νερό αυτό και ν' αποχωρίζεται οι στερεές ουσίες που έχουν διαλυθεί μέσα του.

Μ' αυτό το σύστημα, θα γίνεται πολύ ευκολότερα και οικονομικότερα η εκμετάλλευση των μεταλλευμάτων, ακόμα κι όταν δεν είναι πολύ πλούσια.

Μπορεί επίσης να γίνουν εκμεταλλεύσιμα κοιτάσματα πετρελαίου, που βρίσκεται σε μεγάλο βάθος κι είναι τόσο πυκνά, ώστε δεν ανυψώνονται στην επιφάνεια. Η εκρήξη της υδρογονοδόμιας θα το ξεσπύσει, θα το ρευστοποιήσει κι έτσι θα βγεί ελεύθερα απ' το κοιτάσμα του. Άρκει να πούμε ότι, μονάχα σε μια περιοχή του βορείου Καναδά, υπάρχουν τεράστιες ποσότητες τέτοιας «πυρηνολιδοσφαιρίτου», αξίας 100.000.000 δολαρίων σε κάθε τετραγωνικό μίλι!

Εκείνο που χρειάζεται, είναι μία οικονομική μέθοδος εξαγωγής του πετρελαίου — κι αυτή φαίνεται πως είναι οι υπόγειες εκρήξεις υδρογονοδύμιας.

Θα αξιοποιηθούν εξ' άλλου έρημες εκτάσεις που δε μπορούν να καλλιεργηθούν γιατί το σωματικό έδαφος τους δεν απορροφεί τη βροχή. Μία εκρήξη υδρογονοδόμιας θα συντρίψει τις πέτρες, θα τις κάνει πορώδεις, κι έτσι θα μπορεί πια το νερό να εισχωρή ανάμεσα τους και να αποθηκεύεται σε τεράστιες υπογείες «δεξαμενές».

Υπολογίζεται ότι η εκρήξη μιας βόμβας του 1 «μεγατόννης» θα δημιουργήσει τις κατάλληλες συνθήκες για την εναπόθεση 280 εκατομμυρίων τόννων νερού!

Άλλα κι' η θερμότητα της εκρήξεως θα αξιοποιείται στους υπογείους βράχους και θα διατηρείται εκεί επί μήνες ή χρόνια.

Για την εκμετάλλευσή της, θα διοχετεύουν ως εκεί νερό, που θα βγαίνει ύστερα σαν ατμός. Μπορεί όμως να χρησιμοποιηθεί και άωτο ή διοξειδίου του άνθρακος γι' αυτή τη μεταφορά της θερμότητας απ' τα έγκατα της γης στην επιφάνειά της.

Με τη θερμότητα αυτή επίσης θα μπορεί ν' αποσυντεθούν διάφορα υλικά της γης και να δώσουν χρήσιμα προϊόντα. Ο ασβεστόλιθος π.χ. θα μεταβάλλεται σε ασβέστη και διοξείδιο του άνθρακος — όπως γίνεται στα ασβεστοκείμενα.

Θα παράγονται επίσης, σε μεγάλη ποσότητα, ραδιενεργά ισότοπα, χρήσιμα για διάφορες βιομηχανικές, γεωργικές και ιατρικές εφαρμογές.

Αυτά θα είναι πολύ ελαφρά και θα χρειάζονται λιγότερη προστατευτική θωράκιση από κείνα που παράγονται τεχνητά, στα ατομικά εργοστάσια.

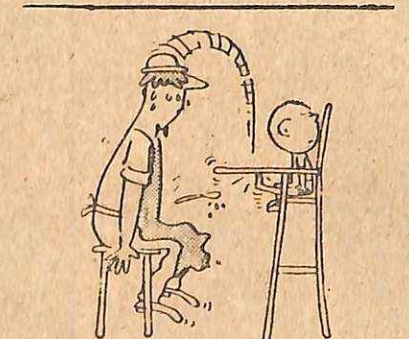
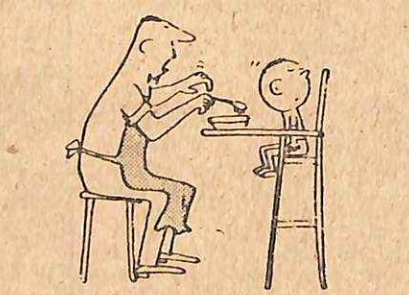
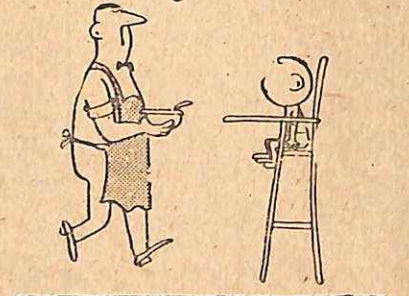
Τέλος, η μελέτη των σεισμικών κυμάτων που δημιουργούνται από τις υπόγειες εκρήξεις θα πλουτίσει πολύ τις γνώσεις των γεωλόγων σχετικά με τη σύσταση του εδάφους.

«Συνήθως, κάθε νέα πηγή ενέργειας πρωτοχρησιμοποιείται για καταστροφικούς σκοπούς — λέει ο δόκτωρ Τέλλερ. Μόνο αργότερα, πολύ αργότερα εξετάζονται οι ειρηνικές εφαρμογές της. Αυτό μας διδάσκει η ιστορία των αιώνων, κι αυτό θα γίνει ακόμα μία φορά με την υδρογονοδόμια».

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

— Στην άρχη είναι λιγάκι δύσκολο, αλλά θα συνηθίσετε σιγά-σιγά!

Χωρίς λόγια.

— Δυστυχώς σήμερα πήρε ο αυτοκίνητο ή αδελφός μου!...

ΟΙ ΓΙΑΓΩΝΕΖΕΣ χειραφετήθηκαν!

Ερωτικά ραντεβού και γυναικές χορεύτριες

ΕΝΩ άλλοτε οι Γιαγώνεζες ήταν σκλάβες του πατέρα τους, του αδελφού τους και του συζύγου τους και υπηρέτριες της πεθεράς τους, τώρα το νέο Σύνταγμα τις εξισώνει με τους άντρες. Τους δίνει ανεξάρτητη κοινωνική ύποταση. Τους παρέχει το δικαίωμα να κληρονομούν τους γονείς τους, το ίδιο όπως κι' οι αδελφοί τους, να έχουν στ' όνομά τους, να παντρεύονται όποιον διαλέξουν και να ζητάνε διαζύγιο όταν έχουν βάσιμους λόγους.

Πραγματικά, τα δικαιώματα του Τόκιο δόθηκαν τώρα με 4.000 περιπτώσεις διαζυγίων το χρόνο. Στα δυο τρίτα δε απ' αυτές, έχουν ζητήσει οι γυναίκες το διαζύγιο.

Πριν απ' τον πόλεμο, δεν υπήρχαν στην Ιαπωνία δικαστήρια διαζυγίων. Όλες οι συζυγικές διαφορές κανονίζονταν απ' τον αρχηγό της οικογένειας — που ή εξουσία του, σε πολλές περιπτώσεις, επεκτεινόταν ακόμα και σε ανήλικους και σε εαυδάρια. Ο άντρας μπορούσε εύκολα να χωρίσει απ' τη γυναίκα του. Για κείνη όμως, ήταν σχεδόν αδύνατο.

Αλλά κι' οι ανύπαντρες κοπέλλες έχουν τώρα πολύ μεγαλύτερη ελευθερία. Τον παλιό καιρό, άγρια και κορίτσια χωρίζονταν μεταξύ τους όταν τελειώνουν το δημοτικό σχολείο και δεν είχαν πια καμιά επαφή ως το γάμο τους. Δεν υπήρχαν ειδικά, ούτε ραντεβού. Ένα ευχάριστη που θα εμφανιζότανε στο δρόμο χειροπαλιό, θα προκαλούσε τρομερό σκάνδαλο.

Οι άντρες εννοούσαν να παντρευτούν «ένα κλειστό λουλούδι». Μία κοπέλλα εστια και φιλημένη θεωρούσε πια ανάξια για σύζυγο.

Σήμερα είναι πολύ αμφίβολο αν υπάρχει αφιπτό κορίτσι, τουλάχιστον στο Τόκιο. Τα καφενεία και τα τσιπουράκια είναι γεμάτα από νέους και κοπέλλες που κυττάζονται τρυφερά στα μάτια και φιγούν τα χέρια τους πάνω απ' το τραπέζι, ενώ το πικ-άπ του καταστήματος παίζει μία γλυκιά μουσική.

Κινηματογράφοι, αθώους συναυλιών, θέατρα πατινάζ, είναι γεμάτα από ερωτικά ζευγάρια. Και τα σχολεία, που είναι τώρα όλα μικτά, απ' τα δημοτικά ως τα κολλέγια, διοργανώνουν εκδρομές για άγρια και κορίτσια μαζί — πράγμα ανήκουστο άλλοτε.

Ένα φαινόμενο της εποχής είναι κι' η αύξηση των καφενείων, στη χώρα αυτή που καταναλώνει άλλοτε μόνο τσάι. Στο Τόκιο μονάχα, υπάρχουν πάνω από 4.000 τέτοια καταστήματα, όπου συζητάει η νεολαία, ακούει μουσική και χορεύει ροκ-ν-ρόλ.

Τα μπάρ, τα ρεστوران και τα νυχτερινά κέντρα περνάνε τις 50.000. Άλλα είναι τεράστια, σαν τη «Βασιλεία των Μεξικών» με τις εκατοντάδες σερβιτόρες, κι' άλλα τόσο μικρά ώστε δε χωράνε περισσότερους από τρεις πελάτες. Σε πολλά απ' αυτά, οι σερβιτόρες είναι μισθωμένες μόνο — μ' ένα στήθος και δε σκανδαλίζουν τους Γιαγώνεζους (που, τον παλιό καιρό, συνήθιζαν να κάνουν το μπάνιο τους στα δημόσια λουτρά όλου μαζί, άντρες και γυναίκες). Όστόσο, κάνουντας μία υποχώρηση στην ήθική της Δύσεως, η αστυνομία του Τόκιο έχει κατατάξει τις χορεύτριες των θεατρών και των νυχτερινών κέντρων σε τρεις κατηγορίες: Α, Β και Γ. Οι χορεύτριες (Α) φοράνε τρία μικρά καλυμματα, όταν εμφανίζονται στη σκηνή, οι (Β) φοράνε ένα και οι (Γ) δε φοράνε κανένα.

Ο πόλεμος άφισε το Τόκιο μ' ένα σωρό άγρια και κορίτσια όρφανα, χωρίς γονείς, δίχως σπίτι. Αυτά, λοιπόν, σκηματίσαν ουμμορίες κι' επιδόθηκαν στη ζητιανιά, στη μαύρη αγορά και στις μικροκλοπιές.

Μεγαλώνοντας, προχώρησαν στις σοβαρές κλοπές, στους εκδισμούς και σ' άλλα μεγαλύτερα εγκλήματα. Πριν ξεκινήσουν για τους αθλους τους αυτούς, μεθούσαν με «φιλοπέν» ένα διενεργικό που το παίρνουν στον πόλεμο οι πιλότοι των «καμικάζι» (αεροπλάνων αυτοκτονίας).

Πορ' όλες τις προσπάθειές της, η αστυνομία δεν έχει μπει ακόμα στην άνοχη. Τίση αυτό το κύμα της μεταπολεμικής εγκληματικότητας. Άλλωστε οι τάξεις των κακοποιών πλουτίζουν από άνοχη λίκους, που κάνουν κατάχρησι της ελευθερίας που τους έδωσε το Σύνταγμα, καταργώντας το παλιό οικογενειακό σύστημα.

Μπορούμε να πούμε ότι οι Γιαγώνεζες δεν έχουν ακόμα «κλωνίσει» τελείως τις δημοκρατικές αρχές που φέρανε στη χώρα τους οι «Αμερικανοί. Σιγά-σιγά όμως θα τις καταλάβουν και θα τις αφομοιώσουν — όπως αφομοίωσαν άλλοτε την κινεζική μόρφωση και τη βιομηχανική τεχνική της Δύσεως.

Η αρχαία Αγορά

ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Εκατό χρόνια ανασκαφών στο χώρο της

ΠΙΝ από λίγες ημέρες, με πρωτοβουλία της Αμερικανικής Σχολής Κλασικών Σπουδών, γιορταστήκαν τα 100 χρόνια από την έναρξη των ανασκαφών, που έγιναν και συνεχίζονται ακόμα, στην αρχαία Αγορά των Αθηνών. Έλληνες και Γερμανοί αρχαιολόγοι άρχισαν πρώτοι τις ανασκαφές, από το 1859, στο χώρο της αρχαίας Αγοράς (που εκτείνεται μεταξύ της Ακρόπολης και του Θησαυρίου), και τις συνέχισαν κατόπιν στον αιώνα μας οι Αμερικανοί αρχαιολόγοι. Και σήμερα, ύστερα από εκατό χρόνων, εργασία και ανασκαφές, έχει αποκαλυφθεί το μεγαλύτερο μέρος της Αγοράς, που αποτελούσε στην αρχαιότητα όχι μόνο την καρδιά της αρχαίας Αθήνας, αλλά και όλου της Ελλάδας.

Η Αγορά, από τα προϊστορικά ακόμα χρόνια, ήταν για την Αθήνα το μεγάλο πολιτικό και εμπορικό κέντρο, όπου μαζεύονταν οι Αθηναίοι για να συζητήσουν τα ζητήματα της ημέρας και να λύσουν τα προβλήματα της ζωής. Εκεί γίνονταν οι εμπορικές συναλλαγές, και ως τον 5ο π. Χ. αιώνα, η Αγορά ήταν συγχρόνως ο τόπος των λαϊκών συνελεύσεων. Και μόνο μετά την πλήρη άνοχη της αθηναϊκής δημοκρατίας (κατά τον 5ο π. Χ. αιώνα) η Εκκλησία του Δήμου μετετέθη από την Αγορά στην Πνύκα.

Η μετάθεσι των λαϊκών συνελεύσεων στην Πνύκα, δεν εμπόδιζε ωστόσο την Αγορά να παραμείνει και πάλι, ολόκληρο το διάστημα της αρχαίας Ελλάδας, το μεγάλο, εμπορικό, πολιτικό και διοικητικό κέντρο της Αθήνας. Εκεί βρίσκονταν τα πιο επίσημα δημόσια καταστήματα της αθηναϊκής πολιτείας:

Η Βουλή των πεντακοσίων, το Πρυτανείο, ο Θόλος, το Μητρώο, το Ωδείο, και πολλά άλλα μνημεία και έργα τέχνης, που έφεραν τη σφραγίδα της μεγαλοφυΐας των μεγαλύτερων καλλιτεχνών του αρχαίου κόσμου. Ο Αλκαμένης, ο Φειδίας, ο Παλλυγώτης, ο Πραξίτελης, είχαν φιλοτιμηθεί να μεταβάλουν το μέρος εκείνο σε πραγματικό μουσείο, που σε νεώτερα χρόνια συμπληρώθηκε με μνημειώδη κτίρια, που έστησαν, από ευγνωμοσύνη και θαυμασμό προς την Αθήνα, ξένοι ηγεμόνες και βασιλείς.

Ένα από αυτά λοιπόν ήταν και η Στοά του Αττάλου, που την αναστήλωσε τα τελευταία χρόνια η Αμερικανική Σχολή.

Ο Αττάλος είχε παρακολουθήσει μαθήματα φιλοσοφίας στην Αθήνα, στη σχολή του Ιδρυτή της Νέας Ακαδημίας Κερναάδη, όταν έζησε στην πόλη αυτή εξόριστος από την πατρίδα του, τη Συρία. Και, όταν αργότερα βασίλευσε στη χώρα του, με το όνομα Αττάλος Β', από αγάπη και θαυμασμό προς την αιώνια πόλη της Παλάδας, έστησε το 156 π. Χ., το μεγαλύτερο οίκημα, που βλέπουμε και σήμερα αναστηλωμένο με τη χορηγία των Αμερικανών φιλαρχιών.

Η Αγορά και η Ακρόπολη αποτελούσαν τα δύο, λαμπρότερα σε εμφάνιση, σε μνημειώδη κτίρια και καλλιτεχνήματα, κομμάτια της Αθήνας. Ο Πausanias και άλλοι αρχαίοι, αναφέρον με θαυμασμό την Αγορά και περιγράφουν τα κτίρια, τους βωμούς και τα αγάλματα, που την κοσμούσαν. Κάτω από τους πλατάνους, τις λυκές και τις ιτίες, που τα φυλλώματά τους τα δέκοσαν ώραια αγάλματα, χάλκινοι ανδριάντες και μαρμαρίνες βρύσες, μαζεύονταν — ιδίως τις πρωινές ώρες ως το μεσημέρι, που ήταν «πληθυσία» — οι σοφιστές, οι ρήτορες, οι καλλιτέχνες, οι ανδραγάτες της πολιτικής και του πνεύματος, για να συζητήσουν, ή να δικτατεύουν τους υποδότες της πολιτείας. Κοντά στον κόσμο αυτό της πολιτικής και της σκέψης, συναντούσε κανείς στην Αγορά των Αθηνών και τον κόσμο της πρακτικής ζωής. Τους εμπόρους, τους ναυτικούς, τους βιοτέχνες, τους νοικοκυραίους, που πήγαιναν να κάνουν τα ψώνια της ημέρας. Οι νοικοκυραίοι έστελναν πάντοτε στο σπίτι τα ψώνια με τα παιδιά της Αγοράς: με τους προύς και τους παϊδάριους. Γιατί κανένας πολίτης Αθηναίος δεν καταδεχόταν να κουβαλήσει ψώνια ο ίδιος.

Σπανιότερα έκαναν την εμφάνισή τους στην Αγορά οι Αθηναίες, εκτός από τις εταίρες, που πήγαιναν καθημερινώς, συναναστρέφονταν ελεύθερα τους άντρες και συζητούσαν μαζί τους. Άλλα οι πατρεμείς Αθηναίες απέφευγαν την Αγορά, ιδίως όταν ήταν «πληθυσία». Πήγαιναν εκεί μόνο τις ώρες, που δεν υπήρχε πολυκοσμία, για να αγοράσουν άνη, μυρωδικά, φορέματα ή άλλα γυναικεία είδη, που τα πουλούσαν συνήθως γυναίκες πωλήτριες.

Σ' όλο το διάστημα της αρχαίας Ελλάδας και ως την κατάκτησή της από τους Ρωμαίους, η Αγορά των Αθηνών διατήρησε τη λαμπρότητά της και παρέμεινε το μεγάλο κέντρο της πόλεως. Στη ρωμαϊκή όμως εποχή και αφού υπέστη την επιδρομή του Σύλλα, που μετέφερε στη Ρώμη πολλά από τα αριστουργήματα, που την κοσμούσαν, άρχισε να παρακμάζει. Δημιουργήθηκε τότε μία καινούργια αγορά

Βορειότερα της παλιάς, στην περιοχή της Αθήνας, που είναι σήμερα γνωστή με το όνομα: Αερόδες. Την καινούργια αυτή αγορά, των ρωμαϊκών χρόνων, μας την έχουν ήδη αποκαλύψει οι ανασκαφές, που έγιναν από τον περασμένο αιώνα και συμπληρώθηκαν στις αρχές του εικοστού.

Μία μεγαλόπρεπη μαρμάρινη πύλη με κολώνες, που διατηρείται και σήμερα αρκετά καλά, αποτελούσε το όριο μεταξύ της αρχαίας Αγοράς των Αθηνών και της ρωμαϊκής. Μία επιγραφή, σκαλισμένη επάνω στην πύλη, μας πληροφορεί, ότι έγινε στα χρόνια του Ιουλίου Καίσαρος και του Αυγούστου, με έξοδα των δύο αυτών Ρωμαίων αυτοκρατόρων, και ότι ήταν αφιερωμένη στην Αρχηγίδα Αθηνά.

Όταν την εποχή του Αδριανού η Αθήνα είδε τη δεύτερη άνοχη της, το κέντρο της πόλεως είχε μετατεθεί στη Ρωμαϊκή Αγορά, που ο φιλελληνικώτατος εκείνος αυτοκράτορας φρόντισε να την κοσμήσει με περίλαμπρα οικοδομήματα, με στοές, με βιβλιοθήκη, με αγάλματα, με κρήνες.

Με την πάροδο όμως των αιώνων, τόσο η αρχαία Αγορά των Αθηνών, όσο και η Ρωμαϊκή, ξεφάνισαν και σκεπαστήκαν με χώματα. Μερικά ερείπια, από τα αρχαία κτίρια, που τις κοσμούσαν άλλοτε, σημειώνουν μόνο τις θέσεις που έκτεινονταν η αρχαία και η ρωμαϊκή Αγορά. Τον καιρό της Τουρκοκρατίας η αγορά σκεπαστήκε ακόμη βορειότερα από τη ρωμαϊκή αγορά, μεταξύ Μοναστηρακίου και Αερόδων.

Όταν ελευθερώθηκε η Ελλάδα, το πρώτο σχέδιο της νεώτερης Αθήνας, που είχαν φτιάξει το 1832—33 οι δύο λαμπροί αρχιτέκτονες: ο Έλληνας Σταμάτιος Κλεάνθης και ο Γερμανός Σάουμπερτ, άφηνε ολόκληρη την περιοχή της αρχαίας Αγοράς εκτός του σχεδίου της πόλεως, ώστε να μπορούν να γίνουν μελλοντικά ανασκαφές και ν' αποκαλυφθεί το σημαντικώτατο αυτό μέρος της αρχαίας Αθήνας. Αλλά, όπως είναι γνωστό, το ωραίο αυτό σχέδιο του Κλεάνθη δεν εφαρμόστηκε και στην περιοχή της Αγοράς δημιουργήθηκε γύρω από τη βυζαντινή εκκλησία των Αγίων Αποστόλων μια ολόκληρη συνοικία, που στην οθωμανική εποχή ήταν μία από τις πιο αριστοκρατικές της πρωτεύουσας. Η συνοικία αυτή, που διατηρούσε όλη τη γραφικότητα της Παλιάς Αθήνας ως τις ημέρες μας, υπήρξε ωστόσο το μεγάλο εμπόδιο για τις ανασκαφές και την αποκάλυψη του χώρου της αρχαίας Αγοράς. Έτσι, σποραδικές μόνο ανασκαφές μπόρεσαν να

Μία ωραία αναπαράσταση της αρχαίας Αγοράς των Αθηνών.

γίνουν, μετά το 1859 και ως το 1931, στο χώρο της αρχαίας αγοράς από δικούς μας και Γερμανούς αρχαιολόγους. Η αποκάλυψη ολόκληρης της εκτάσεως της αρχαίας Αγοράς απαιτούσε μεγάλα χρηματικά ποσά για την απαλλοτρίωση και την αποζημίωση των ιδιοκτητών.

Επί πλέον, είχαν ξεσηκωθεί και οι διάφοροι «φιλοι» της Παλιάς Αθήνας και διεμαρτύροντο γιατί κινούνταν να γαδί η μία από τις παλαιότερες και γραφικότερες αθηναϊκές συνοικίες, το περίφημο Βρυσάκι, των χρόνων της τουρκοκρατίας.

Όταν όμως ο Αμερικανός Κάπς άρχισε τη σπουδοφορία του στο αμερικανικό κοινό και κατόρθωσε με έθνικές εισφορές να βρη τ' απαιτούμενα για τις ανασκαφές της αρχαίας Αγοράς, η παλαιότερη αναγκάστηκε να υποχωρήσει προ της αρχαιότητας και η γραφική συνοικία του Βρυσακίου να ξεφανιστεί από τη σκαπάνη του αρχαιολόγου. Το μόνο που περισώθηκε και διατηρείται και σήμερα από τη γραφική συνοικία, είναι η βυζαντινή εκκλησία των Αγίων Αποστόλων.

Οι ανασκαφές της Αμερικανικής Σχολής άρχισαν από το 1931, υπό τη διεύθυνση του διασημού αρχαιολόγου Λέσλι Σπάρ, αφού προηγουμένως απαλλοτριώθηκαν 350 σπία και αποζημιώθηκαν οι ιδιοκτήτες τους. Στο διάστημα του πολέμου οι ανασκαφές της Αγοράς διακοπήκαν και συνεχίστηκαν μεταπολεμικά, μετά το 1946 από τον Αμερικανό καθηγητή Όμηρο Τζέιμσον. Μετά μία δεκαετία είχε τελειώσει η ανασκαφή ενός μεγάλου μέρους της αρχαίας αγοράς, τα δε πολύτιμα ευρήματα τοποθετήθηκαν στο μουσείο, που ιδρύθηκε στο ισόγειο πατώμα της αναστηλωθείσας στοάς του Αττάλου. Ήδη οι ανασκαφές της αρχαίας Αγοράς πρόκειται να επεκταθούν προς το μέρος του Θησαυρίου και της σιδηροδρομικής γραμμής, ώστε να ολοκληρωθεί το μεγάλο έργο, που είχαν αρχίσει, πριν από 100 ακριβώς χρόνια, με τα γλίσχρα μέσα της εποχής εκείνης, οι Έλληνες αρχαιολόγοι.

ΕΠΙΛΕΞΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΕΣ φιάλες σαμπάνιας ανοίχθηκαν κατά τη γαλλική βραδιά του φεστιβάλ της Βενετίας.

Σ' αυτήν, ο Γάλλος ηθοποιός και σκηνοθέτης Ρομπέρ Οσσόν παρουσίασε το φιλμ «Η νύχτα των κατασκόπων», στο οποίο συμπρωταγωνιστεί με τη γυναίκα του Μαρίνα Βλαντί. Το κοινό καταχειροκρότησε τη Μαρίνα, η οποία, με ένα φόρεμα από μαύρη και άσπρη μουσελίνα, ήταν πιο όμορφη από κάθε άλλη φορά.

Τα σχόλια των κριτικών ήταν ενθουσιώδη για το έργο αυτό, το οποίο ταυτόχρονα έμπόδια ο Οσσόν υπερπήδησε με μια αξιοθαύμαστη μαεστρία. Πρόκειται για την ιστορία δύο κατασκόπων, ενός αν-

Ο Θράνκ Σινάτρα

δρα και μιας γυναίκας, οι οποίοι συναντώνται σε μια καλύβα, που βρίσκεται σε μια έρημη περιοχή της Γαλλίας και περνούν μια νύχτα σε τέτα-τέ, αποφασισμένοι να ξεσκεπάσουν ο ένας τον άλλο. Το μυσος και τα πθή τους όμως παρασύρονται από τη δίνη του έρωτος. Ένας άγνωστος έρωτας, που αναδεικνύεται τελικά ο μόνος νικητής. Ο Οσσόν θα μπορούσε να κούραση το θεατή κι όμως κατορθώνει να κρατά ως το τέλος αδιάπτωτο το ενδιαφέρον του, με αλλεπάλληλες εκπλήξεις.

* Ο Κρούτσφορδ ζήτησε να δει το φιλμ της Μπριζίτ Μπαρντ στο «Η Μπαμπέτ πεθαίνει στον πόλεμο». Ο παραγωγός του έργου Ραούλ Λεθού, έδωσε αμέσως εντολή στη γαλλική πρεσβεία της Μόσχας να στείλει στο Ράσο πρωθυπουργό την κόπια του φιλμ, που υπήρχε στη ρωσική πρωτεύουσα και η οποία προσεβλήθη στο τελευταίο κινηματογραφικό φεστιβάλ.

* Ο ίδιος Ραούλ Λεθού τηλεγράφησε από τη Βομβάη στο διευθυντή του ενοδοχείου «Κάρλτον» της Νικαίας: «Φτάνω την προσεχή Τετάρτη, με μια τίγρη. Φροντίστε για τροφή της». Ο διευθυντής άνησχυσε και η ανησυχία αυτή δεν του πέρασε παρά με την άφιξη του πελάτου του, ο οποίος κρατούσε στην αγκαλιά του ένα τιγκράκι, ηλικίας λίγων ημερών.

* Ο «Αμερικανός παραγωγός του κινηματογράφου Τζάκ Γουόρνερ, ο οποίος ξαναγύρισε στις Κάννες, τελείως θεραπευμένος από τις σοβαρές συνέπειες του περυσινού του αυτοκινητιστικού δυστυχήματος, έκανε μια θεαματική και θριαμβευτική έπανθο στο καζίνο της πόλεως. Μέσα σε πέντε μέρες, κέρδισε περισσότερα από 50 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα.

* Για τις ανάγκες του προσεχούς φιλμ, η Ζυλιέτ Γκρεκ ο έκοψε τα μαλλιά της. Για να μην πάνε όμως χαμένα τα κομμένα μαλλιά, τα μοίρασε στους φίλους και θαυμαστές της, που παραθερίζουν στην ίδια κοσμητική πλάζ μ' αυτή.

Σύντομες ειδησούλες

* Ύστερα από τα δύο αυτοκινητιστικά της δυστυχήματα, που λίγο έλειψε να της στοιχίσουν τη ζωή, η Έντθ Πιόφ δεν έχει πια καμμία εμπιστοσύνη στα αυτοκίνητα και αποφάσισε να χρησιμοποιήσει στο εξής αεροπλάνο για τις μετακινήσεις της.

* Το βολάν με νευριάζει, εξήγησε η τραγουδίστρια, και νευριάζω ακόμα περισσότερο όταν οδηγώ άλλος. Βρήκα, λοιπόν, μια λύση πολύ πρακτική. Θ' αγοράσω ένα αεροπλάνο μικρό, αλλά δικό μου. Αρχικά ήδη ν' αναζητώ ένα καλό πιλότο, για να μπορέσω να κάνω με το αεροπλάνο μου αυτό τη μεγάλη καλλιτεχνική τουρνέ, που ετοιμάζω ανά τον κόσμο.

* Πριν από τρία χρόνια, είχε αρχίσει στα στούντιο του ανατολικού Βερολίνου το γύρισμα του φιλμ «Μάννα κουράγιο», βάσει του ομώνυμου έργου του Μπέρτολντ Μπρέχτ και με πρωταγωνίστρια τη Γαλλίδα ηθοποιό Σιμόν Σινιόρε. Ξαφνικά, όμως, για λόγους, που παραμένουν μυστηριώδεις, το γύρισμα διακόπηκε. Τώρα μάς έρχεται, από το ανατολικό πάντα Βερολίνο, η είδηση πως θα ξαναρχιστεί το γύρισμα του έργου, χωρίς όμως τη Σιμόν Σινιόρε. Τη «Μάννα κουράγιο» στο νέο φιλμ θα υποδυθεί η χήρα του συγγραφέως, η Γερμανίδα ηθοποιός Έλεν Βέιγκελ.

* Το ρωσικό φιλμ «Η ζωή ανάμεσα στα χέρια μας», διχάσε τους κριτικούς στο φεστιβάλ της Βενετίας. Παραθέτουμε αποσπάσματα από τις επίσημες κριτικές των πρακτορείων ειδήσεων.

Γαλλικό: «Ο Νικολάι Ροζάντσφ κατάρθωσε να δημιουργήσει ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον φιλμ, που θυμίζει σε μερικά σημεία τις καλύτερες στιγμές του άριστουργήματος «Το μεροκάματο του τρένου».

Αμερικανικό: «Μόνο δημοσιογράφοι και Ράσοι παρακολούθησαν την προβολή του έργου αυτού, που δεν παρουσίασε κανένα απολύτως ενδιαφέρον και στο οποίο είναι ολοφάνερες και δηληρές οι προπαγανδιστικές προσπάθειες».

Αγγλικό: «Ένα ενδιαφέρον φιλμ, που άρεσε σε πολλούς». Αντ'προσωπί του Πακισταν: «Η χώρα μας κάνει πολύ καλά και δεν παρουσιάζει στους ξένους τα έργα, που προορίζονται για εσωτερική κατανάλωση».

* Ύστερα από πολυήμερες διαπραγματεύσεις, ο Κούρτ Γιούργκενς υπέγραψε τελικά συμβόλαιο με τον παραγωγό Μισέλ Σαφρά για το γύρισμα του φιλμ «Ρασπούτιν», που θα γυρισθεί έγχρωμο και με το σύστημα Σινεμασκόπ. Έκτος

από το πρόσφατο φιλμ, στο οποίο πρωταγωνιστούσε ο Πιέρ Μπρασόν, υπάρχουν και δύο παλιές κινηματογραφικές βιογραφίες, με θέμα τη ζωή του σατανικού αυτού καλογέρον, τον οποίο υποδύθηκαν πρώτος ο Τζων Μπάρρυμορ και, αργότερα, ο Χάρρυ Μπάρ. Το νέο φιλμ θα γυρισθεί στα παλαιά στούντιο, τα δε εξωτερικά του στη Γιουγκοσλαβία.

* Οι δύο νέες ατομοβόμβες του Ιταλικού κινηματογράφου Ροσάρινα Σκίαφίνο και Κλάουντ Καντίνια Καντίνια, δεν πήγαν στη Βενετία, αλλά τις ημέρες του φεστιβάλ, από άλλη λεγούλη, προς τον παραγωγό Κριστάντι, του οποίου το φιλμ απέκλεισθη από τους διοργανωτές της εφειτελής Μόσχας.

* Ο Ιταλός ηθοποιός Τζινο Τσερεθιά είναι ο πρωταγωνιστής ενός έργου του Πιραντέλλο, που θα ανέβασε σ' ένα θέατρο του Μπρόντγουεϊ, στις αρχές του προσεχούς έτους. «Εν τώ μεταξύ, ο εκλεκτός καλλιτέχνης ετοιμάζει μια τέταρτη συνέχεια του θρυλικού «Δόν Καμύλλο», στην οποία θα συμπρωταγωνιστήσει και πάλι μαζί με τον Φερνάντεζ Λ.»

* Φτάνοντας στο αεροδρόμιο του Λονδίνου, με προέλευσις τις Βρυξέλλες, η Ντίνα Ντόρς απέκλυσε πως περιμένει ένα μωρό, που θα γεννηθεί τότε, δηλαδή Φεβρουάριο. «Μέχρι τότε, όμως, δεν πρόκειται να επανέλθει στο κινηματογράφο και φανιστώ στον κινηματογράφο και θα περιοριστώ μόνο σε μερικές εμφανίσεις στην τηλεόραση. Δεν πρόκειται επίσης να ξαναγύρω για το κείμενο επίσημο. Έκονα έφετος τρία ταξίδια στην Γαλλία, ένα στην Ισπανία, και βρίσκω πως είναι αρκετά».

* Η λογοκρισία των Ινδιών επέτρεψε, επί τέλους, την προβολή του φιλμ της Μπριζίτ Μπαρντ, ντ' ο «Και ο Θεός έπλασε τη γυναίκα». Έγιναν όμως τόσες περικοπές, ώστε το έργο δε διαρκεί πια παρά μόλις μία ώρα.

* Διαμεύοντας, για εκατοστή φορά, την είδηση, ότι περιμένει ένα μωρό, η Μπριζίτ Μπαρντ ντ' ο αποκάλυψε πως θα είναι η πρωταγωνίστρια του φιλμ «Μάρκο Πόλο» της νέας αυτής υπερπαραγωγής του Ραούλ Λεθού, που θα απαιτήσει εργασία έντασης χρόνου και 1½ δισεκατομμύριο φράγκα έσοδα. Για το ρόλο του πρωταγωνιστή έγινε στην αρχή λόγος για τον Κούρτ Γιούργκενς, ο οποίος, τώρα όμως αναζητείται ένας πολύ πιο νέος, έστω και άγνωστος.

Ο Ραούλ Λεθού ανέθεσε ήδη

στον Άγγλο φωτογράφο Ουίλλιαμ Βάλετς να κάνει με τα πόδια, το δρόμο, που ακολουθούσε ο Μάρκο Πόλο, και να του φωτογραφίσει τα σημεία, τα οποία προσφέρονται καλύτερα για το γύρισμα των εξωτερικών. Ο Λεθού πιστεύει πως θα θα διευκολυνθεί να πείσει τους αρχηγούς της κομμουνιστικής Κίνας να του επιτρέψουν να γυρίσει το μεγαλύτερο μέρος του έργου του στο δρόμο μεταξύ Βομβάης και Πεκίνου.

* Ο Άλφρεντ Χίτσκοκ απέκλυσε στο Χόλλυγουντ πως διάλεξε τον Άντονι Πέρκινς για πρωταγωνιστή του νέου του φιλμ, που θα γυρισθεί στην άγρια φύση μιας περιοχής στα νότια των Η.Π.Α., την οποία δε σκέφτηκε με-

Η Μάρθα Χάγερ

χρι στιγμής να εκμεταλλευθεί ο κινηματογράφος.

* Ο Φράνκ Σινάτρα, ο οποίος δεν ξέρει πιά τι να κάνει, παράγγειλε στη Γερμανία μια θαλαμηγό, η οποία, όπως δήλωσε ρητώς στα ναυπηγεία, που θα εκτελέσουν την παραγγελία, θέλει να ξεπερνά σε πολυτέλεια κι' αυτή τη «Χριστίνα» του Άνσλεϊ.

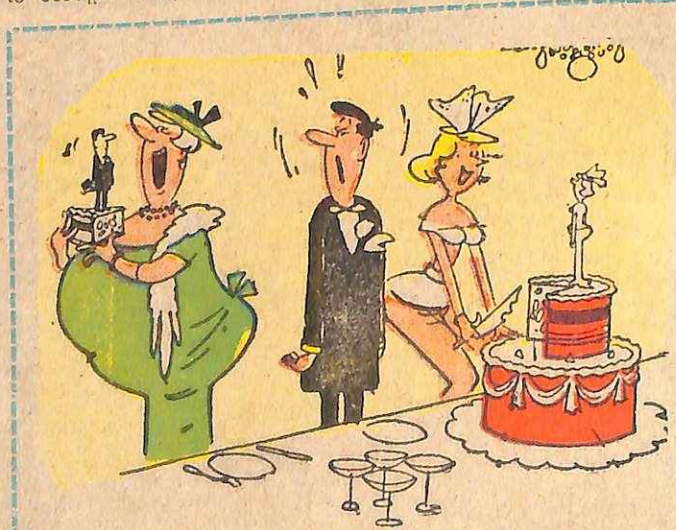
* Οι ηθοποιοί, που πρωταγωνιστούσαν στο φιλμ «Σπάρτακος», βλέποντας να διαιωνίζεται το γόρσιμα της ταινίας τους, άρχισαν να βάζουν στοιχήματα για την ημέρα, που θα σταματούσε τη μαυιθέλλα ο σκηνοθέτης. Το στοιχήμα το κέρδισε ο Πέτερ Ούστρινωφ, ο οποίος μάζεψε όλα τα δολάρια των συναδέλφων του (1146), βρίσκοντας όχι μόνο τη σωστή ημερομηνία, αλλά και την ώρα ακριβώς: 4 Αυγούστου 5 μ.μ.

* Η Μάρθα Χάγερ, η οποία θεωρείται πάντα στο Χόλλυγουντ ως σωσίας και διάδοχος της Γκρές Κέλλυ, σημειώνει τώρα μια από τις μεγαλύτερες επιτυχίες της κινηματογραφικής της καριέρας, χωρίς στο νέο φιλμ του Φράνκ Μπρεζίτς, «Ο μεγάλος φάρμακ» στο οποίο παίζει το ρόλο της «Η Χόουαρντ Κέλλυ, του Τζέιμς Σάξον και του Χέρμπερτ Λόμ».

* Ο Κριστιάν Μαρκάν, γνωστός μας ιδίας από το φιλμ «Πονεμένη πυργόδοποινα», εγκατέλειψε ξαφνικά το Σαιν Τροπέ, όπου παραθερίζε, κι' έφυγε για το Χόλλυγουντ. Κατά την έκεί παραμονή του, θα φιλοενηθή από το μεγάλο φίλο του Μάρλο Μπράντ, ο οποίος, προς χάριν του βάπτισε το γιό του Κριστιάν.

* Η Μαίη Μπρέτ, στην οποία το φιλμ «Γαλάζιος άγγελος» κάνει μια τεραστία διαφήμιση, αποφάσισε να χωρίσει από το σύζυγό της Τζέιμς Γκρέγκσον. Ύστερα από τόσες και τόσες άλλες σκάρ, η Μαίη ανακάλυψε κι' αυτή πως έρωσ και καλλιτεχνικές υποχρεώσεις, είναι δύο πράγματα εντελώς ασυμβίβαστα.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

— Τώρα θα δούμε αν με χωνεύει η μητέρα σου!...

Δεν είδαμε
6 σενάρια, και είναι
ο Διοσκούριος
Μαριέτα Γόφου
Βασιλειάδης, 1959.

Της γυναίκας πού τ' κινδοδράχτυλο χέρι έπαιζει με τὰ κρόσσια του τραπέζοι μάνηλ του:

- Λοιπόν;... ρωτήσανε τὰ χείλια της με παγερή εἰρωνεία.
- Λοιπόν... νά, βέλῃ νά με ἀγαπήσετε ὅπως σὰς ἀγαπᾶω κι' ἐγώ!
- Τὰ διατάζετε;...
- Δὲν τὸ διατάζω· τὸ παρακαλῶ γονατιστός.
- Καταλαβαίνετε πόσο μειονεκτεῖ ἓνας ἄντρας πού γονατίζει μπροστὰ σὲ μίαν γυναίκα.
- Γιατὶ γελᾶτε με τὸν ἔρωτά μου;...

Τῆς γυναίκας πού τὸ ὁμορφὸ κεφάλι ὑψώθηκε περήφανο:

- Δὲ γελᾶς. Ἀπλούστατα, προσπαθῶ νὰ σὰς δώσω νὰ καταλάβετε πόσο ἀσυγκίνητη με ἀφίνει αὐτὸ πού λέτε «αἰσθημᾶ» σας.
- Ναι, εἶναι ἀπότομο αὐτὸ πού σὰς εἶπα... "Ἰσως ἔκανα λάθος νὰ μιλήσω μὲ ἐλίκρινεια.
- Κόναντε λόθος νὰ ἔρβετε...
- Γιατί;

— Ἀφοῦ δὲν τὸ καταλαβαίνετε, νὰ σὰς τὸ πῶ ἐγώ: Πρὶν μού ἐμπιστευτάκατε—τὴ συγκινητικὴ, ἀλήθεια!—ὅτι μόλις με εἶδατε μπροστὰ σας μού κόνατε τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ με προσέξετε... Καὶ νομίσατε ὅτι μ' αὐτὸ ἀνακαλύψατε τὴν πυρίτιδα! Μὰ, ἀγαπητέ μου, δὲν καταλαβαίνετε πὺ πρὶν ἀπὸ σας βρεθῆκανε κι' ἄλλοι πού νὰ νοιώσουνε τὰ ἴδια;... Μία γυναίκα κάπως εὐπαρουσίαστη δὲν πρὶν αἰ ἀπαρατήρητη.

- Ἔρω ὅτι πολλοὶ θὰ σὰς ἀγαπήσανε.
- Πάντως, πολλοὶ μού τὸ εἶπαν.
- Κι' ἐσεῖς;

— Τοὺς ἔδωσα τὴν ἀπάντησί πού δίνω σήμερα καὶ σὲ σὰς: Δὲν ἀγαπᾶω! Δὲν ἔχω διαθέσι νὰ ἀγαπήσω!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

✪✪

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ Η ΛΕΑΙΝΑ

Στὸ Ὀπόλε τῆς Πολωνίας, μιὰ λέαινα ἔφυγε ἀπὸ ἕνα τσίρκο καί, βοῶσκοντάς ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα ἐνὸς νηπιαγωγείου, μπῆκε στὸ προαύλιον.

*Ἦταν ἡ ὥρα τοῦ διαλείμματος καὶ διακόσια παιδάκια, ἡλικίας 3—5 χρόνων, ἐπαίξαν ἐκεῖ.

Ἡ λέαινα κάθισε κάτω κι' ἄπλωσε τὰ μπροστινά της πόδια. Δυὸ παιδόκια ἀνέβηκαν αἰσώως στὴ ράχη της, τρίτο τῆς ἔπιασε τὴν οὐρά, ἐνῶ τέταρτο τὴν χτυποῦσε στὸ λαιμὸ γιὰ νὰ τὴν κόμει νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ περπατήσῃ.

Οἱ δόσκαλοι παρακολουθοῦσαν τρομαγμένοι τὸ θέαμα, χωρὶς
νὰ τολμᾶνε νὰ φωνάξουν ἢ νὰ ἐπέμβουν, γιὰ νὰ μὴν ἐξοργίσουν
τὸ θηρίο...

Ἡ λέαινα, εὐτυχῶς, ἔδειξε μεγάλη ὑπομονή. Στὸ τέλος ὁμως, βαρέθηκε!

Ἐρριξε κάτω τότε μ' ἓνα τίναγμα τὰ παιδιά, ποὺ βρισκονταν στὴ ράχη τῆς καὶ διεθύνθηκε πρὸς τὴν ἔξοδο. Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, ἔφτασε ὁ θηριοδασμαστὴς τοῦ τσίρκου μαζί μὲ τοὺς βοηθοὺς του, ποὺ κόπασαρε χωρὶς μεγάλο κόπο νὰ ξαναβάλλῃ τὴ λέαινα στὸ σιδερένιο κλουβὶ τῆς.

— Ζητώ να σ'ς γνωρίσω! της εί-
πε ο ξένος θερμά, όρμητικά.

Ο άντρας κύτταζε σχεδόν με τρόπο αυτή τη γυναίκα που ήτανε τόσο παγερή όσο και όμορφη...

— Δὲν νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ ἀ-
γαπήσω... συνέχισε ἐκεῖν. Μέσα
ποὺ εἶχε σκουρίσει ὁ μηχανισμὸς
τῆς ἐκπαίδευσης... Μὴ ζητᾶτε νὰ μά-
θετε τὸ γιατί... Ἀρκεστῆτε στὸ πε-
ριοστατικό, καὶ μὴν ψάχνετε γιὰ τὴν
ἀφορμὴ του...

— "Αν περιμένω;...

— Θά χάσετε άδικα τόν καιρό σας. Βλέπετε, έγώ δέν είμαι όπως οί άλλες γυναίκες που συντηρούν άπό φιλαρέσκεια μέ ψεύτικες έλπίδες τό αντρικό ένδιαφέρον... Έγώ είμαι ειλικρινής. Καί σας λέω κοφτά: Δέ σας αγαπάω, δέ θά σας αγαπήσω!

Τὰ δακρυσμένα μάτια τοῦ ἀντρα μεταποπίστηκαν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὁμορφὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ μιλοῦσε τόσο ἀπόλυτα, στὶς ντάλλιες ποὺ ὁμορφαίνανε τὸ βάζο.

Τὰ χεῖλια τοῦ μωρμουρίσαντος:

— Μοιάζετε μὲ τὶς ὑπέροχες αὐ-
τὲς ντάλλιες ποὺ προβάλλουνε σὰν

“Εἷς χαμόγελο χάραξε τὰ χεῖλια
τῆς γυναίκας:

— Χαίρουμαι γὰρ τὴν παρομοίω-
σίν σου. Naί, εἰμαι σὰν τὴς ντάλλιος.
Ἰσως γὰρ αὐτὸς τὴς διόλεις καὶ τὴς

ὡς γι' αὐτὸ τίς διαλέξα καὶ στὸν
κῆπο μου, γι' αὐτὸ τίς ἔχω καὶ στὸ
βάζω, ἐδῶ, μπροστά μου. Ἡ ντάλλια
εἶναι τὸ σῆμα κατατεθέν, τὸ οἰκόση-
μό μου.

Ὁ ἄνθρωπος ἔπνιξε ἓνα στεναγμό:

— Καλὰ λοιπόν... εἶπε. Τότε δὲν ἔχω παρὰ νὰ σᾶς χαιρετήσω...

— Εἶναι τὸ πρὶ καλὸ ποὺ ἔχετε
να κάνετε.

Τὸν ἄφισε νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὸν
ἐπισκευάσῃ. Ἐκεῖνος ἄνοιξε τὸν

Εκείνος άνοιξε την έξωπορτα και κατέβηκε τὰ σκαλάκια μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι του.

Τὰ βήματά του τρι-
ξανε πάλι ἄπάνω στὰ
χαλίκια τοῦ κήπου.

Πέρασε μπροστά
από τις ντάλλιες που

του φάνηκε ότι τον
κυττάζανε με περήφα-
νο κι' ακατάδεχτο
τρόπο...

Ἐξακολουθοῦσε τὸ
 εὖ πὼς ἔβρεχε τὸ ἴδιο καὶ μέσα του.
 ἀγκάλιαζε... Καί, ξαφνικά, ἡ μελαγ-
 ῶρταξε τὴν πιδό ὁμορφὴν, τὴν πιδό
 τὴν ἔκοψε καὶ τὴν πάτησε μὲ λύσσα

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ Η ΛΕΑΙΝΑ

Στὸ Ὁπόλε τῆς Πολωνίας, μιὰ λέαινα ἔφυγε ἀπὸ ἓνα τοῖρκο καί, βρίσκοντας ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα ἐνὸς νηπιαγωγείου, μπῆκε στὸ προαύλιο.

*Ήταν ἡ ὥρα τοῦ διαλείμματος καὶ διακόσια παιδάκια, ἡλικίας 3—5 χρόνων, ἔπαιζαν ἐκεῖ.

Τὰ παιδόκια, λοιπόν, νομίζοντας πὼς ἡ λέαινα ἦταν ἓνα μεγάλο σκυλί, πῆγαν κοντά της κι' ἄρχισαν νὰ τὴν περιεργάζωνται μὲ περιέργεια.

Ἡ λέαινα κάθισε κάτω κι' ἄπλωσε τὰ μπροστινά της πόδια. Δυὸ παιδόκια ἀνέβηκαν ἀμέσως στὴ ράχη της, τρίτο τῆς ἔπιασε τὴν οὐρά, ἐνῶ τέταρτο τὴν χτυποῦσε στὸ λαιμὸ γιὰ νὰ τὴν κόμει νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ περπατήσῃ.

Οἱ δόσκαλοι παρακολουθοῦσαν τρομαγμένοι τὸ θέαμα, χωρὶς
νὰ τολμᾶνε νὰ φωνάξουν ἢ νὰ ἐπέμβουν, γιὰ νὰ μὴν ἐξοργίσουν
τὸ θηρίο...

Ἡ λέαινα, εὐτυχῶς, ἔδειξε μεγάλη ὑπομονή. Στὸ τέλος ὅμως, βαρέθηκε!

Ἐρριξε κάτω τότε μ' ἓνα τίνανγμα τὰ παιδιά, ποὺ βρισκονταν στὴ ράχη τῆς καὶ διεθύνθηκε πρὸς τὴν ἔξοδο. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἔφτασε ὁ θηριοδασμαστὴς τοῦ τσίρκου μαζί μὲ τοὺς βοηθοὺς του, ποὺ κατόφειρε χωρίς μεγάλο κόπο νὰ ξαναβάλλῃ τὴ λέαινα στὸ σιδερένιο κλουβί της.

Ταράτσε

Ὡς τὸ ντάλα τοῦ καλοκαιριοῦ βρισκόμαστε ἐν Ἀθήναις.
 Καὶ τοῦτο οἱ φλεγόμενοι οἱ θερινοὶ οἱ μήγες,
 ἐφ' ὅσον μὲς στὰ σπίτια μας τὰ πάντα πυρπολοῦνται,
 τῶν... «τάρατσῶν περίοδος» μποροῦν ν' ἀποκαλοῦνται!

Καὶ πράγματι! Κάποιο πρῶτ
κάθε σπικτιῦ ἀλλάζονε τὸ μέσα καὶ ἡ φάτσα
κι' ἡ κίνησι καὶ ἡ ζωὴ
μετακομίζου γρηγόρα καὶ πάνε στὴν ταρατσα!

ὧν ποιητῶν τὸ ἰνδαλμα, ἀλλὰ καὶ τῶν πεζῶν
 εἶναι ἀναμφισβήτητα ἡ... «ταρταρσοαῖζον»
 ποῦγχι προσόντα μύθικα, πολὺ σημαντικά.
 κί' ἂν ἴσως δὲν βαρυνόσαστε, ἀκούστε μερικά.

Ὡς γὰρ πρώτως εἰν' ἀπλόχωρην, σωστό ξέσκεπο χάνι.
 Σέ... θεαματικότητα τίποτα δὲν τὴ φτάνει,
 διότι, ὅπως ξέρετε, πολλὰ κορίτσια, μάτσα,
 ἡλιθεραπεινούνται μόνιμως στὴν ταρατσα.
 Ὅταν ἡ πόλις πῆνεται κ' ἡ καὶνα εἶναι μεγάλη
 ἀρχίζουνε πολύωρην ἡλιθεραπεία
 κ' ἐσὺ μὲ μάτι ἐθαμβό—συνήθως καὶ μὲ κυάλι—
 ἀποθανυμάξεις γύρω σου... παντοειδῆ τοπία!

*
 « Ἐξ ἄλλου, τ' ἀπογέματα—κι' αὐτὸ συμβαίνει χρὸς—
 (για—
 πολλές ταραχές μοιάζουν με κοσμικὰ σαλόνια,
 διότι συγκεντρώνονται πολλές κομρὲς κοκῶνες
 κι' ἀρχίζονε νὰ παίξουνε κοινὸν-κάν, πινάκι, κολώνες.
 Συγχρόνως δὲ κατὰ πληκτος κυττάξεις καὶ ἀκούς
 ὡς μαίνεται τὸ ἄγριο τοῦ... «ταρτσουκουσκούς»!
 νὰ μαίνεται τὸ ἄγριο τοῦ Ἡρίτα,
 γιὰτὶ μιὰ γάμον πρόστασι ἀπέριψε ἡ Ρίτσα,
 γιὰτὶ τὸ Μάκη ἔδωκε μιὰ Παιτοφίλι ἡ Νίτσα,
 μὲ ποιὸν ντραβερίζεται ἡ Ἄντα τελευταίως,
 τί γίνεται τῆς Δέσποινας ὁ φίλος τῆς ὁ τῶς,
 τῆς Μπέμπας τὰ καμώματα, τὸ γέο φλέτ τοῦ Μπέμπη
 καὶ ἄλλα νέα τρομερά
 πικάντικα καὶ ζουμερά
 τοῦ... ταρατσάτο Ρωῦντερ συγχρότα ἐκπέμπει!
 *
 » δέλπινο

το... ταράττο... *

Ἡ νύχτα, ὅμως, ἔφτασε! Εἴν' ὥρα πιά γιὰ δειπνο-
κί' ἐτοιμασιτῆς ὕστερα γιὰ τὸν... ταρτσούπνο!
Πᾶσα ταρατὸς καὶ κοιτῶν
καὶ πᾶς... μπαγνίζων καὶ κυττῶν
x' ὁμολογεῖ ἀπεριφραστα, ὅμᾳ καὶ νέτα σνετα.
— Τύφλα νάχουν τὰ θεάτρα καὶ τὰ γυνῶν μπαλλέτα!
Εἶναι σπουδαῖο θέαμα κί' ἔχει πολλοὺς... πελάτες.
Θεάμα κάπως τολημρό
ποὺ συντελεῖ, γὰ σᾶς χαρῶ,
πολὺ συχνὰ γὰ γρεβρωτὰ ἀχῶα καὶ οἱ γάτες!
Οἱ γάτες ποὺ μ' ἀπογῶσι καὶ μὲ βαρεῖα νυχῇ
ὕφιστανται σὸ... κράτος τους τὴν ξένη κατοχῇ!

★

Καὶ ὅ, οἱ ταρτασόφιλοι μὲ μάτια λιγωμένα
καὶ λίγο μαχμουεληδικὰ καὶ νυσταγμένους φάτσες,
σὰν οἱ... ἀδελφεὲς πέφτουνε, σχωρῶν τὰ πεθαμένα
τοῦ... εὐεργέτου, φίλοι μου, ποὺ βρόῃε τίς ταράτσες!
* ἀδίκως τὰ σκορπῶ;
... πᾶν!

Ἀλλὰ γιατί τὰ λόγια μου ἀκούονται
Κοντεύουνε μεσάνυχτα καὶ στήν... ταράτσα...

Επιτομή των Εργασιών του
Ανδ. Τάτμα : Συνοψισμός Ι.

Σε μερικές περιπτώσεις αποδίδουν καλά αποτελέσματα οι θηλυκές όρμονες σε τοπικές επαλειψεις ή μασσάζ. Άλλ' η χρήση τους απαιτεί πολύ μεγάλη προσοχή και δεν είναι πάντοτε χωρίς αποτέλεσμα. Γι' αυτό, δεν πρέπει να επιχειρήσετε τίποτα

4) Σημασία έχει επίσης και ο τρόπος του χτενίσματος. Το σφίξιμο των μαλλιών προς τα πίσω—άλογουρά, κοτσάς κτλ.—συντελεί στο μεγάλο βαθμό στο πάσιμο των μαλλιών, ιδίως γύρω στους κρατέφους και το επάνω μέρος του κεφαλιού. Ο λόγος είναι ο εξής: Όταν τραβούμε βίαια το δέρμα που σκεπάζει το

Το παρθενικό αυτό γάλα είναι εξαιρετό για το πρόσωπο. Μπορείτε επίσης να το χρησιμοποιήσετε σε κομπρέσες, όταν τα μάτια σας είναι κοκκινισμένα.

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— φυλαχθῆτε κύριε, γιατί θὰ σᾶς σφά

23

ναγκάζοντάς τον ν' ανεβή τα σκαλοπάτια του ικριώματος.

Αγωνιούσε, ωστόσο, περισσότερο από τον άνθρωπο, που έσπρωχνε στην άγχυση. «Θα φοβηθώ, άραγε, όσο πρέπει;», αναρωτιόταν.

Έφτασαν, τέλος, στον πρώτο όροφο του ικριώματος. «Ο Λανσελό Μπιγκόρν, που περιμένει εκεί, άραγε, θα Βαλουά και τον έσπρωξε κάτω από την άγχυση. Έπειτα του πέρασε τη θηλιά στο λαιμό.

«Έφτασε η τελευταία μου ώρα!», σκέφτηκε ο Βαλουά.

Ο Μπιγκόρν έτοιμάσθηκε να τραβήξει το σχοινί.

— Άφεντη, ρώτησε ξαφνικά, θυμόσατε τον καιρό που βρισκόσαστε στη Ντιζόν;... «Α, δε σας συμφέρει να τον θυμηθείτε... Έγώ, όμως, τον θυμάμαι. Και θέλω να βοηθήσω τη μνήμη σας, γιατί νομίζω πως το ταξίδι σας θα είναι πιο εύχρηστο μαζί με τα φαντάσματα της Άννας ντε Ντραμάν και του μικρού Ζάν.

Ο Κάρολος του Βαλουά ανατρίχιασε.

— Βλέπω, ότι αρχίζετε να θυμόσατε, συνέχισε ο Μπιγκόρν. Την Άννα ντε Ντραμάν τη μαχαίρωσε η καινούργια φιλένδα σας... Και το μικρό Ζάν, το γυιό σας, τί τον κάματε, αφέντη μου; «Ω, πως έκλαιγε το δυστυχισμένο το παιδάκι, καθώς ένας από τους ανθρώπους σας πήγαινε να το πετάξει στο ποτάμι!... Θυμόσατε πως άπλωνε τα χεράκια του προς το μέρος σας;

— Άρκετά, Μπιγκόρν! τραύλισε ο πρίγκιπας. Λυπήσου με!

Λυγμοί ανατάρασαν το στήθος του.

— Γιατί, λοιπόν, στήλι, μου θυμίζεις τα εγκλήματα μου, τη στήλη, που πρόκειται να πεδώνω; είπε σε λίγο. Άννα... Ζάν... αφήστε με να πεδώνω ήρεμα.

— Μετανοιώτε, λοιπόν, γιατί σκοτώσατε αυτό το παιδί; ρώτησε ο Μπουριντάν.

— Ναί... — Κι' αν σας έδινε χάρη;

— Να μου δώσετε χάρη; ρώτησε ο Βαλουά, σηκώνοντας το κεφάλι του.

— Ναί... Άν σας αφήνω να ζήσετε, για να μετανοήσετε και να εξιλεωθείτε για τα εγκλήματα σας;... Θα μου δίνετε τότε τα λύτρα που θα σας ζητούσα;

— Τα μάτια μου πρήχτηκαν έλαμψαν από λυπιδά.

— Ζητήστε μου, δ, τι θέλτε, φώναξε. Μη διατάξετε... Είμαι αρκετά πλούσιος.

— Άλσε τον, Μπιγκόρν, είπε τότε ο Μπουριντάν.

Ο Μπιγκόρν, που περίμενε ίσως αυτή τη διαταγή, συμμορφώθηκε άμέσως με την επιθυμία του κυρίου του.

— Θα σας πω τώρα ποιά είναι τα λύτρα, που ζητώ για να σας χάρισω τη ζωή, είπε ο Μπουριντάν. Ποιός σας αναπληρώνει στο Τέμπλο, όταν λείπετε;

— Ο αρχηγός των ταξιδιών του Τέμπλου.

— Κι' ο άνθρωπος αυτός θα υπακούση σε μια διαταγή, που θα είναι γραμμένη με το χέρι σας και θα έχη την υπογραφή σας;

— Τυφλά.

Η χάρη πλημύρισε το στήθος του Μπουριντάν. Άπλωσε άμέσως το χέρι του κι' έδειξε το φως του καπνίου του «Καλού Βαρελιού», που ξεγόγγυε μέσα στο σκοτάδι.

— Βλέπετε αυτό το φως; είπε. Υπάρχουν εκεί κάτω καλαμάρι, πέννες και χαρτί, για να γράφετε. Θα βρούμε εκεί επίσης τους δυο φίλους μου, που ξεκοίλιασαν πριν από λίγη ώρα τους συντρόφους σας... Και τώρα ακούστε τους δρους μου. Θα πάμε μαζί εκεί και θα γράψετε στον αρχηγό των τοξοτών του Τέμπλου τη διαταγή που θα σας υπαγορεύσω. Θα φύγω άμέσως μ' αυτή τη διαταγή για να φροντίσω να εκτελεσθώ. Σεις θα μένετε μαζί με τους δυο συντρόφους μου ως τη στιγμή, που θασώ να σας απελευθερώσω... Δεχόσαστε αυτούς τους δρους; Και είσατε έτοιμος να γράψετε δ, τι θα σας υπαγορεύω;

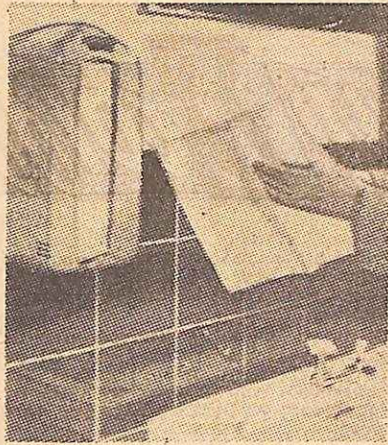
— Δέχομαι, απάντησε ο Βαλουά. Τί πρέπει να γράψω;

— Θα σας το πω. Πριν από μερικές ημέρες, μπήκατε σ' ένα σπίτι και συλλάβατε μια νέα, που δε σας είχε κάμει κανένα κακό, όπως κι' ο γυιός σας, που, ωστόσο, διατάξατε να τον πετάξουν στο ποτάμι. Αυτή τη νέα την οδηγείτε στο Τέμπλο και τη ρίψετε σ' ένα σκοτεινό κελί. Μάθετε, λοιπόν, πως η φυλακισμένη σας είναι μνηστή μου και πως την αγαπάω.

Ο Βαλουά ένοιωσε μια ανατριχίλα σ' όλο του το κορμί.

— Την αγαπώ, ξαναείπε ο Μπουριντάν. Θάπρεπε να σας σπάσω το κεφάλι πάνω σ' αυτές τις πέτρες και να σας ξεριζώσω την καρδιά, γιατί τολμήσατε να σηκώσετε χέρι πάνω της...

Είχε πιάσει κιάλας το Βαλουά και τον τραντάζε μ' όλη του τη δύναμη.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

— Άν δε σας άρεση να ακουίζεστε σε ύδρες, πεστέστε άά βρήτε πολύ πρακτική τη νέα αυτή γερμανική έφευρεση. Πρόκειται για ένα κουτί που περιέχει πεστέστε από χαρτί, κρέμ. Μόλις τραβήξετε τη μια έμφανίζεται άμέσως η άρχη της έπομένης. Ήδη σ' πολλά σπίτια και ένοδογεία τα κουτιά αυτά έχουν άντικαταστήσει τα προσόψια, τουλάχιστον κατά τους θερινούς μήνες.

— Έλεος! παρακάλεσε ο πρίγκιπας. Σας ύποσχεθήκα, ότι θα σας δώσω δ, τι λύτρα μου ζητήσετε!

— Έχετε δικίο, είπε ο Μπουριντάν, που ξαναίνε ήμερος. Ή ζωή σας μου χρειάζεται, γιατί είναι έγγυση για τη δική τη ζωή... Έλάτε τώρα. Πάμε να γράψετε τη διαταγή στον αρχηγό των τοξοτών του Τέμπλου...

— Άλλά πρέπει να ξέρετε πως, αν δεν υπακούση σ' αυτή τη διαταγή, θα πεδώνετε πριν από το μεσημέρι της αυριανής ήμέρας.

— Θα υπακούση, απάντησε ο Βαλουά. Είμαι βέβαιος γι' αυτό... Τ' όρκίζομαι!

— Έλάτε τότε...

Κατέβηκαν από το Μονφωκόν κι' άρχισαν να προχωρούν προς το καπνίλιο του «Καλού Βαρελιού». Ο Μπουριντάν κι' ο Βαλουά βάδιζαν μπροστά. Ο Μπιγκόρν ακολουθούσε πίσω από τον πρίγκιπα, με το έγχειρίδιό του στο χέρι, έτοιμος να τον χτυπήσει, αν έκανε την παραμικρή ύποπτη κίνηση.

Λίγη ώρα άργότερα, έμπαιναν κι' οι τρείς στο καπνίλιο.

— Φίλοι μου, να ο άνθρωπός μας, είπε ο Μπουριντάν στον Ώντρου και τον Μπουριντάν. Τί θα τον κάμετε αν, ως αύριο το μεσημέρι, δεν έχω γυρίσει για να τον έλευθερώσω;

— Θα τον ξεκοιλιάσουμε και θα πετάξουμε τα άντερα του στα γουρύνια, απάντησε ο Ώντρου.

— Άφού πρώτα τον γδάρουμε ζωντανό, συμπλήρωσε ο Μπουριντάν.

Ο Μπουριντάν άδωγησε τότε το Βαλουά σ' ένα τραπέζι, όπου υπήρχαν όλα τα απαραίτητα για γράψιμο.

— Καθίστε και γράψετε, του είπε.

Ο πρίγκιπας πήρε ένα φτερό χήνας. το βούτηξε μέσα στη μελάνη και περίμενε.

Ο Μπουριντάν άρχισε να του υπαγορεύει.

«Εγώ, ο Κάρολος του Βαλουά, διατάσσω τον αρχηγό των τοξοτών του Τέμπλου, επί ποινή διαμελισμού, να εκτελέση τα ακόλουθα: Ο εισημένος αρχηγός των τοξοτών του Τέμπλου θα απελευθερώσει άμέσως την καλουμένη Μυρτίλλη, που κρατείται με την κατηγορία, ότι είναι μάγισσα, πράγμα που απέδειχθη ψευδές και ασκοφαντικό. Ή εν λόγω νέα θα παραδοθή στον κομιστή της παρούσης, που είναι επιφορτισμένος με την εκτέλεση της διαταγής μου».

Ο Βαλουά υπάκουσε αυτό το χαρτί και το έδωσε στο Μπουριντάν, που το πήρε με χέρια που έτρεμαν.

Ο πρίγκιπας σηκώθηκε κατόπιν.

— Πρέπει να όμολογήσετε, ότι συμφώνησα στα λύτρα, που μου ζητήσατε, χωρίς να ξέρω ποιά θα ήταν, είπε. Πρέπει να όμολογήσετε επίσης, ότι δέχτηκα να γράψω τη διαταγή, που μου υπαγορεύσατε, χωρίς να ξέρω ποιά θα ήταν το περιεχόμενό της.

— Τό αναγκάζω, απάντησε ο Μπουριντάν.

— Έξαγόρασα, λοιπόν, τη ζωή μου;

— Άσφαλώς.

— Και τώρα άκούστε με: Ο άρχηγός των τοξοτών μου θα εκτελέση κάθε διαταγή, που θα προέρχεται από μένα και δε θα διατάση, αν τον διατάξω, να ελευθερώσει όλους τους φυλακισμένους του Τέμπλου. Άλλά αυτή εδώ τη διαταγή δε θα μπόρεση να την εκτελέσει, για τον άπλοστο λόγο, ότι η νέα που καλείται Μυρτίλλη δε βρίσκεται πιά στο Τέμπλο.

— Κατάρτα! βρυχήθηκε ο Μπουριντάν.

— Θα ήταν αρκετό να σας δώσω το λόγο μου ως υπατιρίδου και ίπποτου, συνέχισε ο Βαλουά. Άλλά θα κάμω κάτι καλύτερο: Όρκίζομαι στο Θεό που θα μάς κρίνει, όρκίζομαι στο παιδί μου, που το δολοφόνησα, ότι λέω αλήθεια... Με πιστεύετε;

— Ναί, απάντησε ο Μπουριντάν, με ύποκωφη φωνή.

— Είναι αλήθεια, ότι ώδηγησα στο Τέμπλο τη νέα για την όποια μου μιλάτε, συνέχισε ο Βαλουά. Άλλά είναι επίσης αλήθεια, ότι την προχθεσινή νύχτα πήραν αυτή τη νέα από το κελί της.

— Και πού την πήγαν; ρώτησε ο Μπουριντάν.

— Όρκίζομαι στο Θεό και το σκοτωμένο παιδί μου, ότι δεν το ξέρω, απάντησε ο Βαλουά. Άλλά είμαι βέβαιος πως δεν την πήγαν σε φυλακή.

— Δεν την πήγαν σε φυλακή; τραύλισε ο Μπουριντάν. Άλλά που τότε την πήγαν;

— Δεν το ξέρω. Έπειδή, όμως, όρκίστηκα να πω την αλήθεια, θα τα μάθετε όλα. Ή νέα αυτή βγήκε από το Τέμπλο έπειτα από διαταγή ενός πολύ ισχυρού προσώπου...

— Ποιό είναι αυτό το πρόσωπο; ρώτησε με λαχναρισμένη φωνή ο Μπουριντάν. Δεν έχετε δικαίωμα να μάς κρύψετε τίποτα.

— Ή βασίλισσα, είπε ο Βαλουά. Και τώρα σας ξέρετε όλα... Άν θέλετε, μπορείτε να με κρατήσετε εδώ και να πάτε στο Τέμπλο να ψάξετε. Άν σας είπα ψέμματα, θα με ξαναοδηγήσετε στο Μονφωκόν.

Ο Μπουριντάν σκούπισε τον ιδρώτα, που έτρεχε από το μέτωπό του. Πήγε κατόπιν στην πόρτα του καπνιλίου και την άνοιξε διάπλατα.

— Είσατε ελεύθερος, είπε στο Βαλουά, ξαναβιδώντάς του το ξίφος και το έγχειρίδιό του.

— Με πιστεύετε, λοιπόν; ρώτησε ο πρίγκιπας.

— Ναί, γιατί μου όρκισθήκατε στο παιδί σας, απάντησε ο Μπουριντάν. Στο παιδί αυτό, που το σκοτώσατε, χρωστάτε τη ζωή σας.

Ο Βαλουά προχώρησε ως την πόρτα. Ο Μπουριντάν έβλεπε, γύρισε και είπε:

— Φανήκατε πολύ μεγαλψυχος, πιστεύω, τάς με, χωρίς να ζητήσετε να εξακριβώσετε αν σας έλεγα αλήθεια. Δε θα ίσπερσω κι' εγώ σε μεγαλοφυΐα. Σας προειδοποιώ, λοιπόν, να φυλαχθείτε. Σηκώσατε το χέρι σας πάνω σ' ένα βασιλικό πρίγκιπα, σκοτώσατε δυο από τους ανθρώπους του, με ταπεινώσατε και μ' έξευτελίσατε. Έπειτα από μια ώρα, ο βασιλιάς θα ξέρη τα πάντα. Έπειτα από μια ώρα, όλοι οι τοξότες του Παρισίου θα βρίσκονται στο πόδι. Όσο για μένα, δε θα ήσυχάσω, αν δε σας δώ να σας πηγαίνουν στο Μονφωκόν, για να σας κρεμάσουν, όπως ήταν η πρόβή σας να κάμετε στο μένα. Σας προειδοποιήσα... φυλαχθείτε!

Ο Ώντρου κι' ο Μπουριντάν έκαναν να όρμησουν πάνω του. Άλλά ο Μπουριντάν τους συγκράτησε με μια κίνηση του χεριού.

— Είσατε ελεύθερος, ξαναείπε στο Βαλουά.

Ο πρίγκιπας άπομακρύθηκε άργα και πέρασε πλάι στα πτώματα των δυο συντρόφων του, χωρίς ούτε να γυρίση να τα κοιτάξει.

— Ή βασίλισσα έσωσε τη Μυρτίλλη! ψιθύρισε ο Μπουριντάν, φέρνοντας το χέρι στο μέτωπό του. Άλλά γιατί;... Ποιό λόγο είχε να ενδιαφερθώ για την κόρη του Κλαυδίου Λεσκό; Και πού, άραγε, την ώδηγησε;... Πώς θα μπόρεσω να το μάθω;

— Τί συλλογίζεσαι; τον ρώτησε ο Ώντρου, πηγαίνοντας κοντά του.

— Προσπαθεί να μαντέψη αν θα τον ξεκοιλιάσουν ή αν θα τον κρεμάσουν ή αν θα τον γδάρουν ζωντανό, απάντησε ο Μπουριντάν. Νομίζω, ότι κάναμε άσχημα ν' αφήσουμε αυτό το Σατανά να φύγη από δω.

Ο Βαλουά δε μ' ενδιαφέρει πιά, είπε ο Μπουριντάν. Ή μοναδική σκέψη, που με άπασχολεί είναι πως να περνώ με πλησιάζω τη βασίλισσα.

Καί, λέγοντας αυτά, γέμισε ένα κύπελλο με κρασί και το άδειασε ως τον πάτο.

Έρωτικό οαντεβού

Ήταν η προηγούμενη ήμέρα από εκείνη, που ο Μπουριντάν είχε προσκαλέσει τον Άνγκερράν ντε Μαρινύ σε μονομαχία μέχρι θανάτου. Κατά το μεσημέρι, βγήκε από το σπίτι του, ακολουθούμενος από τον Λανσελό

Μπιγκόρν, που βάδιζε καμιά δεκαριά μέτρα πίσω, με την κοκκιλιά του κατεβασμένη στο πρόσωπο, το μαντύλα του άνασηγμένο ως το σαγόνι και το χέρι στο έγχειρίδιο, που κρεμόταν από τη ζώνη του.

Έφτασαν έτσι στο Λουβρό κι' ο Μπουριντάν άρχισε να κάνει το γύρο του βασιλικού ανακτόρου, χωρίς να έχη άρισμένη σκέψη στο μυαλό του. Άπέναντι από το Λουβρό, στην αντίθετη όχθη του Σηκουάνα, ύψονόταν ο πύργος του Νέλ. Ο Μπουριντάν κύτταζε τότε το ένα κτίριο και τότε το άλλο, σά να ήθελε να εξηγήσει το μυστικό τους.

Είδε, ξαφνικά, μια γυναίκα, που προχωρούσε προς το μέρος του. Το πρόσωπό της ήταν σκεπασμένο με μια μαύρη μάσκα.

Ή γυναίκα αυτή σταμάτησε μπροστά του.

— Ποιά είσαι και τί με θέλεις; τη ρώτησε ο Μπουριντάν.

— Πώς δε μ' αναγκάζεις, Ζάν Μπουριντάν; είπε η γυναίκα με τη μάσκα.

Ο ήχος της φωνής της δεν του ήταν άγνωστος.

— Ά, ναί, έχεις δικίο, είπε. Είσαι η μάγισσα που με πλησίασες ένα βράδυ στην όδο Φρομαντέλ και με προσκάλεσες σε μια μυστηριώδη συνάντηση.

— Βλέπω, ότι με θυμήθηκες, απάντησε η γυναίκα με τη μάσκα. Λέγομαι Μάμπελ. Δεν είμαι μάγισσα όπως νομίζεις, αλλά μια φτωχή γυναίκα, που οι άνθρωποι τη χρησιμοποιούν για να τους κάνουν τις δουλειές τους.

Έμεινε συλλογισμένη κάμποσες στιγμές κι' έπειτα είπε:

— Δεν πηγαίνεις πιά στην όδο Φρομαντέλ;

— Πώς ξέρεις, ότι πήγαίνα άλλοτε στην όδο Φρομαντέλ κι' ότι δεν πάω πιά εκεί; ρώτησε εκπληκτος ο Μπουριντάν.

— Σε είδα που πήγαίνας εκεί, γιατί σε παρακολούθησα πολλές φορές, απάντησε η Μάμπελ. Έμπαινες σ' ένα παλιό σπίτι, όπου έμεναν δυο φίλοι σου... δε θυμάμαι πιά τα όνόματά τους...

Ο Φίλιππος κι' ο Γκωτιέ ντ' Ωλναί.

— Ά, ναί, είπε η Μάμπελ. Άλλά γιατί δε πάς πιά σ' αυτό το σπίτι;

Ο Μπουριντάν αναστέναξε.

— Άγαπούσα το Φίλιππο και τον Γκωτιέ ντ' Ωλναί σαν αδελφούς, απάντησε. Άλλά τώρα δεν έχω πιά λόγο να πάω εκεί...

— Φιλωνεικήσω; ρώτησε ο Μπουριντάν.

— Να φιλονεικήσω; είπε ο Μπουριντάν. Δεν άκούσες, ότι αγαπιόμαστε σαν αδελφοί;

— Πέθαναν τότε;

— Ούτε αυτό το ξέρω. Έξαφανίστηκαν ένα βράδυ κι' από τότε δεν τους ξαναείδα, ούτε μπόρεσα να μάθω τί άπόγιναν. Είμαι άπαρηγόρητος, που τους έχασα, γιατί, εκτός από το Φίλιππο και τον Γκωτιέ, δεν έχω κανένα άλλον στον κόσμο.

— Δεν έχεις μητέρα;

— Ούτε μητέρα, ούτε πατέρα.

— Άλλά από πού είσαι; ρώτησε η Μάμπελ.

— Από το Μπετούμ της Άρτεσίας, κυρία.

Η Μάμπελ έφερε το χέρι στο μέτωπό της.

«Τό δυστυχισμένο! σκεφτόταν. Δεν έχει ούτε πατέρα ούτε μητέρα... Μήπως θάπρεπε να προσπαθήσω να τον σώσω; Λέγεται Ζάν, σαν το γυιό μου... Άλλά γιατί θάπρεπε να τον σώσω;... Όχι, αν θέλω ν' αποτελειώσω την εκδίκησή μου, δεν πρέπει να λυπηθώ κανένα, όπως δε με λυπηθήκαν ούτε μένα».

Είπε σε λίγο δυνατά:

«Όπως και την πρώτη φορά, ένα πολύ ισχυρό πρόσωπο μ' έστειλε σε σένα. Αυτή τη φορά, όμως, δεν πρόκειται για άντρα, αλλά για μια γυναίκα. Αυτή η γυναίκα θέλει να σου μιλήσει γι' αγάπη κι' όχι γι' μίσση».

Ο Μπουριντάν παρακολουθούσε με προσοχή τα λόγια της Μάμπελ. Μια περίεργη φωνή μέσα του τούλεγε, ότι η γυναίκα αυτή δεν ήταν άσχετη με το μυστικό, που προσπαθούσε να εξηγήσει.

— Μια γυναίκα θέλει να μου μιλήσει γι' αγάπη; είπε. Αυτό είναι πολύ όμορφο!

— Ή γυναίκα αυτή μπορεί να κάμει την τύχη σου, Ζάν Μπουριντάν.

Ο νέος γέλασε.

— Τό ήξερα πως η τύχη θάρχόταν μια μέρα σε μένα, είπε.

— Είσαι σύμφωνος, λοιπόν; ρώτησε η Μάμπελ.

— Καί βέβαια είμαι σύμφωνος, απάντησε ο Μπουριντάν. Πού πρέπει ναρθώ;

— Στον πύργο του Νέλ.

— Πότε;

— Άπόψε στίς έννιά.

— Την ώρα αυτή θα είμαι έξω από τον πύργο του Νέλ.

«Η Μάμπελ έφυγε έπειτα άπ' αυτά τα λόγια».

Ο Μπουριντάν έμεινε άρκετη ώρα ακόμη στην ίδια θέση. Έπειτα άρχισε να προχωρή άργα... Κάθε τόσο γύριζε πίσω του και κύτταζε. Άπομακρύνθηκε, τέλος, από το Λουβρό, ακολουθώντας ένα σαρπ στενά δρομάκια κι' έφτασε στην όδο Φρομαντέλ. Ο Λανσελό Μπιγκόρν βάδιζε πάντα πίσω από τον αφέντη του.

Ο άνθρωπος που ήταν τρελλός από αγάπη

Οι δυο άδελφοί ντ' Ωλναί, έπειτα από την τραγική περιπέτειά τους, είχαν ξαναγυρίσει στο σπίτι της όδο Φρομαντέλ. Άλλά δεν έβγαίναν πιά παρά μόνο τη νύχτα και δεν άνοιγαν σε κανένα.

Πολλές φορές, διάφοροι άνθρωποι είχαν χτυπήσει την πόρτα τους. Κάποτε, μάλιστα, είχε πάει κι' ο ίδιος ο Στραγκίλντο.

Ο θρηοδαμαστής της βασίλισσας ήθελε φαίνεται να βεβαιωθεί πως είχε κάμει καλά τη δουλειά του, γιατί γύρισε όλα τα δωμάτια. Άλλά, οι δυο άδελφοί είχαν κρυφτεί σε μια σοφίτα κάτω από το ταβάνι, όπου ήταν άδύνατο να τους άνακαλύψη κανείς.

Από τότε, ο Στραγκίλντο δεν ξαναφάνηκε.

Ο Μπουριντάν μπήκε στην αλλη του σπιτιού, κατέβηκε στο ύπαιθιο από ένα γάλασκα του τοίχου κι' από εκεί ανέβηκε στο πρώτο πάτωμα. Όταν έφτασε εκεί, μιμήθηκε τη φωνή της κουκουβάγιας.

Μια μικρή πόρτα άνοιξε στο βάθος και στο άνοιγμα έμφανίστηκε ο Γκωτιέ.

Ο Μπουριντάν πέρασε μέσα στο δωμάτιο, αφήνοντας τον Μπιγκόρν να φρουρή στο διάδρομο.

Ο Γκωτιέ ήταν μόνος.

Ο Φίλιππος; ρώτησε ο Μπουριντάν.

— Έχει πάει έξω, απάντησε ο άδελφός του.

— Θέλει, λοιπόν, να τον σκοτώσουν;

— Δε μπορεί πιά να κάμω τίποτα. Προσπάθησα σήμερα να τον συγκρατήσω, αλλά στάθηκε άδύνατο. Μου είπε, ότι θα σκοτωνόταν μπροστά στα μάτια μου, αν δεν τον άφηνα να βγί.

— Άλλά τί να κάνη έξω;

— Έλπίζει πως θα μπόρεση να δη τη Μαργαρίτα... Είναι τρελλός από αγάπη για την καταραμένη βασίλισσα.

— Άλλά δεν καταλαβαίνει πως είναι χαμένος αν η βασίλισσα ή κάποιος από τους ανθρώπους της τον δούν;

Ο Φίλιππος δε σκέφτεται τίποτα. Νομίζω πως η περιπέτειά μας στον πύργο του Νέλ θα τον έκανε καλά. Άλλά έγινε το αντίθετο. Ο Φίλιππος είναι έρωτευμένος περισσότερο από κάθε άλλη φορά... Μπουριντάν, ήσουν τυχερός που δεν ήθες την άλλη φορά στον πύργο του Νέλ.

— Άπόψε, όμως, θα βρίσκομαι εκεί...

Ο Γκωτιέ άνοιξε διάπλατα τα μάτια του από την κατόπληξη.

— Είσαι τρελλός; ρώτησε.

— Ποτέ δεν ήμουν τόσο γνωστικός όσο τώρα, απάντησε ο Μπουριντάν. Άλλά άπόψε είναι η σειρά μου... Ή βασίλισσα Μαργαρίτα με περιμένει στον πύργο του Νέλ, για να μ' άνοίξη την αγκαλιά της...

Αισθάθηκε ξαφνικά ένα χέρι στον ώμο του και, γυρίζοντας το κεφάλι του, είδε το Φίλιππο, που είχε μπη εκείνη τη στιγμή.

Οι δυο νέοι κυττάχτηκαν για μερικές στιγμές σιωπηλοί. Ο Φίλιππος είπε έπειτα:

— Καί τώρα, είπε ο πρώτος στους δυο άδελφούς, πρέπει να σας εξηγήσω για ποιο

— Δε θα πάς άπόψε στον πύργο του Νέλ. Άπαίτώ από σένα να μην πάς και πρέπει να μ' άκούσης. Ή Μαργαρίτα είναι μια άκόλαστη μαινάδα κι' αυτή η σκέψη θα με στείλη στον τάφο. Άλλά έτσι όπως είναι, άτιμη, άδιάντροπη, βουτηγμένη μέσα στο βούρκο της άκόλαστας και του εγκλήματος, την αγαπάω. Νά γιατί δε θα επιτρέψω σε σένα, Μπουριντάν, όπως και σε κανένα άλλον, να μου την κλέψης, έστω και για μια νύχτα, έστω και για μια ώρα. Ξέρεις τί κάνω κάθε βράδυ;... Ρώτησε τον Γκωτιέ. Πηγαίνω έξω από τον πύργο του Νέλ, κρύβομαι πίσω από μια γέφυρη ιτιά και περιμένω με γυμνό το έγχειρίδιό μου στο χέρι... Άλλοίμονο σ' εκείνον που θα περιούσε για να μπη στον πύργο! Θα τον σκότωνα στη στιγμή σαν το σκυλί. Άλλά ως τη στιγμή δε φάνηκε κανείς!

— Άπόψε, λοιπόν, θα βρίσκεσαι έξω από τον πύργο, με το έγχειρίδιό σου στο χέρι; ρώτησε ο Μπουριντάν.

— Ναί, απάντησε ο Φίλιππος.

— Κι' αν θέλω να πάω στον πύργο;

— Θα σε σκοτώσω!

— Θα με σκοτώσης! είπε ο Μπουριντάν.

Για το κατήρι αυτής της γυναικας, που είναι αληθινή τίγρις, θα σκοτώσης το ίδιο θα έκανες και για τον άδελφό σου. Για το κατήρι αυτής της άκόλαστης γυναικας, θα ξεχάσης πως αύριο πρέπει να σταθής στο πλευρό μου στη θανάσιμη μονομαχία μου με τον Άνγκερράν ντε Μαρινύ, που είναι ο δολοφόνος του πατέρα και της μητέρας σου κι' ο έξολοθρευτής της οικογενείας σου. Θα γίνης, λοιπόν, γι' αυτή τη γυναίκα έπίορκος και δειλός!

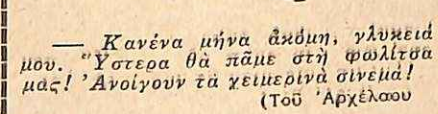
— Μά όλους τους διαδούλους της κολάσεως, ο Μπουριντάν έχει δικίο! φώναξε ο Γκωτιέ.

Ο Φίλιππος δεν είπε τίποτα.

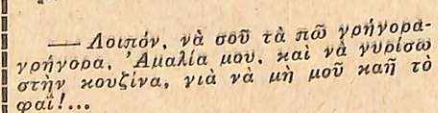
Γκωτιέ και συ Φίλιππε, άκούστε με, συνέχισε ο Μπουριντάν. Θα πάω άπόψε στον καταραμένο πύργο. Θα πάω εκεί στίς έννιά. Την ξέρω τη γέφυρη ιτιά, όπου κρύβεσαι, Φίλιππε. Θα περάσω πλάι και θα είμαι χωρίς όπλα. Να είσαι, λοιπόν, εκεί, Φίλιππε, και να με μαχαίρωσης όταν θα περάσω. Διαφορετικά, σου όρκίζο

Ἡ ἐρωτευμένη λέξινα

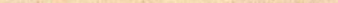
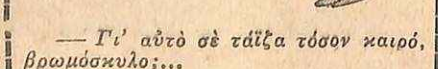
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

100

11

Ἀπὸ τίς παρὰ τὴν ἑσῆς τῶν ψυχολόγων

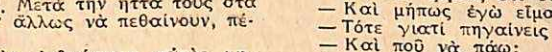
εὐερέθιστες ἀπ' τοὺς ἄντρες (προπάντων ἐξ αἰτίας τῆς μηνιαίας ἀδιαθεσίας τους). Συγκρατοῦνται ὁμως καὶ ξεσπάζουν λιγώτερα συχνά.

ξουμε, ἀνασηκώσουμε τους ώμους μας, κλπ.

Ο «ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΣ» ΣΠΑΡΤΙΑΤΗΣ

περήφανοι ανάμεσα σ' ἐχθρικούς πληθυσμ
Λευκτρα, ἔσθυσαν. Μαθημένοι νὰ νικοῦν,
θεοὶ ἔσαν, νὰ νικοῦνε.

κοιμάστε άμέριμνοι, υπάρχει ένας αν-

ον. Προφώνη,

οὐκ ἔστιν ἡμεῖς
ἐν τῇ Ἀθήνᾳ;

27

ον Τροφον,

«Η Μαγδαληνή πίναινε κάθε μέρα στην καλύβα φάρμακα και τρόφιμα στον άρρωστο..»

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΡΘΕ ένα πρωί, σαν κυνηγημένο αγρίμι, κι' έγκρασταθήκε σε μία άκατοικήτη, μισογκρεμισμένη καλύβα, στην κορυφή ενός βουνού, λίγο έξω από το χωριό Περγυκόρ. Οι λίγοι που τότε είδαν, έδιναν γι' αυτόν περιγραφή όχι και πολύ κολακευτική:

— Είναι νέος, ως είκοσι πέντε έτών... Άδύριστος, με μακριά μαλλιά, με ρούχα σχεδόν κουρελιασμένα. Τα μάτια του γυαλίζουν άγρια, σαν τρελλού! Τι ζητά στον τόπο μας; Μήπως τον κυνηγάνε για κανένα έγκλημα; Κανείς δεν τον είδε να κατεβαίνει στην κεντρική πλατεία του χωριού, όπου ήταν συγκεντρωμένα όλα τα καταστήματα, να ψωνίση κάτι φαγόσυμο. Πώς ζούσε, λοιπόν, ο χριστιανός αυτός; Τι έτρωγε;

«Η Μαγδαληνή, μία άρχοντοπούλα του χωριού, ήταν η πρώτη που είχε την ευκαιρία να γνωρίση από κοντά τον τρελλό της καλύβας», όπως τον είχαν ονόμαζε.

«Ενα απόγευμα, ενώ περνούσε από μία ρεματιά, άκουσε κάποιον να θογγυά. Έτρεξε, και είδε κάποιον που τον ανεγνώρισε άμέσως, ύστερ' από όσα είχε άκούσει να λένε: «Ήταν ο τρελλός της καλύβας. Για μία στιγμή, φοβήθηκε κι' έκανε να φύγη. Την σταμάτησε, όμως, μία γλυκειά φωνή:

— Είμαι άρρωστος... Κατέβηκα εδώ να κόψω λίγα θατόμουνα να φάω, μα δε μπορώ να σηκωθώ μόνος μου... Βοήθησε με ν' ανέβω στην καλύβα...»

Ήταν παραποιητική φωνή παιδιού που υποφέρει. «Η Μαγδαληνή συγκινήθηκε. Κατέβηκε μέσα της κάθε φόδο — καί, ύστερ' από λίγη ώρα, βοηθός τον άγνωστο να ξαπλώσει, στην καλύβα, σε μία παλιά ψάβα που του χορηγούσε για στρώμα.

— Σ' εγχάριστώ...» εγχάριστώ! ψιθύρισε εκείνος, εξαντλημένος. Τα αδυμένα μάτια του έλαμψαν άφαικα από ευγνωμοσύνη. Τι όρασα μάτια που είχε ο τρελλός! Κάτω από τα μακριά μαλλιά του, και τα γένεια του μάντευσε χαρακτηριστικά λεπτά και ευγενικά... Τα χέρια του, άν και όχι πολύ καθαρά, μαρτυρούσαν άριστοκρατική καταγωγή.

Πούς να ήταν άρρωστος. Και ποιοι λόγοι τον ανάγκασαν να καταφύγη σε κελί την έρημιά, σαν να ήθελε να χαθή από τον κόσμο;

— Μη μου ζητάς να σου πω τίποτα για μένα! την σταμάτησε απότομα ο άγνωστος, με την πρώτη δείξη έρωτη που του έκανε. Μάθε μόνονά του ο λένε Ρενέ... Μάθε ακόμα ότι έρρωστος είδα γιατί άγάπησα πολύ...

Και τα μάτια του θάλωσαν και πάλι, σαν να ξανασημειώθηκε κάτι πολύ θλιβερό. «Από τη στιγμή εκείνη, η Μαγδαληνή ένοιωσε απέραντη συμπάθεια για τον τρελλό της καλύβας...

Πέρασε μία εβδομάδα. Στο διάστημα αυτό, η Μαγδαληνή πίναινε κάθε μέρα στην καλύβα, φέρνοντας φάρμακα και τρόφιμα στον άρρωστο. Δεν τόλμωσε να πη σε κανένα τίποτα... Έφυνε κρυφά από το σπίτι της — για την παράξενη γνωριμία της με τον τρελλό, γιατί θα τη θεωρούσαν κι' αυτή τολάχιστο παλαστή. «Εκείνη, όμως, είχε βεβαιωθεί ότι το μόνο κακό που έπαθε ο Ρενέ ήταν ότι άγάπησε πολύ...

Σιγά-σιγά, χωρίς να το καταλάβει πώς, ενώ ανέβαινε την άνηφορά που έβγαζε στην καλύβα, άρχισε να νιώθει γλυκό γντοκάκι. Είχε άγαπήσει με όλη τη δύναμη της ψυχής της το θασαναιμένο από παλληκάρι! Και είχε άγαπίσει να μισή, — χωρίς να την ξέρη — τη γυναίκα που έκανε το Ρενέ να υποφέρει τόσο πολύ...

Μία μέρα, θώκε το Ρενέ να τρέμει όλοκληρος από πυρετό. Φοβήθηκε. Μα όταν του είπε πως έπρεπε να φωνάξουν γιατρό, εκείνος τη σταμάτησε με νευρικές χειρωναξίες:

— Όχι... όχι! φώναξε. Κανείς δεν πρέπει να μάθι πως είμαι εδώ!

του — πεταμένο σε μία γωνιά. Πλησίασε, τον άνοιξε, έφασε και θώκε ένα φάκελλο λευκό με μία διέδυνη τυπωμένη καλλιτεχνικά από πίσω: «Κόμισσα Μαργαρίτα ντε Βιανκούρ, όδός Βιθιέν, άριθ. 7, Παρίσι».

Κόμισσα, λοιπόν, ήταν η γυναίκα που έφερε σ' αυτό το κατάντημα το Ρενέ! Μα, όποια κι' άν ήταν, είχε υποχρέωση να τον σώσει. Και η Μαγδαληνή πίνοντας μέσα της κάθε ζήλια, έγραψε στην κόμισσα, στο Παρίσι, για να την καταποίση σχετικά με την άπελπιστική κατάσταση του Ρενέ!

Την επομένη το μεσημέρι, μία πολυτελής κούσα σταμάτησε στην κεντρική πλατεία του χωριού.

Ενας σφερ με λιβρέα πετάχτηκε από τη θέσι του και βοήθησε να κατέβη μία γυναίκα ως σαράντα πέντε έτών, αλλά καλά διατηρημένη, σχεδόν νέα, πολύ κομψή. Οι χωριανοί, που είχαν μαζευτεί στην πλατεία, άπόρρησαν όταν την άκουσαν να ζητά πληροφορίες για τη δεσποινίδα Μαγδαληνή Περνύ.

Κατά σύμπτωση, η Μαγδαληνή έδωαινε τότε από ένα κατάστημα, όπου είχε κάνει μερικά ψώνια. Μόλις είδε από μακριά την άγνωστη με την έπιθλητική όμορφιά, ένοιωσε δυνατό πόνο στην καρδιά. «Εκείνη, έτρεξε κοντά της, όταν κάποιος της την έδειξε.

— Είμαι η κόμισσα Μαργαρίτα ντε Βιανκούρ, της έλεπε χαμογελώντας. Έσύ μου έγραψες;

«Η Μαγδαληνή κούνησε καταφατικά το κεφάλι της. «Η κόμισσα την άγκάλιασε τότε και τη φίλησε δυνατά και στα δύο μάγουλα.

— Την ευχή μου νάχης, κόρη μου! φώναξε. «Ο Ρενέ είναι γυιός μου! Πού βρίσκεται τώρα; Είναι καλύτερα;

— Να! ψιθύρισε η Μαγδαληνή, που έμεινε μ' άνοιχτό το στόμα μαθαίνοντας πως η κυρία αυτή ήταν μητέρα του Ρενέ.

— Άς είναι ευλογημένο τ' όνομα του Θεού! συνέχισε η κόμισσα, σφίγγοντας πιο δυνατά στην άγκάλιά της τη Μαγδαληνή. Είναι ένας μήνας τώρα που έχασα το Ρενέ... Έκανα τον κόσμο άνω-κάτω να τον θρω... «Απορώ κι' εγώ πως δεν τρελλάθηκε από την άγανά... Και όλα αυτά έγιναν έξ αίτιας μου!...» Ο Ρενέ με άγαπούσε πολύ...

«Έπρεπε να τον είχα άκούσει...»

«Η Μαγδαληνή την άκουγε παραξολισμένη, χωρίς να μπορεί να θυγή λέξι από το στόμα της. «Αδίκαι, λοιπόν, τη θασανάσαν οι υπόνοιες ότι είχε αντίζηλο. «Ο τρελλός της καλύβας άπαρητήθηκε τον κόσμο όχι για την άγάπη μιας γυναίκας, αλλά έξ αίτιας της μητέρας του!

Και έκκλινσαν για την καλύβα. «Η άνηφορά ήταν άνώμαλη, με πέτρες και λακκούβες. Δρόμος πολύς, άκατάλληλος για τα καλομαθήμενα πόδια της κομίσσης. «Όσο, εκείνη δεν έκανε ούτε ένα μορφοσμά.

«Απεναντίας, ενώ προχωρούσαν εξιστόρησε στη Μαγδαληνή όλη της τη ζωή, με ειλικρίνεια που προκαλούσε κατάπληξη.

«Ήταν σαράντα έφτά έτών. Έμεινε χήρα, πριν από είκοσι χρόνια, όταν ο Ρενέ δεν είχε κλείσει ακόμα τα πέντε. Τού άφοσιώθηκε με όλη τη δύναμη της μητρικής καρδιάς της.

Ξαφνικά, όμως, στο ήλιοβασιλέμα της καλονής της, έρωτεύθηκε με άφηναμένο πάθος κάποιον δεκαπέντε χρόνια μικρότερό της. «Ήταν τρέλα. Τό καταλάβαινε και η ίδια. Μα, δε μπορούσε ν' αντίστασθι στ' όρμητικό ποτάμι που την είχε παρασύρει.

Και άποφάσισε να τον πάρη! «Ο γυιός της, που τη λάτρευε σαν εικόνα άντέδρασε με πεισικά στο δεύτερο αυτό γάμο, για το καλό της.

— Δεν ξέρω γιατί, της έλεπε, μα ο άνθρωπος αυτός δε μ' άρέσει... — Τον άγαπώ και θα τον πάρω!

— Άν το κόνης αυτό, μαμά, θα με χάσης έμένα! τραύισε ο Ρενέ.

— Δέ θέλω να σκέπτονται τίποτ' άλλο εκτός από την άγάπη μου! ήταν η άπάντησή της. Καταλάβαινω πως είμαι νέα ακόμα, πως έχω να ζήσω μερικά ακόμα χρόνια ερωτικής ζωής!

«Ο Ρενέ, τρελλός από θυμό, βαθείά ταπεινωμένος, έπειδή η μητέρα του προτιμύσε έναν άγνωστο από αυτόν, το μοναχολύθη της, χάθηκε την όλη μέρα από το σπίτι. Και ύστερ' από πολλές περιουλήσεις, σαν αλήτης, κατάντησε σε μία καλύβα του Περγυκόρ.

Τότε μόνονά, προσέθεσε η κόμισσα, τελειώνοντας την ύληγορή της, καταλάβα πως δε μπορούσα να ζήσω χωρίς το παιδί μου. Πέρασα μέρες άπεριγύρατες άγωνίας, χωρίς να παίρνω είδησεις του. Και το πιο φοβερό για μένα έξερεις ποιά ήταν, Μαγδαληνή;

«Συνέλαβαν ξαφνικά ως πλαστογράφο τον άνθρωπο που είχα άγαπήσει, που ήμουν έτοιμη να τον παντρευτώ, θυσιάζοντας την άγάπη του παιδιού μου!... «Α! ο Ρενέ είχε δική! Έδωπε πιο μακριά από μένα.

— Δέ μου λές, αλήθεια, μαμά, — ρώτησε σε λίγο ο Ρενέ, άφοδ δόθηκεν όλες οι έξηγήσεις και τελείωσαν οι πρώτες διαχύσεις, — πως σου φαίνεται η μικρούλα που με περιποιήθηκε τόσο στοργικά;

«Η Μαγδαληνή έγινε κατακόκκινη κι' έτοιμάστηκε να φύγη. «Η κόμισσα, όμως, την σταμάτησε με μία έπιθλητική χειρωναξία.

— Έμένα μου φαίνεται πολύ νόστιμη, πολύ σεμνή, πολύ καλή κοπέλλα! άποκρίθηκε στο γυιό της, χαμογελώντας. Έσένα;

«Ο Ρενέ την τράβηξε κοντά του και της έλεπε κάτι στ' αούτι.

«Όταν η κόμισσα σήκωσε το κεφάλι της το πρόσωπό της έλαμπε από γαρά. Πλησίασε τη Μαγδαληνή, τη φίλησε στοργικά στο μέτωπο και της έλεπε:

— Μπορείς, κόρη μου, να πς να φίλησθ το μνηστήρα σου. Μου έλεπε ότι σ' άγαπά τρελλά! Έπρεπε, όπωσδήποτε, κάποιος γάμος να γίνη στην οικογένεια. Χίλιες φορές καλύτερα ο δικός σας! Με την ευχή μου, παιδιά μου!

«Όταν η κόμισσα σήκωσε το κεφάλι της το πρόσωπό της έλαμπε από γαρά. Πλησίασε τη Μαγδαληνή, τη φίλησε στοργικά στο μέτωπο και της έλεπε:

— Μπορείς, κόρη μου, να πς να φίλησθ το μνηστήρα σου. Μου έλεπε ότι σ' άγαπά τρελλά! Έπρεπε, όπωσδήποτε, κάποιος γάμος να γίνη στην οικογένεια. Χίλιες φορές καλύτερα ο δικός σας! Με την ευχή μου, παιδιά μου!

Για να θαβαιωθούν ότι οι καθηγητά άκολουθούνε πιστά τη γραμμή του κόμματος, οι άρχες της Άνατολικής Γερμανίας τους έπέβαλαν σε μία παρακολούθησι, που είχε τη μορφή κατασκοπείας. Το αποτέλεσμα ήταν να δραπέτευσαν πολλοί άπ' αυτούς στη Δυτική Γερμανία.

Για να σταματήσουν λοιπόν αυτό το κύμα της εξέδου, οι άρχες χρησιμοποίησαν το έξης δόλωμα: Τα παιδιά των καθηγητών θα γίνονταν δεκτά στις άνωτερες σχολές, έστω κι' άν είχαν κακούς βαθμούς στο γυμνάσιο.

Χαρές και δάκρυα

ΣΤΟ ΑΠΑΓΙΟ

Β ΟΓΓΟΥΣΕ η θάλασσα αδιάκοπα και τα γλαροπούλια τσιρίζαν πάνω στους άγριους βράχους της άκρογιαλίας. Ήταν χειμώνας του 1846. «Όσο, στ' άρχοντικό του καπετάν Λευτέρη Μιχαήλ γινώταν μεγάλο πανηγύρι. Τραγούδια και φωνές άκούγονταν παντού, τουσυκροίσματα ποτηριών κι' ευχές καλοδοούμενες. Πριν από λίγο άκόμη η Φλώρα, η πεντάμορφη θυγατέρα του, είχε σταθή νυφούλα στο πλευρό ενός άνδρώπου που δεν τον άγαπούσε: Του Πανάγου Χελιώτη, το πιο πλούσιο καραβοκύρη της Κύθου. Αυτό όμως κανείς δεν το λογάριαζε κι' όλοι μακάριζαν την τύχη της. Δύο χρόνια τώρα, η δυστυχισμένη άρχοντοπούλα λάτρευε το Μάρκο Περγαντή, που δούλευε έργατης στα μεταλλεία του νησιού. Τον λάτρευε κι' έπεφτε συχνά στην άγκαλιά του, όταν κατάρθωναν να σμίξουν κρυφά.

— Πάρε με να φύγωμε από δω, τον παρακαλούσε. Πάρε με, να πάμε να ζήσουμε στην άκρη του κόσμου. Δεν άντέχω άλλο πιά, άγαπημένε μου! Τώρα μάλιστα που ο πατέρας μου θέλει να με παντρεύη με τον Πανάγο Χελιώτη, μοιράεται να τρελλάθω.

«Ο Μάρκος της χάιδε τα χέρια της και τον τρελλάθω.

— Είναι δυνατόν να σε παντρεύη ο πατέρας σου μ' έναν άνθρωπο που δεν άγαπάς; τη ρωτούσε. «Ο Πανάγος μπορεί να είναι πλούσιος και καλός, μα είναι γέρος κι' άρρωστος. Γιατί να θέλη να σε καταστρέψη;

— Γιατί δεν σκέφτονται όλοι σαν και σένα, Μάρκο. «Ο πατέρας μου έκανε το λογαριασμό του και μου το έλεγε καταπρόσωπο: «Ο Πανάγος θα πεθάνη γρήγορα κι' όλο του το βίος θα γίνη δικό μου. Καταλαβαίνεις; Κάλιο όμως να πεθάνω χίλιες φορές, παρά να γίνω γυναίκα του.

«Ο Μάρκος άποφάσισε τότε να παρατήρη το μεταλλείο και να μηθι στο τρικάρτο του καπετάν Άργύρη Λεβέντη, που τον ήθελε ανέκαθεν στη δουλειά του. Το καράβι βάφευε για την Άλεξάνδρεια, όπου θα έμενε πάνω από έξη μήνες. Μα όταν θα ξαναγύριζε, θάταν όλοι τους φορτωμένοι χρυσάφι. Όταν τώμασε αυτό η Φλώρα, έκλαψε και πικράθηκε. Γιατί φοβόταν το χωρισμό τους. Άφου όμως δε μπορούσε να γίνη διαφορετική, τον άφησε να φύγη.

— Πήγαμε στο καλό, άγαπημένε μου! του εύχθηκε. «Όσο μακριά κι' άν βρισκεσαι, η σκέψη μου θα είναι πάντα κοντά σου. Θα σε περιμένω να γυρίσης. Φτωχός ή πλούσιος, για μένα θάνη το ίδιο. Και βαλόντουλα να με ζήτηση, έγω δ' άρνιθώ για χάρη σου.

Οι μέρες, οι βδομάδες κι' οι μήνες άρχισαν να περνούν. Λαχταρούσε η Φλώρα το γυρισμό του Μάρκου, μα το τρικάρτο δεν έλεγε να φανή. Κι' άξαφνα, ένα πρωινό, περαστικοί ταξιδιώτες έφεραν το πικρό μηνάτο: Το καράβι του καπετάν Λεβέντη, χάθηκε έξω άπ' την Κρήτη. Καθώς γύριζε στο νησί, έπεσε πάνω σε μπουρίνι, που το τράβηξε ατάνδρο στο κατάμαυρα βάθη του. Άναστατώθηκε η Κύθος με την είδηση κι' όλοι είχαν δικούς τους στο τρικάρτο, πιάσανε τα μοιρολόγια. Έκλαιγαν και χτυπιόντουσαν οι μανάδες, μαλισταβέντουσαν οι χήρες κι' οι αδελφές και μόνο η Φλώρα, η άμοιρη άρχοντοπούλα, δεν είχε σε πόλιν να πη τον καβμό της. Έκλεισε λοιπόν την καρδιά της κι' άπόμεινε βουδθ κι' ασάλευτη, μπρος στη μεγάλη συμφορά που τη βρήκε. Κι' όταν έλειπε από μερικές μέρες της έλεπε ο πατέρας της πως ο Πανάγος Χελιώτης την είχε ζητήσει γυναίκα του να αναστήκω σε τους ώμους της κι' έστρεψε αλλού το πρόσωπό της. Τώρα πια δεν την ένοιαζε για τίποτα.

«Ο γάμος τους άποραστήθηκε να γίνη σε μία βδομάδα. Κι' έγινε. Άκούγε τώρα η Φλώρα τα τραγούδια και τις ευχές των καλεσμένων κι' η ψυχή της έλυανε σαν το κερί. Κανείς όσος δεν είχε άντιληφθί το δράμα της και περισσότερο άπ' όλους τα γονικά της που, κατά τη γνώμη τους είχαν πετύχει «καλή δουλειά». Κατά τα χαράματα, σηκώθηκαν οι συγγενείς και οι φίλοι να συνοδεύουν τους νυφάδες στο σπιτικό τους. Μ' όλο που έκανε δυνατό κρύο κι' ο άέρας φυσούσε μακισμένος άπ' τη μεριά της θάλασσας, κίνησαν όλοι μαζί έλαστας, κίνησαν τους λυράρηδες και τα παλυχρώμα φαναράκια, και το έθιμο της εποχής. «Ο Πανάγος έδωκε δυνατά κι' έπαιναν το στήθος του. Προσπαθούσε όμως να δείξη πως δεν είχε τίποτα κι' όρβωνε τ' άρρωε τιποτέ που, σιμά στο σιτάριο κορμί του, φλώρα, κυπαρισσένιο κορμί της φανήκε να τρέχει από μακριά, φωνάζοντας χαρούμενος:

— Ένα σφιρόκο καράβι στο λιμάνι μας! Ήρθε άπ' την Κρήτη κι' έφερε μαζί του όλους εκείνους που τους νομίζαμε για χαμένους. Τρεχάτε, νησιώτες! Τα παλληκάρια του καπετάν Λεβέντη, γύρισαν στο νησί...

Μονομιάς η πομπή διαλύθηκε. Σαν τα πουλιά οι άνθρωποι ξεχύθηκαν προς το λιμάνι, αφήνοντας στη μέση του δρόμου το νυφάπαντο ζευγάρι. «Η άρχοντοπούλα έλειπε από τα μάτια της. Κι' άξαφνα βγάζοντας μία κραυγή, μακριά ο Μάρκος Περγαντής μαζί με άλλους νησιώτες και δε μπόρεσε ν' άνδρξθ.

Το παλληκάρι, που άντελήφθη τη λιποθυμία της Φλώρας, έτρεξε σιμά στον καπετάν Μιχαήλ και προσπάθησε να τον βοηθήση να τη σηκώσει στα χέρια.

— Τι έπαθε η θυγατέρα σου; τον ρώτησε.

— Δεν είναι τίποτα, άποκρίθηκε εκείνος.

Σηκώθη την πήγαν τη Φλώρα στο καινούργιο σπιτικό της κι' ο Πανάγος Χελιώτης, μ' όλο το βήχα και τους πόνους που ένοιωσε, έκανε σαν τον τρελλό για να τη συνεφέρει. «Η άρχοντοπούλα συνέλαβε άφρα το απόγεμα. Άνοιξε τα μάτια της και χαμογέλασε πικρά.

— Συγχαρώσε με, ψιθύρισε κυττάζοντας τους δικούς της. Κι' έσύ, Πανάγο, συγχαρώσε με για τη λαχτάρα που σοδώσα την πρώτη μέρα της παντρείας μας.

Πήρε τα χέρια της εκείνος και τα χάιδε με πατρική στοργή.

— Μην το ξαναπής τούτο, τη μάλλωσε τρυφερά. Σ' όλους μας μπουρούν να συμπεύν και χειρότερα. Μα στο τέλος όλα περνούν με το καλό.

«Η Φλώρα έσφιξε τα χείλη της και χέλι χωρίς ν' άποκριθί. Κι' όταν έφυγαν οι δικοί της κι' έμεινε μόνη με το Χελιώτη, έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια και έξασπασε σ' ένα βουδθ, πικρό κλάμμα. «Ο Πανάγος κούνησε σιμά της.

— Κλάψε, της έλεπε. Καμιά φορά η μοίρα μας παίζει άσχημα παιχνίδια. Δέχτηκες να με παντρευθης, γιατί νόμιζες πως ο Μάρκος είχε χαθή. «Ω, μην ξαναβίξες, καλή μου! Το κατάλαβα άπ' τη στιγμή που λιποθύμησες. Γιατί τον είχες δη να έρχεται και δε μπόρεσες να κρατήσης τον έαυτό σου.

«Άπλωσε η Φλώρα τα χέρια της και τον άγκάλιασε τρυφερά.

— Άς μη μιλούμε πιά γι' αυτό, άποκρίθηκε.

«Η Φλώρα έλεγε άλλος άνθρωπος. Το γέλιο ξαναγύρισε στα χείλη της. Ακόμη κι' όταν ένα βροδύ βρόθεκε πρόσωπο με πρόσωπο με το Μάρκο Περγαντή, τον καλησπέριασε σαν παλιό γνώριμο της χωρίς να δείξη την παραμικρή ταρσίχη. Το παλληκάρι όστος στάθηκε μπροστά της και την κούταξε στα μάτια.

— Φλώρα, της έλεπε με κρυφό παράπονο, γιατί το έκανες αυτό; «Η άρχοντοπούλα άναστήκωσε τους ώμους της.

— Είπαν πως πνίγηκες κι' έγω το πιστέψα, του έξηγησε. Άπό κεί και πέρα δε μ' ένοιωζε πιά για τίποτα. Όταν ο πατέρας μου μου έλεπε να παντρευτώ τον Πανάγο, δεν άνηθήκα. Μα έσύ σωθήκες και γύρισες με την ευχή του Θεού. Τώρα βρες μία καπέλλα και παντρεύου την για να ζήσης ετυχιμένως, όπως είμαι κι' εγώ.

— Είσαι αλήθεια ετυχισημένη, Φλώρα;

— Πάρα πολύ, Μάρκο. «Ο Πανάγος δεν είναι άντρας που άλλα πατέρα μου. Με λάρει κι' έγω τον άγαπό.

Το παλληκάρι άναστήναξε:

— Δατε δεν ύπαρχει πιά έλπίδα για τους δυο μας; Τράδα το όρομό σου, Μάρκο, για να τραβήξω κι' έγω το δικό μου. Δεν άρνιέμαι πως κάποτε η ψυχή μου ήταν πλημμυρισμένη μόνονά σου. Μα τώρα είναι άφρα. Δε θα λάρωω ποτέ τ' όνομα που μου χάρισε ο Πανάγος.

Κάτι πήγε να προσέστη ακόμη, μα δεν προλάξε. Άπό μία σκοτεινή γωνία προέβη ο άντρας της. Έβασε το χέρι του στη μέση της Φλώρας και βήχοντας όπως πάντα, της έλεπε:

— Άκούσα όλο και σ' εύχαριστώ. Έγώ έσβαλα το Μάρκο να σου μιλήση και κρούθηκα εδώ για να μάθω πως σκέφτεσαι. Συγχαρώ με, για το κακό που πατινθί. Μα είμαι γέρος κι' άνημπορος και θέλω να πεθάνω ήσυχος. Όλα μου τα ύπαρξοντα τα γράσω στ' όνομά σου και στ' όνομα του Μάρκου. Έτσι, όταν θα κλείσω το μάτια μου, θα ζήσει ετυχισημένοι.

Αυτό μέρες άργότερα πεθανε ο Πανάγος Χελιώτης. Κι' όταν περνούσε το βαρύ πένθος, η Φλώρα κι' ο Μάρκος παντρεύτηκαν. Οι γυνάτοι τους είπαν πολλά πτω τους. Δεν τους ένοιωζε όμως. Γιατί μόνονά αυτού ήθεσαν την αλήθεια. Την αλήθεια, που δεν έκρυβε καμιά άμαρτία.

— Πήγαμε στο καλό, άγαπημένε μου! ευχήθηκε στο Μάρκο η Φλώρα.

— Πήγαμε στο καλό, άγαπημένε μου! ευχήθηκε στο Μάρκο η Φλώρα.

— Πήγαμε στο καλό, άγαπημένε μου! ευχήθηκε στο Μάρκο η Φλώρα.

— Πήγαμε στο καλό, άγαπημένε μου! ευχήθηκε στο Μάρκο η Φλώρα.

— Πήγαμε στο καλό, άγαπημένε μου! ευχήθηκε στο Μάρκο η Φλώρα.

— Πήγαμε στο καλό, άγαπημένε μου! ευχήθηκε στο Μάρκο η Φλώρα.

— Πήγαμε στο καλό, άγαπημένε μου! ευχήθηκε στο Μάρκο η Φλώρα.

— Πήγαμε στο καλό, άγαπημένε μου! ευχήθηκε στο Μάρκο η Φλώρα.

Εξωτερίκη

Τα φάρμακα που προκαλούν θανατηφόρο αλλεργία!..

Το τεστ της δερματοκντιδράσεως και η μέθοδος του μηριδισμίου

Πρό ημερών, σε μία κλινική της Αθήνας, πέθανε μία νεο-νοσοκόμα, έντελως άπρω-σοδίκη από ένεσι πενικιλίνης.

Ο θάνατος της προκάλεσε κατάπληξι μεταξύ του εύρωστου κοινού και ποικίλα σχόλια μεταξύ των επιστημόνων. Πολλά ανέκδοτα γράφθηκαν γύρω από αυτόν τον θάνατο. Τελικά, το υπουργείο Προνοίας για να τεματίσει την ανευθυνολογία, άναγκάστηκε να εκδώσει επίσημο ανακοινωθέν, όπου τονίζε-

τι ότι η δυστυχισμένη κοπέλλα υπέκυψε σ' έντονο αλλεργικό παροξυσμό, όρελόμενο σ' ένεσι πενικιλίνης!

Η νοσοκόμα, όπως διαπιστώθηκε αργότερα, από τις έρευνες που έγιναν, έπασχε από αλλεργία, που έπεδεινώθη από τον μύκητα της πενικιλίνης.

Ο θάνατος αυτός δημιούργησε πολλές άνησυχίες και έρωτηματικά στο κοινό.

Ο κοσμάκης άρχισε να άνωρωτιέται! Είναι δυνατόν ένα φάρμακο, όπως η πενικιλίνη, να προκαλέσει σε δεδομένη στιγμή και σε ώριμα άτομα, το θάνατο; Τότε, ποιοι κινδυνεύουν; Και μόνο η πενικιλίνη προκαλεί θανατηφόρο αλλεργία ή όλα γενικώς τα φάρμακα;

Στα έρωτήματα αυτά, δέχθηκε να άπαντήσει ο γνωστός έπιστήμονας και φίλος του περιοδικού μας κ. Ι. Καμινώπετρος, τέως Διευθυντής του Ίνστιτούτου Παστέρ.

Η διεθνής βιβλιογραφία, μάς άπάντησε, άναφέρει πολλά περιστατικά θανάτων που προέκλησαν από αλλεργία της πενικιλίνης. Στην Έλλάδα, έπίσημα τουλάχιστον, ο θάνατος της άτυχης νοσοκόμου, είναι ο πρώτος που άναφέρεται από τις ύγειονομικές υπηρεσίες.

Κατά την γνώμη του κ. Καμινώπετρου πιθανόν να έχουν πεθάνει από αλλεργία πενικιλίνης και άλλα άσθενείς, αλλά οι θάνατοι των άπεδόθησαν σε άλλες αίτίες, λόγω άγνοίας της άρρώστιας αυτής.

Η αλλεργία, συνέχισε ο κ. Καμινώπετρος, αν και είναι άκακέτα διαδεδομένη άσθένεια, έξακολουθεί να παραμένει άγνωστη άκόμη και στους ύγειονομικούς.

Χαρακτηριστικά δέ μάς άνέφερε ότι στο νοσοκομείο της Άεροπορίας διεπιστώθησαν μεταξύ των άσθενών σημαντικών βαρύτατα αλλεργικά κρούσματα, άχι όμως και θανατηφόρα, όφειλόμενα στην πενικιλίνη.

Τα περιστατικά αυτά, άποδεικνύουν ότι όπου υπάρχουν ειδικομένοι γιατροί, η αλλεργική πάθησι διαπιστώνεται άμέσως. Ο κ. Καμινώπετρος μάς υπέγραμμισε άκόμη ότι αλλεργία δέν προκαλεί μόνο η πενικιλίνη, αλλά όλα γενικώς τα φάρμακα.

Έτσι, μπορεί μία άόα ά-

σπρίνη ή ένα κινίνο να προκαλέσει έντονο αλλεργικό παροξυσμό, πιθανόν δέ και θάνατο!

«Πώς είναι δυνατόν να άποφύγουμε κάτι τέτοιο;» ρωτήσαμε τον συνομιλήτή μας.

Από αλλεργία, μάς άπάντησε, φυσικά δέν πάσχουν όλοι οι άνθρωποι... Συνεπώς, οι ύγιεις δέν διατρέχουν άπολύτως κανένα κίνδυνο από την χρήση των φαρμάκων. Οι αλλεργικοί όμως όφείλουν να είναι προσεκτικοί. Για να άποφύγουν έπίκινδυνες αλλεργικές καταστάσεις, καλό θα είναι, πριν από τη χρησιμοποίηση ενός φαρμάκου, να δοκιμάζουν αν τους προκαλή ή όχι αλλεργία.

Το τεστ αυτό είναι πολύ άπλο και έντελως άκίνδυνο για τον άσθενή. Στο δέμα του άρρώστου, ο θεράπων γιατρός εισάγει με μία ένεσι άπειρολάχιστη ποσότητα από το φάρμακο, που πρόκειται να χρησιμοποιηθί.

Αν το φάρμακο προκαλή αλλεργία, τότε το μέρος που έγινε η δοκιμαστική, τρόπο τινά, ένεσι θα κοκκινίσει άμέσως και το δέμα θα ποσηί. Αυτή είναι η λεγομένη δερματοαντίδρασι, που φανερώνει αν ο άσθενής είναι πραγματικά ή όχι αλλεργικός. Ειδικότερα, για την πενικιλίνη, το τεστ αυτό είναι δυνατόν να γίνει άχι από την λεγομένη «θεραπευτική πενικιλίνη», αλλά από καλλιέρημα του μύκητος της.

Το τεστ του μύκητος δείχνει αν ο άρρωστος είναι αλλεργικός σε όλα τα είδη της πενικιλίνης και όχι ειδικά σ' αυτή που πρόκειται να χρησιμοποισί. Φυσικά, για το τεστ αυτό άπαιτείται μία μικρή έογα στήριακη προετοιμασία.

Οι αλλεργικοί όμως δέν πρέπει να άνησυχίσουν ιδιαίτερο απ' όλα αυτά παρ' όλο ότι η αλλεργική πάθησι τους, τους άπαγορεύει να χρησιμοποήσουν την πενικιλίνη σε περίπτωση άλλης άσθενείας.

Φυσικά, το γεγονός αυτό δημιουργεί πολλά προβλήματα τόσο για τον άρρωστο, όσο και για τον θεράποντα γιατρό. Η αλλεργία όμως που ίσο καλείται από την πενικιλίνη θεραπεύεται με μία πανάρχαιο μέθοδο. Πρόκειται για τον μηριδισμό.

Καθημερινά, ο θεράπων γιατρός χορηγεί στον αλλεργικό άσθενή μία μικρή ποσότητα πενικιλίνης, μέχρις ότου να έσοικειωθί ο οργανισμός του στο φάρμακο.

Η μέθοδος αυτή πήρε τη όνομασία της από τον περίφημο βασιλέα του Πόντου Μιθριδάτη (Α' αιών π. Χ). Έπειδι φοβόταν ότι θα τον δηλητηριάσαν, ο Μιθριδάτης έπαιε καθ' ημερίνα μία μικρή δόσι δηλητηρίου. Έτσι, ο οργανισμός του το συνήθισε και έγινε άπόροσβλητος σε όποιαδήποτε ποσότητα. Η μέθοδος αυτή τώρα εφαρμόζεται για να θεραπεύσουμε την αλλεργία της πενικιλίνης.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

Η Σελήνη έπηρεάζει τη σύλληψι

Ο δόκτωρ Ούλτερ Μενάκερ γράφει στην «Άμερικανική Έφημερίδα Μαιευτικής και Γυναικολογίας» ότι η μελέτη 250.000 τοκετών στη Νέα Υόρκη τον έπεισε πως υπάρχει μία αξιόλογη έπίδρασι της Σελήνης στην ώορρηξία, τη σύλληψι και τον τοκετό. «Οι αυτά είναι συχνότερα με την πανσέληνο, παρ' όλο ότι η Σελήνη, άλλες παρατηρήσεις άπέδειξαν ότι η διαπλάσι του έμβριου συμπληρώνεται την ίδια μέρα της βδομάδας που άρχισε.

«Όσο για τη μέση διάρκεια της έγκυμοσύνης, υπολογίστηκε σε 280½ μέρες.

Τα «ψυχοεργνητικά» φάρμακα

Αντίθετα πρὸς τὰ ήρεμιστικά φάρμακα, που χρησιμοποιοήθηκαν πολύ κατά τα τελευταία χρόνια, έμφανίστηκε τώρα μία νέα ομάδα: τὰ «ψυχοεργνητικά». Σ' αυτά τα φάρμακα καφεΐνη, αμφοταμίνη και βενζεδρίνη, άμφοταμίνη, άπ' αυτά είναι το «Ναργιλ», που συνιστάται για περιπτώσεις ψυχικής καταπτώσεως και μελαγχολίας. Ένα άλλο φάρμακο, το «Κατρόν», χρησιμοποείται για την κατάπνσι και το φόβο του πόνου που φέρνει η στήθαγχη.

Η θεραπεία του υπερδουρεοειδισμού

Ο καθηγητής Φέλλινγκερ, της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου της Βιέννης, συνώψισε τὰ άποτελέσματα 8 έτών πειραμάτων του με το ραδιενεργό ιώδιο-131 κατά του υπερδουρεοειδισμού. Η ουσία αυτή πίνεται, σε διάλυσι, σαν νερό. Έπίδρα δέ έκλεκτικά στο θυρεοειδή αδέν, περιορίζοντας τη δράσι του.

Ο καθηγητής Φέλλινγκερ τη χορήγησε σε 200 περιπτώσεις. Στις 127 απ' αυτές, μία δόσι μονάχα έξακολούθησε να ένεργη έπι ένα έτος. Στις 37, άπαιτήθηκε και δεύτερη δόσι, και στις υπόλοιπες χρειαστήκαν πὸ πολλές.

Η ίδια μέθοδος χρησιμοποιοήθη-

κε μ' έπιτυχία για τη θεραπεία των όγκων και του καρκίνου του θυρεοειδούς. Στις περισσότερες όμως περιπτώσεις άπαιτείται έγχείρησι.

Για τις έξανωγές δοντιών

Οι πάσχοντες που πρόκειται να υποβληθούν σε σοδαρές δοντοατρικές επεμβάσεις, μπορεί ν' άποφύγουν τον πόνο και το πρήξιμο μετά την επέμβασι, μ' ένα νέο φάρμακο που λέγεται «Βορινάντη».

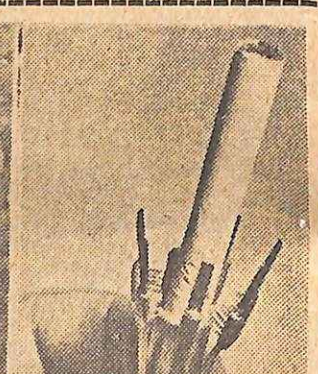
Ο δόκτωρ Σάνφορντ Γκόλντεν, άπ' το Λος Άντζελες, άναφέρει το έξης άποτέλεσμα μιας μελέτης του: Το φάρμακο αυτό χορηγήθηκε σε δισκία, πριν άπ' τη θεραπεία, σε 49 άτομα που θα υποβάλλονταν σε έξανωγές δοντιών, περιodontικές έγχειρήσεις, προετοιμασία σφραγισμάτων, κλπ. Μόνο οι 9 απ' αυτούς παρουσίασαν πρήξιμο, σε 48-72 ώρες μετά την επέμβασι. Χωρίς το φάρμακο, το πρήξιμο παρατηρείται στα 75% των περιπτώσεων.

Η δίαιτα των ήλικιωμένων

Η δίαιτα των ήλικιωμένων πρέπει να είναι πλούσια σε άσκαρκα και πρωτεΐνη σε λίπη. Πρέπει άκόμα να περιέχει άρκετές πρωτεΐνες, κατ' προτίμησι ζωϊκές (κρέας, αυγά, γάλα). Τά γευστά τους πρέπει να είναι πολύ έλαφρά και άχι άνη -στην άνάγκη, περισσότερα από τρία την ήμέρα. Τέλος, επιβάλλεται μία κανονική και μέτρια γυμναστική, για να έλαττώνεται η χοληστερόλη στο αίμα τους, που συντελεί στην άρτηροσκλήρωσι.

Το ταμπήματα των έντόμων

Όταν ένα έντομο ταμπήση ένα άτομο υπερναισθητό, η αντίδρασι μπορεί να είναι έλαφρεία, με φάγορα, φουσκάλες και γενικά κακοδιαθεσία. Μπορεί όμως να είναι και σοδαρώτερη, με πόνους στην κοιλία, λιγύγους, ναυτία και έμετους, δύσπνοια, δυσκολία στην όμιλσι, διαονητική άσχημι και άδιαλογητή άγωνία. Τέτοιες σοδαρές συνέπειες παρατηρούμε συχνότερα σε άτομα που έχουν αλλεργική εύαισθησία στην οικογενεία τους.

ΑΚΙΝΔΥΝΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

Ο καρκίνος των πνευμόνων έχει κάθε χρόνο 35.000 θύματα στις Ην. Πολιτείες και 6.000 στη Γαλλία. Οι έρευνες και οι στατιστικές άναδεικνύουν ως υπεύθυνο υπ' άρ. 1 το τσιγάρο. Να καταργήθι λοιπόν το καπνισμα; Αυτό είναι άδύνατον. Οι έπιστήμονες, συνεπώς, προσπαθούν να μετριάσουν όσο το δυνατόν το κακό, που κάνει στον οργανισμό μας. Το κοινό φίλτρο άπέδειχθη ότι δέν είναι καλό, λου άποτελεσματικό, γιατί άφαιρεί το άρωμα του τσιγάρου. Ο Γάλλος καθηγητής Ζιδύ, (άνω άριστέρ), ύστερα από μακρές έρευνες έπέτυχε την κατασκευή ενός ίδανικού φίλτρου, που μόνο του διαχωρίζει και άποβάλλει τις θλαβερές ούσιες. Έχει στη θέση του την **ΦΟΥΡΦΟΥΡΟΛΗ**, η οποία με μία κατάλληλη έπεξεργασία γίνεται άβλαβής και άποτελεσματική. Δεξιά: η νέα πίπα του Γάλλου έφευρέτη Ο. Κάργκ, η οποία καθιστά το καπνισμα άκίνδυνο επιτρέποντας στον καπνιστή να εισπνέη μαζί με τον καπνό του και λίγο καθαρό άροσπερό άέρα, που ψύχει τον καπνό του τσιγάρου και τον κάνει άβλαβή.

Νέο φῶς στον κόσμο ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Όλοι οι άνθρωποι όνειρεύονται

ΙΑ πρώτη φορά μπόρεσαν τώρα οι έπιστήμονες να έξερευνήσουν τον κόσμο των όνειρων και να διαλύσουν διάφορες λαθασμένες προκαταλήψεις γι' αυτά. Όπως είναι οι έξης:

«Υπάρχουν άνθρωποι που δέν όνειρεύονται ποτε;

Τα πειράματα άποδείξαν ότι όλοι μας όνειρευόμαστε, κάθε νύχτα, μόνο που μπορεί να μη θυμόμαστε πια τὰ όνειρά μας όταν ξυπνήσουμε. Σε 8 ώρες ύπνου, τὰ όνειρά μας διαρκούν συνήθως 1½-2 ώρες, άχι μονοκόμματα άλλα χωρισμένες σε περιόδους διαρκείας 8-30 λεπτών.

Τα όνειρα είναι σημάδι ψυχικής ή πνευματικής άναταραχής;

«Όχι. Μία τέτοια άναταραχή μπορεί να έπιδράση στο είδος των όνειρων μας, άχι όμως και να τὰ προκαλέση. Τα όνειρα άποτελούν ένα κανονικό και φυσιολογικό στοιχείο του ύπνου.

Στα όνειρά μας όλα γίνονται με άστραπιαία ταχύτητα;

Αυτό δέν είναι αλήθεια. Συνήθως, το όνειρο μιας άποασθήποτε πράξεώς μας διαρκεί όσο θα διαρκούσε αλήθινα τὴν πράξι στην πραγματικότητα.

Όταν ο κοιμισμένος στριφογυρίζη άνήσυχος, σημαίνει ότι βλέπει όνειρο;

Άπεναντίας, έννεα φορές στις δέκα, το σώμα, τὰ χέρια και τὰ πόδια μας μένουν άκίνητα όταν όνειρευόμαστε.

Οι γυναίκες όνειρεύονται περισσότερο άπ' τους άντρες, κι' οι καλλιτεχνικοί τύποι περισσότερο άπ' τους πέρους;

Η διάρκεια των όνειρων είναι πάντα η ίδια περίπου, σε κάθε ήλικιο που κοιμάται κανονικά, άσχετα πρὸς το φύλο, την ιδιοσυγκρασία του ή την ψυχούσθησι του. Μόνο που όρισμένοι άνθρωποι έλέησαν ζωρότερα τὰ όνειρά τους και τὰ θυμούνται ύστερα καλλίτερα.

Οι έρευνες που κατέληξαν σ' αυτές τις διαπιστώσεις, έγιναν στο Πανεπιστήμιο του Σικάγου. Χρησιμοποιοήθηκαν δέ γι' αυτές διάφοροι έθελοντές, που πληρώνονταν 3 δολάρια για κάθε νύχτα.

Με ηλεκτρόδια προσαρμοσμένα στο κρανίο τους, στις κόγχες των ματιών τους και στο στήθος τους, οι έπιστήμονες μελετούσαν τους παλμούς της καρδιάς τους και τὰ έγκεφαλικά τους κύματα. Επίσης παρακολουθούσαν έτσι τις γρήγορες και άποτομες κινήσεις του θοδού των ματιών τους, που άρχιζαν άφηνικά και διαρκούσαν περί τὰ 20 λεπτά. Τότε άκριβώς τους έσπνύσαν κι' έβαζαν μπροστά τους ένα μαγνητόφωνο, χωρίς να τους πονε τίποτα, για να μη τους έπηρεάσουν. Άν λοιπόν έκείνοι όνειρεύονταν τη στιγμή που ζυπνίσανε, περιγράφανε στο μαγνητόφωνο το όνειρό τους.

Έτσι διαπιστώθηκε ότι οι γρήγορες έκκενες κινήσεις των ματιών άναποκρίνονται σχεδόν πάντοτε σε όνειρα. Άλλά κι' οι μεταβολές των παλμών της καρδιάς και των έγκεφαλικών κυμάτων βοηθούσαν τους έρευνήτες στο να καθορίσουν ποτε όνειρεύονταν οι κοιμισμένοι.

Όπως άποδείξαν αυτές οι έρευνες, ο ύπνος και τὰ όνειρά μας άκολουθούν τὸν έξής ρυθμό: Όταν πλαγιάσουμε, άργιζουμε να ναρκωνόμαστε. Περνάμε τότε άπ' τη φαντασία μας και χάνονται διάφορες είκονες, αλλά δέν είναι άκόμα αληθινά, οργανωμένα όνειρα.

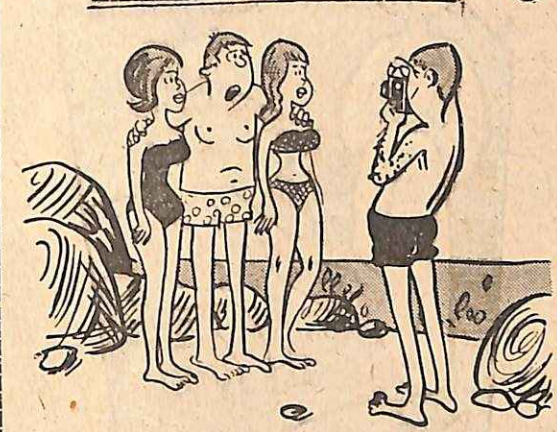
Άλλωστε δέν έχουμε καν κοιμηθί τελείως. Στις αιώγ άυρες, θυθίζόμαστε σε άνα-θώ ύπνο, που διαρκεί μισή ώρα περίπου. Περὶ τὰ 70 λεπτά άφού άποκοιμηθίκαμε, ο ύπνος μας έναγνίζεται έλαφρός και μένει έτσι έπι 9 λεπτά. Τότε βλέπουμε το πρώτο πραγματικό όνειρό μας.

Ύστερα ο ύπνος μας γίνεται πάλι θα-θός, άχι όμως όσο πρώτα. Πρὸς τὰ μέσα της τρίτης ώρας, όνειρευόμαστε για δεύτερη φορά, έπι 19 λεπτά περίπου. Η τρίτη περίοδος των όνειρων μας έρχεται στην άρχή της έβδομης ώρας και διαρκεί 28 λεπτά. Άν δέν ξυπνήσουμε τότε, κοιμόμαστε πάλι θαθεία άλλη μισή ώρα.

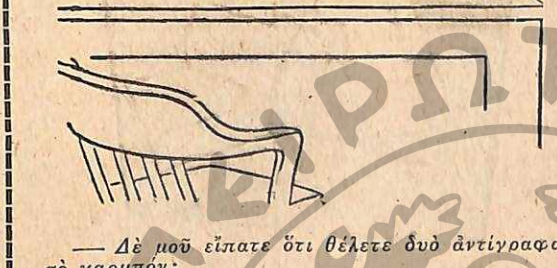
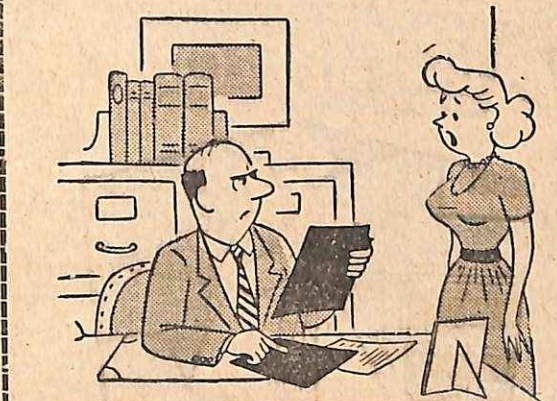
Τέλος, ο ύπνος μας έναγνίζεται έλαφρός κι' όνειρευόμαστε συνεχώς ώπου να ξυπνήσουμε.

Έν δὴν τὰ όνειρά μας διαρκούν 20-25% του συνολικού χρόνου του ύπνου μας. Τὰ μόνα άτομα που δέν παρουσιάζουν φανερές ένδειξεις ότι όνειρεύονται, είναι τὰ πολύ μωρά παιδιά και οι μεθυσμένοι!

Τεχνοθεραπεία

— Κάνε γρήγορα, Πέτρο, γιατί κουράστηκα να τραβάω μέσα την κοιλιά μου!...

— Δέ μου είπατε ότι θέλετε δυο αντίγραφα σε καρμπόν;

— Έγώ για την κατάβασι πήρα μαζί μου άλε-ξίπτωτο!...

Τὰ δάκρυα ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΤΟ ΕΛΚΟΣ

Η καταστρεπτική έπίδρασι στο στομαχι της «Λυσοζύμης»

ΕΠΙ πολλά χρόνια οι γιατροί προσπαθούσαν να έξηγήσουν γιατί το έλκος του στομάχου είναι άρρώστια ίδιως άνδρική! Πράγματι, σύμφωνα με τις στατιστικές, από κάθε 10 έλκοπαθείς, οι 8 είναι άντρες.

Το γεγονός ότι οι άντρες κουράζονται κι' έκνευρίζονται ψυχικά περισσότερο, γιατί έχουν βαρείες οικονομικές εύθυνες, δέν άποτελούσε άρκετή άπόδειξι του φαινομένου. Άλλωστε σήμερα οι γυναίκες τέλειυν να έξισωθούν με τους άντρες άπ' αυτή την άποψι της έργασίας και των εύθυνών.

Μήπως λοιπόν οι άνδρικές όρμόνες εύνοούν το σχηματισμό του έλκους, ενώ οι γυναικείες τὸν δυσχεραίνουν; Οι έρευνες άπέδειξαν ότι υπάρχει μία κάποια σχέση, άχι όμως τόση, ώστε να δικαιολογή την άναλογία που είπαμε.

Τέλος, ο δόκτωρ Κάρλ Μέιγερ, του Πανεπιστημίου Κολούμπια, έκαμε μία ένδιαφέρουσα άνακάλυψι:

Βρήκε ότι τὰ δάκρυα, όταν τὰ συγκρατούμε και τὰ καταπιίνουμε, μπορεί να μάς προκαλέσουν διάφορες στομαχικές ελά-θες.

Πράγματι, τὰ δάκρυα περιέχουν ένα ισχυρό χημικό «ένζυμο», τη «λυσοζύμη», που πρώτανακαλύφθηκε από το φλέμινγκ.

Τά ένζυμα γενικά είναι ούσιες πολύ χρήσιμες, για τὴν χώνευσι, γιατί διαλύουν τις τροφές. Η λυσοζύμη όμως άποτελεί εξαίρεσι.

Είναι ένα ισχυρό αντισηπτικό, που προφυλάσσει τὰ μάτια από μολύνσεις. Αυτό το ρόλο έκπληρώνουν τὰ δάκρυα. Όταν όμως, αντί να τ' άφίνομε να τρέξουν έλεύθερα, τὰ συγκρατούμε και τὰ καταπιίνουμε, η λυσοζύμη έπίδρα στα τοιχώματα του στομάχου και τὰ κάνει εύφραγήτα άπ' τὰ γαστρικά ύγρα.

Τὰ πειράματα άπέδειξαν ότι στο στομάχι των έλκοπαθών υπάρχουν άσυνήθιστα μεγάλες ποσότητες λυσοζύμης.

Οι γυναίκες λοιπόν και τὰ παιδιά κλαίνε συχνά και εύκολα. Οι άντρες άπεναντίας διδάσκονται από μικροί ότι τὰ κλάματα δέν ταιριάζουν στο φύλο τους. Καταπίνουν λοιπόν τὰ δάκρυά τους και αυτοδλητηριάζονται.

Έχει άποδειχθί έξ άλλου άναμφισβήτητο άπ' τον Άμερικανό ψυχόλογο Τζων Άντερσον ότι οι άντρες είναι συναισθηματικότεροι τύποι άπ' τις γυναίκες. Συνεπώς νοιούδιν μεγαλύτερη ανάγκη να κλάψουν για ν' άνακουφιστούν άπ' τις λύπες τους, αλλά οι κοινωνικές προκαταλήψεις, τους δέ άπαγορεύουν. Αυτός είναι άκόμα ένας λόγος που φτάνει στο στομάχι τους περισσότερη λυσοζύμη και τους προκαλεί έλκος.

Σε άλλες χώρες, «άπολίτιστες», οι άντρες μπορούν έλεύθερα να κλάψουν, κι' έτσι παθαίνουν λιγώτερα έλκη. Οι πολιτιστά της ζούγκλας κλαίνε έλεύθερα και συχνά, σαν τις γυναίκες. Κι' οι σκληροί κεφαλοκυνηγοί της Άφρικής χύνουν άφθονα δάκρυα για το θάνατο ενός φίλου τους.

Ο «Όμπρος μάς παρουσιάζει τον ήρωα Άνιλάα να κλαίει άπαρηγόρητα. Άλλά κι' ο Ίησους Χριστός έκαψε —όπως μάς λέει η Άγία Γραφή— για το θάνατο του Λαζάρου.

Πρέπει να σημειωθί ότι ήταν από καιρό γνωστή η σχέση μεταξύ στομαχίου και συγκινήσεων. Μήπως δέ συνήθιζομε να λέμε «τον έχω στο στομάχι» ή «δέν τον χωνεύω»;

Άλλά κι' όλόκληρο το σώμα έπηρεάζεται άπ' τις συγκινήσεις. Η καρδιά χτυπάει γρηγορότερα, αυξάνονται οι έκκρίσεις των αδένων και το νευρικό σύστημα συγκλονίζεται.

Το στομάχι όμως φαίνεται πως είναι το πιο εύφραγήτο. Γι' αυτό οι γιατροί συνιστούν στους έλκοπαθείς να μη στενοχωριούνται όσο το δυνατόν, αν θέλουν να γίνουν καλά.

Πράγματι, με τη χαλάρωσι της νευρικής υπερενατάσεως το έλκος μικραίνει ή και χάνεται τελείως.

Όταν ώστόσο δέν κατορθώνη κανείς ν' άποφύγη τις στενοχωρίες, άς άφήνι τουλάχιστον να τρέξουν έλεύθερα τὰ δάκρυά του.

Έτσι, δά λιγοστήμη σημαντικά τις πιθανότητες να πάθει έλκος το στομάχι — ή, αν τὸ έχη πάθει ήδη, θα γίνει πιο νοήγορα καλά.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Έκείνη έχει κρεμάσει έφτά πήκτες μούτρα περιμένοντάς τον να γυρίσει. Έκείνος μπαίνει βιαστικός, κουρασμένος, με ύφος πολυάσχολο και πέφτει σε μια πολυθρόνα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούφ!
ΕΚΕΙΝΗ: Τι θα πη «ούφ»; Την καλησπέρα σου που την άφισες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχεις δίκιο. Καλησπέρα... (Σηκώνεται και τη φιλάει). Είμαι όμως τόσο κουρασμένος!

ΕΚΕΙΝΗ: Κουράστηκες να έρθης από το γραφείο σου στο σπίτι; Δε μπήκες στο τρέλεϊ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπήκα. Άλλα πρίν μπώ, κουράστηκα στο γραφείο... Κλείνουμε τους λογαριασμούς του τριμήνου κι έπεσε η δουλειά μαζεμένη... Ούφ! (Ανάδει ένα τσιγάρο).

ΕΚΕΙΝΗ: Ξανά «ούφ»;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι να πω; Είναι κι' αυτό μια διέξοδος.

ΕΚΕΙΝΗ: Το «ούφ»;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι...
ΕΚΕΙΝΗ (έπιθετικά): Τι να πω τότε

Τα ψέματα που αρεσίζουν

εγώ που δεν έχω καμιά διέξοδο—ούτε το «ούφ» ούτε το «πούφ»;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι δύσκολο να το πής;
ΕΚΕΙΝΗ: Είναι δύσκολο να ανακουφιστώ λέγοντάς το! Γιατί ένα σκέτο «ούφ» δεν ταχτοποιεί τα ζητήματα, ούτε σταματάει την ανανάκτησή μου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα γιατί έχεις αγανάκτηση;
ΕΚΕΙΝΗ: Έπειδή περιμένω να έρθεις για να πάμε στο θέατρο! Το ξέχασες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Το θυμάμαι. Άλλά... είναι, νομίζω, άργα...

ΕΚΕΙΝΗ: Βέβαια είναι άργα... Άν πάμε θα γάσουμε την πρώτη πράξι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άς το αναβάλουμε, τότε για άλλοτε...

ΕΚΕΙΝΗ: Φυσικά... Άς το αναβάλουμε. Όλη η ζωή μου δεν είναι παρά άνοδος... Με έχεις τρελλάνει στα «θα»... Όλη η ευχαρίστησή μου δεν είναι παρόν αλλά μέλλον.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά τώρα που γενικεύεις το ζήτημα από μια απλή άρροπορία στο γραφείο.

ΕΚΕΙΝΗ: Στο γραφείο; Ποιανού τα πουλάς αυτά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιά αυτά;

ΕΚΕΙΝΗ: Τα τερατώδη ψέματα που μου σεβρίζεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είναι ψέματα, σου ορκίζομαι...

ΕΚΕΙΝΗ (τόν πλησιάζει, τον μυρίζει): Όρίστε... Μυρίζεις ούλο από δω κι' έκει κάτω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούλο;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι... Πού το ήπιες; Στο γραφείο κλείνοντας τους λογαριασμούς του τριμήνου;

ΕΚΕΙΝΟΣ (καταλαβαίνει ότι πρέπει να δικαιολογήσει την ατίμια της άρροπορίας του): Αύτος ο Φάνης φταίει... Τον βρήκα στα Χουτς και με παρέσυρε σ' ένα ουζάδικο.

ΕΚΕΙΝΗ: Ένώ εγώ σε περίμενα για να πάμε στο θέατρο...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένα καραφάκι ήπιαμε μόνο στα ούρα...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' έτσι δεν έκανες μόνο μια κακή πράξι; Έκανες δύο

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιές;

ΕΚΕΙΝΗ: Ποτών άρροπες και με έκλεισες μέσα, δεύτερον μου είπες ψέματα

ΕΚΕΙΝΟΣ: Προσπάθησα να τα υπαλώσω, αλλά... τάκανα μουσκεμά!

ΕΚΕΙΝΗ: Δε μπορείς να φα ταστής πόσο εξαγριώνουναι όμα μου λες ψέματα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εξαγριώνονται; Γιατί, άραγε;

ΕΚΕΙΝΗ: Ρωτάς; Κάνεις κάτι, και σά να μη φτάνει αυτό, μου κοπανάς και μια δικαιολογία παιδαριώδη—το γραφείο, τις υπερωρίες του, τους λογαριασμούς του... Ά, νά, σε βεβαιώνω, μου έρχεται τότε να σου βγάλω τα μάτια!

ΕΚΕΙΝΟΣ (υποχωρεί καλού-κακού, στην

Για τον έρωτα

* Τα χρόνια που μια γυναίκα αφανεί από την ηλικία της δεν πηγαίνουν χαμένα. Τα προσθέτει στις άλλες.

* Η όμορφη της γυναίκας είναι το πιο χαρούμενο πράγμα του κόσμου.

* Τον όρκο της γυναίκας τον γράφω στο νερό.

* Το πιο όρμητικό πάθος κατευνάζεται με μια γλυκεία υπόσχεση.

* Όσο μακρύνει ο δρόμος του έρωτα, τόσο μεγαλύτερη χαρά αισθάνεται ο άνθρωπος με λεπτό πνεύμα.

* Τυφλότητα ο φίλων περι το φιλούμενον.

* Η άρετή κι' ο έρωτας είναι δύο θηρία. Μοιραίως το ένα θα φάει το άλλο.

Ουγγετό

άλλη πολυθρόνα): Έτσι, λοιπόν... Σε ένο- νλει το ψέμα...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν το βρίσκεις φυσικό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό βρίσκω... Άλλά...

ΕΚΕΙΝΗ: Κάθε γυναίκα ένοχλείται με κάθε ψέμα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έ, όχι! Έδω τα χαλάμε!

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί υπάρχουν και ψέμα- τα που ξετρελλάνουνε τις γυναίκες!

ΕΚΕΙΝΗ: Για πές μου ένα από αυτά...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολύ ευχαρίστη, κι' όχι ένα, πολλά: "Όταν πούμε σε μια γυναίκα «είσαι κούκλα» — κι' άς είναι γελοιογρα- φία... — θυμάνει... "Όταν της πούμε «δε φαίνεσαι πάσα πάνω από είκοσιπέντε έ- τών...» κι' άς φαίνεται έβδομηντά! — προσ- δάλλεται!... "Όταν της πούμε ότι το και- νούργιο της φουστανάκι της πάει τρέλλα — κι' άς την κάνει κοραγκιόζη — υειώνεται!... "Όλα αυτά και πολλά άλλα, άνάλογα — ψέματα, άμα τα άκούση η γυναίκα, πετάει στα ούρα! "Ενώ αν άκούση άάλογες αλήθειες, μπορεί να κάνει όνο!

ΕΚΕΙΝΗ (με σφινγεία δόντια): Τώρα οι δύο κακές πράξεις σου γίνονται τρεις!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μπά! Και η τρίτη ποιά εί- ναι!

ΕΚΕΙΝΗ (εξασπεί): Η σούδα και η προσηνιά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έλα... Για ποιό λόγο;

ΕΚΕΙΝΗ: Μη θες πολλές κουβέντες... Ξέρεις πολύ καλά τί μου είπες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι σου είπα;

ΕΚΕΙΝΗ: "Ότι είμαι γρή, άσκηνη και άκομψη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έσύ!;

ΕΚΕΙΝΗ: Μάλιστα, έγώ... Το άρνιέσαι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έγώ μίλησα γενικά.

ΕΚΕΙΝΗ: Εμίλησες στην πεθερά για να το άκούση η νύφη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιά πεθερά και ποιά νύ- φη; Έγώ μίλησα μόνο σε σένα... Έσύ εί- σαι και πεθερά και νύφη και... κουριάδα;

ΕΚΕΙΝΗ: Έγώ βέβαια! Έγώ είμαι η γρή που της λένε ότι είναι νέα και ναί- ρεται, έγώ είμαι η άσκηνη που τη λένε ά- μορφη και καμαρώνει, έγώ είμαι η άκομψη που φοράει τσουβάλια και νομίζει ότι είναι μαντενί!

ΕΚΕΙΝΟΣ (την άγκαλιάζει): Δε μπο- ρώ να καταλάβω γιατί ένωσε να παίονης τα πράματα προσωπικά... Ένα παλιοκασα- φάκι ήπια με το βλάκα το Φάνη, και κον- τεύουμε γι' αυτό να φτάσουμε στην αίτησι του διαζυγίου! Δεν είσαι παρόλογη;

ΕΚΕΙΝΗ: Βγάλε με και τρελλή για να εύχαριστηθώ άκόμα πιο πολύ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε σε λέω παρό μόνο ά- νόνη... Είσαι μια γλυκεία άνόνη, που λα- τρεύω! Έλα, άσε τις άηδίες και τις πα- ρεξηγήσεις κι' έλα να πάμε για κανένα παγωτό...

ΕΚΕΙΝΗ: Και ψέματα δεν θα μου ξα- ναπή;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκτός από αυτά που τρελ- λάνεσαι να άκούς! (Έκείνη έτοιμάζεται να διαμαρτυρηθώ πάλι. Έκείνος όμως της κλείνει τα χείλια μ' ένα φιλί...)

ΧΡ Κ ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΘ

Τα ακριβότερα χιτώνια

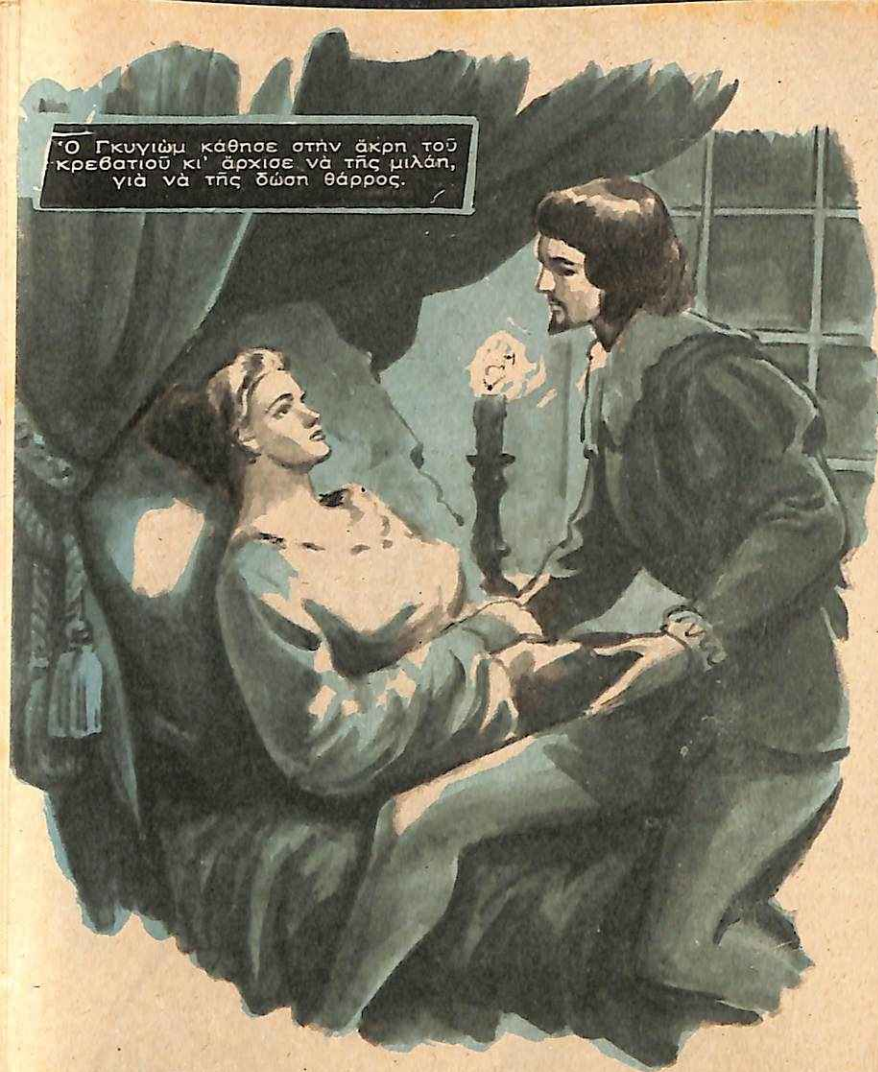
Οι άνδρες της φρουράς των άνακτόρων του Μπακίγγχαμ είναι άληθινά έπιδημικοί, με τα κόκκινα χιτώνια τους και τους ψη- λούς μαλλιαρούς σκούφους τους. "Όταν εί- ναι σε υπηρεσία, δεν τολμούν να εύσουνε τη μύτη τους, όσο κι' αν τους τρώη, γιατί το άπαγορεύει η έθιμοτυπία. Δεν έπιτρέ- πεται να δδηγήσουν αυτοκίνητο, όταν φο- ρούν τη στολή τους. Η θαυματικότερη τε- λετή τους είναι η παρέλασή τους την η- μέρα των γενεθλίων της βασίλισσας. Μα- ταιώνεται όμως με την ελάχιστη ψιγάλα, γιατί τα κόκκινα χιτώνια καταστρέφονται άπ' τη βροχή, είναι δε δύσκολο ν' αντικα- τασταθούν, γιατί κοστίζουν 100 λίρες το ένα!

— Τώρα έλα να νδύθης. Κι- κή... Βούλωσα όλες τις τούπες της κομπινάς!...

ΓΑΛΛΙΑΣ

«Ο Γκυγιώμ κάθισε στην άκρη του κρεβατιού κι' άρχισε να της μιλάει, για να της δώσει θάρρος.

Τό ξίφος ήταν περιττό πιά στο Γκυγιώμ. Τό άφησε να πέσει στο πάτωμα και, σηκώνοντας τη νέα στα χέρια του, τήν ξαναπήγε στο κρεβάτι της. Έτοιμάσθηκε έπειτα να φύγει. —Μειντε, τον παρακάλεσε ή νέα. Τό ξέρω πως δεν ήταν τίποτα... Άλλά φοβάμαι νά μείνω μόνη μου. —Ο Γκυγιώμ κάθισε στην άκρη του κρεβατιού κι' άρχισε να της μιλάει όπως σ' ένα μικρό παιδί, για να της δώσει θάρρος. Άλλά τά λόγια του γίνονταν όλοένα και πιό τρυφερά και, στο τέλος, της φανέρωσε την αγάπη του. —Γκυγιώμ, σάς αγαπάω κι' εγώ από καιρό, άπάντησε ή νέα. Πόσο ευτυχισμένη με κάνουν τά λόγια σου! Τά χείλη τους έσμιζαν σ' ένα φλογερό φιλή. Και σε λίγο τά έχασαν όλα...

Συναντήθηκαν κι' άλλες φορές από τότε. Άπορροφημένοι από την αγάπη τους, δεν σκέφτονταν τίποτα άλλο. Άλλά, μιά μέρα, ή Ρενέ κατάλαβε πως είχε μείνει έγκυος και τό έπτε στον αγαπημένο της, πού της ύποσχέθηκε ότι θα μιλούσε άμέσως στη μητέρα του και κατόπιν θα πήγαινε να τη ζητήσει, από τον πατέρα της.

Η κόμισσα της Σα:μζ ήταν μιά γρηά άριστοκράτισσα, πλημμυρισμένη από οίσηι και περηφάνεια. Μόλις άκουσε τό γυιό της να της ζητά τη συγκατάθεσί της για να πάρη την κόρη του προέδρου Κορμπώ, άστραψε από τό θυμό της.

—Πώς τόλμησες έσύ, ένας Φονταινεράν, να σκεφής να κόμης σύζυγό σου μιά νέα χωρίς προίκα και πού δεν έχει ούτε σταγόνα εύγενικό αίμα στις φλέβες της; του έπτε. Δε θα σου δώσω ποτέ τη συγκατάθεσί μου γι' αυτό τό γάμο.

Ο Γκυγιώμ δε βρήκε τη δύναμη να έναντιωθή στη θέληση της μητέρας του και παρακάλεσε τη Ρενέ να περιμένουν. Ο καιρός, όμως, περνούσε κι' ή έγκυμοσύνη της έγινε σιγά-σιγά όλοφανερη. Αναγκάστηκε τότε να φανερώση την αλήθεια στους γονείς της.

Ο πρόεδρος Κορμπώ απείλησε στην άκχ ότι θα σκότωνε την κόρη του. Άλλ' ήρέμησε σιγά-σιγά και σκέφθηκε πως τό κυριώτερο ήταν να πεισθή ό Γκυγιώμ να πάρη τη Ρενέ. Έτσι όλα θα διορθώνονταν.

Κατάστρωσε, λοιπόν, τό σχέδιό του κι' ύποχρέωσε τη Ρενέ να γράψη στον Γκυγιώμ, για να τον προσκαλέση να πάη να την επισκεφθή στο πατρικό της σπίτι μιά ώρισμένη νύχτα, λέγοντάς του ότι όλοι θα έλειπαν.

Ο Γκυγιώμ έπρεσε άνυποπτος στην παγίδα. Στο σπίτι τον περίμενε ό πατέρας της Ρενέ, με μερικούς υπηρέτες.

—Τό μόνο πού σου ζητώ, του έπτε ό πρόεδρος Κορμπώ, είναι να υπογράψης μιά δήλωση ότι ύποσχέσαι να παντρευής την κόρη μου κι' ότι είσαι ό πατέρας του παιδιού πού έχει στα σπλάγχνα της. Διαφορετικά, δε θα θυής ζωντανός από δώ. Για την έκτέλεσι της ύποσχέσεώς σου, σου δίνω προθεσμία δυό μηνών. Άν, σ' αυτό τό διάστημα, δεν πάρης τη Ρενέ, θα καταθέσω τη δήλωσί σου στο δικαστή:ιο. Κι' όπως ξέρεις ή ποιή σ' αυτές τίς περιπτώσεις είναι ό θάνατος.

Ο Γκυγιώμ ύπογραψε αυτή τη δήλωση. Άλλ' είχε θυμώσει για τον τρόπο πού του φέοθηκε ό πατέρας της Ρενέ. Κι' ό θυμός του τον έκανε να κατηγορή και την ίδια, ότι τάχα τον είχε παρασύρει σε παγίδα... Έγκατέλειψε λοιπόν κρυφά τό Άνζέ και πήγε στο Παρίσι, για να μωρεση να φύγει από τη Γαλλία.

Ο πρόεδρος Κορμπώ κατέβρεσε τότε τη δήλωσί του στο δικαστήριο, πού διέταξε άμέσως τη σύλληψή του. Ο Γκυγιώμ συνελήφθη καθώς πήγαινε να περάση τα Πυρηνάια.

Όλα θα μπορούσαν να διορθωθούν άκόμη. Άλλ' ή άτμόσφαιρα είχε πιά δηλητηριασθή... Ο Γκυγιώμ προσφέθηκε να πάη τη Ρενέ. Άλλ' ή νέα, πού είχε πικραθή για τη στράσι του, άρνήθηκε.

Η νομοθεσία της εποχής ήταν πολύ άυστηρή. Η μετάνοια δεν έσώζε τον κατηγορούμενο. Έκείνο πού λογοριαζόταν ήταν ή άρχική άρνησι. Τό δικαστήριο καταδίκασε, λοιπόν, τον Γκυγιώμ να πεθάνη πάνω στην άγχόνη. Πριν από την έκτέλεσι, έπρεπε να παντρευτή τη Ρενέ, πού θα κληρονομούσε κι' όλόκληρη την περιουσία του, τη μισή για τον έαυτό της και την άλλη μισή για τό παιδί πού θαφανε στον κόσμο.

Τρομαγμένη άπ' αυτή την άπόφασι, ή Ρενέ έτρεξε τότε στο Παρίσι κι' έπρεσε στα πόδια του βασιλιά Έρρίκου 4ου.

—Σώστε τον! τον παρακάλεσε. Τόν αγαπάω... Ο θυμός με τύφλωσε για μιά στιγμή... Άν πεθάνη, θα τον ακολουθήσω κι' εγώ!

Ο βασιλιάς της έπτε ότι τό μόνο πού μπορούσε να κόμης ήταν ν' άκυρώση τη δικαστική άπόφασι. Άλλά θα την άκύρωνε στο σύνολό της. Και, στην περίπτωση αυτή, ό Γκυγιώμ θα λυνόταν από την ύποχρέωσι να την παντρευτή.

Δε θέλω να με παντρευτή, φώναξε ή Ρενέ. Τό μόνο πού επιθυμώ είναι να σωθώ.

Ο βασιλιάς Έρρίκος, σύμφωνα με τό προνόμιο πού είχε, άκύρωσε τη δικαστική άπόφασι. Έτσι ό Γκυγιώμ ξαναβρήκε την έλευθερία του. Άλλ' άμέσως έτρεξε να βοη τη Ρενέ.

—Συγνώμ:έ με, της έπτε πέφτοντας στα πόδια της. Φέρθηκα σαν άνανδρος... Άλλά δεν έπαθα ποτέ να σ' αγαπά. Η μοναδική μου επιθυμία είναι τώρα να διορθώσω τό σφάλμα μου.

Η Ρενέ έκλαιγε από τη χαρά της.

—Θέλεις να γίνης σύζυγός μου; τη ρώτησε ό Γκυγιώμ. —Κι' είναι να με ρωτάς, αγαπημέν: μου; του άπάντησε πέφτοντας στην άγκαλιά του. Φερθήκαμε κι' οι δυό σαν παιδιά...

Άλλ' έτσι καταλάβαμε πόσο πολύ αγαπιόμαστε.

Οι γάμοι τους έγιναν στο Άνζέ κι' όλος ό πληθυσμός της μικρής πόλεως πανηγύρισε τη χαρά τους σαν δική τους. Οκτώ ήμερες άργότερα, ή Ρενέ έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο άγόρακι.

ΝΙΚΟΛ ΑΝΤΡΕ

Ο καινούργιος στάρ και «καρδιοκατακτητής» του Χόλλυγουντ

Ο ΠΩΣ όλοι σχεδόν οι γνωστοί στάρ του Χόλλυγουντ, έτσι και ό Τζαίμς Γκάρνερ, έκανε πολλά και διάφορα άλλα επαγγέλματα πριν να καταλήξ: στο κινηματογραφικό στούντιο ως ήθοποιός.

Ένα από τά επαγγέλματα αυτά ήταν και του «εκδικητή κακού», πού έκανε σε μιά σειρά έκπομπών στην τηλεόρασι και σε ρόλους «κάου-μπους». Τά «σκέτες» αυτά τον έκαναν άρκετά γνωστό και άγαπητό στη νεολαία της Άμερικής, αλλά ποτέ δεν τό έδωσαν την εύκαιρία να δοκιμάση τις ικανότητές του και στην οδόν, μιά παλιά του φιλοδοξία, πού, όπως όμολογεί ό ίδιος, τον βασάνιζε πολύ.

Οι πόρτες των κινηματογραφικών στούντιο, ωστόσο, άνοιξαν εαφνικά γι' αυτόν τό 1955, χάρις στο έξης χαριτωμένο περιστατικό:

Ντυμένος με τη γνωστή στολή των «κάου-μπους» και έχοντας τό άπαραιτήτο «λάσσο» στο ένα χέρι και στο άλλο τό πιστόλι, βρισκόταν μιά μέρα έξω από την αίθουσα έκπομπών της τηλεόρασεως κάποις περιμένε τη σειρά του. Βημάτιζε ευρικά στο διάδρομο και μολογούσε άρκετά δυνατά:

—Πρέπει να δώ άπωσθήποτε αυτόν τον Τζακ Γουάρνερ, για να τον ζητήσω να ενδιαφερθή για μένα. Έν άνάγκη θα κάνω εισβολή στο γραφείο του με τό πιστόλι στο χέρι και θα τον ύποχρεώσω να με άκούσι...

Την ίδια στιγμή, πού έλεγε αυτά, άνοίγει ή πόρτα και μπαίνει ό ίδιος ό Γουάρνερ, πού άκουσε να προφέρουν τό όνομά του. Στάθηκε γελαστός έμπρός στον Τζαίμς και, χωρίς να του πη ποιός είναι, του έπτε φιλικά:

—Κάτι άκουσα για τον Τζακ Γουάρνερ. Τόν γνωρίζετε; Θέλετε τίποτα άπ' αυτόν;

Στην άρχή ό Τζαίμς τά έχασε. Άλλά συνήρθε γρήγορα και άπάντησε:

—Και βέβαια κάτι θέλω, αλλά ποτέ δε μπόρεσα να τον πλησιάσω. Πιο εύκολα μπορώ να δώ τον Πρόεδρο των Ήνωμ. Πολιτειών, παρά αυτόν τον Τζακ Γουάρνερ...

Ο Γουάρνερ γέλασε με την έξυπνη άπάντησι του Τζαίμς και κι' νησε να φύγει, λέγοντάς του:

Τζαίμς ΓΚΑΡΝΕΡ

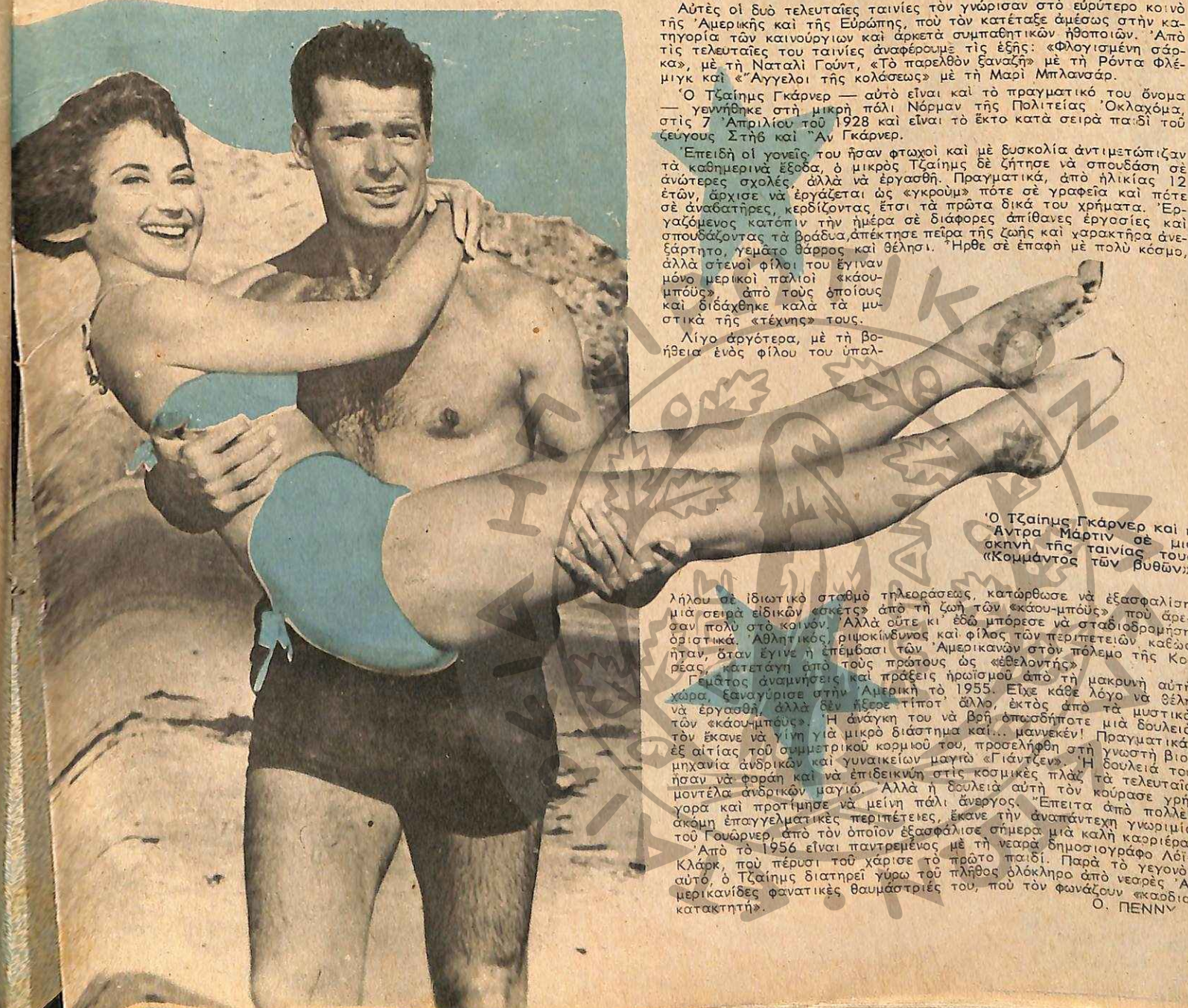
με τον τίτλο «Κομάντος των βυθών», όπου κρατούσε τό ρόλο ενός «βατραχαιθρώπου» δολιοφθορέως.

Αυτές οι δυό τελευταίες ταινίες τον γνώρισαν στο εύρύτερο κοινό της Άμερικής και της Εύρώπης, πού τον κατέταξε άμέσως στην κατηγορία των καινούργιων και άρκετά συμπαθητικών ήθοποιών. Άπό τις τελευταίες του ταινίες αναφέρουμε τις έξης: «Φλογισμένη σάρκα», με τη Ναταλί Γουντ, «Τό παρελθόν ξανά» με τη Ρόντα Φλέμινγκ και «Άγγελοι της κολάσεως» με τη Μαρί Μπλαυσάρ.

Ο Τζαίμς Γκάρνερ — αυτό είναι και τό πραγματικό του όνομα — γεννήθηκε στη μικρή πόλι Νόρμαν της Πολιτείας Όκλαχόμα, στις 7 Άπριλίου του 1928 και είναι τό έκτο κατά σειρά παιδί του ζεύγους Στήβ και Άν Γκάρνερ.

Έπειδή οι γονείς του ήταν φτωχοί και με δυσκολία αντιμετώπιζαν τά καθημερινά έξοδα, ό μικρός Τζαίμς δε ζήτησε να σπουδάση σε άνώτερες σχολές, αλλά να εργασθή. Πραγματικά, από ηλικίας 12 ετών, άρχισε να εργάζεται ως «γκρούμ» ποτέ σε γραφεία και ποτέ σε αναταξίρες, κερδίζοντας έτσι τά πρώτα δικά του χρήματα. Έρ:σε άνασταίνε, καθόπιν την ήμερα σε διάφορες άπίθανες εργασίες και σπενδύοντας τά βράδια άπέκτησε πείρα της ζωής και χαρακτήρα άνεξάρτητο, γεμάτο θάρρος και θέλησι. Ήρθε σε έπαφή με πολύ κόσμο, αλλά στενοί φίλοι του έγιναν μόνο μερικοί παλιοί «κάου-μπους» από τους όποιους και διάδχθηκε καλά τά μυστικά της «τέχνης» τους.

Λίγο άργότερα, με τη βοήθεια ενός φίλου του ύπαλ-

Ο Τζαίμς Γκάρνερ και ή Άντρα Μάρτιν σε μιά σκηνή της ταινίας τους «Κομάντος των βυθών».

λήλου σε ιδιωτικό σταθμό τηλεόρασεως, κατάρωσε να εξασφαλίση μιά σειρά ειδικών «σκέτες» από τη ζωή των «κάου-μπους», πού άρεσαν πολύ στο κοινό. Άλλά ούτε κι' εδω μπόρεσε να σταδιοδρομήση οριστικά. Άθλητικός, ριμκίνδυνος και φίλος των περιπετειών, καθώς ήταν, όταν έγινε ή επέμβασι των Άμερικανών στον πόλεμο της Κορέας, κατετάγη από τους πρώτους ως «έξελοντς».

Γεμάτος άναμνήσεις και πράξεις ηρώισμού από τη μακρινή αυτή χώρα, ξαναγύρισε στην Άμερική τό 1955. Είχε κάθε λόγο να θέλη να εργασθή, αλλά δεν ήξερε τίποτ' άλλο, έκτός από τά μυστικά των «κάου-μπους». Η άνάγκη του να βοη άπωσθήποτε μιά δουλειά τον έκανε να γίνη για μικρό διάστημα και... μανεκέν! Πραγματικά, έξ αιτίας του συμμετρικού κορμιού του, προσελήφθη στη γνωστή βιομηχανία άνδρικών και γυναικών μαγιώ «Γιάντζεν». Η δουλειά του ήταν να φοράη και να επίδεικν: στις κοσμικές πλάς τά τελευταία μοντέλα άνδρικών μαγιώ. Άλλά ή δουλειά αυτή τον κούρασε γρηγορά και προτίμησε να μείνη πάλι άνεργος. Έπειτα από πολλές άκόμη επαγγελματικές περιπέτειες, έκανε την αναπάντεχη γνωριμία του Γουάρνερ, από τον όποιον εξασφάλισε σήμερα μιά καλή καριέρα.

Άπό τό 1956 είναι παντρεμένος με τη νεαρά δημοσιογράφο Λόις Κλάρκ, πού πέρσι του χάρισε τό πρώτο παιδί. Παρά τό γεγονός αυτό, ό Τζαίμς διατηρεί γύρω του πλθος όλοκληρο από νεαρές Άμερικανίδες φανατικές θαυμάστριές του, πού τον φωνάζουν «καρδιοκατακτητή».

Ο. PENNY

Η ΤΑΝ ώραία σαν άγγελος κι' άνή σαν Παναγία ή Ρενέ Κορμπώ, κόρη του προέδρου του δικαστηρίου του Άνζέ. Στη μικρή αυτή έπαρχιακή πόλι, όλοι έξυμνούσαν την όμορφιά και τά ψυχικά της χαρίσματα. Άλλά κανείς δεν άποφάσιζε να τη ζητήσει σε γάμο. Γιατί δεν είχε προίκα. Και την εποχή εκείνη—βρισκόμαστε στα τέλη του 16ου αιώνα—μιά νέα χωρίς προίκα δεν εύρισκε εύκολα σύζυγο.

Η Ρενέ, όμως, είχε μιά φίλη, τη Γιολάντα Μπαμπέ, ή Γιολάντα έναν άδελφό πού ήταν άββάς κι' ό άββάς έναν παλιό συμμαθητή, πού τον αγαπούσε σαν άδελφό, τον Γκυγιώμ ντε Φονταινεράν, κόμης της Σαρμέζ.

Ήταν πολύ φυσικό, λοιπόν, να γνωριστή ή όμορφη Ρενέ με τον κόμητα Γκυγιώμ, πού είχε, άλλωστε, την ίδια περίπου ηλικία μ' αυτήν.

Ο κόμης Γκυγιώμ ήταν ένας άντρας με ψηλό άνώστημα κι' έκφραστική φυσιογνωμία. Η Ρενέ αισθανθηκε άμέσως την καρδιά της να χτυπάη γι' αυτόν κι' ό κόμης, από τ' άλλο μέρος, γοητευθηκε από την όμορφιά της κόρης του προέδρου Κορμπώ.

Άλλ' ούτε ή Ρενέ τόλμησε να φανερώση τό αίσθημά της, ούτε ό κόμης Γκυγιώμ την άφησε να μαντέψη τη συγκίνησί του.

Λίγο καιρό άργότερα—στις 3 Ιουνίου 1595, ήμερα Κυριακή—οι Μπαμπέ άγγώνωσαν μιά έκδρομή ως τό Μασκεούλ, τον πύργο του θρυλικού Ζυλ ντε Ραί. Καί, φυσικά, προσκάλεσαν σ' αυτήν τον Γκυγιώμ και τη Ρενέ.

Η ήμερα πέρασε χαρούμενη. Οι έκδρομείς ξεκίνησαν κατά τό σούρουπο για να γυρίσουν στο Άνζέ. Άλλά στο δρόμο τους έπιασε μιά δυνατή βροχή κι' άναγκάστηκαν να καταφύγουν στον πύργο του Σερρόν, πού άνήκε στον κόμητα Γκυγιώμ.

Η βροχή, όμως, δυνάμωσε όλοένα κι' άργότερα έξσπασε τρομερή θύελλα.

Είναι μιά εύκαιρία για να σάς φιλοξενήσω στον πύργο μου, έπτε ό κόμης Γκυγιώμ. Θα περάσετε εδω τη νύχτα.

Αυτή ή νύχτα ήταν μοιραία για τον Γκυγιώμ και τη Ρενέ.

Λίγο έπειτα από τά μεσάνυχτα, ή νέα τινάχτηκε από τό κρεβάτι της φωνάζοντας:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!

Ο μόνος πού την άκουσε ήταν ό Γκυγιώμ. Άρπαξε άμέσως τό ξίφος του κι' έτρεξε στο δαμάτιο της νέας, πού ρίχτηκε στην άγκαλιά του, τρελλή από τό φόβο της.

—Σώστε με! του φώναξε.

Άλλά συνήλθε άμέσως και γέλασε κι' ή ίδια για τον άνόητο φόβο της.

—Τώρα καταλαβαίνω, έπτε προσπαθώντας να δικαιολογηθή. Ήταν ένας επίορτης... Άλλά πόσο τρώμαξα, Θεέ μου!

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΗΝ είδε για πρώτη φορά στο νοσοκομείο, ξεπλωμένη στο κατάλευκο κρεβάτι της, με τα μαύρα μαλλιά της γύρω στο θελτικό πρόσωπό της, κι' αναρωτιόταν με αγωνία γιατί ήταν τόσο θλιμμένη; Ποιά ήταν η βαρεία εκείνη λύπη, που ανατάραζε το ωραίο στήθος της;

Όταν όμως τη γνώρισε κι' έμαθε το δράμα της καρδιάς της, ένοιωσε μία άπειρη συμπόνια γι' αυτή τη βασανισμένη γυναίκα, που η τραγική μοίρα της φύλαγε μία τόσο σκληρή δοκιμασία...

Η κόμηση Βέρα Μαρτίνι, έδω και λίγα χρόνια, παντρεύτηκε ένα νεαρό άριστοκράτη, που δεν άργησε να δείξει πως ήταν ένας άσωτος και ακόλαστος σύζυγος... Σπαταλούσε την προίκα της με γυναικές του ήμικόσμου, σέ τρελλά γλεντία. Ο άνθρωπος αυτός νόμιζε πως ήταν έλευθερος να ζή όπως του άρεσε. Πώς να τον ληστέψει η Βέρα να παραπονέθη; Της φερνόταν βάνουσα και, για τα μάτια του κόσμου, υποκρινόταν το ζηλότυπο και της δημιουργούσε κάθε τόσο φοβερές σκηνές.

Είναι αλήθεια, πως η όμορφη κόμηση είχε πολλούς θαυμαστές, που δεν έπαυαν να της εκδηλώνουν τη συμπάθειά τους, τη λατρεία τους και την προθυμία τους να την παρηγορήσουν...

Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν και ο κόμης Τζούλιο Ρωμάνο, ένας ευγενικός νέος, που έτυχε νάναι κι' εκείνος άρρωστος από την καρδιά του στο ίδιο νοσοκομείο, όπου νοσηλεύονταν η Βέρα, ύστερα από μία σοβαρή νευρική κρίση. Έτσι, έσο περιχάρουσαν οι μέρες της γνωριμίας τους, τόσο ο Τζούλιο ένοιωσε για την όμορφη κόμηση μεγαλύτερη συμπάθεια κι' εκτίμησι. Το τυφρό αυτό αίσθημα δεν άργησε να μεταβληθή σ' ένα μεγάλο έρωτα. Όμως, ποτέ δεν της είπε τίποτα...

Η Βέρα ήταν μία υπερήφανη γυναίκα με αυστηρές ήθικες αρχές, κι' έσο δοκίμασαν να την κατακτήσουν, δεν κέρδιζαν παρά την αηδία της και την περιφρόνησί της. Πολλές φορές, ωστόσο, η Βέρα σκέφθηκε πως αξίζει να τιμωρήσει τον άντρα της για τις απιστίες του, πληρώνοντας τον με το ίδιο νόμισμα... Μά η φυσική της αξιοπρέπεια επαναστατούσε και την κρατούσε πάντα ψυχρή και αδιάφορη για όλους.

Η κόμηση Μαρτίνι, ωστόσο, τις μέρες που πέρασε στο νοσοκομείο, με τη συντροφιά του Τζούλιο, γνώρισε έναν ειλικρινή και βαθύ έρωτα. Ήταν ο έρωτας, που ζητούσε η καρδιά της και που δεν τον βρήκε στο σύζυγό της. Ο ευγενικός φίλος της δεν της έκανε ερωτικές εξομολογήσεις, ούτε υπαινιγμούς, δεν την κύτταζε με πόθο, ούτε καθόταν μαζί της περισσότερο απ' ό,τι έπρεπε. Της φερόταν με μία ευγενική σοβαρότητα, με μία άσφοη αξιοπρέπεια. Μά, κατά βάθος, την αγαπούσε μ' όλη τη δύναμη της καρδιάς του, μ' όλη την άδολη ψυχή του και την όρμη ενός πάθους, καταδικασμένου να μείνει φυλακισμένο και ανεκδήλωτο. Η Βέρα δεν έμεινε ασυγκίνητη μπροστά σ' αυτή την εγκαρτέρηση του φίλου της. Εκείνη που περιφρονούσε τον ένοχο έρωτα, αυτή τη φορά επαναστάτησε εναντίον του. Πώς έγινε να συμπάθησε αυτό το αίσθημα η δυσπιστή εκείνη καρδιά; Τι συνέβη στην αινιγματική ψυχή της; Πώς υποχώρησε μονομιάς η υπερηφάνειά της; Μεγάλο μυστήριο η γυναικεία καρδιά! Μία άλλη άγρια, άγερη, έβαλο μετ' αυτούς και μετά την έξοδό τους από το νοσοκομείο. Εκείνος δεν της ζητούσε τίποτα. Υπέφερε σιωπηλός, κουράζοντας την άρρωστη καρδιά του, χωρίς ποτέ να της ληξί για τον έρωτά του. Ήξερε, άραγε, ότι εκείνη ανταποκρινόταν στο αίσθημά του; Ίσως... Δεν έδειχνε όμως πως το ήξερε. Η Βέρα τα έδωπε όλα, τα ένοιωθε όλα και λύγιζε από μέρα σε μέρα, αντικρύζοντας ψυχραιμία το γκρεμό, που ανοιγόταν μπροστά της, τρελλή από τον έρωτα.

Όταν ο Τζούλιο, φεύγοντας από το νοσοκομείο, πήγε να την αποχαιρετήσει στο δωμάτιό της, οι δυο ερωτευμένοι κατάρτηκαν μ' ένα βλέμμα βαθύ, έρμητικό. Και τότε κατάλαβαν πως το πεπραγμένο τους έφερε τον ένα κοντά στον άλλο, παρά τη θέλησί τους, μοιραία και αναπόφευκτα.

Δεν είπαν τίποτα... Ο ένας ένοιωθε τον άλλο. Ένα βήμα, μία κίνησι, κι' ο ένας θάπεφε στην αγκαλιά του άλλου.

— Η μέρα πλησιάζει... ψιθύρισε η Βέρα, κυριευμένη από ένα αίσθημα γλυκειάς αγωνίας.

— Η ώρα φτάνει! μονολογούσε κι' εκείνος, πλημμυρισμένος από μία ανέλπιστα ευτυχία.

Κι' αλήθεια, δίχως να το αντιληφθούν, η μοιραία αυτή μέρα έφθασε. Ήταν το βράδυ, μιάς Κυριακής, σε μία χοροεσπερίδα. Όταν τα βλέμματά τους συναντήθηκαν, ύστερα

από ένα μήνα, οι καρδιές τους χτύπησαν τρελλά. Ο Τζούλιο πλησίασε τρέμοντας και κύτταζε με λαχτάρα τα βαθυσκίωτα καστανά μάτια της.

Εκείνη δέ χαμήλωσε, όπως άλλοτε, το βλέμμα της. Τον άφησε να εξερευνηθή τα πιο σκοτεινά βάθη της ψυχής της... Και σε λίγο, εκεί που χόρευαν μαζί, η Βέρα τούπε σαν ύπνωτισμένη:

— Την Πέμπτη το απόγευμα στις πέντε, θα σάς περιμένω στο σπίτι μου...

★

Ός την Πέμπτη έπρεπε να περάσουν τέσσερις μέρες άναμονης, γεμάτης αγωνίας. Μέσα στις τέσσερις αυτές μέρες, που το κάθε λεπτό της φαινόταν ατέλειωτο, η Βέρα πάλεψε σκληρά με τον εαυτό της. Μετανοούσε για το ραντεβού που μόνη της το είχε δώσει. Σκέφθηκε να βρή μία δικαιολογία, να φυγή μακριά από τη Ρώμη. Αλλά άμέσως πάλι άλλαζε γνώμη και δεν έκτελούσε το σχέδιό της. Ήθελε η Τετάρτη και εκείνη ήταν ακόμα άναποφασιστή, νικημένη, άδικη να πάρη μία οριστική απόφασι.

Την άλλη μέρα, ο άντρας της έφυγε για δουλειές του στο Παρίσι.

Σε μία στιγμή, η Βέρα σκέφθηκε να πέσει γονατιστή στα πόδια του, και να τον παρακαλέσει να μείνει κοντά της, να του εξομολογήση τον κίνδυνο, που διέτρεχε και να του ζητήσει να τη σώσει. Μά την τελευταία ώρα, μετάνοισε. Μπροστά σ' ένα τέτοιο άντρα, η υπερηφάνειά της δεν την άφηνε να ταπεινωθή.

Στριφογύριζε μέσα στο σπίτι της, δίχως να ξέρη τί να κάνει και δίχως να μπορή να κλάψη... Όσπου, στο τέλος, έπεσε σ' ένα ντιβάνι, βυθισμένη σε μία γλυκειά νάρκη, σε μία ψυχική έκμνηση.

Η νύχτα της Τετάρτης ήταν μία νύχτα φοιχτής δοκιμασίας για τη Βέρα. Το κορμί της έτρεμε από τη συγκίνησι κι' η καρδιά της πήγαινε να σπάση. Ένοιωθε πως το ερωτικό πάθος της είχε δαμάσει κάθε αντίστασι της λογικής της.

★

Πέμπτη απόγευμα... Η Βέρα φορούε την πιο όμορφη τουαλέτα της και περιμένει μ' άσυγκράτητη αγωνία τον Τζούλιο Ρωμάνο, στο μικρό σαλονάκι της. Έχει δώσει άδεια έξοδου στις υπηρέτριες. Τα καστανά μάτια της είναι καρφωμένα στο χρυσό ρολόι του χειριού της. Τέσσερις... τέσσερις και μισή... πέντε...

Τι περίεργο! Πέρασαν άλλα πέντε λεπτά κι' ακόμα να φανή!

Σηκώνεται νευρικά και πηγαίνει στο παράθυρο, που βλέπει στο δρόμο. Το βλέμμα της τλανιέται κάμποση ώρα στους διαβάτες. Μά εκείνος δε φαίνεται ναρχεται...

Η ώρα περνάει άργά, άδυσωπτα. Πεντάμισι, έξη, έφτα, κι' ακόμα νάρη! Η Βέρα νοιώθει μία αβάσταχτη αγωνία να σφίγγη την καρδιά της. Σε μία στιγμή άπελπισίας αποφασίζει να τρέξη η ίδια στο σπίτι του. Μά πισίαις αποφασίζει ν' άφιση το πάθος της να την μετανοιώσει. Δεν πρέπει ν' άφιση το πάθος της να την παρασύρη στο σκάνδαλο. Όσποια τα μπλίγγια της χτυπούν σα σφυριά και τα δαχτύλά της σφίγγονται σπασμωδικά στα χέρια της πολυβρόνας.

Ένα σαρδ σκέμεις περνούν σαν άστραπές από το φουρτουνιασμένο μυαλό της.

Γιατί δεν ερχόταν; Μόνο ένας νεκρός δεν πηγαίνει στο πρώτο ερωτικό ραντεβού του...

Τώρα πιά καμιά δύναμι δε μπορεί να τη συγκρατήσει! Ντύνεται γρήγορα, οίχνεται μέσα σ' ένα αυτοκίνητο και τρέχει σπύτι του. Το μέγαρο του φίλου της είναι άναστατο. Κόσμος άνεδοκατεβαίνει. Πρόσωπα θλιμμένα την κυτίζουν...

— Τι συμβαίνει; ρωτάει με αγωνία το θυρωρό.

— Δεν το μάθατε, κυρία;... Ο κύριος κόμης πέθανε ξαφνικά!...

Η Βέρα νοιώθει την καρδιά της να ξεπετιέται σαν τρελή. Άνεβαίνει έξαλλη και προχωρεί στον κοιτώνα του. Πάνω στο κρεβάτι βρίσκεται ο άγαπημένος της. Στη μπουτονιέρα του φράκτου του είναι περασμένη μία καμέλια. Στο χλωμό πρόσωπό του άβίζει ένα γλυκό χαμόγελο. Η άρρωστη καρδιά του δε βάσταζε στην τόση ευτυχία! Την ώρα που έκινούσε να συναντήση την άγαπημένη του, έπαψε τη μοιραία έμβολή...

Την άλλη μέρα το πρωί, βρήκαν στο δωμάτιό της νεκρή και την κόμηση Μαρτίνι. Είχε πάρει μία μεγάλη δόσι βεραλά.

Πίστεψε πως ο θάνατος θα την έσωζε από μία αβάσταχτη ζωή και πως θα την έφερε κοντά στον άγαπημένο της.

Α. ΡΟΣΣΙ

— Την Πέμπτη το απόγευμα... είπε η Βέρα σαν ύπνωτισμένη στον Τζούλιο, καθώς χόρευαν.

ΟΛΕΣ οι γυναίκες που είχε στο χαρέμι του ο σουλτάνος 'Αβδουλάχ, ήταν όμορφες. Μά καμιά τους δε μπορούσε να παραδληθί με την 'Εμινέ, το δεκαοχτάχρονο λουλούδι που του είχε στείλει για δώρο ένας πασάς.

Όλα της ήταν τέλεια, απ' τον εβένινο καταρράκτη των μαλλιών της μέχρι τα λεπτοκαμωμένα ποδαράκια της που μοιάζανε σαν άσπρα περίστερια.

Με το δίκιο του τη λάτρευε ο σουλτάνος και τη φόρτωνε κάθε τόσο με καινούργια στολίδια και μεταξωτά. Μά, ό,τι κι 'αν της χάριζε, δε μπορούσε να πετύχει αυτό που ήθελε: να την κάνει να του ανταποδώσει τα φιλιά και τα χάδια του και να πάψει να είναι μιά άψυχη κούκλα όταν την αγκαλιάζε.

Κι' αυτό που δεν κατάφερναν τα δώρα, δεν το κατάφερναν ούτε οι απειλές του.

Μη στενοχωρείσαι, πολυχρονεμένε μου, τούλεγε ο πιστός του σύμβουλος. Υπάρχουν γυναίκες που δε μπορούν να νοιώσουν το έρωτικό μεθύσι. Δε σου φτάνει που έχεις δικό σου ένα τέτοιο ούρι;...

Κι' ο σουλτάνος αναγκάζοταν να παρηγοριέται μ' αυτή τη σκέψη.

Μά η 'Εμινέ δεν ήταν ανίκανη να χαρή τον έρωτα. Ο γερο-σουλτάνος δεν ήταν ο κατάλληλος άνθρωπος για να ζυγνήσει τη φλογερή φύση της. Μά έφτασε μιά ματιά μονάχα του 'Αλή, για να την κάνει να στριφογυρίσει στο κρεβάτι της τις νύχτες.

Ο 'Αλής ήταν ο μεγαλύτερος γιός του 'Αβδουλάχ, ένα παλληκάρι 25 χρονών, όμορφο και γεροδεμένο. Ο πατέρας του του είχε μεγάλη αδυναμία γιατί ήταν έξυπνος και γενναίος, και τον καλούσε συχνά να παρακολουθήσει τις γυναίκες του που χορεύανε.

Φυσικά, αυτό ήταν μεγάλη άπερισκεψία εκ μέρους του σουλτάνου. Μά έλα που αγαπούσε τόσο τον 'Αλή...

Κι' ο νέος όμως δεν είχε ζητήσει ποτέ να έπωφεληθί απ' την εμπιστοσύνη που του έδειχνε ο πατέρας του. Ήταν πολύ τίμιος, κι' ούτε που του περνούσε απ' το νου πως θα μπορούσε ποτέ ν' αγγίξει μιά απ' τις γυναίκες που ανήκαν στο σουλτάνο.

Αλλά, όταν αντίκρισε την 'Εμινέ, τα ξέχασε όλα. Τα μάτια του θαμπώθηκαν, σαν ναχε κυττάξει τον ήλιο, κι' η καρδιά του σταμάτησε για μιά στιγμή να χτυπήσει. Πότε στη ζωή του δεν είχε δη τέτοια όμορφη, και κατάλαβε αμέσως πως δε θα μπορούσε να την ξεχάσει, όσα χρόνια κι 'αν περνούσαν.

Μά κι' η 'Εμινέ, καθώς χόρευε ανάμεσα στις άλλες, δεν κατάφερε να ξεκολλήσει τα μάτια της απ' το ήλικοκαμένο πρόσωπο του 'Αλή. Ένοιωθε μιά μυστηριώδη κι' ακάτανκτη δύναμη να την τραβάει προς το μέρος του...

Από κείνη τη μέρα, η 'Εμινέ δειχνόταν άκονη τιό αδιάφορη στα χάδια του σουλτάνου, κι' ο 'Αλής δε σκεφτόταν παρά το πως θα κατάρρωνε να μπη στο χαρέμι και να πλησιάσει αυτή που τον είχε ξετρελλάνει.

Τελικά, μπόρεσε να πείσει κάποια γρηά υπηρέτρια να τον βοηθήσει, δίνοντάς της ένα σακκούλακι γεμάτο χρυσάφι.

Κι' έτσι, μιά νύχτα χωρίς φεγγάρι, ο νέος γλίστρησε σαν σκιά μέσα απ' τους έρημους διαδρόμους του χαρεμιού και χώθηκε στον όντα της 'Εμινέ. Έκείνη τον περίμενε, είδοποιημένη απ' τη γρηά, κι' έπεσε στην αγκαλιά του μόλις ή πόρτα έκλεισε πίσω του. Κι' όταν τα χείλια του 'Αλή βρήκαν το στόμα της, ανακάλυψε τον αληθινό έρωτα...

Χαρίστηκαν κατά τα ημερώματα, αφού συμφώνησαν πως θα ξανασημειώσουν όταν κατάρθωνε ο 'Αλής να ξαναμπή στο χαρέμι.

Με τη βοήθεια του χρυσάφιού, που το σπαταλούσε χωρίς να διαστάζει καθόλου, ο νέος κατάφερε να περνάει συχνά τις νύχτες του στη φλογερή αγκαλιά της 'Εμινέ.

Η αγάπη του ήταν τόσο, που δεν δινε καμιά σημασία στον κίνδυνο που διέτρεχε. Μέσα στην ευνυχία του, φανταζόταν πως δε θ' ανακαλύπτονταν ποτέ οι ένοχες σχέσεις τους.

Μά έπεφτε πολύ έξω, γιατί κάποιος τα ήξερε όλα, κι' αυτός ο άποιος πνιγόταν από ζήλεια και ίσος. Ήταν η Λειλά, μιά απ' τις υναίκες του 'Αβδουλάχ. Νέα κι' όμορφη κι' αυτή, είχε γοητευθί απ' α νειάτα και τη λεβεντιά του 'Αλή.

Οι γεμάτες υποσχέσεις ματιές της και τα προκλητικά της χαμόελα είχαν δείξει στον 'Αλή τα αίθματά της, μα εκείνος είχε άαφορήσει. Ήταν ακόμα ή έπρωτη που πίστευε πως δεν είχε δικαίω-

μα ν' αγγίξει καμιά απ' τις γυναίκες του πατέρα του.

Ή Λειλά είχε πληγωθί απ' την άδιαφορία του, μα εξακολουθούσε να έλπιζε πως θα τον τραβούσε κάποτε κοντά της, μέχρι τη βραδυά που ανακάλυψε τις έπισκέψεις του στον όντα της 'Εμινέ.

Τότε το μίσος σκέπασε την αγάπη στην καρδιά της. Ο γυναικείος έγωισμός της επαναστάτησε κι' όρκίστηκε να εκδικηθί τον άντρα που της είχε άρνηθί τα φιλιά του, και τη γυναίκα που της τον είχε κλέψει.

Καί την ώρισμένη ώρα, έτρεξε στο σουλτάνο, που έτυχε να διασκεδάζε με τους φίλους του, έπεσε στα πόδια του και του έπτε:

— Πολυχρονεμένε μου, έχεις μέσα στο χαρέμι σου μιά ανάξια, μιά άπιστη, που λερώνει το κορμί της παραδίνοντάς το στα γέρια κάποιου άλλου άντρα...

— Ποιά είναι αυτή; Βρυχήθηκε άγριεμένος ο σουλτάνος. Μίλησε καταραμένη!

— Η 'Εμινέ, πολυχρονεμένε μου, δήλωσε αδιάσταχα η Λειλά. Ο σουλτάνος έβγαλε ένα δογγητό, σαν να είχε δεχτή ένα τρομερό χτύπημα κατάσθη.

— Λες ψέματα γιατί τη ζηλεύεις! μούγκρισε.

— Άν λέω ψέματα, να μου πάρεις το κεφάλι, φώναξε η Λειλά. Αυτή τη στιγμή, μάλιστα η 'Εμινέ βρίσκειται στην αγκαλιά του φίλου της.

Έξαλλος από θυμό, ο σουλτάνος πετάχτηκε άπάνω, έκανε νόημα σε μερικούς στρατιώτες να τον ακολουθήσουν, και τραβώντας απ' το χέρι τη Λειλά προχώρησε με μεγάλα βήματα προς το χαρέμι.

Όσο όμως πλησίαζαν στον όντα της 'Εμινέ, η Λειλά άρχιζε να μετανιώνει.

Ο πόνος που ένοιωθε στη σκέψη της σκληρής τιμωρίας που περίμενε τον αγαπημένο της, έσβυσε στην καρδιά της τη δίψα του μίσους της.

Δεν έμεναν πια παρά μερικά δευτερόλεπτα, κι' ύστερα θα ήταν πια πολύ άργά!

Όσο κι' αν αγαπούσε το γιό του, ο σουλτάνος δε θα του συγχωρούσε ποτέ την προδοσία...

Απ' τη σκέψη της νέας γυναίκας πέρασε ή εικόνα του ματοβαμένου κορμιού του 'Αλή...

Όχι, δεν το ήθελε αυτό!

— Σουλτάνε μου, σου είπα ψέματα! φώναξε μ' άπελπισία. Δίχως να της δώσει σημασία, ο 'Αβδουλάχ άπλωσε το χέρι του ν' ανοίξει την πόρτα του όντα της 'Εμινέ.

Μ' ένα πήδημα, η Λειλά βρέθηκε μπροστά του.

Δεν έμενε παρά ένας τρόπος για να σώσει τον αγαπημένο της...

Άρπαξε το μαχαίρι που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου, το σήκωσε ψηλά και του έδωσε μια καρφωστή και βαθιά πληγή στο στήθος, μ' όλη της τη δύναμη!

Πριν ακόμα το άψυχο κορμί του 'Αβδουλάχ άγγίξει το πάτωμα, οι στρατιώτες που είχαν κομματιάσει με τα χαντζάρια τους τη Λειλά.

Μά ο 'Αλής κι' η 'Εμινέ είχαν σωθί.

Α. ΣΩΛΚ

ΘΘ

ΕΝΑ ΠΑΛΑΤΙ ΑΠΟ ΠΑΓΟ

Όταν ο Μιχαήλ Γκαλιτζίλ παντρεύτηκε το 1740 κάποια ξένη χωρίς την άδεια της Τσαρίνας, ή τελευταία άποφάσισε να του επιβάλει μιά πρωτότυπη και παραδειγματική τιμωρία.

Διάταξε λοιπόν να χτίσουν ένα παλάτι από πάγο, στην άχνη του ποταμού Νέβα. Όλα τα έπιπλα του, ακόμα και το κρεβάτι, ήταν φτιαγμένα επίσης από πάγο.

Ύστερα ή Τσαρίνα διάταξε να βρουνε και να της φέρουνε την άσχημότερη και πιό παραμορφωμένη γυναίκα της Ρωσίας. Κι' υποχρέωσε το Γκαλιτζίλ να την παντρευθί!

Στους γάμους τους κάλεσε μονάχα νάνους, παραμορφωμένους και ψυχωπαθείς.

Ύστερα, κλείδωσε το άντρώγυνο στο παλάτι του πάγου, για να περάσει το μήνα του μέλιτος σε θεοκρασία 40 υπό το μηδέν!

Εύτυχώς έπιζήσανε κι' οι δύο τους, κι' ή γυναίκα γέννησε άργότερα δίδυμα.

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

— Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και το σήκωσε ψηλά...

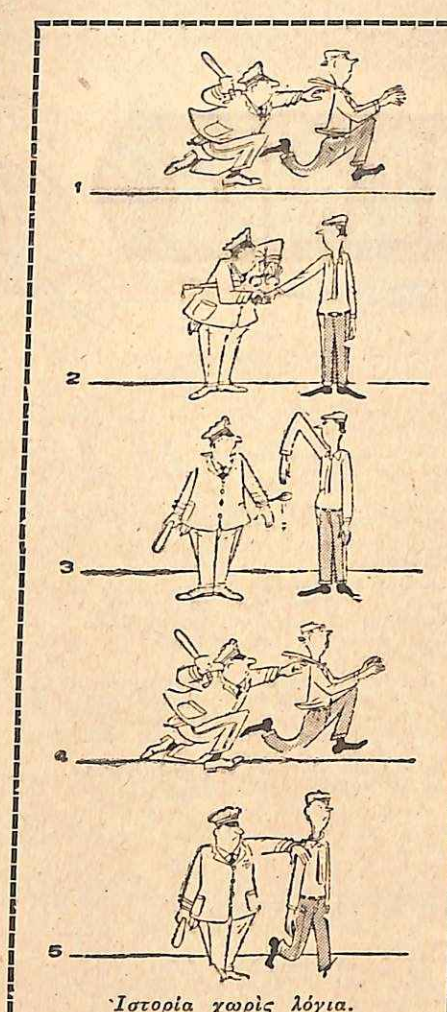
Ερωτάς

ΚΑΙ ΜΙΖΟΣ

— Άρπαξε το μαχαίρι, που άστραφε στη ζώνη του σουλτάνου και

48

— Πάνε χαμένες πέντε θέσεις... παρατήρησε ο ένας.
— Τι να κάνουμε; απάντησε ο άλλος. 'Ο κανονισμός...
'Ο 'Ανρί Λερουά φαινόταν να μισοκοιμάται. Κάθε τόσο, ένα τράνταγμα του βαγονιού τον έκανε ν' ανοίξει τα μάτια του. 'Ανοστήσε, έρχινε μια άδριστη ματιά ζωώδη του και τα ξανάκλεινε. 'Η εξωτερική ζωή δεν τον ενδιέφερε πιά.
'Ενας στρατιώτης, τραυματίας, ακούμπησε στην πόρτα και χτύπησε το τζάμι με το δεκανίκι του. 'Υστερα άνοιξε και είπε χαμογελώντας στους χωροφύλακες:
— Μας συγχωρήτε, παιδιά... Είναι τόσοι συνάδελφοι, στο διάδρομο, κρουασμένοι, άρωστοι... 'Αν μάς αφήσετε να καθήσουμε ένας-ένας για λίγα λεπτά στις αδειανές θέσεις!... Δε θα σας ενοχλούσαμε καθόλου...
Οι χωροφύλακες κυτάτησαν, διστάζοντας, και υποχώρησαν επιτέλους.
'Ο στρατιώτης με τα δεκανίκια τους ευχαρίστησε θερμά και κάθισε πρώτος. Δε φάνηκε ν' ασχολείται με το Λερουά. Ούτε τον κύτταζε καν.
'Εκείνος άνοιξε μια στιγμή τα μάτια του και τα ξανάκλεισε άμέσως, χλωμιάζοντας άκόμα πιο πολύ.
Μόλις είχε καθήσει ο στρατιώτης με τα δεκανίκια, η ώραία ταξιδιώτρια με το γλυκό χαμόγελο, έσπρωξε την πόρτα, που είχε μείνει μισανοιχτή, μπήκε και του πρόσφερε τσιγάρα, από ένα άνοιχτο κουτί.
— Πάρτε, παλληκάρι μου, του είπε χαμογελώντας.
— Πώς μπορεί να πη κανείς όχι σε μια τόσο όμορφη κυρία; απάντησε εκείνος.
Οι δυο χωροφύλακες κούνησαν το κεφάλι τους, για να δείξουν πως συμφωνούσαν μαζί του.
— 'Ο! ανάψτε και σεις ένα, παιδιά; τους πρότεινε ο στρατιώτης.
— 'Οχι! Τ' απαγορεύει ο κανονισμός...
— Καλά, δεν επιμένω... 'Αλλά... απαγορεύεται και γι' αυτό το νέο, που μου φαίνεται πολύ δυστυχισμένος;
Κι' ο στρατιώτης έδειξε το Λερουά. Οι χωροφύλακες πήραν ασημένιο ύψος.
— 'Α, όχι, απάντησε ο ένας. Οι κατάδικοι μπορούν να καπνίσουν. Είναι μια παρηγοριά γι' αυτούς.
Και ρώτησε το Λερουά:
— Θέλετε ένα τσιγάρο;
— Ναί... Σας ευχαριστώ... Μου φαίνεται πως θα μου κάνει καλό...
'Ο στρατιώτης του πρόσφερε το άνοιχτο κουτί, άπειραυτό άκομα. Συγχρόνως έσπρωξε λίγο έξω με το δαχτυλίδι του ένα απ' τα τσιγάρα, που είχε πάνω του ένα αδιόρατο μαύρο σημάδι.
'Ο 'Ανρί το πήρε αδιάσταχα. 'Ο στρατιώτης τούδωσε φωτιά.
'Ο διάδρομος του βαγονιού ήταν πάντα γεμάτος κόσμο, φωνές, τραγούδια.
Οι στρατιώτες, δατεινούνταν με τους χωροφύλακες. Είχαν γίνει όλοι μια συντροφιά.
'Ο 'Ανρί κάνιζε. Μά το τσιγάρο δεν τραβούσε καλά. Σε λίγο μάλιστα έσβυσε. 'Αλλ' ο νέος το κράτησε στο στόμα του, σαν άπορροφημένος απ' τις σκέψεις του, χωρίς να σκέπτεται να το ξαναάψει...
— Θέλετε φωτιά; του πρότεινε ο ένας χωροφύλακας.
— 'Οχι, ευχαριστώ, απάντησε ο νέος. Σε λίγο... Είμαι κάπως αδιάθετος τώρα, δεν έχω κέφι...
'Ο στρατιώτης με τα δεκανίκια φλυαρούσε, 'Ανάφερε κάθε σταθμό, που περνούσαν, σά να τους ήξερε όλους απ' έξω. Συγχρόνως έλεγε την ώρα, κάνοντας τον 'Ανρί ν' ανακιτριάζει κάθε φορά.
Σε μια στιγμή, που δεν τον πρόσεχαν οι χωροφύλακες, ο νέος είχε κρύψει στην τσέπη του το σβυσμένο τσιγάρο.
— Φτάνουμε στο Σαιν-Ρεμύ... είπε ο στρατιώτης με τα δεκανίκια. 'Επειτα έρχεται το Σαιν-Ζυστ... Καλά πάμε! 'Η ώρα είναι 9½ σχεδόν...
Το τραίνο σταμάτησε για ένα λεπτό και ξεκίνησε πάλι.
— Σε ένα λεπτό, θα βρισκόμαστε στο Σαιν-Ζυστ, πρόσθεσε ο στρατιώτης.
'Ο 'Ανρί ανατίναξε πάλι.
— Είμαι άρρωστος... δικαιολογήθηκε στον ένα χωροφύλακα. Μπορώ να πάω μέχρι την τουαλέττα;...
Το κατάχλωμο πρόσωπό του έπιβεβαίωνε αυτό τον ισχυρισμό του.
'Ο χωροφύλακας σημάχθηκε και τον συνώδεψε. 'Ο στρατιώτης μετατόπισε το δεκανίκι του, για να τους αφήσει να περάσουν.
— Με περιμένει το κορίτσι μου, στο Σαιν-Ζυστ! είπε, Δε θα βλέπτη την ώρα να με αφήσει στην αγκαλιά της!
'Ο χωροφύλακας άνοιξε την πόρτα της

Ιστορία χωρίς λόγια.

«τουαλέττας». 'Εβγαλε απ' το χέρι του την αλυσίδα, που τον ένωσε με τον κατάδικο, και τον άφησε να μη μόνος. Φρόντισε όμως να βάλει το πόδι του, έτσι ώστε να κρατήσει μισανοιχτή την πόρτα.
'Η ώραία ταξιδιώτρια, που πηγαίνονταν σε αυτό το διάδρομο και φλυαρούσε με τους στρατιώτες, πλησίασε το χωροφύλακα και του χαμογέλασε. 'Εκείνος της απάντησε μ' ένα χαμόγελο.
— Είναι κατάδικος, αυτός ο νέος; τον ρώτησε.
— Ναί. 'Αλλά μη ζητάτε περισσότερες λεπτομέρειες. Δε μπορώ να σας απαντήσω. 'Ο κανονισμός...
— 'Ω, ξέρω από κανονισμούς! είπε γελώντας η όμορφη κυρία. 'Ο άντρας μου είναι συνταγματάρχης.
'Ο χωροφύλακας ζήτησε για μια στιγμή την τύχη του κυρίου συνταγματάρχη...
'Η γοητευτική γυναίκα έπιασε κουδέντα μαζί του, δείχνοντας σε κάθε στιγμή τα κατάσπρτα δόντια της.
Σ' αυτό το διάστημα, συνέβησαν δυο πράγματα πολύ συνηθισμένα.
Πρώτα, το τραίνο έκοψε πολύ την ταχύτητά του, σά να θέλε να σταματήσει εκεί στην έρημιά, μέσα στο σκοτάδι και στη βροχή.
— 'Ισως νόπαθε καμμία βλάβη ή μηχανή, είπε η ώραία γυναίκα.
— Μάλλον θα διορθώνουν τη γραμμή! παρατήρησε ο χωροφύλακας.
Αυτό ήταν το πρώτο περιστατικό.
Τ' άλλο ήταν ακόμα πιο συνηθισμένο.
Σ' ένα άποτομο τράνταγμα του βαγονιού, η πόρτα της «τουαλέττας» έσφιξε δυνατά το πόδι του χωροφύλακα, που πόνεσε και το τραβήξε έξω, με μια ένστικτική κίνηση. Κι' η πόρτα έκλεισε τελείως.
Συγχρόνως, το τράνταγμα είχε ρίξει την ταξιδιώτρια μέσα στην αγκαλιά του χωροφύλακα, που δεν έμεινε καθόλου δυσανεκτικός απ' αυτό...
Γέλασαν κι' οι δυο τους... 'Υστερα ο χωροφύλακας τράμαξε εφονικά, γούρλωσε τα μάτια του κι' έδειξε την πόρτα της «τουαλέττας». Θάλεγε κανείς πως αντίκριζε ένα φάντασμα...
'Η πόρτα ήταν τώρα συρτωμένη από μέ-

σα, κι' η κλειδαριά της έγραφε: «Κατελιμμένη».
— 'Ανοίχτε!... 'Ανοίχτε! ούρλιασε ο χωροφύλακας, κλωτσώντας την με μανία.
Κανείς όμως δεν υπάκουσε στη διαταγή του... 'Η πόρτα έμεινε συρτωμένη!
'Ο δυστυχισμένος χωροφύλακας πέρασε το χέρι του πάνω απ' το μτωπό του, μουσκεμένο στον ιδρώτα. Τράβηξε ύστερα το ρεβόλβερ του, ακούμπησε την κάννη στο σύρτη και πυροβόλησε.
'Η πόρτα άνοιξε. 'Ο χωροφύλακας ώρμησε μέσα...
Μά η «τουαλέττα» ήταν αδειανή. Το τζάμι του παραθύρου είχε κοπή και έλειπε απ' τη θέσι του.
Την ίδια στιγμή, το τραίνο αύξησε πάλι την ταχύτητά του.
Μόλις ο Λερουά είχε μπει στην «τουαλέττα», είχε ξαναβρή άμέσως την ετοιμότητά του. Για πρώτη φορά μετά τη σύλληψή του, ένοιωσε το μυαλό του τελείως καθαρό.
Πήρε γρήγορα απ' την τσέπη του το σβυσμένο τσιγάρο, το άνοιξε κι' έβγαλε από μέσα ένα διαμάντι προσαρμοσμένο σ' ένα σύρμα από πλατίνη.
Όλα όσα είχαν συμβη από την ώρα, που ξεκίνησε το τραίνο απ' το Παρίσι, ήταν προσηδασμένα μ' επιμέλεια απ' τον έξυπνο και το μνηρ Σελάρ Σανγκινέντ.
'Ο εξαιρετικός αυτός άνθρωπος είχε τους πιστούς του, στους οποίους μπορούσε να βασίζεται απόλυτα. 'Η ώραία ταξιδιώτρια με τ' άσπρα δόντια δεν ήταν παρά η γυναίκα του, η γλυκεία Κατερίνα.
Το χαρτάκι που είχε στείλει στον 'Ανρί, στη φυλακή του, με τη μητέρα του, τον καθοδηγούσε λεπτομερώς τι έπρεπε να κάνει. Δεν είχε παρά να συμμορφωθεί με τις οδηγίες.
'Ηξερε, ότι έπρεπε να κόψη με το διαμάντι το τζάμι του παραθύρου της «τουαλέττας». 'Ηξερε, ότι αυτό έπρεπε να γίνει μεταξύ του Σαιν-Ρεμύ και του Σαιν-Ζυστ, κι' ότι ένας στρατιώτης θα του υποδείκνυε την ακριβή ώρα.
'Ηξερε ακόμα πως το τραίνο θα λιγούσε πολύ την ταχύτητά του... γιατί ο μηχανοδηγός ήταν κι' αυτός άνθρωπος του Σανγκινέντ.
Τέλος, ήξερε ότι, αφού έκοβε το τζάμι, δεν είχε παρά να γλιστρήσει έξω και να πέση απ' το τραίνο, δίπλα στη γραμμή...
'Η τύχη τον είχε βοηθήσει, με το κλείσιμο εκείνου της πόρτας.
'Ετσι, τελείωσαν όλα εύκολα κι' απλά...
'Οταν πάτησε χέμα, στο μουσκεμένο χέμα, άκουσε μια πιστολιά και μαντέψε τί συνέβαινε. 'Αρχισε τότε να τρέχει, για ν' απομακρυνθή το γρηγορότερο. Πέρασε ένα χωράφι, ύστερα ένα λειβάδι.
Πήγαινε ίσια μπροστά, ξέροντας πως δεν υπήρχε φόβος να γελαστή. Γιατί το χαρτί έγραφε: «Θά τραβήξετε κατ' ευθείαν, ώσπου να συναντήσετε ένα δρόμο».
Πραγματικά, βρήκε αυτό το δρόμο.
Το χαρτί έλεγε ακόμα: «Στο δρόμο, θα σας περιμένει ένα αυτοκίνητο, και μέσα σ' αυτό κάποιος, που όρκίστηκε να σας σώσει».
Βρήκε τ' αυτοκίνητο, και μέσα το Σανγκινέντ, που τον υποδέχθηκε λέγοντάς του: — Μπράβο, μικρέ μου, καλά τα καταφέρατε! Δρόμο τώρα!...
Τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε και χάθηκε μέσ' στο σκοτάδι.
'Ο Λερουά έμεινε αμίλητος, πολλή ώρα. Δεν εύρισκε τί να πη. Μέσα στο μυαλό του υπήρχε ένα χάος...
Του φαινόταν πως ζούσε ένα παράξενο όνειρο, όπου είχε διασχίσει ή προσωπικότητάς του... 'Ο άνθρωπος που καθόταν μέσα σ' αυτό το αυτοκίνητο, δεν ήταν αυτός ο ίδιος... 'Ο άλλος, ο αληθινός, ήταν πάντα φυλακισμένος. Κι' όταν θα ξυπνούσε σε λίγο, θα βρισκόταν μέσα στο τραίνο, ανάμεσα σε δυο χωροφύλακες...
Δίπλα του, ο Σανγκινέντ έτριβε τα χέρια του χαρούμενος.
— Πήγαν όλα καλά, κύριε ανθυπολοχαγέ; ρώτησε.
— Ναί... πρόσφερε ο 'Ανρί, δίχως να καλοφέρν τί έλεγε.
'Ο Σανγκινέντ έριξε ένα δέμα πάνω στα γόνατά του.
— Γούθητε, του είπε, βγάλτε τη στολή σας και φορέστε γρήγορα αυτά τα ρούχα.
'Ο Λερουά έμεινε άκίνητος, σά να μην είχε ακούσει και καταλάβει.
— Γρήγορα λοιπόν! του σύστησε ο άλλος. Πρόκειται για τη ζωή σας!
— Είμ' ελεύθερος λοιπόν... Είμ' αλθθεις; τραύλισε ο νέος.
— Ναί, ελεύθερος σαν το πουλί... για την ώρα τουλάχιστον! Μά σε λίγο θα σας στρώση στο κυνήγι, δηλ ή άστυνόμε! Νά γιατί πρέπει να μεταμφιεσθήτε άμέσως... 'Η α-

δεια κυκλοφορία μου, που πρέπει να τη δείχνω σ' όλους τους έλέγχους, αναφέρει πως θα έχω κι' ένα συνοδό... όχι όμως ανθυπολοχαγό! Βάλτε, λοιπόν, αυτά τα πολιτικά ρούχα και τα παπούτσια σας, που πήρα απ' τη μητέρα σας... 'Όσο για τη στολή σας, θα την πετάξουμε σε κανένα χαντάκι, πλημμυρισμένο απ' τη βροχή!
'Ο 'Ανρί υπάκουσε μηχανικά.
'Ελευθερός! Είμ' ελεύθερος! Έλεγε και ξανάλεγε.
'Ο Σανγκινέντ γελούσε με συμπόνια.
— Νά κι' η αδειά σας, του είπε. Είναι απολύτως εν τάξει, με τη φωτογραφία σας, που την πήρα κι' αυτήν απ' τη μητέρα σας...
— 'Ετσι! Τώρα είσατε πολίτης... Μήπως ξεχάσατε τίποτα στις τσέπες σας;... Δε έχετε, άλλωστε, πολλά πράγματα γιατί θα σας τις είχαν αδειάσει στη φυλακή.
'Εκαμε τη στολή ένα μπόγο, τον έδεσε μ' ένα σπάγγιο και διάταξε το σωφέρ: — Σταμάτηστε στο πρώτο ρυάκι, που θα συναντήσετε.
'Επειτα από πέντε λεπτά, δεν υπήρχε πιά μέσα σ' αυτοκίνητο το παραμικρό ίχνος της στρατιωτικής στολής.
— Σε σας χρωστάω τη σωτηρία μου, κύριε... τραύλισε ο 'Ανρί. Κι' όμως σείς ο ίδιος με είχατε συλλάβει, στην οδό Μπιλανκούρ! Γιατί...
— 'Ω, θα ήθελα πολλή ώρα για να σας τα εξηγήσω όλα... Σας φτάνει μόνο να μάθετε, για την ώρα, ότι είμαι βέβαιος για την αθωότητά σας.
— Κι' όλο εκείνο το δράμα, που πήγε να με τρελλάνει... ή κατηγορία, ή καταδίκη, ή άτιμωσι;...
— Έχετε δίκιο, κύριε ανθυπολοχαγέ! Μά, τώρα δε μπορείτε πιά ν' αμφιβάλετε για τις καλές προθέσεις μου απέναντί σας, εφόσον συνεργάζομαι με τη μητέρα σας, με το συνταγματάρχη σας και με μια κοπέλα που σας αγαπάει...
— 'Ω, είδατε τη Μαρσέλ; διέκοψε ο 'Ανρί. Πέστε μου, κύριε, πείτε μου...
Σώπασε όμως εφονικά. Οί αμφιβολίες του ξανααύριζαν. Γιατί η Μαρσέλ δεν τον είχε σώσει, ενώ μπορούσε;...
— Τώρα που μου έχετε εμπιστοσύνη, συνέχισε ο Σελάρ, θέλω να μου εξηγήσετε ένα σημείο της υποθέσεως, που μένει σκοτεινό και που βάρυνε σημαντικά στην απόφαση των δικαστών... Είναι ένα ερώτημα, στο οποίο άρνηθήκατε επίμονα ν' απαντήσετε, τόσο σε μένα, όσο και στον άνακριτή και στο δικαστήριο... Θα σας κάνω την ίδια ερώτηση τώρα... Είμαι βέβαιος ώστόσο πως τη μαντεύετε...
— 'Ισως... είπε ο νέος, αφού σώπασε λίγο.
— Είσατε έτοιμος ν' απαντήσετε;
— Σε σας, ναί... αν μου όρκιστήτε να κρατήσετε μυστικό, τι θα σας πω.
— Σας το υπόσχομαι... Νά, λοιπόν, ή ερώτησή: Τί πήγατε να κάνετε στο σπίτι της οδού Μπιλανκούρ;
— Είχα πάει σ' ένα ραντεβού.
— Ποιός σας το είχε δώσει;

— 'Η Μαρσέλ
— Πώς; φώναξε ο Σανγκινέντ άνασκιρτώντας. 'Ωστε συνήθιζε αυτή ή κοπέλλα να πηγαίνει σ' εκείνο το σπίτι; Τη ήξερε;
— Δε μου είχε μιλήσει ποτέ γι' αυτό.
— Πώς σας έδωσε το ραντεβού;
— Μ' ένα τηλεφωνικό μήνυμα.
— 'Α! Ουμμάσατε το περιεχόμενό του;
— Σά να το είχα πάρει τώρα μόλις...
'Εθα σας περιμένα άπόψε, κατά τις 9, στον αριθμό 122 της οδού Μπιλανκούρ. Θα βρισκόμαι εκεί λίγο πριν από τις 9. Και θα είμαι μόνη. 'Αν όητε ένα φώς, πίσω απ' τις κουρτίνες ενός παραθύρου του ίσογειου, θα καταλάβετε πως έφτασα πρώτη και σας περιμένα... Δεν πρέπει να πητε τίποτα σε κανένα γι' αυτό το ραντεβού που σας δίνω... Είμαι δυστυχισμένη. 'Ανρί... και σ' αγαπώ!...
— Και δε σας παραξένεψε καθόλου αυτό το μήνυμα;
— 'Ημουν τρελλός απ' τη χαρά μου... άνίκανος νά σκεφθώ!
— Δε συλλογιστήκατε πως μπορούσε να ήταν παγίδα;
— Αυτή ή σκέψι μου ήρθε εκ των υστέρων... Δεν ήταν πιά πολύ άργα...
— 'Ηταν ψεύτικο εκείνο το τηλεφώνημα...
Θά ρωτήσω, άλλωστε, την κοπέλλα... Είμαι βέβαιος πως σας στήσανε παγίδα και σεις πέσατε μέσα με άφελεια... Πρέπει ν' αναγνωρίσουμε, ότι ή είχαν προετοιμάσει όλα στην έντελεια... Ποιός είχε συμφέρον να σας καταστρέψη;
— Το άγνοώ... απάντησε ο Λερουά διστάζοντας.
— Έλάτε, πείτε μου τα όλα... όσο άπθανας κι' αν σας φαίνονται... 'Ως κατορθώσω να βγάλω την αλήθεια...
— Είχα ώρισμένες υποψίες...
— 'Όταν έχη κανείς υποψίες, σημαίνει, ότι υπάρχουν λόγοι! Και ποιόν υποπτευόσαστε;
— Δεν τολμώ να προφέρω το όνομα ενός ανθρώπου...
— Θα το προφέρω εγώ, στη θέσι σας. Πρόκειται για το Μάξ Ρύσλερ... δεν είν' έτσι;
— Μάλιστα...
— Και για ποιά λόγο τον υποπτευθήκατε;
— Γιατί αγαπάει τη Μαρσέλ κι' επρόκειτο να την παντρευτή.
— Δε μπορεί να είναι αυτό μόνο... Δε θάταν άρκετο...
— 'Η Μαρσέλ μ' αγαπάει...
— Κι' όμως δέχτηκε να γίνη γυναίκα αυτού του Ρύσλερ...
— Ναί! Γιατί... 'Εδώ τα χάνω πιά, δε μπορώ να βρω την άκρη!
— Μη σκοτίζεσθε, κύριε ανθυπολοχαγέ. Την έχω βοηγώ!... Θα μπορούσα μάλιστα να σας διηγηθώ ώρισμένα πράγματα, που να σας πείθουν... 'Αλλ' άς τ' αφήσουμε γι' άλλα... Για την ώρα, σας φτάνει να μάθετε πως ή Μαρσέλ σας αγαπάει φλογερά... και πως θα την αγαπήσετε ακόμα πιο πολύ την ήμερα που θα μάθετε τους λόγους, που την κάνουν να δεχθή να γίνη γυναίκα του Μάξ Ρύσλερ...
Τ' αυτοκίνητο σταμάτησε εφονικά. Κά-

ποιος κουνούσε ένα κόκκινο φανάρι, μέσα στο σκοτάδι και τη βροχή.
— 'Ελεγχος... είπε ο Σανγκινέντ.
— 'Ανοίξε την πόρτα κι' έδωσε σ' ένα χωροφύλακα τις άδειες κυκλοφορίας. 'Εκείνος τις εξέτασε με προσοχή, συνέκρινε τα πρόσωπα με τις φωτογραφίες κι' ύστερα τις επέστρεψε.
— Περάστε! είπε.
Και τ' αυτοκίνητο συνέχισε το δρόμο του, μέσα στη σκοτεινή νύχτα.
— Καλά τα καταφέραμε, κύριε ανθυπολοχαγέ! είπε ο Σελάρ με ικανοποίησι.
— Που με πάτε τώρα;
— Στη Βουλώνη. 'Εκεί, θα σας βοηθήσω να βρήτε θέσι σ' ένα πλοίο που θα σας μεταφέρει στην 'Αγγλία... 'Αλθθεις, μιλάτε αγγλικά;
— Πολύ καλά. 'Όπως και τα γαλλικά.
— Θαμώσια! Θα κρυφτήτε μερικές βδομάδες στην 'Αγγλία, ώσπου να πάψουν ν' ασχολούνται μαζί σας. 'Επειτα θα δούμε τί θα γίνη... Νά, πάρτε λεφτά...
Τούβαλε στο χέρι ένα πορτοφόλι και πρόσθεσε:
— Σας το στέλνει ή μητέρα σας. Πι-στεύω όμως πως έχει κάποια ανάμειξη κι' ο συνταγματάρχης Παρό... Ξέρετε, ο συνταγματάρχης κι' εγώ συνεργάζομαστε στενά... Τ' αυτοκίνητο σταμάτησε πάλι, για καινούργιο έλεγχο. Πέρασαν πέντε λεπτά. 'Υστερα ξεκίνησε πάλι.
Σιγά-σιγά, ο Λερουά καθυσόχαζε. Φαινόταν πως ο Σελάρ Σανγκινέντ είχε προβλέψει κι' είχε παραμερίσει από πριν όλους τους κινδύνους, κι' ότι έκανε τώρα ήσυχά ήσυχά ένα περίπατο άναψυχής.
'Ο 'Ανρί του άρπαξε το χέρι και τσούφιξε μ' όλη του τη δύναμη.
— 'Ω, κύριε, θα σας χρωστάω την τιμή και τη ζωή μου! του είπε ζωηρά.
— Δε θα μου χρωστάτε τίποτα, κύριε υπολοχαγέ... Μάλλον θα σας χρωστάω εγώ κάτι: τη χαρά πως νίκησα ακόμα μία φορά τον καλό μου φίλο, το στρατηγό Σχδέμπερ!
Μά ο Λερουά δε μπορούσε να καταλάβη τί έννοουσε ο Σανγκινέντ...
Το πρώτο, έπειτα από αλλεπάλληλους έλέγχους, έφτασαν επιτέλους στη Βουλώνη. Πήγαν σ' ένα ξενοδοχείο, κι' ο Σελάρ είπε στο σύντροφό του:
— Ξεκουραστήτε τώρα... Μη βγίτε καθόλου έξω... Θα φροντίσω εγώ για όλα...
Πέντε μέρες αργότερα, ο Λερουά βρισκόταν στο Λονδίνο.
ΣΤ'.

Μέσα στο βαγόνι, που πήγαινε τον 'Ανρί Λερουά προς το θάνατο, υπήρχαν, όπως είπαμε, στρατιώτες προπύτων, και μονάχα δυο-τρεις πολίτες. 'Ετσι, ή δραπέτευσι δεν έγινε γνωστή στα μετόπισθεν.
'Εξ άλλου, δεν αναφέρθηκε το όνομα του Λερουά. 'Εμειναν άγνωστες ή κατηγορίες, που τον βάρυνε, και ή καταδίκη του.
Τέλος, χάριε στην αυστηρότητα της λογοκρισίας, καμμία παρισινή ή επαρχιακή εφημερίδα δεν έγραφε για την ύποθεσι, κι'

ΣΚΥΛΟΙ ΣΩΤΗΡΕΣ

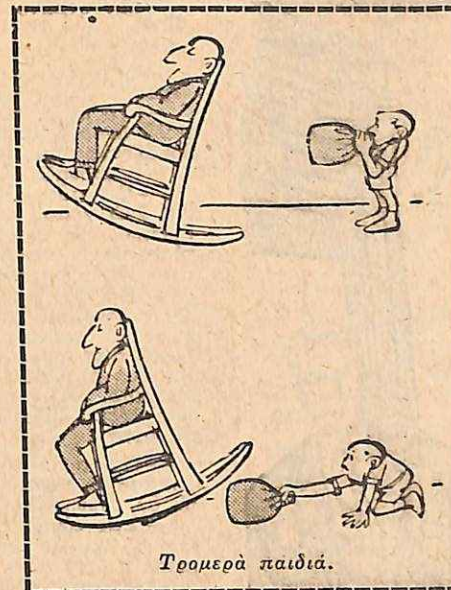
Δυο σκύλοι έβδωσαν, πρό ήμερών, στην 'Ιταλία, δυο αποδείξεις αυτοθυσίας, που τριγύριζε ένα άπόγευμα στις όθες του καναλιού, είδε εφονικά μια ανθρώπους. Στο Μιλάνο, ο Τζέσι (άριστερά) ένα θαυμάσιο λυκόσκυλο, που τριγύριζε ένα άπόγευμα στις όθες του καναλιού, είδε εφονικά μια γυναίκα να ρίχνει μέσα σ' αυτό ένα σκυλάκι, με μια μεγάλη πέτρα δεμένη στο λαιμό του. 'Ο Τζέσι, χωρίς να διστάσει καθόλου, έπεσε στο νερό και πριν ακόμα το σκυλάκι (δεξιά) έφτασε με τα δόντια του το σκυλί, το ανέβασε στην επιφάνεια και το έβγαλε στην άκτι. Στη Φλωρεντία, ένα άλλο λυκόσκυλο (δεξιά) έσώσε από βέβαιο πνιγμό τρία γατάκια, ανέβασε στην επιφάνεια και το έβγαλε στην άκτι. 'Αρνο, χωρίς κανείς να του το υποδείξει, ο σκύλος έκανε πού, άγνοωτο πως, είχαν απομονωθεί σ' ένα βραχάκι, στη μέση του ποταμού 'Αρνο. Χωρίς κανείς να του το υποδείξει, ο σκύλος έκανε τρεις φορές τη διαδρομή από την όχθη στο βράχο, σώζοντας κάθε φορά από ένα γατάκι, που το κρατούσε άπολα άναμέσα στα δόντια του.

ὁ κόσμος δὲν ἔμαθε τίποτα.
Ὅταν, μερικές μέρες ἀργότερα, ὁ Μὰξ Ρούλερ ρώτησε, στὸ στρατοδικεῖο:
— Τί ἀπογίνε αὐτοὺς ὁ καὶ μὲν ὁ ἀνθυπελοναγός, ποὺ εἶχε καταδικασθῇ σὲ θάνατο γιὰ φόνο καὶ κατασκοπεῖα;
Τοῦ ἀπάντησαν, βέβαιοι πὼς λέγανε τὴν ἀλήθεια:
— Δὲ μάθαμε νὰ τὸ δώθηκε χάρι. Συνεπὴς θὰ τοιφεκίσθηκε ὁπωσδήποτε.
Κι' ὁ Ρούλερ τὸ πίστεψε, γιατί δὲ μπορούσε ποτὲ νὰ φαντασθῇ τὴν τόσο ἀπίθανη δραπέτευσι τοῦ καταδίκου.
Ἀνέστανε τότε μ' ἀνακούφισι. Μὲ τὸ θάνατο τοῦ Λερούα, ἔλειπε πιά κάθε κίνδυνος γι' αὐτόν.
Κι' ἔτσι ξαναφοσιώθηκε, ἀπερίσπαστος, στὴς ὑποτίτες δουλειές του.
Στὸ Λονδίνο, ὁ Λερούα περίμενε, μὲ τὴν ἐλπίδα στὴν καρδιά. Ἀλλὰ δὲν εἶχε πάρει καμμία εἰδήσι. Ὅα ἔρρε, λοιπόν, ἔτσι, στὴν ἀδράνεια, γιὰ μῆνες, γιὰ χρόνια ὡς; Βέβαια, εἶχε ἐμπιστοσύνη. Ἦξερε καλὰ πὼς δὲν τὸν ξεχνούσαν οἱ φίλοι του, στὴ Γαλλία.
Μὰ ἤξερε ἐπίσης πὼς πέφτανε καθημερινὰ τόσοι Γάλλοι, γιὰ τὴν ἀμνηστία τῆς πατρίδας τους. Κι' αὐτὸς δὲν ἦταν ἀνάμεσά τους! Τὸν εἶχαν ἀποκλείσει ἀπ' τὴν ἱερὴ ἐκείνη φάλαγγα...
Ἦ σκέψι αὐτὴ τοῦ εἶχε γίγει ἀνυπόφορη. Ἐνὸς κινύοντος τόσο αἵμα, αὐτὸς ἔαμενε μακριὰ, κρυμμένος καὶ ντροπισμένος — ἔπειτα ἀπὸ τόσα ὑπερόχα ὄνειρα ποὺ εἶχε πλάσει;
Καταβρόχιζε πρῶτ' καὶ βράδυ τὶς ἐφημερίδες, ἀγγλικές καὶ γαλλικές. Διάβαζε τὰ ἀνακοινωθέντα κι' ἀνατρίχιαζε ὅταν ἀναφέρονταν τὸν τομέα του, τὴν περιφέρειά ὅπου πολεμοῦσε τὸ σύνταγμα του, ὁ λόχος του, ἡ διμοιρία του...
Ὅταν οἱ ἐφημερίδες περιγράφανε λεπτομερῶς τοὺς ἐπικούς ἀγῶνες, τοὺς θρυλικούς ἡρωϊσμούς, τὶς μάχες ὅπου θάθελε νὰ πάρῃ μέρος κι' αὐτὸς, ἐκλαίγε ἀπὸ μανία κι' ἀνίσχυρη ἀπελπισία καὶ φῶναζε:
— Δὲν εἶναι δικαίος ὁ Θεός;
Στὸ τέλος, μὴ μπορώντας πιά ν' ἀνέξῃ, πῆρε τὴν ἀπόφασί του:
«Ὅα γυρίσω στὴ Γαλλία καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ καταταγῶ, μὲ ψευδώνυμο!»
Τὰ χαρτί, ποὺ τοῦ εἶχε προμηθεύει ὁ Στανκινέντ, τὸν ἐξασφαλίζανε.
Ὅα μπορούσε μ' αὐτὰ νὰ καταταγῇ εἴτε

στὸν ἀγγλικό, εἴτε στὸν καναδικό στρατό. Ἐκεῖ, θὰ ἦταν ἀπόλυτα ἀσφαλής. Θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν.
Κι' ὅμως, αὐτὸς προτίμησε τὸν κίνδυνον! «Ὅχι» — εἶπε μὲ τὸ νοῦ του — θὰ καταταγῶ σ' ἕνα γαλλικό σύνταγμα... Δὲν ξέρω ἀκόμα πὼς θὰ τὸ καταρθώσω... ἀλλὰ θὰ πετύχω, εἴμαι βέβαιος!»
Στὸ μέτωπο, θάβρισκε τὸ θάνατο. Κι' ὁ θάνατός του θ' ἀποδείκεν κατὰ κάποιον τρόπο τὴν ἀθωότητά του...
Μὰ, κι' ἂν δὲν τὸν εὑρίσκε ἡ φονικὴ σφαῖρα, θὰ διακρινόταν μὲ τὰ ἡρωικά του κατορθώματα, ἔτσι ποὺ οἱ ἀνώτεροί του θὰ τὸν δικαίωναν. Θὰ ξανακέρδιζε ἕνα-ἕνα τοὺς βαθμούς του... καὶ πάλιν στὸ στήθος του, θὰ λάμπανε οἱ ἀποδείξεις τοῦ θάρρους καὶ τῆς αὐταπαρνηστικῆς του.
Τότε θὰ φανερωότανε πιά, θάλεγε παῖς ἦταν πραγματικά!
Ποῖος δὲν πίστευε τότε πὼς εἶχε προδῶσει, πὼς εἶχε πουλήσει τὴν πατρίδα του; Παῖς δικαστήριο, ποῖα στρατοδικεῖα θὰ βρισκότανε νὰ τὸν ξανακαταδικάσει;
Ἀφοῦ πῆρε τὴν ἀπόφασί του, κράτησε μιά θέσι στὸ πλοῖο «Μάγχι», τὸ πρῶτο ποὺ θάφευγε γιὰ τὴ Διέπτη.
Τὴν ἄλλη μέρα, στὶς 9½ τὸ πρωτ', πῆρε τὸ τραῖνο ἀπ' τὸ Λονδίνο γιὰ τὸ Φάλκεστον.
Τὸ πλοῖο σήκωσε ἄγκυρα στὴ 1. Μετέφερε 380 ἐπιβάτες, πολλοὶ ἀπ' τοὺς ὁποίους ἦσαν οὐδέτεροι, ἱδίως Ἀμερικανοὶ καὶ Ἰσπανοί.
Ἡ θάλασσα ἦταν ἡσυχὴ, σὰ λάδι. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε. Τὸ ταξίδι προμηνύονταν ὑπέροχο...
Ὅς τότε, δὲν εἶχε σημειωθῇ στὴ Μάγχι καμμία ἐπιθεσί γερμανικοῦ ὑποβρυχίου. Ὡστόσο, ἐδῶ καὶ μερικές μέρες, κυκλοφοροῦσε ἡ φήμη πὼς εἶχαν ἐμφανισθῇ δυὸ ὑποβρυχία κοντὰ στὶς γαλλικὲς ἀκτές. Κι' ὁ πλοίαρχος τῆς «Μάγχι» εἶχε τὸ νοῦ του. Ἦξερε, ἀλλωστε, ὅτι περιπολοῦσαν μέρα καὶ νύχτα ἑλαφρὰ πολεμικὰ σκάφη καὶ ἐξοπλισμένα ἐμπορικά, γιὰ τὴν προστασία τῆς ναυσιπλοΐας.
Κι' ὅμως!...
Κατὰ τὶς 2, σχεδὸν ὅλοι οἱ ἐπιβάτες τῆς «Μάγχι» βρισκόνταν στὴ γέφυρα.
Οἱ ἀγγλικὲς ἀκτὲς εἶχαν χαθῇ κι' οἱ γαλλικὲς δὲν εἶχαν φανῇ ἀκόμα. Ἐπεφτε σιγά-σιγά μιά πικρὴ οὐκίλη.
Ὁ Ἀνρί ὀνειροπολοῦσε, ξαπλωμένος σὲ μιά

σαῖζ-λόνγκ, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια. Ἐσπινάκ, ἐνοῶς ἕνα χέρι ν' ἀκουμπᾷ στὸν ὦμο του. Ἀνασκήρτησε κι' ἀνοίξε τὰ μάτια του, φοβισμένος.
Δυὸ ἀνθρώποι στέκονταν μπροστά του. Ὁ ἕνας τὸν χαιρετῆσε εὐγενικά καὶ τοῦ εἶπε: — Μὰς συγχωρεῖτε, κύριε, γιὰ τὴν ἐνέχλησι... Δὲ θέλω ν' ἀνησυχῶ κανένα... Ἀλλὰ μοῦ φάνηκε δυὸ φορὲς πὼς εἶδα... Ὡστόσο... δὲν εἶμαι σίγουρος... δὲν εἶν' ἔτσι, κύριε Τζῶν Μπούρν;
— Ἐτσι εἶναι, κύριε Ρέτζιναλτ Μπράους;
— Γι' αὐτὸ τολμήσαμε νὰ σὰς ἐνοχλήσωμε... γιὰ νὰ μὰς βοηθήσετε, νὰ κυττάξετε καὶ σεις...
— Μὰ περὶ τίνος πρόκειται; ρώτησε μ' ἀπορία ὁ Λερούα.
Ὁ ἄλλος τοῦ ἐξήγησε τότε, σιγανά, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούσουν οἱ ἐπιβάτες ποὺ πηγαινοέρχονταν γύρω τους:
— Ἀ, τίποτα τὸ σπουδαῖο! Ὁ κ. Τζῶν Μπούρν φαντάζεται, ὅτι διέκρινε τὸ περισκόπιο ἑνὸς ὑποβρυχίου... Ἐγὼ πιστεύω μάλον πὼς ἦταν κάποιον ναυάγιο... Ὅα θέλαμε λοιπὸν καὶ τὴ δική σας γνώμη...
Ὁ Λερούα τοὺς ἀκολούθησε στὴν πρῶτην. Κι' οἱ ματιές τῶν τριῶν συγκεντρώθηκαν πρὸς τὴ διευθύνσι ποὺ εἰδείνε ὁ Μπούρν.
Εἶχε ἀρχίσει τώρα νὰ φυσᾷ ἄνεμος κι' ἡ θάλασσα ἦταν λίγο ταραγμένη.
Ἐνα μίλι περίπου μακριὰ ἀπ' τὴ «Μάγχι», ἕνα ψαροκάικο ταλαντεύονταν πάνω στὰ κύματα καὶ πλησίαζε σιγά-σιγά τὸ πλοῖο, κόβοντάς του τὸ δρόμο.
Οἱ τρεῖς ἄντρες, ἀκουσμιμένοι στὴν κουραστὴ, συγκέντρωσαν πάλιν τὸν ὅλη τὴν προσοχή τους.
— Δὲ βλέπω τίποτα, κύριοι, εἶπε ὁ Λερούα. Πιστεύω, ὅτι...
Σταμάτησε ὁμοῦ ἀπότομα. Τὸ ψαροκάικο εἶχε κάνει μιά ἀπότομη στρόφη, ἐσκεπάζοντας ἕνα περισκόπιο, ποὺ ἐκρυβε ὡς τότε. Ὡστερα ἀπομακρύνθηκε, μὲ ἀνοιχτὰ τὰ πανιά του. Εἶχε σημαία ἀλλανδική.
Ὁ Ρέτζιναλτ Μπράους ἔκανε μὲ τὰ χέρια του χαλὴ καὶ φῶναζε:
— Ἐνα περισκόπιο πρὸς τὰ δεξιὰ! Ἦταν σὰ νάτεσε κεραυνὸς πάνω στὴ γέφυρα. Ἐπειτὰ ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα ἀπολύτης σιωπῆς, ξέσπασαν φωνές, ὀχλοβοή:
— Ὅα μὰς ἐπιτεθῇ ἕνα ὑποβρυχίου!...
Οἱ γυναῖκες λιποθυμοῦσαν κιόλας.
Δὲν πρόφταναν πιά νὰ κάνουν μαγούβερα

καὶ νὰ φύγουνε, οὔτε καὶ νὰ πέσουν πάνω στὸ ὑποβρυχιο. προσπαθώντας νὰ τὸ βουλιάξουνε.
Δὲν εἶχαν παρὰ νὰ περιμένουν τὴν ἐπίθεσι...
Ὅλα τὰ μάτια σάχνανε μὲ ἀγωνία τὴ θάλασσα.
Μιά τορπίλλα! φῶναζε κάποιος.
Κι' ὁ Λερούα ἐπανέλαβε, δείχνοντας τὸ αὐλάκι, ποὺ ἄφηνε τὸ μηχανημα τοῦ θανάτου:
— Μιά τορπίλλα! Ἐρχεται ἴσια πάνω μας!
Ἐδλεπὰν ὅλοι τὴ διαδρομὴ τῆς, σὰν ἐνὸς τεράστιου ψαριοῦ.
Ὁ Ρέτζιναλτ ἔβγαλε ψυχρὰ τὸ ρολοῖ του.
— Πόσα δευτερόλεπτα θὰ κάνῃ νὰ μὰς φτάσῃ; εἶπε.
Κι' ἀρχισε νὰ μετράῃ: «Ἐνα... δύο... τρία...»
Ὡστόσο, ὁ πλοίαρχος δὲν εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμία του. Εἶχε ὑπολογίσει τὶς ἀποστάσεις. Μὲ τὴν ταχύτητα, ποὺ εἶχε τὸ πλοῖο, ἡ τορπίλλη θὰ τὸ χτυποῦσε ἀκριβῶς στὴ μέση.
Διὰ τὰς ἀμέσως νὰ σταματήσουν οἱ μηχανές, ἐνῶ συγχρόνως ἔδινε τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου.
Τὸ πλοῖο στάθηκε, σὰ λογικὸ πλάσμα. Ὁ Ρέτζιναλτ συνέχισε τὸ μέτρημα: «Δεκαοχτὼ... δεκαεννιά... εἰκοσι...»
Ἀν τὸ πλοῖο βρισκόταν λίγα μέτρα πρὸς πίσω, ἡ τορπίλλη θὰ περνοῦσε χωρὶς νὰ τὸ χτυπήσῃ. Ὡρα ὅμως τῆς κεραίας τοῦ ἀσφυμάτου.
Δὲν ἀκούστηκε κανεὶς κρότος ἐκρήξεως. Μονάχα τινάχτηκε μιά στήλη νεροῦ, ὡσεὶ 2—3 μέτρων. Τὸ πλοῖο ἀνασκήρθηκε, ξανάπεσε, ἔμεινε ἀκίνητο κι' ὥστερα ἔγειρε μὲ τὸ ἕνα πλευρό.
Ὁ ἀσφυμάτος τοῦ ἔστειλε ἀπεγνωσμένα μηνύματα, ὑποδεικνύοντας τὴ θέσι τοῦ πλοίου. Πέφτοντας ὅμως, ἕνα κατάρτι εἶχε καταστρέψῃ ἕνα μέρος τῆς κεραίας τοῦ ἀσφυμάτου, καὶ δὲν ὑπῆρχε καιρὸς γιὰ τὴν ἐπισκευή του.
Τὸ πλοῖο βρέθηκε ἀπομονωμένο ἀπ' τὸν ὑπολοιπὸ κόσμο. Σχεδὸν συγχρόνως μὲ τὸ γτύπημα τῆς τορπίλλης στὸ στόχο τῆς τὸ ὑποβρυχιο ἀναδύθηκε καὶ ὤψωσε τὴ γερμανικὴ σημαία.
Πάνω στὴ γέφυρα τοῦ πλοίου ἐπικρατοῦσε ἕνας ἀπερίγραπτος πανικός. Κάνανε ὅλοι σὰν τρελλοὶ, σπρώχνονταν, οὐρλιάζανε, ποδοπατιόνταν, ἐνῶ οἱ ναῦτες κατέβαν στὴ θάλασσα τὶς βάρκες.

Τραγουρά παιδιά.

Οἱ ἐπιβάτες φοροῦσαν τὰ σωσιδία τους. Μερικὲς γυναῖκες εἶχαν πέσει στὴ θάλασσα. Οἱ ἄντρες πάλιν, μὲ γροθιὲς καὶ κλωτσιές, ποῖος θὰ φάσῃ πρῶτος στὶς βάρκες. Πολλοὶ πέφτανε γιὰ νὰ μὴ ξανασηκωθοῦνε πιά...
Σὲ μερικὰ δευτερόλεπτα, οἱ βάρκες ξεχείλισαν, ἀναποδυρίστηκαν καὶ βούλιαξαν.
Ὁ πλοίαρχος κι' οἱ ναῦτες ἦταν ἀνίκανοι νὰ ἐπιβάλλουν κάποια τάξι.
Ὡστόσο, τὸ πλοῖο φαινόταν πάντα ἀκίνητο καὶ δὲ βούλιαζε πιά. Ἡ τρύπα τῆς πλήρης του ἦταν τεράστια, ἀλλὰ τὰ στεγανὰ χωρίσματα τὸν ἄντεχαν. Ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιπλῇ, μένοντας ὅμως ἀκυβέρνητο.
Τὸ ὑποβρυχιο φαινόταν νὰ παρακολουθεῖ ἀπὸ μακριὰ τὸ ψυχρορρήγμά του... Τὸ πλήρωμα δὲν ἀνέβη στὴ γέφυρα καὶ ἀπολάμβανε εἰς ἐκείνης τὶς σκηνὲς τῆς ἀπογνώσεως, μὲ γέλια καὶ φωνές.
Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἔκριναν πὼς δὲ βούλιαζε ἀρκετὰ γρήγορα τὸ πλοῖο κι' ἀποφάσισαν νὰ τ' ἀποτελειώσουν.
Μιά ὀδία τοῦ ὑποβρυχίου ἔπεσε δίπλα

του, στὴ θάλασσα, τινάζοντας ψηλὰ μιά στήλη νεροῦ. Ἀκολούθησε καὶ δευτέρη.
Οἱ ἐπόμενες χτύπησαν καὶ τὸ πλοῖο, σκορπίζοντας παντοῦ τὴν καταστροφή. Ἐστῆσαν δυὸ-δυὸ κάθε λεπτὸ, μὲ χρονομετρικὴ ἀκρίβεια.
Τὸ νερὸ εἰσρωμοῦσε στὸ σκάφος ἀπὸ παντοῦ. Τὸ πλοῖο βούλιαζε. Ὅα μπορούσε νὰ ὑπολογισθῇ μαθηματικὰ πόσα λεπτὰ ζωῆς τοῦ μένανε ἀκόμα — κι' ὁ Ρέτζιναλτ Μπράους ἐπιδόθηκε σ' αὐτὴ τὴ δουλειά.
— Λογαριάζω πὼς μὰς μένουνε δεκαοκτὼμισιν λεπτὰ... εἶπε.
«Ὑστερα χαιρέτησε μ' ἐπισημότητα τὸ Λερούα καὶ πρόσθεσε:
— Κύριε, θὰ πεθάνουμε μαζί. Νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ συστηθοῦμε... Ρέτζιναλτ Μπράους, βιομήχανος τοῦ Ἰλλινόις... Ἀπὸ δὴ ὁ γραμματέας μου, κ. Τζῶν Μπούρν... Ἐἶχα κερδίσει τόσα λεπτὰ ἀπ' τὸν πόλεμο, τόσα ἑκατομμύρια στέλεοντάς σας κανόνια καὶ ὀβίδες, ὥστε ἐνοῶμαι τύψεις συνειδήσεως... Πέτυχα λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ κυβέρνησι μιά ἐπίσημη ἀποστολή, ποὺ μοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἐπισκεφθῶ ἐλευθερὰ ὅλες τὶς ἐμπόλεμες χώρες. Ὁ σκοπὸς μου ἦταν νὰ ξεδέσω στὴ Γαλλία κυρίως τὰ ἑκατομμύρια ποὺ εἶχα κερδίσει...
Στὸ μεταξύ, ὁ πανικός εἶχε κορυφωθῇ. Οἱ τρεῖς ἄντρες εἶχαν μείνει μόνοι στὴν πρῶτην, φαινομενικὰ ἀδιάφοροι, ἡσυχιοι, σὰ νὰ μὴ τοὺς ζύγωνε ἀμείλικτα ὁ θάνατος...
Ἡ γέφυρα ἦταν γεμάτη ροῦχα, γούνες, τσάντες, βαλίτσες, κάθε εἶδους πράγματα, ποὺ εἶχαν πετάξει οἱ ξετρελλαμένοι ταξιδιώτες. Δὲν ὑπῆρχαν πιά βάρκες, φτιάνανε πρόχειρες σχεδίες.
Τὰ σωσιδία εἶχαν μοιρασθῇ σ' ὅσους πρόφταναν νὰ τ' ἀπιάσουν. Μερικοὶ εἶχαν φορέσει δυὸ μαζί. Κι' ὅταν ἐπιχείρησαν ἄλλοι νὰ τοὺς πάρουν τὸ ἕνα, ἀμύνονταν μὲ μαχαίριες...
Ὁ Ρέτζιναλτ Μπράους κι' ὁ Τζῶν Μπούρν εἶχαν μείνει χωρὶς σωσιδίο. Μονάχα ὁ Ἀνρί Λερούα εἶχε ἀπιάσει ἕνα καὶ τὸ κρατοῦσε κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη του...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀρραβῶνες

Ἀνδρέας Ζαννῆς καὶ Ἀγγελικὴ Φ. Σπυράκου, ἔδωσαν ἀμοibaῖαν ὑπόχεσιν γάμου. Εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέμνιν.
Ζωζώ-Γιάννης Γιαννακόπουλος

ΜΑΤΙΕΣ 6Ε 8ΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ὁ νύπας καὶ ἡ πρωταγωνίστρια

Ἐνα περίεργο ἐπεισόδιον, ποὺ λίγος ἔλειπε νὰ ἔχῃ δραματικὴς συνέ-

πείες. Ἐξελίχθηκε στὰ ὑπαίθρια στούντιο τῆς Ρώμης, κατὰ τὸ γυρῆμα τῆς ταινίας «Οἱ Κολάκας».

Στὴν περιοχὴ, ὅπου ἀπαιτοῦσε τὸ ἔργο, εἶχε δοθῇ ἀγρία ὄψι. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ εἶχαν κατασκευασθῇ μεγὰλοι θράνοι ἀπὸ πεπιεσμένον χαρτὶ χροσδρες κλπ. Ὁλόγυρα πετόσαν γόφες, ποὺ εἶχαν παραγορῇ ἀπὸ τὸ ζωολογικὸ κῆπο τῆς Ρώμης. Αὐτοὶ οἱ γόφες ἦσαν δεμένοι μὲ μικρὰς ἀόρατες ἀλυσίδες ἀπὸ τοὺς θράνους καὶ τὰ δέντρα. Στὴ ρίζα ἐνὸς δέντρου θρισκόταν ἡ πρωταγωνίστρια Τζόρτζια Μόλ, ποὺ οἱ ληστές τῆς εἶχαν δέσει πισθάγκωνα. Ἐνα γύπας, λοιπὸν, κατάφερε νὰ σπᾷ σὴν τὴν ἀλυσίδα τοῦ κι' ὥρμησε πάλιν στὸ στάρ, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ κινήθῃ. Γιὰ καλὴ τὴν τύχη, ὁ μωρ, θρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ ὁ ἡθοποιὸς Τζῶν Μπάρνμωρ ὁ νεότερος, ποὺ κατάφερε, ὅχι χωρὶς κόπο, νὰ

σκοτῶσῃ τὸ γύπα, χτυπώντας τον μ' ἕνα σιδερένιο λωστόρι!

Ἡ Τζοκόντα ἐξετόπισε τὸ Ναπολέονα

Κατὰ τὸ τελευταῖον συνέδριον τῶν Γάλλων ψυχιάτρων, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀμιλῶντες ἀπεκάλεσε ὅτι τὸ ἐνοῦμερον τοῦ Ναπολέοντος σὰ φρενοκομείον γίνεται ὁλόένα καὶ πρὸς ὀπίστω. Ἀνεβαίνει ὁλόένα, τὸν ἀντιπῶν, τὸ «ἐνοῦμερον» τῆς Τζοκόντας. Πολλοὶ ἀσθενεῖς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πιστεύουν πὼς εἶναι ἡ περίφημη Μὸννα Λίζα, ποὺ ἀποθανάτισε ὁ Λεονάρδος ντὰ Βίντσι. Ὁ ὀμιλητὴς συμπέρασε ὅτι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μὰς κατέχονται περισσότερο ἀπὸ τὴ μανία τῆς ὀρατικότητος παρὰ ἀπὸ τὴ μανία τῶν μεγαλειῶν.

Τὴ χώρας νιατὶ δὲν τοῖ μαγειρεύει

Στὸ Λὸς Ἀντζέλως, ὁ Σὰμ Λιμ περμανίζητος διαζύγιον, γιατί ἡ γυναῖκα του δὲν τοῖ μαγειρεύει. «Ἄν πρέπει νὰ μαγειρεύω ἐγὼ, εἶπε, τὴ νὰ τὴν κάνω τότε τὴ γυναῖκα».

Εὐτυχισμένα ἀντρώγυνα

Στὸ ἰταλικὸ χωριὸν Τριγκόνιο, ποὺ ἡμιέται γιὰ τὴ μακροζωία τῶν αἰσίων του, 15 ἀντρώγυνα γιορῶσαν πρὶν ἀπὸ μερικές ἡμέρας τὸ 15 χρόνια τῆς συζυγικῆς ζωῆς τους ἀπὸ πέντακάσιοι γυῖοι, ἔγγυοι καὶ διαγγύοντι παρῆσαντο στὸν γαμήλιον.

Σοφὰ λόγια

Στὴν προθήκη ἐνὸς παρισινοῦ παντοπώλου, ὑπάρχει ἡ ἀκόλουθη πινακίδα: «Ἄν δὲν θέλετε νὰ ζήτε γιὰ νὰ τρώτε, τρώτε τοῦλάχιστον γιὰ νὰ ζήσω ἐγὼ».

Συνοχὴ ἀνδρικῆς νοητείας

Στὴ Νέα Ὑόρκη, ἡ κυρία Λίζα Κένγκουελ διεύθυνε μιά «σχολὴ ἀνδρικῆς νοητείας». Τὰ μαθητὰ στοιχίζον 1000 δολάρια (30.000 δραχμές).

Τὰ λιοντάρια καὶ οἱ πεθερὰς

Σ' ἕνα ἐπιστάτοριον τῆς Κέννα, ὁ ἀρχεὶ ἡ ἀκόλουθη ἐπιγραφή: «Γράφετε κρέας λιονταριοῦ! Δὲ θὰ φῶ ὥσπερ πιά τὴν πεθερά σας».

Ἐξυπνὴν ρεχλάμα

Ἐνας ἔμπορος κρεβατιῶν στὴ Σιένην ἐξέθεσε στὴ διτρίνα τοῦ κασπηματοῦ του ἕνα ὑπερμοντέρνον κρεβάτι, ὅπου κοιμᾶται μιά πολὺ ὀμορφὴ νέα. Ἡ νέα αὐτὴ «ἐμπόρευσι» ἔφη φορὲς τὴν ἡμέρα, κάνει τὴν τουαλέττα τῆς, παίρνει ἕνα ἑλαφρὸν προγεῖμα, κάνει κατόπιν τὴ νυκτερινήν τουαλέττα τῆς καὶ ἐναπέφτεται στὸ κρεβάτι. Κατὰ τὶς ὥρες τῆς «ἐμπόρευσε» καὶ τῆς «κατακλιθεῖς» πλήθι κόσμου συνωθῶνται ἔξω ἀπὸ τὴ διτρίνα.

Γρελλὰθνηκαν κι' οἱ γιατροὶ

Ἐνας γιατρός, στὴ Νότιο Ἀφρική, πρόσθεσε στὴν ταμπέλλα τοῦ θρίκατος στὴν πόρτα τοῦ «Εἰδικὸς στὰ προσελθόντα καὶ μετασσελνῆκα νοσήματα». Πρόκειται γιὰ τὰ νοσήματα τῶν μελλόντων ἀστροναυτῶν πρὶν ἀπὸ τὸ ταξίδι τους γιὰ τὴ Σελήνη καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἀπ' αὐτὸ.

Κατεδάφισαν ἕνα σπίτι νὰ νὰ τὸ κλέψουν

Ἐνα μεγὰλο σπίτι, στὸ Μπέρκμωρ ἦταν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἀκοιτοκίτο. Μιά μέρα, στασιάζει ἕνα ἀπ' αὐτὸ ἕνα καμινίον. Κάμποιοι ἐργάτες κατέβηκαν ἀμέσως, μπόηκαν

στὸ σπίτι κι' ἀρχισαν νὰ κατεβάζουν τὰ ἐπιπλα. Τὸ καμινίον ἔκανε ἀρκετὰ διαδρομὲς ὥσπου πῆρε τὰ πάντα. Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, ἐμ-

φανίστηκε ἕνα συνεργεῖο ἀπὸ ἐργάτες ποὺ ἀρχισαν νὰ κατεβαλίζουν τὸ σπίτι. Τὰ ὀλικά τῆς κατεδαφίσεως — ὑπαλοκία, μάρμαρα, πατώματα, παρὰθυρα, πόρτες, λουτρά κλπ. — φορτωνόνταν ἀμέσως στὸ αὐτοκίνητο, ποὺ τὰ μετέφερε ἄλλω. Ἡ ἐργασία τῆς κατεδαφίσεως κράτησε καμινίον δεκαπενταρτίαις ἡμέραις. Δυὸ μῆνες ἀργότερα, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ ἔμεινε στὴ Ρώμη, ἔφτασε στὸ Μπέρκμωρ. Εἶδε τότε πὼς ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ εἶχαν ἀπομείνει μόνον ἕνα μέρος τῆς σκεπῆς καὶ οἱ τοίχοι, ποὺ κι' αὐτοὶ, ἀλλωστε, εἶχαν ἀρχίσει νὰ πέσουν. Τὴν ἐντολή τῆς κατεδαφίσεως, φυσικά, δὲν τὴν εἶχε δώσει αὐτός, ἀλλ' οἱ περιοικοὶ, δαλόντας τὸ σμυνογιὸ νὰ δουλεύει κανονικά, δὲν ὑποπόσαν νὰ ὑποπεδοῦν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κλέψους, ποὺ, ἀφοῦ ἔκαμον τὴ δουλειά τους, ἐξαφανίστηκαν, χωρὶς ν' ἀφήσουν ἕνη πίσω τους.

ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΝΤΕ ΣΤΟΝ SCHWARZKOPF
Τὸν πρῶτο καὶ ὁμοῖον τῶν γαλλίων εὐσε

Ὡραῖο κτένισμα κάνει τὰ μαλλιά θελκτικά!

Βάζοντας λίγο VLOT στὰ μαλλιά σας τὰ κτενίζετε εὐκόλα καὶ ὅπως θέλετε. Χωρὶς νὰ κολλοῦν καὶ νὰ λαδώνωνται τὰ μαλλιά σας εἶναι ὅλη τὴν ἡμέρα φρεσκοκτενισμένα. Διατηροῦνται ἐλαστικά καὶ ἡ φυσικὴ τους χυσαλάδα σας κάνει ἐλκυστικὴ. Μὲ ΦΛΟΤ ὠραῖο κτένισμα, ποὺ δαυμάζεται ἀπὸ ὅλους

ΑΠΟΚΛ. ΔΗΤ/ΡΟΙ ΔΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ-ΝΙΚΗΣ 9 ΤΗΛ. 25.759

VLOT
ΚΡΕΜΑ ΚΤΕΝΙΣΜΑΤΟΣ

fit
Κρέμα κτενίσματος γιὰ τὸ ἀνδρικό μαλλιά

Ένα άλλο

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΣΑΜ ΜΠΛΟΥΝΤ ζούσε μέσα σ' ένα διαμέρισμα, που ήταν γεμάτο από μεγάλες κινηματογραφικές άφισες, με σκηνές από ανατριχιαστικά εγκλήματα. Πάνω σ' αυτές εικονίζονταν άνθρωποι με τ' πιστόλι στο χέρι, πτώματα με δάκρυα και πληγές, ματωμένα εγχειρίδια κι άλλες παρόμοιες παραστάσεις.

Ήταν γνωστός, έξ' άλλου, οι σχέσεις του Σάμ Μπλουίντ με την αστυνομία. Ήταν απλούστατα συγγραφέας εγκληματικών σεναρίων και τ' επάγγελμά του αυτό δικαιολογούσε την αμόρφαιρα, όπου ζούσε, και τις σχέσεις του.

Εκείνο το πρωί, ο Σάμ Μπλουίντ βρισκόταν στο γραφείο του επιθεωρητή Χόουσαντ, που τον είχε καλέσει για τρίτη φορά από δυο ημέρες. Ο λόγος ήταν ότι ο θεός του Ουίλλιαμ Μπλουίντ είχε βρεθεί νεκρός σε μια απόβουρη ακτή της Καλιφορνίας. Ο δολοφόνος του είχε φυτέψει τέσσερες σφαίρες στην πλάτη.

Ο Ουίλλιαμ Μπλουίντ είχε περιουσία πάνω από ένα εκατομμύριο δολλαρίων κι' ο κληρονόμος του ήταν ο ανήλικος του Σάμ. Έχετε γράψει ως τώρα τόσα εγκληματικά σεναρία, που δεν πρέπει να σας φανή παράξενο το ότι είμαι υποχρεωμένος να αρχίσω από σας, του είπε ο Χόουσαντ. Δεν φταίω εγώ, βέβαια, για το ότι είσατε ο μόνος άνθρωπος που είχατε συμφέρον να σκοτώσετε το θείο σας. Μ' αυτό δέ θέλω να πω πως τον σκοτώσατε, πρόσθεσε γελώντας. Κι' άλλωστε, το «άλλοθι» σας είναι ακαταμάχητο... Όλο αυτόν τον καιρό... νομίζω κάπου ένα μήνα, μείνατε κλεισμένοι στο σπίτι σας, χωρίς να βλέπετε κανένα και χωρίς να παίρνετε ή να κάνετε τηλεφωνήματα...

Αυτή είναι η μέθοδος της εργασίας μου, εξήγησε ο Σάμ Μπλουίντ. Όταν έχω στο μυαλό την υπόθεση ενός σεναρίου, εμποδίζω το θυρό να μ' ενοχλήσει για κανένα λόγο, κλείνω στο σπίτι μου, κατεβαίνω το ακουστικό του τηλεφώνου και δεν ξαναβγαίνω αν δέ βάλλω τη λέξη «τέλος».

Μου το είπατε, παρατήρησε ο επιθεωρητής. Κι' όλο τον καιρό που γράφετε, τρεφόσαστε με κονσέρβες και πίνετε τσάι και καφέ. Άλλα τώρα που θα κληρονομήσετε την περιουσία του θείου σας, δεν θα είσατε πιά υποχρεωμένος να κάνετε αυτή τη ζωή.

— Δεν στρώνομαι στη δουλειά, παρά μόνο αφού νυκτώσω... είπε ο Σάμ Μπλουίντ στον επιθεωρητή...

— Μην ξεχνάτε ότι γράφω από κλίσι κι' όχι μόνο για να κερδίζω χρήματα, είπε γελώντας ο Σάμ Μπλουίντ. — Τό ξέρω, συμφώνησε ο επιθεωρητής. Φαίνεται πως είναι πολύ δύσκολο το να γράφω κανείς. Περιμένετε την έμπνευση ή εργάζεστε πάνω σ' ένα προκαθορισμένο σχέδιο;

— Συνδυάζω και τις δύο μεθόδους, απάντησε ο Σάμ. — Θα σας κάμω μια έκμυστηρευσί, είπε ο επιθεωρητής. Κι' εγώ γράφω καμιά φορά... Ω, εγώ δεν έχω έμπνευσεις. Γράφω μόνο όσα θυμάμαι από τη σταδισδρομία μου. Είδα τόσα πράγματα από τότε που βρισκόμαι στην αστυνομία.

— Πολύ ενδιαφέρον, παρατήρησε ο συγγραφέας. — Θα σας φανή όμως παράξενο, συνέχισε ο επιθεωρητής, αλλά μόνο το βράδυ, όταν τελειώνω τη δουλειά μου, καταβρώνω να γράφω μερικές σελίδες. Κλείνωμαι στο γραφείο μου κι' οι αναμνήσεις έρχονται μόνοι τους στο μυαλό μου... Δοκίμασα να γράψω στις καλοκαιρινές διακοπές το πρωί ή το απόγευμα, αλλά στάθηκε αδύνατο. Δεν μπόρεσα να γράψω ούτε λέξη... Έσείς, κύριε Μπλουίντ, ενοχλάτε την ημέρα ή τη νύχτα;

— Πάντα τη νύχτα, απάντησε ο συγγραφέας. Την ημέρα κοιμάμαι ή προσπαθώ να συναρμολογήσω τις ιδέες μου. Άλλα δε στρώνομαι στη δουλειά παρά μόνο αφού νυκτώσω.

— Σας ευχαριστώ για την πληροφορία, είπε ο επιθεωρητής. Μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο. Και γράψατε με τον ίδιο τρόπο και το τελευταίο σας σεναριο;

— Φυσικά, απάντησε ο Σάμ Μπλουίντ, που, έπειτα από τα τελευταία λόγια του επιθεωρητή, είχε αρχίσει να γάνη την ψυχραιμία του. Μα που θέλετε να καταλήξετε;

— Σ' ένα πράγμα πολύ απλό, είπε ο επιθεωρητής. Στο ότι δολοφονήσατε το θείο σας, για να τον κληρονομήσετε!

Ο Σάμ Μπλουίντ έχασε το χρώμα του. — Ο θεός σας περνούσε, το καλοκαίρι στην Καλιφορνία και ξέρομε ότι συνήθιζε να μένη μόνος του εκεί κι' όταν ερχόμουν οι πλάξ, έπειτα από τις πρώτες φθινοπωρινές βροχές, συνέχισε ο επιθεωρητής. Την εποχή αυτή, βέβαια, ήταν πολύ εύκολο να τον σκοτώσετε. Σας χρειαζόταν, όμως, ένα «άλλοθι» διαρκείας, ώσπου να βρείτε την κατάλληλη ευκαιρία. Δε μπορούσατε να πάτε στην Καλιφορνία, να σκοτώσετε το θείο σας και να ξαναγυρίσετε.

— Άλλ' ευτυχώς, οι επαγγελματίες σας συνήθειες μπορούσαν να σας εξυπηρετήσουν. Δεν χρειαζόταν παρά να τις εκμεταλλευθείτε με τον κατάλληλο τρόπο. Κλείσθηκατε λοιπόν, στο σπίτι σας, για να γράψετε ένα καινούριο σεναριο, όπως είχατε κάνει πολλές φορές ως τότε. Στην πραγματικότητα όμως φύγατε κρυφά για την Καλιφορνία, παραμονεύατε το θείο σας και, στην πρώτη ευκαιρία που σας παρουσιάστηκε, τον εξυπηρετήσατε. Έπειτα, ξαναγυρίσατε εδώ και ξανακλεισθήκατε στο σπίτι σας.

Ο Σάμ Μπλουίντ, που είχε ξαναδορή την ψυχραιμία του, ξεκαρδίστηκε στα γέλια. — Ωραία υπόθεση, είπε. Τα ξαναχρητηριά μου, κύριε επιθεωρητή... Θα την κάνω σεναριο... Άλλα θα σας παρακαλέσω να με βοηθήσετε, δίνοντάς μου μερικές επεξηγήσεις. Ποιες αποδείξεις έχετε για να υποστηρίξετε ότι ο υποθετικός δολοφόνος σας... ή εγώ, αν προτιμάτε, κατέφυγε σ' αυτό το τέχνασμα για να σκοτώσει το θείο του;

— Δύο! απάντησε ο επιθεωρητής. «Αν κι' η πρώτη άρκεί... Είπατε ότι εργαζόσαστε τη νύχτα, δεν είν' έτσι;

— Άκριβώς. — Στο φός των άστρων και της σελήνης; — Θα θέλετε ν' αστείουσθε, κύριε επιθεωρητή. Ανάδο το μεγάλο πολύφωτο που βρίσκεται πάνω από το τραπέζι μου.

— Βλέπω ότι έχετε πολλές κοινές συνήθειες, είπε ο επιθεωρητής Χόουσαντ. Κι' εγώ θέλω να έχω ένα δυνατό φατίμο, όταν ενοχάζωμαι... Μου λέτε τώρα τι γίνεται, όταν ένα πολύφωτο ή μια δυνατή ηλεκτρική λάμπα, μένει αναμένη όλη τη νύχτα;

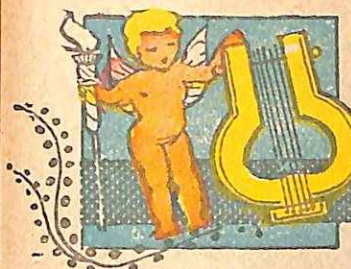
— Δεν καταλαβαίνω... — Θα σας το πω εγώ... Δουλεύει ταυτόχρονα και το ρολόγι του ηλεκτρικού. Ή εταιρία παίρνει κατόπιν τις ενδείξεις του ρολογιού και στέλνει το λογαριασμό.

— Τα πράγματα αυτά τα ξέρει όλος ο κόσμος!... — Το κακό για σας, όμως είναι ότι δεν τα σκεφθήκατε όταν ήταν καιρός, παρατήρησε ο επιθεωρητής. Διαφορετικά, θα αφήνατε αναμένο το πολύφωτο του γραφείου σας. Σεις, όμως, το σβύσατε... Από μια τυχαία σύμπτωση, είδα γτες το λογαριασμό σας στο δαμάτιο του θυρωρού. Αναγράφει μόνο ένα ποσό 80 σέντες. Ούτε ένα δολάριο! Ξέρετε τι σημαίνει αυτό, κύριε Μπλουίντ; Ότι όλο τον περασμένο μήνα δεν ήσατε στο σπίτι σας... Έτσι, το «άλλοθι» σας πάει περίπατο!...

Ο Σάμ Μπλουίντ έσκυψε το κεφάλι του. — Ή δεύτερη απόδειξη συνέχισε ο επιθεωρητής, είναι ότι η γραφολογική εξέταση του τελευταίου χειρογράφου από το σεναριο σας έδειξε ότι είναι γραμμένο πριν από τρεις τουλάχιστον μήνες... Όπως βλέπετε, πέσατε έξω στους υπολογισμούς σας. Κι' είναι εκπληκτικό για ένα συγγραφέα αστυνομικών σεναρίων, όπως είσατε σεις. Δεν είμαι να σας πληροφορήσω πως καταφέρατε να φύγετε κρυφά από το σπίτι σας και να ξαναγυρίσατε κατόπιν σ' αυτό, ούτε πως περάσατε στην Καλιφορνία... Άλλα όλες αυτές τις λεπτομέρειες θα μου τις πητε... Σας υποχρεώω ότι ένα κεφάλαιο από τα απομνημονεύματά μου θα το αφιερώσω στην περίπτωση σας.

Ο Σάμ Μπλουίντ ήταν πιά ένα ράκος. Και δεν έφερε αντίστασι, όταν ο επιθεωρητής του πέρασε τις χειροπέδες.

XENRY ΓΚΛΑΝΤΟΥΕΛ

Θεομικοί Έρωτες

ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΦΡΥΓΙΟΣ ΚΑΙ ΠΙΕΡΙΑ

Η αρχαία παράδοση αναφέρει ότι, μετά τον έκτοστο θάνατο του Κόδρου, που θυσίαστηκε για να σώσει την πατρίδα του από τους Δωριείς, οι Αθηναίοι κατέλυσαν τη βασιλεία και θέσπισαν ένα ολιγαρχικό πολίτευμα, που εξασφάλιζε την άρχη στις έπισημότερες οικογένειες, τους Ευπατρίδες. Οι γιοιό του Κόδρου, που ήταν ο τελευταίος βασιλιάς των Αθηνών, σκόρπισαν τότε σε διάφορα μέρη κι' ένας απ' αυτούς, ο Νηλέας, ίδρυσε τη Μίλητο, στις ακτές της Καρίας.

Η κοινούργια πολιτεία χρειαζόταν δουλειά και πειθαρχία, για να μπόρεση να προκόη κι' ο Νηλέας δείχνονταν αυστηρός στους Έανες αποίκους που είχε πάρει μαζί του. Με την ίδια αυστηρότητα κυβερνήσαν τη Μίλητο κι' οι γιοιό του. Άλλα τότε ένα μέρος του πληθυσμού στασίασε κι' οι στασιαστές, αφού μάταια προσπάθησαν να πάρουν στα χέρια τους την εξουσία, επιβίβασθηκαν σε πλοία, πέρασαν το Λατμικό κόλπο κι' ίδρυσαν στην απέναντι ακτή δική τους πόλη, που την ώνόμασαν Μυούντα.

Οι γιοιό του Νηλέα, όμως, δεν τους συχώρεσαν αυτή την αποστασία και τους χτύπησαν κι' από την Ήρα κι' από τη θάλασσα.

Αυτός ο πόλεμος κράτησε πολύ καιρό. Άλλα δεν είχε χαρακτήρα έθνομιατικό. Οι Μιλήσιοι δεν ήθελαν να καταστρέψουν την Μυούντα, αλλά μόνο να ξαναγκάσουν τους κατοίκους τους ν' αναγνωρίσουν την κυριαρχία τους. Από τ' άλλο μέρος, οι κάτοικοι της Μυούντας αγωνίζονταν για να διατηρήσουν την ανεκάρτησία τους, χωρίς, όμως, να έχουν την πρόθεση να υποτάξουν τη Μίλητο, που η υπεροχή της, άλλωστε, ήταν αναμφισβήτητη.

Έτσι, οι πολεμικές επιχειρήσεις διακόπτονταν από περιόδους διαπραγματεύσεων και ξαναρχίζαν όταν αυτές δεν κατέληγαν σε συμβέβαστο αποτέλεσμα.

Κατά τις περιόδους αυτές, οι δυο αντίπαλοι συναντιόνταν σε θρησκευτικούς γιορτές, που ήταν κοινές και στις δυο πόλεις. Οι κάτοικοι της Μυούντας πηγαίνουν τότε ανεμπόδιστα στη Μίλητο κι' οι κάτοικοι της Μίλητο επισκέπτονται τη Μυούντα.

Άλλα κι' έξω απ' αυτές τις περιόδους της ανακωχής, η έπαφή δεν έλειπε ανάμεσά τους. Γιατί τα χωράφια τους συνόρευαν και μάλιστα υπερβυόνταν. Πολλοί Μιλήσιοι είχαν κτήματα στην περιοχή που κατακτήθηκε από τους Μυουντίους, όπως και πολλοί Μυουντίοι διατηρούσαν τις ιδιοκτησίες τους στην περιοχή της Μίλητο. Μια κοινή συμφωνία όριζε, λοιπόν, ότι οι γυναίκες θα ήταν όλο τον καιρό ελεύθερες να δουλεύουν στα χωράφια, ακόμη κι' όταν γινόταν πόλεμος.

Αυτή η επικοινωνία ανάμεσα στους Μιλήσιους και τους Μυουντίους, που ούτε ο πόλεμος δε μπόρούσε να την σταματήσει, έσμιζε κάποτε το Φρύγιο με την Πιερία.

Ο Φρύγιος ήταν ο μεγαλύτερος κι' ο πιο δυνατός από τους γιοιούς του Νηλέα. Της Πιερίας ο πατέρας, από τ' άλλο μέρος, κατείχε μια από τις πρώτες θέσεις στη Μυούντα.

Ανάμεσα στο Φρύγιο και την Πιερία αναπτύχθηκε πολύ γρήγορα ένα τρυφερό αίσθημα κι' όπως, εκείνη την εποχή, έπικρατούσε ανάκωχη ανάμεσα στις δυο πόλεις, οι δυο αγαπημένοι μπόροσαν να βλέπονται συχνά.

Μα έπειτα ο πόλεμος ξαναέρχισε και τους χώρισε. Τού κάκου η Πιερία πήγαυε κάθε τόσο, πότε με τη μια πρόφαση και πότε με την άλλη, στα χωράφια του πατέρα της, με την ελπίδα πως θα έβλεπε τον αγαπημένο της. Ο Φρύγιος, που ήταν άπασοχλητος με τον πόλεμο, έρχεγε πότε εδώ και πότε εκεί κι' η νέα μάθαινε μόνο τα ανδροαθήματά του. Η λήψη κι' η αγωνία πλημμύριζαν τότε την ψυχή της.

Γιατί οι Μιλήσιοι κι' οι Μυουντίοι πρέπει ν' αλληλοτρώγωνται; σκεφτόταν. Μήπως δεν είναι ένας και μόνο λαός, με δυο διαφορετικά ονόματα; Το ίδιο αίμα κυλάει μέσα στις φλέδες τους, λατρεύουν τους ίδιους θεούς κι' έχουν την ίδια γλώσσα, άδωμ και τους ίδιους νόμους. Τι, λοιπόν, τους χωρίζει και δε μπόρουν να μονοιάσουν... Το πείσμα τους έρχος αμφιβολία. Γιατί είμαι βέβαιη πως δεν υπάρχει μίσος μέσα στην ψυχή τους.

Την εποχή εκείνη, έγινε μια μικρή ανάκωχη, για τη γιορτή της Νηληϊδος, που είχε θεσπισθεί προς τιμή του Νηλέα, του ίδρυτο της Μίλητο.

Η γιορτή αυτή ήταν μεγάλη και σεβάστη και για τους δυο λαούς, γιατί κι' οι Μυουντίοι έπλησαν αναγνωρίσαν το Νηλέα σαν γενάρχη τους. Ο Φρύγιος, λοιπόν, δείχνοντας μεγαλοφροσύνη προς τους αντιπάλους του, τους διαμηνύσε ότι μπόρούσε να στείλουν τις γυναίκες και τις κόρες τους στη Μίλητο, για να πάρουν μέρος στην Πιερία.

— Προτού περάσουν τρεις μέρες θα βρισκόμαι στη Μυούντα, είνε ο Φρύγιος στην Πιερία.

ρουν μέρος στη γιορτή και πως τους έδανε προσωπική έγγυση ότι κανένας δε θα τους ενοχλούσε. Η κρυφή σκέψη του, ωστόσο, ήταν πως μ' αυτό τον τρόπο ίσως κατάφερνε να δη την αγαπημένη του Πιερία.

Κι' αυτό έγινε. Η Πιερία, μόλις το μήνυμα του Φρυγίου έφτασε στη Μυούντα, έτρεξε στη μητέρα της, την Ίσολγία και δεν δυσκολεύτηκε να την πείσει να πάει στη Μίλητο.

Οι γιορτές τελειώσαν με μια μεγάλη θυσία στο ναό της Αρτέμιδος. Κι' εκεί, ο Φρύγιος βρήκε την ευκαιρία να πλησιάσει την Πιερία και να της μιλήσει.

Η νέα ήταν χαρούμενη, που ξανάβλεπε τον αγαπημένο της, αλλά λυπόταν ταυτόχρονα που θα τον έχανε και πάλι.

— Ο πόλεμος θα μάς χωρίσει άλλη μια φορά, του είπε. Η Πιερία είναι η πιο δυστυχισμένη από τις γυναίκες... Με πόση χαρά και πόση περηφάνεια θα μιλούσα στους γονείς μου για σένα, αν δεν ήσουνα έχθρος της πατρίδας μου! Όλο μου το αίμα άνεβαινει στα μάγουλά μου κι' η καρδιά μου χτυπάει τόσο δυνατά, που μου φαίνεται πως θα βγί από το στήθος μου, κάθε φορά που ακούω να μιλάει για τ' ανδροαθήματά σου. Μα είναι φορές που γίνομαι κατακίτρινη σαν νεκρή κι' η καρδιά μου δεν χτυπάει πιά μέσα στο στήθος μου, όταν ακούω να σε καταριούνται για το κακό που κάνεις στους δικούς μου...

Ο Φρύγιος συγκινήθηκε από τα λόγια της. — Τι μπορώ να κάμω για σένα, αγαπημένη μου; τη ρώτησε. Το βλέμμα της σταύλωθηκε πάνω του γαλήνιο και φατεινό.

— Το μόνο που σου ζητώ είναι να μπορώ ναρχώμαι εδώ για να σε βλέπω όταν η καρδιά μου θα με σπρώχνει κοντά σου, απάντησε.

— Αγαπημένη μου Πιερία, με κάμω ό,τι μπορώ για να διευκολύνω τις επισκέψεις σου εδώ, απάντησε ο Φρύγιος.

— Πρόσεξε, όμως, συνέχισε η νέα. Η καρδιά μου κλείνει μέσα της τόση αγάπη για σένα, που, μόνο αν βρισκόμαι όλες τις στιγμές κοντά σου, θα μπορώ να είμαι εύτυχισμένη.

— Άλλ' αυτό που μου ζητάς είναι αδύνατο, είπε ο Φρύγιος. Μπορώ, βέβαια, να έπινω κάθε τόσο γιορτές, αλλά δεν είναι στο χέρι μου ν' ανοίξω τις πόρτες της Μίλητο στους κατοίκους της Μυούντας.

— Προτιμάς, λοιπόν, τον πόλεμο από την αγάπη της Πιερίας; τον ρώτησε η νέα.

Το πρόσωπο του Φρυγίου έγινε σοβάρο. Η Πιερία έτρεμε περιμένοντας την απάντησή του.

Προτού περάσουν τρεις μέρες θα βρισκόμαι στη Μυούντα, της είπε ύστερα από λίγο.

Κι' έφυγε τρέχοντας.

Η Πιερία άπονευε σαστισμένη. Τι σημαίνει όλα γε τα λόγια του; Μήπως ότι σε τρεις ημέρες θα μπαίνει νυκτής στη Μυούντα; Αυτή την έρμηνεία έδωσε η Πιερία κι' όταν, την άλλη μέρα γύρισε στη Μυούντα μαζί με τη μητέρα της, νόμισε πως ήταν χρέος της να ειδοποιήσει τους συμπατριώτες της για το μεγάλο κίνδυνο που τους απειλούσε. Είχε ακούσει, τους είπε, μερικούς Μιλήσιους να μιλάει για μια μεγάλη επίθεση που σχεδίαζαν.

Πίστος στην υπόθεσή του, ο Φρύγιος εμφανίστηκε κατά το μεσημέρι της τρίτης ημέρας μπροστά στα πείχη της Μυούντας. Άλλα συναδυνασαν μόνο από καμιά δεκαριά συντρόφους του.

Ακούσαν με όλοι, τους φώναζε βάζοντας τα χέρια μπροστά στο στήθος του. Δεν ήρθα για να σας πολεμήσω, αλλά για να σας προσφέρω την ειρήνη. Η Μίλητος κι' η Μυούντα πληρώσαν ως σήμερα με το αίμα των ανδροαθών παιδιών τους την έχθρα τους. Από εδώ κι' έμπρός, όμως, θα ζήσουν ενομένες, σαν να ήταν μια μόνον πόλις κι' οι κάτοικοί τους από έγχροθι θα γίνονιν αδελφοί.

Οι κάτοικοι της Μυούντας έοιξαν τότε τις πύλες τους στο Φρύγιο και τους συντρόφους του και τους δέξησαν στο ναό του Δία, όπου πρόσφεραν όλοι μαζί θυσία στον πατέρα των θεών.

Ο Φρύγιος γύρισε, στο τέλος, στους κατοίκους της Μυούντας που τον περιστοιχίζαν και είπε:

— Την ειρήνη που σας πρόσφερα τη χρωστάτε στην Πιερία, την κόρη που πύθη. Αυτή μου έδειξε με την αγάπη της πως ήταν ο σωστός δρόμος.

Ο γάμος του Φρυγίου με την Πιερία έγινε την ίδια μέρα. Κι' από τότε, οι μαννάδες της Μίλητο και της Μυούντας έδιναν στις κόρες τους την ευχή ν' αγαπηθούν όπως η Πιερία, που, για το χατίρι της ο Φρύγιος είχε θυσιάσει τον έγωισμό του κι' είχε σταματήσει τον καταστρεπτικό πόλεμο.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: "Αλυστική και Αδμήτος.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η Λευκή περισσότερα των Ιωαννίνων, είναι ένα κοριτσάκι δεκάξη χρονών, που δε συνέχισε τις σπουδές του στο Γυμνάσιο, γιατί πέθανε η μητέρα της κι' έμεινε σπύτι σαν καλή νοικοκυρούλα. Φροντίζει για τα τρία μικρότερα αδελφάκια της και τον πατέρα της, που εργάζεται σκληρά όλη την ημέρα και που γυρίζει το θράδυ για να θαβεί ένα σπύτι καθαρό και ένα ζεστό φαί.

Τα καταφέρνει, λοιπόν, η μικρούλα μας και ευχαριστεί τον πατέρα της.

Σαν κοριτσάκι όμως, κάνει διεισρα. Σ' αυτό την βοηθούν και τα τρυφερά λόγια, που κάποτε, κάποτε λένε τα αγόρια, που τη γυρίζουν από το σχολείο.

Και με ρωτάει: «Τί πρέπει να κάνω; Ο δρόμος της αγάπης έχει κλειστή για μένα; Διαρκώς θα είμαι μέσα στο σπύτι; Δε θα παντρευτώ ποτέ;»

Πολύ νωρίς, σκέφτηκε το δρόμο της αγάπης και το γάμο. Σήμερα έχει αναλάβει καθήκοντα απέναντι της οικογένειάς της. Κι' είναι άξια συνηγορητριών γι' αυτό. «Όσο μεγαλώνει εκείνη, μεγαλώνουν και τ' αδελφάκια της, κι' όταν θα είναι πιά

Η Μιράντα απαντά

σε ώριμη ηλικία, θ' ανοίξει και γι' αυτήν ο δρόμος της αγάπης. Στο τέλος του θα την περιμένει ένας ευτυχισμένος γάμος.

«Ας μη συλλογίζεται λοιπόν, τώρα, τίποτα. Ας μην παρασύρεται από τα τρυφερά λόγια, που δεν είναι παρά μόνον λόγια, γιατί αυτοί οι νέοι είναι άνικανοι σήμερα να εκπαιδευθούν αυτά που λένε.

«Εξ άλλου, κι' ο πατέρας της δεν θα την αφήσει.

Μια άναποφάσιστη κοπέλλα μου γράφει με άπορία: «Ο πατέρας μου δε θέλει να με στείλει να σπουδάσω στην Αθήνα.

αφού έχω τελειώσει το γυμνάσιο. Θέλει να με παντρεύει εδώ στην πόλη μας και να μου δώσει για προίκα ένα σπύτι. Έγώ δεν έχω αγαπήσει ακόμη κανένα. Πώς θα παντρευτώ, Γίνεται;»

Της απαντώ, πώς γίνεται. «Όλοι οι γάμοι δεν είναι από αγάπη. Όχι ένας έκτιμά τις ψυχικές αρετές του άλλου και αρχίζει να τον αγαπά από τα προτερήματά του.

«Ετσι με τον καιρό η αγάπη τους μεγαλώνει, γιατί δείχνει ο ένας στον άλλο το σεβασμό του, την καλωσύνη του, την προθυμία του, το ενδιαφέρον του.

Εξ άλλου, πολλοί γάμοι, που γίνονται από κεραυνόβολο έρωτα, χαλούν και καταλήγουν σε διαζύγιο, γιατί μετά τον ένθυσιασμό, αρχίζει η κούρσα και τότε αποκαλύπτονται πολλά ελαττώματα...

Μη φοβάστε, λοιπόν, αφού για σας φροντίζει ο πατέρας σας. Κι' αν: Το γράμμα σας παρέδωσα στον ειδικό συντάκτη. Ο φροντιστής για τη δημοσίευσή.

Φοβό: Σας συγχωράω για τις όρθες και λογικές σας σκέψεις. Λίγοι νέοι στην ηλικία σας, σκέπτονται όπως έσείς. Γιατί τους περισσότερους απ' αυτούς δεν τους διακρίνει η καλή αντανόηση και κάνουν ότι ακριβώς σας συμβουλεύουν να κάνουν και σεις. Πολύ κακό να αφήνεις πίσω σου έρεπτα, και να νοιώθεις άρτογότερα τύχεις.

Εκείνος, που θα καταβόσων να περάσει το χρόνο ως φρονιμός νέος, να μην αμειβάλλει, ότι θαχ μεγάλα κέρδη, όταν θα πάει το διπλωμά του. Νοιώθει τον έαυτο του ανώτερο από πάσης απόψεως και ελεύθερο πιά να διαλέξει και ν' αγαπήσει την κατάλληλη σύντροφο για τη ζωή του.

Αδωνι Κ. Κ.: Κρατήστε στάσι ανθρώπου τιμώ, ελκρινούς, με καλή αντανόηση. Κάθε άλλη στάσι δε θα σας τιμήσει και θα έφερνε ίσα με το αντίθετο αποτέλεσμα.

Θέλετε να καταλήξετε σε γάμο; Τότε ο δρόμος είναι ελεύθερος σήμερα. Ζυγίστε τα όλα καλά, πέρατε τη γνώμη των γονέων σας, ξετάστε όλα μια φορά το χαρακτήρα της στις λεπτομέρειες, ερευνηστε κρυφά τη ζωή της και τότε, αν όλα πάνε καλά, προχωρήστε. Δηλαδή, πηγαίνετε στους γονείς της να τη ζητήσετε.

Αν εκείνη, είχε τις ίδιες αποψεις, δε θα φέρει αντίρρηση, άλλ' αν άλλως, σας ήθελε για να καμαρώσει πιά, σ' ένα νέο και να περνά τον καιρό της, τότε θ' άρνηση.

Αυτό όμως δε θα πρέπει να σας στενοχωρήσει, γιατί τότε θα δείτε τις πραγματικές προθέσεις της. Εχασα τα πάντα, αλλά έχω ένα κοριτσάκι συμβαίνει να πάθουν, κι' έσείς, γιατί δίνουν πίστι σε άγνωστος, οι οποίοι σκοπό άλλο δεν βουλεύονται την αξιοπρέπεια των κοριτσιών.

Πάντως, πολύ άργα έμνηστε, για να δημιουργήσετε θόρυβο. Κανείς δε θα σας πιστέψει. Πρίν όμως γίνουν όλ' αυτά, δηλογήστε τις υποψίες σας στη μητέρα σας και πηγαίνετε να συμβουλευθείτε ένα γιατρό, αφού δεν είστε έεβαιη για τίποτα.

Ατυχ η κοπέλλα — Α. Ν.: «Όλ' αυτά, που κάνετε, τα χαρακτηρίζω ως ανόητα. Αλλά, δεν είστε και καθόλου έξυπνη, όπως σας νομίζουν.

Είναι δυνατόν να μη ξέρον οι γονείς του, που βρίσκεται; Είναι δυνατόν, να βρίσκεται σε νοσοκομείο και νάχ δώσει ψεύτικο όνομα, ακριβώς, για να μην τον θρήτ; Αλλά, αν κατάφερε ένα τέτοιο πράγμα, σημαίνει ότι δε σας αγαπάει και θέλει να σας αποφυγή με κάθε τρόπο.

Αφήστε το φίλο του, που ψεύδεται κι' αυτός, και μη δέχεσθε να σας κοροϊδεύουν. Αδιαφορήστε στο τέλος για όλα και γι' αυτόν.

Αν σας αγαπούσε πραγματικά, δε θα φανιόταν έξ αρχής τόσο πρόστυχος απέναντί σας. Σί α: Δε έλεπε τίποτα το επείγον στο γράμμα σας, ούτε το σπουδαίο, ώστε να απαιτεί επείγουσα απάντησι και μάλιστα με γράμμα.

Λέτε πως αγαπάτε τον ένα, άλλ' αγαπάτε και κάποιον άλλο. Ούτε ο ένας σας μίλησε ποτέ για γάμο, ούτε ο άλλος. Διασκεδάουν μαζί σας. Και ρωτάτε, ποιόν να διαλέξετε από τους δυο. Αφού δεν αγαπάτε, και ρωτάτε ποιόν να διαλέξετε, όποιον σας άρεσει πιο πολύ. Αλλά, γιατί; Είθε ένα εργαζόμενο κορίτσι και δεν πρέπει να στενοχωρήσετε τους γονείς σας με καυμία άνοησία σας.

Εξ άλλου, είστε πολύ μικρή κόμη. Κάνετε, λοιπόν, όποια, έγκαταλείψτε και τους δυο κι' όταν θα μεγαλώσετε 2-3 χρόνια ακόμη, τότε θρίσκετε ένα καλό, νέο, της μορφώσεως και της τάξεως σας, που θα ξέρη να σας εκτιμήσει.

Κάνετε, λοιπόν, όποια, έγκαταλείψτε και τους δυο κι' όταν θα μεγαλώσετε 2-3 χρόνια ακόμη, τότε θρίσκετε ένα καλό, νέο, της μορφώσεως και της τάξεως σας, που θα ξέρη να σας εκτιμήσει.

Κάνετε, λοιπόν, όποια, έγκαταλείψτε και τους δυο κι' όταν θα μεγαλώσετε 2-3 χρόνια ακόμη, τότε θρίσκετε ένα καλό, νέο, της μορφώσεως και της τάξεως σας, που θα ξέρη να σας εκτιμήσει.

Κάνετε, λοιπόν, όποια, έγκαταλείψτε και τους δυο κι' όταν θα μεγαλώσετε 2-3 χρόνια ακόμη, τότε θρίσκετε ένα καλό, νέο, της μορφώσεως και της τάξεως σας, που θα ξέρη να σας εκτιμήσει.

Κάνετε, λοιπόν, όποια, έγκαταλείψτε και τους δυο κι' όταν θα μεγαλώσετε 2-3 χρόνια ακόμη, τότε θρίσκετε ένα καλό, νέο, της μορφώσεως και της τάξεως σας, που θα ξέρη να σας εκτιμήσει.

Κάνετε, λοιπόν, όποια, έγκαταλείψτε και τους δυο κι' όταν θα μεγαλώσετε 2-3 χρόνια ακόμη, τότε θρίσκετε ένα καλό, νέο, της μορφώσεως και της τάξεως σας, που θα ξέρη να σας εκτιμήσει.

Κάνετε, λοιπόν, όποια, έγκαταλείψτε και τους δυο κι' όταν θα μεγαλώσετε 2-3 χρόνια ακόμη, τότε θρίσκετε ένα καλό, νέο, της μορφώσεως και της τάξεως σας, που θα ξέρη να σας εκτιμήσει.

Κάνετε, λοιπόν, όποια, έγκαταλείψτε και τους δυο κι' όταν θα μεγαλώσετε 2-3 χρόνια ακόμη, τότε θρίσκετε ένα καλό, νέο, της μορφώσεως και της τάξεως σας, που θα ξέρη να σας εκτιμήσει.

Κάνετε, λοιπόν, όποια, έγκαταλείψτε και τους δυο κι' όταν θα μεγαλώσετε 2-3 χρόνια ακόμη, τότε θρίσκετε ένα καλό, νέο, της μορφώσεως και της τάξεως σας, που θα ξέρη να σας εκτιμήσει.

Κάνετε, λοιπόν, όποια, έγκαταλείψτε και τους δυο κι' όταν θα μεγαλώσετε 2-3 χρόνια ακόμη, τότε θρίσκετε ένα καλό, νέο, της μορφώσεως και της τάξεως σας, που θα ξέρη να σας εκτιμήσει.

ΟΛΑ ΜΕ ΝΟΙΚΙ

Πινυκούνει, καστεύει, ξεροπλάνα και ταμπλό

ΜΕ το σύστημα της ενοικιάσεως, που άνθει στην Αμερική, μπορεί κανείς να ζήσει σαν έκατομυριούχος για ένα χρονικό διάστημα μικρότερο ή μεγαλύτερο — ανάλογως του ποσού που έχει να διαθέσει. Ειδικά καταστήματα προσφέρουν με νοίκι το κάθε τι: λιμουζίνες, ξεροπλάνα, γούνανα παντή, γνήσια ταμπλό κι' άλλα ακριβή πράγματα. Κι' οι πελάτες τους νοικιάζουν, ότι τους είναι χρήσιμο, ή ό, τι τους κάνει κέφι...

Ένα απ' τα καταστήματα αυτά, ενοικιούμενα στα ζώα, δέχεται και λικανοποιεί, τίς πιο περίεργες επιθυμίες. Κάποια Νεοϋρκέζα κυρία π.χ. ήθελε τρεις πικουίνους, για ένα πρωτοχρονιάτικο γλέντι της. Δέν την ένοιαζε πόσα θα πληρώσει. Πραγματικά, το κατάστημα έφερε δεσπορικά απ' τη Χίλη αυτά τα πουλιά. Και, τα μεσάχηνα ακριβώς, οι τρεις πικουίνους εκάμαν θριαμβευτικά την εισοδή τους στη μεγάλη σάλα της κούρας, άφωγοι και κυμικά σοφοί, με το «εράκας» τους.

Η κυρία έμεινε άπληστη Ικανοποιημένη και πλήρως ευχαρίστης 2.000 δολάρια.

Για τα πιο συνηθισμένα ζώα, το νοίκι είναι θεάματος πολύ μικρότερο: 50 δολάρια για ένα άλογο, 65 για ένα πίθηκο, 350 για μία καμήλα ή ένα έλέφαντα, κλπ. Επιπλέον χρεώνονται και τα έξοδα του συνοδού του ζώου — όταν χρειάζεται.

Σε άλλα καταστήματα μπορεί κανείς να νοικιάσει ένα αυθεντικό κοστούμι ή πανοσθιήποτε έποχης, Ιστορικά ή φανταστικά, πληρώνοντας από 15 ως 500 δολάρια — ανάλογα με το ύψος και τα στολισμάτα του.

Μια επιθυμητή λιμουζίνα με το σωφέρ της νοικιάζεται για 6 δολάρια την ώρα ή για 32 σέντς το μίλι (περίπου 15 δρχ. το χιλιόμετρο). Μπορεί να την έχει κανείς οποιαδήποτε ώρα της ημέρας ή της νύχτας. Έτσι, φεύγοντας από μια δείλωση, μπαίνει στη νοικιασμένη λιμουζίνα του και διατάζει το σωφέρ:

«Στο σπίτι, Τζόν». Πληρώνει, κάτι παραπάνω, αλλά... κάνει το κομμάτι του!

Άλλοι προτιμούν να νοικιάζουν ξεροπλάνα. Το νοίκι για ένα μονοκινητήριο ξεροπλάνο τριών θέσεων είναι 3 δολάρια την ώρα, κι' επιπλέον 25 σέντς για κάθε μίλι. Τα δικινητήρια των τεσσάρων θέσεων πληρώνονται 10 δολάρια την ώρα και 35 σέντς το μίλι. Ιδιαίτερως χρεώνονται οι ώρες της άναμονής, ή το ταξίδι της επιστροφής, αν το ξεροπλάνο γυρίσει άδειαν.

Κατά τον ίδιο τρόπο νοικιάζονται και ελικόπτερα, που μπορεί να παραλάβουν τον πελάτη απ' την αλή του σπιτιού του και να τον άφισουν όπου θέλει.

Όσοι αγαπάνε τα ταξίδια στο νερό, μπορούν να νοικιάσουν ένα γιάτ μήκους 20 μέτρων, για 1.200 δολάρια τη βδομάδα. Στην τιμή αυτή συμπεριλαμβάνεται και το πλήρωμα από ένα πλοίαρχο, ένα μηχανικό κι' ένα καμαρότο. Η κασιμνη όλη πληρώνεται ξεχωριστά.

Υπάρχουν όμως και μικρότερα σκάφη, δίγως πλήρωμα. Για ένα κόττερο 12 μέτρων π.χ. πληρώνει κανείς 100 δολάρια την ημέρα.

Άλλα καταστήματα, στη Νέα Υόρκη και στο Σικάγο, διαθέτουν γνήσιους πίνακες διασημών ζωγράφων, για 5-80 δολάρια το μήνα, ανάλογως της αξίας τους.

Άλλοι μπορεί κανείς να νοικιάσει οποιοδήποτε μουσικό όργανο, συνηθισμένο ή ασυνήθιστο, άφύγ(οντας από ένα παλιό άρφυχορδο (110 δολάρια) ως μία σφύριχτρα (1 δολάριο).

Το νοίκι για μία καλή γούνα άρχίζει από τα 15 δολάρια την ημέρα κι' ανεβαίνει ανάλογως της ποιότητας.

Όταν το κατάστημα έχει άμφοβλίες για τον πελάτη, του ήπεται να καταθέσει μια έγγυηση (αυτό όμως γίνεται σπάνια). Όλα τα αντικείμενα που νοικιάζονται, άφθαλίζονται προηγουμένως για περιπτώσι θλάθης, άπώλειας, κλπ.

ΑΝΤΙΟ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ο δηλώνω με το χέρι στην καρδιά: Τη γυναίκα μου την αγαπώ. Έφηγούμαι, θυμάς την αγαπώ, το «έτερον ήμισυ μου», σαν «άνθρωπό μου», σαν κάτι προσωπικό που μου άνηκε. Την αγαπά, γιατί έκτιμά την έφεσι της στο νοικοκυριό, γιατί είμαι ξετρελλαμένος με τη μαγειρική της, γιατί είναι ένας συντροφος με κατανοήσι, που μου παραστέκεται λεδεντικά σε κάθε δύσκολη στιγμή της ζωής μου. Είκοσι χρόνια που είμαστε παντρεμένοι, πότε δεν άλλαξαμε μια «πικρή» κουβέντα. Σεμπετί σταύουν τα χείλη, κια τις όταν με υποδέχεται στο σπίτι, ροσδι στάζουν τα δικά μου χείλη, όταν την υποδέχομαι στο γραφείο.

«Ότερα απ' όλα αυτά που μάθατε, φαντάζομαι ότι δε χρειάζεται να σας πω πως είμαστε ένα ευτυχισμένο άντρογύνο.

Κάνω μία δεύτερη δήλωση, κι' αυτήν με το χέρι στην καρδιά: Τη Λιλικά τη λατρεύω. Άλλά έφηγούμαι. Τη λατρεύω σαν φιλέαδα. Τη λατρεύω γιατί έφέρει να φιλή, όπως καιμιά άλλη γυναίκα στον κόσμο, γιατί τα πεισματάκια της και τα γαζάκια της, ανεβάζουν στο ζενίθ το γράδο του έρωτικού μου ταμπαραμέντου. Ένα χρόνο τη γνωρίζω και ούτε μία φορά δεν έφυγα απ' την έρωτική μας φωλιτσα θαρυστημένως, κουρασμένως.

Υοτερ' απ' όλα αυτά, είμαι άπολύτως βέβαιος ότι θα με κατατάξετε μεταξύ των τυχερών θνητών της ταιλαίπωρης γής μας. Έχω την άγαπημένη μου γυναίκα και τη λατρεύω, που φιλενάδα. Δε μου λείπει τίποτα, αν λήφθι όπ' όμ, ότι και οι δουλειές μου πάνε άριστα.

Θά ήμουν πραγματικά ένας τυχερός θνητός, αν... Άλλά καλλίτερα να σας διηγηθώ την Ιστορία μου με τη σειρά.

Μο έβιναι άγνωστο πως ή γυναίκα μου, άνεκάλυψε τις σκέψεις μου με τη Λιλικά, χωρίς να το έχω μολιού.

Όταν ήμουν πραγματικά ένας τυχερός θνητός, αν... Άλλά καλλίτερα να σας διηγηθώ την Ιστορία μου με τη σειρά.

Μο έβιναι άγνωστο πως ή γυναίκα μου, άνεκάλυψε τις σκέψεις μου με τη Λιλικά, χωρίς να το έχω μολιού.

Όταν ήμουν πραγματικά ένας τυχερός θνητός, αν... Άλλά καλλίτερα να σας διηγηθώ την Ιστορία μου με τη σειρά.

Μο έβιναι άγνωστο πως ή γυναίκα μου, άνεκάλυψε τις σκέψεις μου με τη Λιλικά, χωρίς να το έχω μολιού.

Όταν ήμουν πραγματικά ένας τυχερός θνητός, αν... Άλλά καλλίτερα να σας διηγηθώ την Ιστορία μου με τη σειρά.

Μο έβιναι άγνωστο πως ή γυναίκα μου, άνεκάλυψε τις σκέψεις μου με τη Λιλικά, χωρίς να το έχω μολιού.

Όταν ήμουν πραγματικά ένας τυχερός θνητός, αν... Άλλά καλλίτερα να σας διηγηθώ την Ιστορία μου με τη σειρά.

Μο έβιναι άγνωστο πως ή γυναίκα μου, άνεκάλυψε τις σκέψεις μου με τη Λιλικά, χωρίς να το έχω μολιού.

Όταν ήμουν πραγματικά ένας τυχερός θνητός, αν... Άλλά καλλίτερα να σας διηγηθώ την Ιστορία μου με τη σειρά.

Μο έβιναι άγνωστο πως ή γυναίκα μου, άνεκάλυψε τις σκέψεις μου με τη Λιλικά, χωρίς να το έχω μολιού.

Όταν ήμουν πραγματικά ένας τυχερός θνητός, αν... Άλλά καλλίτερα να σας διηγηθώ την Ιστορία μου με τη σειρά.

Μο έβιναι άγνωστο πως ή γυναίκα μου, άνεκάλυψε τις σκέψεις μου με τη Λιλικά, χωρίς να το έχω μολιού.

Όταν ήμουν πραγματικά ένας τυχερός θνητός, αν... Άλλά καλλίτερα να σας διηγηθώ την Ιστορία μου με τη σειρά.

Μο έβιναι άγνωστο πως ή γυναίκα μου, άνεκάλυψε τις σκέψεις μου με τη Λιλικά, χωρίς να το έχω μολιού.

Όταν ήμουν πραγματικά ένας τυχερός θνητός, αν... Άλλά καλλίτερα να σας διηγηθώ την Ιστορία μου με τη σειρά.

Μο έβιναι άγνωστο πως ή γυναίκα μου, άνεκάλυψε τις σκέψεις μου με τη Λιλικά, χωρίς να το έχω μολιού.

οιστή. Άσφαλώς θα νομίζετε ότι άρχισέ τις σκέψεις που γίνονται απ' τις άπατημένες συζητήσεις σε τέτοιες περιπτώσεις. «Εί βυι! Άν δεν ουνέβαιαν τα γεγονότα, που θα παρακολούθησες παρακάτω, ποτέ δε θα μάθαινα ότι ή γυναίκα μου έφει τις σκέψεις μου με τη Λιλικά.

Όριστε τα γεγονότα: Έν πρώτοις το σπιτάκι μας που έβιθανόμουν ευτυχισμένως να ζω μέσα στη θαλαπρη του, άρχισε να μεταβάλλεται σε πραγματικό... κεραμίδριο! Ήταν όλοφανερό πως το χέρι της γυναίκας μου δεν ταχτοπόιούσε τίποτα πια με τη φινέτσα, που γνώριζα από δω και είκοσι χρόνια. Το σιγούριμα ήταν... άρτιζιμπούρζικ, σε σημείο που άναγκάστηκε μία μέρα να της το πω.

Όριστε ή απάντησή της: — Πρέπει να φροντίζω και λίγο τον έαυτό μου, αγάπη μου. Έφη άρες μου έπαρε σήμερα ο κομωτής μου. Πάτε να προλάβω να σιγουρίσω το σπιτί!

Και πραγματικά τον τελευταίο καιρό, ή γυναίκα μου ήταν έντελώς διαφορετική απ' ότι την ήξερα. Διαφορετική «πολλαπλάως». Ως την ημέρα της «αλλαγής» μου «έαφριζε» το πορτοφόλι, για να αγοράσει ένα μπινιπλό που θα στόλιζε τη βιβλιοθήκη μου ή ένα άμπαζούρ που πηγαινε καλλίτερα με τις κούρτινες του σαλονιού μας. Τώρα οι «αφαιμάδες» γίνονταν για ν' αγοράσει το μοντελάκι που είδε στη θιτρίνα κάποιου «ίκου μόδας.

Κοντολογής: Το ένα σκέλος της ευτυχίας μου, που το αποτελούσε το νοικοκυριό μου και ή γυναίκα μου, άρχισε να χαλαίνει. Άλλά — κι' έδω είναι το δράμα μου — άρχισε να χαλαίνει και το άλλο σκέλος. Ή αϊτία: Όριστε την:

Μου είναι άγνωστο πως ή Λιλικά άνεκάλυψε ότι είμαι παντρεμένος. Θα νομίζετε ίσως, ότι σαν έρωμένη με φιλότιμο, μου έδωσε τα παπούτσια στο χέρι. «Εί όχι! Το αντί-

οιστή. Άσφαλώς θα νομίζετε ότι άρχισέ τις σκέψεις που γίνονται απ' τις άπατημένες συζητήσεις σε τέτοιες περιπτώσεις. «Εί βυι! Άν δεν ουνέβαιαν τα γεγονότα, που θα παρακολούθησες παρακάτω, ποτέ δε θα μάθαινα ότι ή γυναίκα μου έφει τις σκέψεις μου με τη Λιλικά.

Όριστε τα γεγονότα: Έν πρώτοις το σπιτάκι μας που έβιθανόμουν ευτυχισμένως να ζω μέσα στη θαλαπρη του, άρχισε να μεταβάλλεται σε πραγματικό... κεραμίδριο! Ήταν όλοφανερό πως το χέρι της γυναίκας μου δεν ταχτοπόιούσε τίποτα πια με τη φινέτσα, που γνώριζα από δω και είκοσι χρόνια. Το σιγούριμα ήταν... άρτιζιμπούρζικ, σε σημείο που άναγκάστηκε μία μέρα να της το πω.

Όριστε ή απάντησή της: — Πρέπει να φροντίζω και λίγο τον έαυτό μου, αγάπη μου. Έφη άρες μου έπαρε σήμερα ο κομωτής μου. Πάτε να προλάβω να σιγουρίσω το σπιτί!

Και πραγματικά τον τελευταίο καιρό, ή γυναίκα μου ήταν έντελώς διαφορετική απ' ότι την ήξερα. Διαφορετική «πολλαπλάως». Ως την ημέρα της «αλλαγής» μου «έαφριζε» το πορτοφόλι, για να αγοράσει ένα μπινιπλό που θα στόλιζε τη βιβλιοθήκη μου ή ένα άμπαζούρ που πηγαινε καλλίτερα με τις κούρτινες του σαλονιού μας. Τώρα οι «αφαιμάδες» γίνονταν για ν' αγοράσει το μοντελάκι που είδε στη θιτρίνα κάποιου «ίκου μόδας.

Κοντολογής: Το ένα σκέλος της ευτυχίας μου, που το αποτελούσε το νοικοκυριό μου και ή γυναίκα μου, άρχισε να χαλαίνει. Άλλά — κι' έδω είναι το δράμα μου — άρχισε να χαλαίνει και το άλλο σκέλος. Ή αϊτία: Όριστε την:

Μου είναι άγνωστο πως ή Λιλικά άνεκάλυψε ότι είμαι παντρεμένος. Θα νομίζετε ίσως, ότι σαν έρωμένη με φιλότιμο, μου έδωσε τα παπούτσια στο χέρι. «Εί όχι! Το αντί-

οιστή. Άσφαλώς θα νομίζετε ότι άρχισέ τις σκέψεις που γίνονται απ' τις άπατημένες συζητήσεις σε τέτοιες περιπτώσεις. «Εί βυι! Άν δεν ουνέβαιαν τα γεγονότα, που θα παρακολούθησες παρακάτω, ποτέ δε θα μάθαινα ότι ή γυναίκα μου έφει τις σκέψεις μου με τη Λιλικά.

Όριστε τα γεγονότα: Έν πρώτοις το σπιτάκι μας που έβιθανόμουν ευτυχισμένως να ζω μέσα στη θαλαπρη του, άρχισε να μεταβάλλεται σε πραγματικό... κεραμίδριο! Ήταν όλοφανερό πως το χέρι της γυναίκας μου δεν ταχτοπόιούσε τίποτα πια με τη φινέτσα, που γνώριζα από δω και είκοσι χρόνια. Το σιγούριμα ήταν... άρτιζιμπούρζικ, σε σημείο που άναγκάστηκε μία μέρα να της το πω.

Όριστε ή απάντησή της: — Πρέπει να φροντίζω και λίγο τον έαυτό μου, αγάπη μου. Έφη άρες μου έπαρε σήμερα ο κομωτής μου. Πάτε να προλάβω να σιγουρίσω το σπιτί!

Και πραγματικά τον τελευταίο καιρό, ή γυναίκα μου ήταν έντελώς διαφορετική απ' ότι την ήξερα. Διαφορετική «πολλαπλάως». Ως την ημέρα της «αλλαγής» μου «έαφριζε» το πορτοφόλι, για να αγοράσει ένα μπινιπλό που θα στόλιζε τη βιβλιοθήκη μου ή ένα άμπαζούρ που πηγαινε καλλίτερα με τις κούρτινες του σαλονιού μας. Τώρα οι «αφαιμάδες» γίνονταν για ν' αγοράσει το μοντελάκι που είδε στη θιτρίνα κάποιου «ίκου μόδας.

Κοντολογής: Το ένα σκέλος της ευτυχίας μου, που το αποτελούσε το νοικοκυριό μου και ή γυναίκα μου, άρχισε να χαλαίνει. Άλλά — κι' έδω είναι το δράμα μου — άρχισε να χαλαίνει και το άλλο σκέλος. Ή αϊτία: Όριστε την:

Μου είναι άγνωστο πως ή Λιλικά άνεκάλυψε ότι είμαι παντρεμένος. Θα νομίζετε ίσως, ότι σαν έρωμένη με φιλότιμο, μου έδωσε τα παπούτσια στο χέρι. «Εί όχι! Το αντί-

οιστή. Άσφαλώς θα νομίζετε ότι άρχισέ τις σκέψεις που γίνονται απ' τις άπατημένες συζητήσεις σε τέτοιες περιπτώσεις. «Εί βυι! Άν δεν ουνέβαιαν τα γεγονότα, που θα παρακολούθησες παρακάτω, ποτέ δε θα μάθαινα ότι ή γυναίκα μου έφει τις σκέψεις μου με τη Λιλικά.

Όριστε τα γεγονότα: Έν πρώτοις το σπιτάκι μας που έβιθανόμουν ευτυχισμένως να ζω μέσα στη θαλαπρη του, άρχισε να μεταβάλλεται σε πραγματικό... κεραμίδριο! Ήταν όλοφανερό πως το χέρι της γυναίκας μου δεν ταχτοπόιούσε τίποτα πια με τη φινέτσα, που γνώριζα από δω και είκοσι χρόνια. Το σιγούριμα ήταν... άρτιζιμπούρζικ, σε σημείο που άναγκάστηκε μία μέρα να της το πω.

Όριστε ή απάντησή της: — Πρέπει να φροντίζω και λίγο τον έαυτό μου, αγάπη μου. Έφη άρες μου έπαρε σήμερα ο κομωτής μου. Πάτε να προλάβω να σιγουρίσω το σπιτί!

Και πραγματικά τον τελευταίο καιρό, ή γυναίκα μου ήταν έντελώς διαφορετική απ' ότι την ήξερα. Διαφορετική «πολλαπλάως». Ως την ημέρα της «αλλαγής» μου «έαφριζε» το πορτοφόλι, για να αγοράσει ένα μπινιπλό που θα στόλιζε τη βιβλιοθήκη μου ή ένα άμπαζούρ που πηγαινε καλλίτερα με τις κούρτινες του σαλονιού μας. Τώρα οι «αφαιμάδες» γίνονταν για ν' αγοράσει το μοντελάκι που είδε στη θιτρίνα κάποιου «ίκου μόδας.

θετο συνέθε και να πω: Ήταν Τετάρτη άπόγεμα που πήγα με λαχάρα να τη έρω στην έρωτική φωλιτσα μας, φορτωμένος με χαρόν γκλασέ και θερμού. Άνοίξα την πόρτα και την άγκαλιά μου, για να τη δεχτώ. Θέβαιος ότι ήταν διψασμένη για τα χείλη μου, όπως κάθε φορά που συναντιόμαστε.

Φανταστήτε την άπογοήτευσή μου, όταν διεπίστωσα ότι δε με περιμένε πίσω απ' την πόρτα. Έρριξα μία ματιά άναήτως.

— Λιλικά! Φώναξα. Ή απάντησή μου ήρθε απ' την κουζίνα.

— Ήρθε αγάπη μου; Στάθηκε παραεξενεμένος. Ή Λιλικά στην... κουζίνα; Ένα χρόνο συναντιόμαστε σ' αυτό το καμφοδιαμερισμάκι και ποτέ δεν είχε έξευτελλεί το μεταξωτό πασομακί της πατώντας τη νάβλη σόλα στο μωσαϊκό της κουζίνας. Έγώ έπαίνα να απ' το ψυγείο τα παγάκια για το ποτό μου, έγώ πηγαινα τα ποτήρια στο νεροχύτη.

Και τώρα με υποδέχονταν απ' την... κουζίνα! Και τί έκανε εκεί! Άφρασε τα χαρόν γκλασέ στο τραπέζι και το χάλ και πατώντας στις μύτες των παπουτσιών μου, για να μη κάνουν θόρυβο, πλησίασε στην κουζίνα και πέρασε το κεφάλι μου στη μισάνοιχτη πόρτα.

Το θέαμα που άντίκρυσα με έκανε ν' ανατριχιάσω! Γονατίστη — μάλιστα! — ή Λιλικά γονατίστη... σφουγγαρίζει το μωσαϊκό!

— Δέν είμαστε καλοί, έββα! μ' άγριωσαν!

Ή Λιλικά σήκωσε το κεφαλάκι της. «Όχι το κεφαλάκι που ήξερα ως τώρα, με το μαργιόλο χτένιασμα και το άριστουργηματικό μακιγιάριασμα. Ήταν ένα ταπεινό κεφάλι μιας οποιαδήποτε νοικοκυράς!

— Γιατί να μη σφουγγαρίσω; με ρώτησε με προσποιητή κατάπληξη. — Λιλικά τρελλάθηκε; μούγκρισα και την άρπαξα στην άγκαλιά μου. Πές μου, πως σου ήρθε ή σκέψη να ριχθείς στο νοικοκυριό;

Ή απάντησή της ήταν μία λέξι: — Σ' άγαπώ!

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

A NAMEΣΑ στ' άλλα, που βάζουμε να σκεφθούμε για το φθινόπωρο μας ντύσιμο, είναι και τα άμπιγιέ φορέματα, που θα μας χρειστούν, είτε για ένα σαί, είτε για ένα κοκταίλ, είτε για μια βραδυή συγκέντρωση.

Δε θ' αργήσουν να εμφανισθούν κι' εδώ τα λεπτά λαινάς, με τη διαφορά πως η κόψι τους θα τους δίνει τον άμπιγιέ χαρακτήρα. Η κόψι αυτή δε θα είναι τελείως άσχετη με την κόψι της εποχής, που άπομακρύνεται ήδη. Έτσι, τα πρώτα φθινοπωρινά μοντέλα θα εμφανισθούν χωρίς μανίκια και με αρκετά μεγάλα ντεκολτέ. Τα χαρακτηριστική ή ίσια γραμμή, με μερικές ντεκούπ στα κορσάζ. Η φούστα, ευθύγραμμη κι' αυτή, ένωνεται στο κορσάζ με σουρίτσες, για να πέφτει καλά στους γοφούς.

Αυτές οι τουαλέττες έχουν όλες τον τύπο φουρώ και οι φούστες τους παρουσιάζονται ελαφρώς μακρύτερες. Η ζώνη δεν αποκλείεται και είναι καμωμένη πότε από το ίδιο ύφασμα του φορέματος, πότε από κορδέλλα. Η κορδέλλα θα παίξει μεγάλο ρόλο στο γυναικείο ντύσιμο.

Τα ντεκολτέ των φορεμάτων είναι άλλοτε στρογγυλά, άλλοτε οβάλ και άλλοτε μυτερά πίσω και στρογγυλά μπροστά. Το άνοιγμα των ώμων είναι κανονικό, με μανίκια ως τη ρίζα του μπράτσου ή ριχτά.

ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΘΕΣΙ

Η μόδα της ίσιας γραμμής δεν πρόκειται ν' αποκλείσει και την έντελως αντίθετη άποψη. Δηλαδή, μεγάλη άνεσι στη φούστα και γενικά έδαζε γραμμή. Ίδιως στα άμπιγιέ φορέματα, είτε από λεπτό μάλλινο λαινάς, είτε από ύφασμα μεταξωτό.

Ενώ, καθώς είπαμε, στις άμπιγιέ τουαλέττες από λεπτά λαινάς θα έχουμε μεγάλα ντεκολτέ και μπουστους χωρίς μανίκια, στις μεταξωτές τουαλέττες θα έχουμε μικρότερα ντεκολτέ και μανίκια μακριά ή τρουά-κάρ. Αυτές οι τουαλέττες στολίζονται ένιοτε με μεγάλους γιακάδες, σά μπέρτες, που άλλοτε είναι πλισσεδωτές, άλλοτε ίσιες και αναλόγως γίνονται και τα μανίκια πλισσεδωτά ή ίσια. Το φάρδος της έδαζε φούστας σχηματίζεται άλλοτε με σουρές κι' άλλοτε με πιέττες ελεύθερες.

Ανάμεσα σε ό,τι αναφέραμε παραπάνω, μην ξεχνάμε και τη δαντέλλα, που θα χρησιμοποιηθεί πολύ έφέτος πάνω από ένα μεταξωτό φουρώ. Εδώ χρησιμοποιούμε κορσάζ, εφαρμοστά, με μεγάλα ντεκολτέ και κοντά μανικάκια, σε κόψι κιμονό. Οι φούστες είναι άνετες πάνω από τα ευθύγραμμα φουρώ. Και εδώ, όπως και σε πολλά άλλα φορέματα, θα δούμε μεγάλη χρησιμοποίηση της κορδέλλας για ζώνη, σε χρώματα ζωρά, που θα δίνουν ζωή στο σκοτεινόχρωμο ύφασμα του φορέματος.

ΤΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΤΑΓΙΕΡ

Όπως το κάθε τι που μας παρουσιάζει η μόδα τον τελευταίο καιρό, έτσι και τα ταγίερ θα εμφανισθή τη φθινοπωρινή περίοδο με δύο έντελως διαφορετικές μορφές. Κάτι που το χαρακτηρίζει ως τώρα, ήταν η πολύ κοντή βέστα. Αυτή του άφαιρούσε έντελως τον κλασικό χαρακτήρα.

Βέβαια, δε μπορούμε να πούμε πως η νέα περίοδος δε θα παρουσιάσει και ταγίερ με κανονικές βέστες, αλλά όλες έχουν σιλουέτα, που το επιτρέπει, θα φορούν και κοντές βέστες.

Αλλά ως δούμε και τις δύο απόψεις στις λεπτομέρειές τους. Τα ταγίερ με τις κοντές βέστες παρουσιάζονται πιο πολύ με τον τύπο ντε-πιές. Την έντελως ευθύγραμμη φούστα και τη βέστα σε είδος καρντιγκάν. Δηλαδή έντελως ίσια και ριχτά, με μανίκια τρουά-κάρ, κολλημένα χαμηλά στους ώμους. Το άνοιγμα του λαιμού είναι

μυτερό, αλλά σκέτο, δηλαδή χωρίς γιάκα και ρεβέρ. Το κουμπωμα του γίνεται με τρία κουμπιά, το τελευταίο τοποθετημένο πολύ χαμηλά.

Για τον τύπο αυτόν των ταγιέρ θα χρησιμοποιούμε λαινάς ελαφρά, φανταίσι ή μονόχρωμα.

Η ΜΑΚΡΕΙΑ ΒΕΣΤΑ

Όσο για την άλλη άποψη των ταγιέρ με τις μακρείες βέστες, και αυτά έχουν ευθύγραμμη φούστα και μάλιστα στενή, με ένα άνοιγμα πίσω, για να διευκολύνεται το περπάτημα.

Η βέστα μοιάζει με μικρό παλτό τρουά-κάρ και είναι ίσια, με μια κλίσι μακρύτερη πίσω και τα δύο άκρα μπροστά στρογγυλεμένα. Οι πλαινές ραφές μένουν λίγο ανοιχτές κάτω. Τα μανίκια είναι κομμένα ραγκλάν και φθάνουν ως τον καρπό

1) Φοριέται καθώς βλέπουμε και η μακρεία βέστα. 2) Ευθύγραμμη τουαλέττα με στρογγυλό ντεκολτέ και δετή ζώνη.

του χεριού. Το κλείσιμο του λαιμού φτάνει ως τη ρίζα και το κουμπωμα είναι ίσιο, με μια σειρά κουμπιά.

Πολύ συχνά, οι βέστες αυτές πτ' παλτό γαννίρονται μ' ένα έδαζε γούνινο γιάκα.

Ας μη ξεχάσουμε να προσθέσουμε και το απαραίτητο συμπλήρωμα, τις κοφτές οριζόντιες τσέπες, τοποθετημένες χαμηλά και με φαρδιά καπάκια.

Τα μελανζέ λαινάς είναι πολύ κατάλληλα γι' αυτό τον τύπο των ταγιέρ.

ΒΕΛΟΥΔΙΝΕΣ ΒΕΣΤΕΣ

Ανάμεσα στα διάφορα καινούργια, που μας παρουσιάζει το φθινόπωρο, οι βελούδινες βέστες θα είναι στην ήμερησία διάταξι.

Μιλούμε αυτή τη στιγμή για κοτλέ βελούδο, γιατί αυτό είναι

1) Η έδαζε γραμμή σ' ένα ταφταδένιο φόρεμα. 2) Μία λευκή ζώνη από κορδέλλα γκρό στολίζει αυτή τη μαύρη τουαλέττισα. 3) Το ίδιο συμπληρώνει και την δαντελένια τουαλέττα.

το πιο κατάλληλο γι' αυτό τον τύπο της βέστας, που λανσάρε η μόδα. Οι βέστες αυτές έχουν μια έντελως κλασική κόψι. Είναι ριχτές, ευθύγραμμες και σχηματίζουν μόνο κάτω από το στήθος μια πένσα, η οποία συνεχίζεται ως το κάτω άκρο. Έτσι δίνεται μια ελαφροτάτη κλίσι στη μέση. Το μυτερό άνοιγμα συμπληρώνεται με γιάκα και ρεβέρ, τα δε κάτω άκρα του ανοίγματος είναι ελαφρώς στρογγυλεμένα.

Τα μανίκια εφαρμόζουν χαμηλά στους ώμους και έχουν κανονικό μήκος, δηλαδή ως τον καρπό του χεριού. Δύο μεγάλες εξωτερικές τσέπες στολίζουν τη βέστα, τοποθετημένες χαμηλά προς το τέλος της βέστας.

Οι βελούδινες αυτές βέστες θα παρουσιασθούν σε όλα τα χρώματα, και ζωρά και βαθύχρωμα. Το μπλε-μαρέν το ζωρό ή σκούρο πράσινο, το ροδί, το κόκκινο όλα θα είναι της μόδας, τα καθένα με τη δική του χάρι. Συνδυάζονται με τη μία ή την άλλη φούστα, μονόχρωμη ή φανταίσι.

ΒΕΣΤΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥ-ΙΝΤ

Έε άλλου, θα δούμε αυτή την εποχή και βέστες αυτούτελεις από τα τόσο όμορφα τουίντ, που είναι πολύ της μόδας και φέτος.

Οι βέστες αυτές είναι σχετικές με τις προηγούμενες, θα είναι όμως λίγο κοντύτερες από τις κοτλέ και λίγο πιο μεσαίες.

Εδώ οι τσέπες είναι οριζόντιες κοφτές και έχουν ένιοτε καπάκια. Το μπροστινό άνοιγμα της βέστας, ωστόσο, είναι όμοιο με το προηγούμενο, δηλαδή με γιάκα και ρεβέρ και στρογγυλεμένα τα κάτω άκρα.

Αυτές οι βέστες από τουίντ φοριούνται με μονόχρωμες φούστες και, κατά προτίμηση, από φανέλλα ή από «τεργκάλ».

ΤΑ ΠΤΙ-ΚΑΡΡΩ ΣΤΙΣ ΦΟΥΣΤΕΣ

Άλλη μία μόδα, που θα επικρατήσει το φθινόπωρο, είναι οι πτί-καρρω φούστες. Μαύρες και άσπρες, μπλε και άσπρες, καφέ και μπλε, πράσινες και μπλε, κ. ο. κ.

Η κόψι τους είναι έντελως ευθύγραμμη και έχουν το σκέρτσος να κουμπώνουν μπροστά με κουμπιά μεγάλα από τη μέση ως κάτω.

Αυτές οι καρρω φούστες φοριούνται με μονόχρωμες μπλουζες ή βέστες.

Μία ωραία επινόηση και πολύ ενδιαφέρουσα είναι τα πτί-καρρω ύφασματα, που έχουν την ανάποδη τους μονόχρωμη. Έτσι δεν έχετε μία φούστα, αλλά δύο.

Η φούστα δηλαδή είναι ραμμένη σε τρόπο, που να μπορεί να φοριέται και από τις δύο όψεις. Έτσι, πότε τη φορούμε μονόχρωμη, με φανταίσι βέστα, πότε πτί-καρρω, με μονόχρωμη βέστα. Έπειτα λέμε πως δεν είναι πρακτική η μόδα!

ΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ανάμεσα στα διάφορα πολύχρωμα κοσμήματα, που βλέπουμε έφέτος, θα είναι πολύ της μόδας και τα κοσμήματα από ζαί. Θα τα δούμε να σχηματίζουν πότε κολλιέ σε πολλές σειρές, που

Α) Φθινοπωριατικό ταγίερ με την κοντή βέστα της μόδας. Β) Τουαλέττα από λεπτό μαύρο λαινάς με μεγάλο ντεκολτέ και πεστούς ώμους.

αποτελούνται ή κάθε μία από πολύ λεπτές χάντρες, ή σε μία μόνο σειρά, που καταλήγει μπροστά σ' ένα μοτίφ σαν πανταντίφ.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Με την άφιξι του φθινοπώρου έχουμε να φροντίσουμε και για τη νυχτερινή περιβολή των παιδιών μας.

Τα παιδάκια δεν πρέπει ποτέ να κρυώνουν, όταν είναι στο κρεβάτι τους και έπειδή έχουν τη συνήθεια να ξεσκεπάζονται, καλό είναι με τις πρώτες δροσιές, να τους φορούμε ζεστές πιτζάμες ή νυχτικά. Τόσο για τις πρώτες, όσο και για τις δεύτερες, οι φανελλίτσες είναι τα πιο κατάλληλα ύφασματα.

ΟΙ ΠΥΤΖΑΜΕΣ

Για τ' αγοράκια σας οι κλασικές πιτζάμες είναι οι πιο κατάλληλες. Δηλαδή παντελόνι με γυρίσμα κάτω και βέστα αρκετά μακριά, με γιάκα και ρεβέρ, που να μπορούν να κλείνουν με ευθύγραμμο κουμπωμα. Μία ζώνη στη μέση και δυο τσέπες συμπληρώνουν τη βέστα, καθώς και γυρίστα ρεβέρ στα μανίκια.

Καθώς είπαμε, το ύφασμα που θα χρησιμοποιήσουμε είναι ή φανέλλα μάλλον λεπτή, Ριγωτή ή μονόχρωμη, σε συνδυασμό αυτή τη τελευταία μ' ένα γαννίρισμα από άσπρη φανέλλα.

Για τα κοριτσάκια, αν προτιμήσετε την πιτζάμα, θα διαλέξετε μία μονόχρωμη φανελλίτσα ή σταμπάτη, με λουλουδάκια ή ζωράκια ή βουλίτσες.

Εδώ ακολουθείτε μία κόψι φανταίσι για τη βέστα, με κιμονό μανίκια κοντά. Μπορεί επίσης να μη έχη κουμπωμα ή βέστα και να φοριέται από το κεφάλι.

Η σταμπάτη φανέλλα της μικρούλας γαννίρεται με μονόχρωμη φανέλλα στα ρεβέρ και όλα τα τελειώματα.

ΤΑ ΝΥΧΤΙΚΑ

Και εδώ μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τη λεπτή φανέλλα, μονόχρωμη, σταμπάτη ή και ριγωτή, αλλά με πολύ λεπτές ραβδώσεις. Τα νυχτικά των παιδιών πρέπει να είναι άνετα και φαρδιά προς τα κάτω.

Αν προτιμήσουμε τα κοντά μανίκια, τότε θα τα κάμωμε κιμονό στους ώμους, με ωμότη και σουρίτσες στην έκδοσι, ώστε να έχη φάρδος το νυχτικό. Για τα μακριά μανίκια θα προτιμήσουμε την νανικολήσι, αλλά χωρίς ν' αποκλείεται κι' εδώ ο ωμότης.

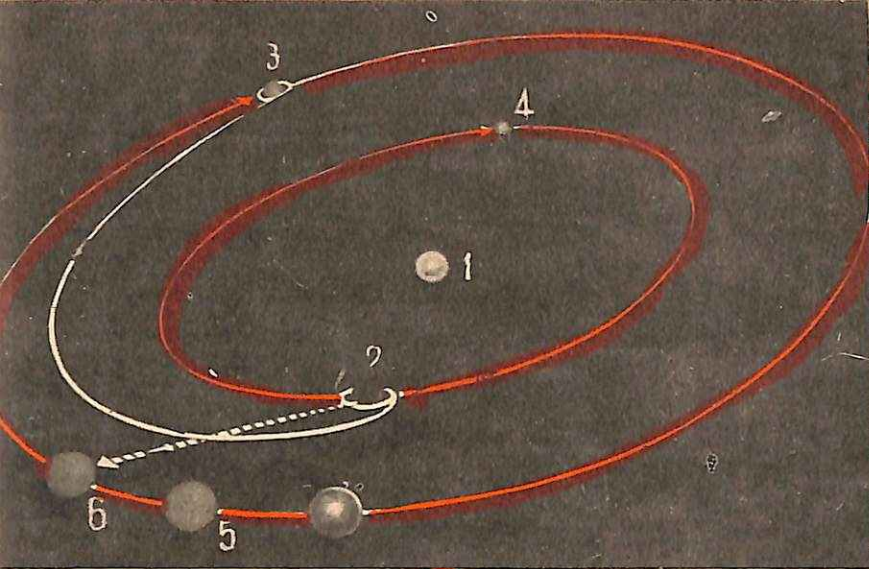
Η ΡΟΜΠΑ

Των αγοριών η ρόμπα θα είναι κοντή ως τα γόνατα και δετή στη μέση. Για τα κορίτσια μακριά, ριχτή και άνετη προς τα κάτω.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Αγοριστική πιτζάμα από ριγωτή σταμπάτη φανέλλα. 2) Ρόμπα κοριτσική από φανέλλα φανταίσι. 3) Αγοριστική κλασική ρόμπα. 4) Νυχτικό για κοριτσάκι από ριγέ φανέλλα. 5) Πιτζάμα κοριτσική από φανελλίτσα με πουά.

Το διάγραμμα αυτό δείχνει τη διαφορά του ταξιδιού στο διάστημα με ελλειπτική τροχιά Α και ευθεία γραμμή Β. 1) Πλανήτης Α, απ' τον οποίο ξεκινάει το διαστημόπλοιο. 2) Πλανήτης Β, όπου φτάνει το σκάφος αφού ακολουθήσει μια ελλειπτική τροχιά. 3) Όταν φτάσει το σκάφος στον πλανήτη Β, ο Α θα βρίσκεται ο' αυτή τη θέση. 4) Με τη δεύτερη μέθοδο του ταξιδιού και ευθεία γραμμή, ο πλανήτης Β θα βρίσκεται ο' αυτή τη θέση, κατά την εκκίνηση του διαστημόπλοιου, και στη θέση (6) κατά την άφιξη του.

Το τελευταίο απ' αυτά τα στοιχεία — ή θέσι ενός πλανήτη σε μια δεδομένη στιγμή — αναφέρεται με ακρίβεια στους αστρονομικούς πίνακες. Δύο άλλα — ή θέσι κι' η ταχύτητά του σκάφους — μπορεί να προσδιορισθούν είτε απ' το έσω-τερικό του, είτε από σταθμούς της Γης.

Μια πρακτική λύση είναι η εξής: 'Ο επίγειος σταθμός θα εκπέμπει κύματα ραντάρ, που θα φτάνουν στο διαστημόπλοιο και θα προκαλούν, σαν απάντησι, την έκτομη ενός ισχυρού ραδιοσήματος.

Ο χρόνος που θα μεσολαβή απ' όπου ξεκίνησαν τα κύματα του ραντάρ ως όπου φτάσει το ραδιοσήμα, θα επιτρέψει να προσδιορισθεί η απόστασι του σκάφους απ' τη Γη, κι' επομένως η θέσι του στο διάστημα.

Με τη μέτρησι του μήκους κύματος του ραδιοσήματος, εξ

Ταξιδεύοντας

Πώς θα κυβερνώνται τα διαστημόπλοια

ΤΙΑ να κατακτήσει ο άνθρωπος το διάστημα και να εξερευνήσει τους άλλους πλανήτες, πρέπει να λύση πρώτα δυο μεγάλα προβλήματα.

Το πρώτο απ' αυτά είναι να διαθέσει αρκετή ενέργεια, ώστε να υπερνικήσει την έλξι της Γης, να φτάσει στον προορισμό του, κι' αφού τελειώσει την εξερεύνησί του, να ξαναγυρίσει στη Γη. Οι πρόσδοι, που έχουν σημειωθεί τελευταίως, πείθουν, ότι πλησιάζει να το κατορθώσει.

Κατά πρῶσαν πιθανότητα, το ταξίδι θα γίνεται αρχικά σε δυο φάσεις. Πρώτα, το διαστημόπλοιο θα νικήσει την έλξι της Γης, αποκόπτοντας αρκετή ταχύτητα (περί τις 29.000 χιλιόμετρα την ώρα) και θα γίνει τεχνητός δορυφόρος της. "Υστερα, μια σχετικά μικρή ώθησι, στην κατάλληλη στιγμή και προς τη σωστή διεύθυνσι, θα το βάλει σε μια ελλειπτική τροχιά γύρω απ' τον "Ηλιο. "Αν γίνουν δε οι υπολογισμοί με ακρίβεια, στην άκρη αυτής της ελλειπτικής τροχιάς, το διαστημόπλοιο θα συναντήσει τον πλανήτη για τον όποιο προορίζεται.

Η μέθοδος όμως αυτή συνεπάγεται αρκετή καθυστέρησι. Η ταχύτητά του ταξιδιού θα είναι περιορισμένη, θα πρέπει δε να περιμένουν οι αστροναύτες ολόκληρους μήνες ή χρόνια, για να φθάσουν οι πλανήτες στις κατάλληλες θέσεις. Θα βρίσκονται δηλαδή στην ίδια κατεύστασι με τους παλιούς ναυτικούς, που έπρεπε να περιμένουν ευνοϊκούς ανέμους για να μπορέσουν να ταξιδέψουν.

Όταν όμως οι πηγές ενέργειας γίνουν ισχυρότερες, η ταχύτητά του ταξιδιού θ' αυξηθεί και το διαστημόπλοιο θ' ακολουθή πια μια ευθεία γραμμή, προς τον προορισμό του.

Το δεύτερο μεγάλο πρόβλημα, που πρέπει να λυθεί, θα είναι η διακυβέρνησι του διαστημόπλοιου. Όταν ταξιδεύουμε στη Γη, απ' το Α στο Β σημείο, δεν έχουμε φόβο να χαθούμε, εφόσον ξέρουμε την αμετάβλητη γεωγραφική θέσι του μέρους που πηγαίνουμε. Στο διάστημα όμως αλλοιώνονται τα πράγματα. Γιατί όλα τα ούρανια σώματα κινούνται διαρκώς κι' αλλάζουν θέσι.

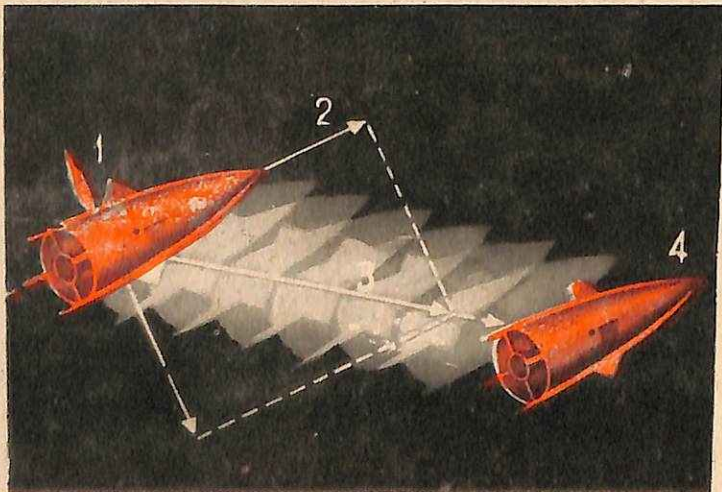
Επιπλέον, το ταξίδι δε θα γίνεται μόνο σε δυο διαστάσεις (μήκος και πλάτος), όπως στη Γη, αλλά σε τρεις. "Η, μάλλον, σε τέσσερες, γιατί θα πρέπει να προσθέσουμε και τη «διάστασι» του χρόνου. Πράγματι, με τις τεράστιες ταχύτητες των πλανητών (107.000 χιλιόμετρα την ώρα για τη Γη, 86.000 για τον "Αρη, 93.000 για την "Αφροδίτη), το παραμικρό χρονικό λάθος στους υπολογισμούς μπορεί να κάνει ν' αποτύχει το ταξίδι και να χαθεί το διαστημόπλοιο για πάντα στο "Άπειρο.

Υπάρχουν δυο μέθοδοι για την καθοδήγησι του διαστημόπλοιου: Μπορούμε να ού δώσουμε απ' την αρχή τη σωστή ταχύτητα και διεύθυνσι, όπως σε μια όβδια, που εκσφενδονίζεται από ένα κανόνι.

Η μπορούμε να το έκτοξεύσουμε με μια σχετική ακρίβεια και να διορθώνουμε τη λάθη κατά τη διαδρομή του.

Η πρώτη λέγεται «βαλλιστική» μέθοδος. Τό να στείλουμε δώσω στον "Αρη ένα διαστημόπλοιο μ' αυτό τον τρόπο, είναι το ίδιο δύσκολο όσο και τό να χτυπήσουμε ένα σπουργίτη μ' ένα βέλος από 1 χιλιόμετρο μακριά!

Η δεύτερη μέθοδος είναι πρακτικώτερη και αποτελεσματικώτερη, γιατί επιτρέπει τη συνεχή διορθώσι των σφαλμάτων της τροχιάς του διαστημόπλοιου. Για να εφαρμοσθεί όμως, πρέπει να ξέρουν σε κάθε στιγμή οι αστροναύτες τέσσερα στοιχεία: τη θέσι του σκάφους, την ταχύτητά του, την κατεύθυνσί του και τη μελλοντική θέσι του στόχου τους τη στιγμή που πρόκειται να φτάσουν εκεί.

Για να διορθωθεί η τροχιά του διαστημόπλοιου, ανάδει ένας πυραύλος στο πλευρό του. 1) Πυραύλος. 2) Αρχική τροχιά. 3) Παρακλιτική. 4) Νέα τροχιά.

ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

άλλου, θα μπορεί να βρεθεί η ταχύτητά του σκάφους — γιατί τό μήκος κύματος αλλάζει, όταν απομακρύνεται πολύ γρήγορα ο πομπός, που στέλνει τό σήμα.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, η θέσι και η ταχύτητά του διαστημόπλοιου μπορεί να προσδιορισθούν και απ' το έσωτερικό του, με διάφορους μαθηματικούς υπολογισμούς.

Κι' όταν καθορισθούν η θέσι, η ταχύτητά κι' η κατεύθυνσι του διαστημόπλοιου;

Πώς θα χρησιμοποιηθούν αυτά τα στοιχεία; "Ενας ηλεκτρικός έγκέφαλος θα υπολογίσει αυτόματως αν υπάρχει κανένα λάθος στην τροχιά του σκάφους και ποιές διορθώσεις πρέπει να γίνουν.

Πώς θα πραγματοποιηθούν όμως οι διορθώσεις αυτές; Τό διαστημόπλοιο δε μπορεί να έχη πηδάλα, σαν τὰ αεροπλάνα, εφόσον δε θα υπάρχει ατμόσφαιρα για τη λειτουργία τους.

Οι αλλαγές, λοιπόν, της πορείας του θα μπορεί να γίνουν μονάχα με τό άναμμα βοηθητικών πυραύλων, προσαρμοσμένων σε διάφορα σημεία του.

Αφού λειτουργήσει δε ο κατάλληλος πυραύλος για ώρισμένο χρονικό διάστημα, θα γίνεται νέος έλεγχος της θέσεως και της πορείας του διαστημόπλοιου, γιατί μπορεί να χρειάζονται κι' άλλες διορθώσεις.

Μιά απ' τις μεγάλες δυσκολίες αυτών των ταξιδιών στην Διάστημα, θα είναι η επίδρασι των τεραστίων αποστάσεων στην έπικοινωνία με τη Γη.

Τα ραδιοκύματα ταξιδεύουν με ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο. Κι' όμως, για να στείλουν κανείς μ' αυτά ένα μήνυμα απ' τον "Αρη στη Γη, θα χρειάζεται τό λιγώτερο 4½ λεπτά της ώρας, κι' άλλα τόσα για να πάρη απάντησι.

Πώς μπορεί, λοιπόν, να νοηθεί ραδιοηλεκτρική συνεννόησι, όταν θα πρέπει να περιμένη κανείς επί 9 λεπτά την απάντησι στην κάθε φράσι του;

Γι' αυτό, φαίνεται πιθανώτερο, ότι τὰ διαπλανητικά μηνύματα θα είναι μάλλον τηλεγραφικά κι' ότι θα περιορίζονται σε όσο τό δυνατόν λιγώτερες λέξεις.

Απ' όσα είπαμε πιο πάνω, μπορεί να σχηματίση κανείς μια ιδέα για τὰ μεγάλα προβλήματα που πρέπει να λυθούν, πριν ξεκινήσουμε για τό πρώτο ταξίδι προς τους άλλους πλανήτες. Δεν υπάρχει ωστόσο καμιά αμφιβολία, ότι οι έπιστήμονες κι' οι τεχνικοί θα βρούμε πολύ γρήγορα τις λύσεις για όλα.

Πρωτότυπος πυροσβεστήρας

Ανάμεσα στα χρόνια 114—53 π. Χ., ζούσε στη Ρώμη ο Λικίνιος Κράσσος, που είχε σοφιστή μιὰ πρωτότυπη «επίτηρησι». Είχε οργανώσει μιὰ ιδιωτική πυροσβεστική ομάδα από 500 άντρες και γυναίκες και πήγαινε μαζί της, όπου υπήρχε πυρκαγιά.

Όταν έφταναν εκεί, ο Λικίνιος κύτταζε για λίγο τις φλόγες, κι' ύστερα πρότεινε στον ιδιοκτήτη του σπιτιού να του τό πουλήση σε γελοία χαμηλή τιμή. "Αν εκείνος διατάζε να δεχτεί, ο Λικίνιος έφευγε κι' άφηνε τη φωτιά να συμπληρώσει τό έργο της.

Με τό σύστημα αυτό, είχε μαζέψει περιουσία, που ίσοδυναμούσε με 3 δισεκατομμύρια σημερινά δολάρια!

Συγκλονιστικό κατασκοπευτικό μυθιστόρημα υπό ΣΤΕΡΛΙΓΚ ΝΟΕΛ

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Με τὰ δύο πρόσωπα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο "Ηνγκλις παίρνει τό στρατιώτη Μέιον στην ιδιαιτέρα ύπηρεσία του, γιατί είναι θαυμασίως σκοπευτής, και του αναθέτει να μάθη σκοπευόλη στο Μπαϊκερ. "Υστερα έπισκέπτεται την Κόννι, που κάνει σαν τρελή απ' τη χαρά της που τον ξαναβλέπει και τον ακολουθεί πρόθυμα στο διαμέριόμα του. Τού λέει δε πως δεν του έδωσε τόσο καιρό σημαία ζωής, γιατί την είχαν βεβαιώσει πως δεν ήθελε αυτός να την ξαναδῇ.

Εκείνος της εξηγεί πως ξέρει τις σχέσεις της με τους ξένους πράκτορες και της ζητάει να εργάζεται στο έξω για δικό του λογαριασμό. Νικάει δε τις αντιρρήσεις της με δυο χα στούκια κι' ένα φιλι. Οι εργασίες για τον πυραύλο προχωρούν, κι' ο αριθμός των κατασκόπων αυξάνει. Συλλαμβάνονται μερικοί απ' αυτούς. Η Κόννι πρόκειται να συναντηθεί με τους ξένους πράκτορες. Της ζητάει λοιπόν ο "Ηνγκλις να της πῇ ότι ο στρατηγός Μάγκρουμ παίζει διπλό παιχνίδι είς βάρος τους, ώστε να τον έκτελεσουν αυτοί. "Εκείνη δέχεται, λέσσουν αυτοί.

Υστερα, από πολλούς διαταγμούς, "Υστερα του φανερώνει πως οι έστρεμωτές της είχαν αναθέσει να βρῇ τον "Ηνγκλις —που της τον είχαν παραστήσει σαν αϊμόδοχο φονιά — και να τους τό παράδωπει. Ο "Ηνγκλις της υπόσκειται... να τη βοηθήσει σ' αυτό.

Καμιά φορά δε σε καταλαβαίνει καθόλου! Είπε ξύνοντας τό άριστερό αυτό της. Δεν ξέρω ποτέ πως θ' αντιδράσει...

Κι' όμως είναι άπλουστα. "Όταν με γνωρίσεις καλύτερα, θα διαπιστώσεις πως δεν έχω τίποτε τό μυσητριώδες.

Ναι, μα πότε θα γίνη αυτό; "Όταν πάψης να δουλεύεις για λογαριασμό των ξένων.

Αυτός ο όρος φάνηκε πως δεν της πολυάρεσε. "Αποτραβήχτηκε λίγο και είπε:

Σου τὰ έξηγησα όλα... Δεν έμπενα περισσότερο.

Να τώρα τό μήνυμα που σου ζητάω να μεταδώσεις, στο ραντεβού σου της 9ης Μαρτίου, είπα. "Πρέπει να έγκαταλείψης τό Μάγκρουμ, γιατί είναι συνεννοημένος με τό Τζέφερσον "Ηνγκλις.

Με κούταξε πολλή ώρα, σαν να ζητούσε ν' ανακαλύψη στο πρόσωπό μου μιὰ ένδειξι, μιὰ έξηγησι. Της χαμογέλασα, χαϊδεύοντάς της τὰ μαλλιά.

Ξέρεις τί σημαίνει αυτό; με ρώτησε έπιτέλους.

Φυσικά τό ξέρω.

Όχι, δε μπορείς να τό μαντέψης... Θα σκοτώσουνε τό Μάγκρουμ!

Ασφαλώς!

Προηγούμενος όμως θα κάνουνε μιὰ έρευνα ή την πρόλεψι των πληροφοριών μου. Θα βελήσουν να μάθουν όλες τις λεπτομέρειες, τό πως τις έμαθα από ποιόν, πότε, πού... Δε μπορώ να διατυπώσω μιὰ τόσο βαρεία κατηγορία, χωρίς να τη στηρίξω καπου.

Τό ξέρω. Θα σου δώσω όλες τις άπαιτούμενες λεπτομέρειες, θα σ' έξασφαλίσω άπόλυτα... Αυτό που σου λέω, είναι γεγονός.

Ο Μάγκρουμ είναι τώρα συνεννοημένος με τον "Ηνγκλις κι' έτοιμος να πουλήση τους φίλους σου. Μη στενοχωριέσαι, λοιπόν, πάνω σ' αυτό τό σημείο!

Εσύ τό λές.

Ναι, έχω τό λέω... Τό γεγονός ότι βρίσκεται σ' άχνη του "Ηνγκλις, θα κάνει τό πράγμα πιθανοφανέστερο. Θα σε πιστέψουνε, όταν τους επαναλάβης ότι σου είπα.

Κούνησε τό κεφάλι της άρνητικά.

Όχι, δε θέλω, είπε.

Την πήρα στην άγκαλιά μου και τη φίλησα. "Αρνήθηκε, στην άρχή, μα έπειτα άλλαξε γνώμη.

Θα με ξεχτήσεις πάλι, είπε.

Δεν πειράζει, θα ξαναχενιστής.

Ξαναρχίσαμε τὰ φιλιὰ και τὰ χάδια. Η ώρα περνούσε γρήγορα, μ' αυτή την εύχαιστη απασχόλησι...

Λοιπόν, τί έχεις να μου πῇς ακόμα; με ρώτησε σε λίγο.

Αρχισα να της κάνω μαθημα. Της διηγήθηκα ένα σωρό πράγματα για τό Μάγκρουμ, που δε μπορούσαν να τὰ ξέρουν οι έστρεμωτές, αλλά μπορούσαν να τὰ έξελέγουν. "Επειτα της περιέγραφα πρόχειρα τό Τζέφ "Ηνγκλις και της έδωσα την άδιαφιλονέκητη άποδείξι πως αυτός είχε σκοτώσει τους δυο Ρώσους στο "Αντεν. Ο σκοπός μου ήταν να τὰ μεταδώσει στους ενδιαφερομένους.

"Υστερα έπινόησα μιὰ φανταστική χρησιμοποίησι του χρόνου της για ολόκληρη βδομάδα: ποιόν είχε δη, τί της είχαν πῇ, που είχε πῇ... Της τὰ είπα και της τὰ ξαναείπα, πολλές φορές, ώσπου τᾶμαθε όλα απ' έξω.

Μικροί ιστορίες

Μπήκε στο πνεύμα!

"Υστερ' από πολλές αναζητήσεις, τρεχάματα, τηλεφωνήματα και άγνωσης, τό ζευγος Γκρινιαριόου άπέκτησε, έπι τέλους, υπέρτατο!

Πρόκειται για μιὰ νεαρή νοστιμούλα, με πονηρή ματιά και οβέλιος κορυφί.

Η σύζυγος όμως είναι έπιφυλακτική.

Σωστό κελεπούρι! συμπεριβαί άμέσως ο σύζυγος, που είναι και λίγο μουντάρης.

Στάσου, καίμενε πρώτα να δούμε, αν σκαμπάζη τίποτα! λέει η κυρία.

Κι' αρχίζει άμέσως τις έρωτήσεις στην καινούργια ύπηρεσία:

Που ήσουν πριν έρθης σε μᾶς, κοπέλλα μου;

Στό σπίτι του κυρίου Κοκοριόου. Όποτε, έχω και συστατική στο κυρία στην κυρία Γκρινιαριόου, η όποια, και δίνει τό γράμμα στην κυρία Γκρινιαριόου, η όποια, αφού τό διαβάσει προσεκτικά, την ξαναρωτάει:

Εν τάξει παιδί μου! Μα γιατί έφυγες από και;

Να... Ο κύριος ήταν έργνης και πολύ, πως να τό πῷ, άπαιτητικός... έζηνη πονηρά η μικρούλα.

Η κυρία Γκρινιαριόου, όρεκτα ικανοποιημένη της λέει: "Μπορώ σου!... Γιατί έκτιμώ πολύ τις ήλικες κοπέλλες.

Αλλά δε δούμε τώρα τὰ προσόντα σου... Ξέρεις να μαγειρεύς;

Και βέβαια ξέρω! Μαγειρεύω μάλιστα κατά τρεις τρόπους!...

Δηλαδή; άπορεί η κυρία.

Να... Ο πρώτος τρόπος είναι για τους καλεσμένους, που θέλετε να ξαναβρουν και ο δεύτερος για εκείνους, που θέλετε να μη ξαναβρουν...

Κι' ο τρίτος;

Ο τρίτος είναι για τον κύριο... όαγντά πρόχειρα, κουά ή τό πολύ μισοέξοσταμένα!

ρος τον "Ηνγκλις... Δέχεται, η μήπως μετάνιωσες κι' όλας;

Ξαπλώθηκε πάλι στο κρεβάτι και κατσούφιασε. Της χάιδεψε τό μάγουλο με την άκρη του δαχτύλου μου. Σε λίγο ξαναβρέθηκαν άγκαλιασμένοι και ξεχάσαμε τον "Ηνγκλις, τό Μάγκρουμ κι' όλα τ' άλλα...

Εφτασαν τὰ σημερώματα...

Κι' ήρθαν άργότερα κι' άλλα σημερώματα: των 9, 10 και 11 Μαρτίου.

Στό ραντεβού της Κόννι, στο δρόμο, πίσω απ' τό βουνό Φρήντομ, όλα πήγαν καλά. Τις δυο έπομενες μέρες όμως, οι πηγαίνοντες κι' οι συνεννοήσεις πέσαν όλες τις προβλέψεις μας. Οι έστρεμωτές έκδηλώσανε τέτοια δραστηριότητα, ώστε άντισήχισε τό Γραφείο Χ.

Αναγκάστηκα μάλιστα να λείψω μερικές άρες απ' τη Βαλχάλα, τ' άπογεμα της 11ης Μαρτίου, για να έπικοινωνήσω μ' ένα απ' τους πράκτορες μας στο Νιούρκ και να κατατοπίσω τό γραφείο.

Ο πράκτορας αυτός ήταν κάποιος Μαχόνε κι' εργαζόταν ως μπάρμαν σε κάποιο μαγαζί της Γουότερ Στρίτ.

Παρατηρώ μεγάλη κίνησι, μου είπε. Τι σκαρώσατε πάλι;

Εστίασα μια παγίδα στο στρατηγό. Θα τον σκοτώσουνε οι ίδιοι οι φίλοι του!

Θέλετε να μεταβιβάσω την είδησι στο Γραφείο;

Και βέβαια. Πέστε τους πως είναι όλα έτοιμα. Σε λίγες ώρες θαχουνε έμπερδένει.

Μου σερβίρισε μιὰ μπύρα που παράγγειλα, κι' ύστερα με ρώτησε:

Τί ρόλο παίζει η Κορίννα Μάνινγκ σ' όλη αυτή την ιστορία;

Είναι η πληροφοριοδότις μου. Έργάζεται για μένα.

Πῶς;

Εργάζεται για μένα, είπα.

Διόβολε!... Έλπιζω να ξερετε τί κανέτε.

Για τό Θεό, μη μου τό ξαναπῇτε, αυτό! Και βέβαια ξέρω τί κάνω!

Ανασκήμασε τό ποτήρι μου, για να σκοτίσει τη μπύρα που είχε ξεχειλίσει.

Είσαστε τρομερά ευχίτικος! πουριόους.

Τό παραδέχομαι. Μα, κάθε φορά που γίνεται λόγος γι' αυτή τη γυναίκα, βρίσκεται πάντα κάποιος να μου κάνει την ίδια διδαχή!

Γιατί πρόκειται για ένα πρόσωπο απ' τὰ πιο επικίνδυνα.

Φυσικά. Γι' αυτό ακριβώς μ' ενδιαφέρει.

Τελος πάντων... Τί άλλο θέλετε να κάνω;

Έχω κάτι δύσκολο για σᾶς.

Έχετε γερή ύμνησι;

Και βέβαια.

Θα σᾶς πῷ λοιπόν ένα όνομα: Ζέλντα Τόρρενς Φίτσερλιντ. Είναι η γυναίκα του άρχηγού της "Ιντελιτζένς Σέρβις. Έχετε ακούσει γι' αυτόν;

Ναι. Καθώς και γι' αυτήν.

Πληροφορήστε την λοιπόν, με τη μεσολάβησι των έστρεμωτών, ότι ο Τζέφ "Ηνγκλις κι' ο Ραντάλ Μάκ Κάρου έχουν βαλθή να την ξεκάνουνε... Προσπαθήστε να διατυπώσετε αυτή την πληροφορία έτσι, που να μπερδέψει το "Ηνγκλις κι' ο Μάκ Κάρου είναι τό ίδιο πόδωπο. Καταλάβετε;

Πάτε νυσταίνοντας για μπλέ;

Ξίμο, βλέπω! Σε μία ώρα, θα τ'όχουν μάθει όλοι, στο κόμμα.

— Αυτό ζητάει κι' εγώ. Πρέπει να κουνήσουμε λιγάκι. Άρκετά μουχλιάσαμε τόσον καιρό.

— Ναι, μα θα ξεμουχλιάσετε... με δυο-τρεις σφαίρες στο κεφάλι.

— Έσείς το λέτε, αυτό.

— Αδειάσα το ποτηρί μου, πέταξα ένα δολλάριο πάνω στον μπάνκο και σύστησα στον υπάλληλο.

— Μην ξεχάσετε όσα σας είπα.

Γύρισα ύστερα με τ' αυτοκίνητο στη Βαλχάλα. Σταμάτησα στο γραφείο 'Ασφαλείας, για να πάρω ό,τι χαρτιά ή γράμματα υπήρχαν για μένα. Ύστερα πήγα στο κτίριο Γ, όπου βρήκα την Κόννη να βράζει απ' το θυμίο της.

— 'Επί τέλους! μου φώναξε μόλις με είδε. Νόμιζα πως δε θα γυρίζες ποτέ.

— Τι συμβαίνει; τη ρώτησα, άγκαλιάζοντάς την.

— Πολλά πράγματα!

Με τράβηξε μέσα στην κρεβατοκάμαρα κι' έβγαλε απ' τη τσέπη του παντελονιού της ένα σημείωμα δακτυλογραφημένο πάνω σε λεπτό τσιγαρόχαρτο. Μου τ'όδωσε.

Δεν είχε ημερομηνία. "Ελεγε μονάχα τα εξής:

«Ο Λαμπρινός σ'όχι. Δείξετέ το αυτό στο Μάγκρομ, για να πεισθεί. Φέρτε τον ύστερα με τ' αυτοκίνητό μου στη διασταύρωση της 10ης 'Εθνικής κι' ενός χωματόδρομου, τρία χιλιόμετρα μετά τη διασταύρωση με την 'Εθνική 202. Είναι απόλυτη ανάγκη. Άποψε, στις 10/2».

— Ποτέ τολμάς, αυτό; ρώτησα.

— 'Εδώ και μία ώρα.

— Και τ'ό ραντεβού είναι...;

— Για σήμερα.

— Ποιος σου τ'όφερε;

— Ο Κολίνσκου, ο λοχίας σου.

— Καλά τόν υποπτεύουν, αυτόν τόν κατεργάρι...

— Άνησυχώ! Δε μου φαίνεται φυσική αυτή η πρόσκληση.

— Μα γιατί; Για ποιο λόγο;

— Δεν ξέρω... Έχω ένα προαίσθημα...

— Πρέπει να πάψης επί δυο ώρες να φέρνεις σ'άν γυναικα! Ν' αφήσης κατά μέρος τα αισθήματα και να παίξεις το ρόλο σου, όπως θα παίζουμε κι' εμείς το δικό μας. Έννοια σου, δεν πρόκειται να σου συμβεί τίποτα.

— Εύκολα το λες εσύ... Μα γιατί ζητάνε να πάω κι' εγώ μαζί του; Φοβάμαι!

— Δεν έχεις κανένα φόβο, σου λέω! Θα σε προσέχω εγώ, στο σταυροδρόμι. Ό,τι κι' αν συμβεί στους άλλους, εσύ δε θα πάθεις τίποτα.

Ρίχτηκε στην άγκαλιά μου και με γέμισε φιλική, λέγοντάς μου:

— Είσαι ο μόνος που σου έχω εμπιστοσύνη!

— Καλά... Πήγαινε τώρα να βρής πάλι το Μάγκρομ. Ή ώρα περνάει. Θα χρειαστείς, ίσως ένα χρονικό διάστημα για να τόν πείσης.

Τη βοήθησα να φορέσει τ'ό μαντώ της. Μόλις έφυγε, κάλεσα το Μπαϊκέρ και τ'ό Μείσον.

— Πώς πάει η σκοποβολή; ρώτησα τόν πρώτο.

— Καλούτσικα. Μα γιατί με ρωτάτε;

— Θα σας χρειαστώ, αν έχετε γίνει κατάλληλος να κρατάτε πιστόλι.

Στράφηκα στο Μείσον και τόν ρώτησα:

— Έσείς τί λέτε; Άρχισε να ξέρη σημαδι;

— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ. Δεν είναι γρήγορος, αλλά σημαδεύει καλά.

— Να ή δουλειά που έχω να σας αναθέσω: Θα πάρετε κι' οι δυο την 'Εθνική 10, μέχρι 3 χιλιόμετρα περίπου ανατολικά απ' τη διασταύρωση της με την 'Εθνική 202. Θα βρής εκεί ένα χωματόδρομο, όπου θα κρύψετε τ' αυτοκίνητό σας. Θα ξεναγυρίσετε ύστερα πίσω και θα κουφήτε σ' απόσταση βολής πιστολίου απ' τη διασταύρωση.

- Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ "ΚΛΙΝΕΞ", μαζί με τ'ό αγαπημένο σας ΚΛΙΝ που σας εξασφαλίζει πεντακάθαρο σπιτικό, έκκαινιάζει από σήμερα μία νέα περίοδο προσφοράς δώρων για σας και τ'ό παιδί σας.
- Αγοράστε σήμερα ΚΛΙΝ, δα βρήτε μέσα στο σακκουλάκι με τή νέα εμφάνιση (κόκκινο και γαλάζιο) μία εύχρηστη έκπληξη: "Ένα μικρό δώρο για σας και τ'ό παιδί σας."

SHAMPOIL "LADAS" (ΣΑΜΠΟΪΛ)
(ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛ. ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑ)

- Αρωματώδες έλαιον για τ'ό λούσιμο της κεφαλής
- Διατηρεί τ'ό μαλλιά γερά και καθαρά

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΠΙΤΥΡΙΑΣΕΩΣ

Με λίγα λεφτά και με μεγάλες ευκολίες, μαθαίνετε την καλύτερη ΤΕΧΝΗ. Έξασφαλίζετε, καλό, σίγουρο μέλλον. Έγγραψτε στην

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩΤΩΝ
ΕΛΕΝΗΣ ΔΟΛΙΑΝΙΤΟΥ
ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 10, ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 615-652 και 610-395

Έξάμηνος φοίτησις. Διακεκριμένοι καθηγηταί και άριστοι Καλλιτέχναι Κομμωταί.

Ευρωπαϊκή εκπαίδευσις. Τελεία εκμάθησις σέ ζωντανά μοντέλλα. Και σπουδασταί ακόμα στη Σχολή, θα κερδίζετε χρήματα.

Πληροφορία καθημερινώς εις την Γραμματεία της Σχολής
Όδός Ναυαρίνου 10 ΑΘΗΝΑΙ

»Δε θ' άργήση να φτάση ένα αυτοκίνητο με δυο πρόσωπα: τ'ό στρατηγό Μάγκρομ και τή μίς Μάννινγκ. Θα σταματήσουν και θα περιμένουμε. Τ'ό ίδιο θα περιμένετε και σεις.

»Επειτα από ένα λεπτό, θα τους πλησιάση έν' άλλο αυτοκίνητο και θα σταθή δίπλα τους. Παρακολουθήστε ό,τι θα γίνη τότε. Αν κάποιος σημαδέψη με τ'ό πιστόλι του τή μίς Μάννινγκ, σκοτώστε τον... Λίγο με νοιάζει για ποιόν θα πρόκειται. Σκοτώστε τον... τίποτ' άλλο!

»Είναι πιθανώτερο ωστόσο πως δε θα δοκιμάση κανείς να τής κάνει κακό. Οι επιβάτες τού άλλου αυτοκινήτου θα καλέσουν άπλως τ'ό στρατηγό να περάση σ' όμάζι τους. Αυτό θέλω κι' εγώ! Αν γίνουν όλα έτσι, φύγετε χωρίς να σας δούνε και ξεναγυρίστε εδώ. Θα φτάσω κι' εγώ σε λίγο και θ' άσχοληθώ με τή μίς Μάννινγκ. Καταλάβετε;

— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ, είπα ο Μείσον.

— Και τώρα δρόμο! Προσπαθήστε να βρискεσθε εκεί πριν απ' τις 10 και τέταρτο.

Όταν φύγαμε, έβγαλα τή στολή μου και φόρεσα ένα μπλε σκούρο κοστούμι, κοντό παλτό και ρεμπουμπλικά. Είχα ένα πιστόλι τ'όν 45 μέσα στη θήκη του κάτω απ' τή μασχάλη μου κι' ένα δεύτερο τ'όν 38 δίπλα στο δεξιό γοφό μου, για τήν περίπτωση που θα τύχαινε να χάσω τ'ό πρώτο.

Βγήκα, πήρα τ'ό αυτοκίνητό μου και ξεκίνησα, απ' την 'Εθνική Όδ 10. Προσπέρασα τ'ό χωματόδρομο και σταμάτησα σε μία στεροφή, ένα χιλιόμετρο μακρύτερα. Από κει μπορούσα να βλέπω τ'ό σταυροδρόμι.

Κάθησα στο βολάν, για να περιμένω ως τις 10½, κυττάζοντας τα λίγα αυτοκίνητα που περνούσαν.

Όταν έφτασε ή ώρα, κατέβηκα από τ' αυτοκίνητο, έρριξα μία ματιά πίσω μου κι' είδα τα μικρά φώτα ενός σταματημένου αυτοκινήτου. Ξαναβέβηκα σ' όμάζι μου, για να περιμένω ακόμα λίγο.

Κύλησαν άλλα δέκα λεπτά. Μία Μπουϊκ πέρασε δίπλα μου, πηγαίνοντας προς τή δύση. Ύστερα έκοψε τήν ταχύτητά της.

Ξανακατέβηκα και τή παρακολούθησα με τα μάτια. Ρουάρισε άργα ως τ'ό σταυροδρόμι, ύστερα έστριψε άριστερά και σταμάτησε μπροστά από τ' άλλο αυτοκίνητο.

Είδα δυο άντρες να βγαίνουν απ' αυτό — ένας από κάθε πλευρά. Οι σιλουέτες τους διαγράφονταν ολοκάθαρα στο φως τ'όν προβολέων τού πρώτου αυτοκινήτου.

Διευθύνθηκαν προς τα πίσω, καθένας απ' τ'ό μέρος του. Ύστερα τα φώτα έσβυσαν και δεν είδα πιά τίποτα.

Περίμενα ακόμα. Πέρασαν τρία-τέσσερα λεπτά, χωρίς να πέση καμμία πιστολιά. Ξαφνικά άναψαν τα φώτα της Μπουϊκ κι' έκαναν ένα πήδημα προς τα εμπρός.

Όρμησα άμέσως μέσα σ' τ' αυτοκίνητό μου κι' άναψα τ'ό μοτέρ.

Η Μπουϊκ πέρασε μπροστά μου ολόταχως. Τήν ακολουθήσα, χωρίς ν' άναψω τα φώτα μου.

Όταν πέρασα τα 130, άρχισα να κερδίζω έδαφος και να πλησιάζω τ'ό κόκκινο φως της Μπουϊκ. Έξακολουθούσα να πατάω γκαζί, ως κάτω. Βρισκόμουν μόνο 300 ή 400 μέτρα μακριά της, όταν ή Μπουϊκ φρενάρισε άπτομα και ντεραπάρισε, καθώς έστριβε δεξιά, ένα χιλιόμετρο περίπου μετά τ'ό Ουϊπανν.

Η πυκνότερη κυκλοφορία σ' αυτό τ'ό μέρος τού δρόμου μ' άνάγκασε να ξαναάναψω τούς προβολείς μου. Πήρα τή στρόφι, πίσω απ' τή Μπουϊκ, και τ'όδωσα πάλι. Ύστερα πάτησα όλο τ'ό γκαζί.

Είχα σχεδόν φτάσει τή Μπουϊκ, κοντά σ' ένα γήπεδο τού γκόλφ, όταν άκουσα απ' τ'ό έσωτερικό της δυο πιστολιές.

Μόλις τήν προσπέρασα, έστριψα άπτομα τ'ό βολάν άριστερά. Άκουσα ένα στρίγγλισμα τ'όν φρένων, ενώ συγχρόνως ένα δυνατό χτύπημα τράνταξε όλο τ'ό πίσω μέρος τού αυτοκινήτου μου, όχι όμως τόσο ώστε να με φοβίση.

Ίσιωσα τ'ό βολάν, φρενάρισα κι' έγώ και σταμάτησα. Βγήκα απ' τ'ό δεξιό μέρος τού αυτοκινήτου, κρύφτηκα πίσω απ' τ'ό καπό και περιμένα, με τ'ό πιστόλι στο χέρι.

Η Μπουϊκ είχε βγί απ' τ'ό δρόμο κι' είχε σταματήσει μέσα στο διπλανό χαντάκι, λοξά, με τή μύτη της κολλημένη στο δικτυωτό περίφραγμα τού γηπέδου τού γκόλφ. Δεν άκουγότανε τίποτα απ' τ'ό έσωτερικό της. Δεν κουνιόταν κανείς.

Πήρα από χάμω μία πέτρα και τήν πέταξα στο δρόμο, προς τ' άριστερά. Τήν ίδια στιγμή, έπεσε μία πιστολιά. Πυροβόλησα άμέσως προς τή διεύθυνση της φλόγας, που είχε ξεπηδήσει πίσω απ' τή Μπουϊκ. Δεν έλπιζα όμως και πολύ να πετύχω κανένα άποτέλεσμα.

Ύστερα τραβήχτηκα γρήγορα προς τ'ό πίσω μέρος τού αυτοκινήτου μου. Άλλες δυο σφαίρες χτύπησαν τ'ό μέρος όπου βρισκόμουν πριν από μία στιγμή.

Γλυστρήσα μέσα στο χαντάκι κι' έμεινα ακίνητος εκεί. Δεν έβλεπα τίποτ' άλλο απ' ό,τι βρισκόταν πολύ κοντά μου. Μόνο ο θόρυβος θα μπορούσε να μ' άδηγήση.

Πέρασαν έξι δέκα λεπτά, που μου φάνηκαν ώρες. Ύστερα άκουσα ένα ελαφρό τριψίμο, σαν να γλυστρούσε κάποιος δίπλα σ' τ' αυτοκίνητό μου. Ύπολόγισα μ' έπιμέλεια τή θέση που βρισκότανε, σημάδεψα προς τα εκεί και πυροβόλησα.

Άκουστήκαν δυο πνιγμένοι θόρυβοι: τής σφαίρας που έφτισε τ'ό στόχο της, κι' ενός κορμιού που έπεφτε.

Περίμενα μία όποιαδήποτε άπάντησι. Δεν ήξερα από πού θαρχότανε... Μα δε συνέβη τίποτα.

Επειτα από ένα τέταρτο της ώρας, άνασκήσθηκαν έπιτέλους κι' έκανα μερικά βήματα.

Ένα σώμα ακίνητο κειτότανε κοντά στο μπροστινό φτερό τού αυτοκινήτου μου. Τ'ό δρασκελίσια, για ν' άνοιξη τήν πόρτα και να πάρω ένα ηλεκτρικό φανάρι απ' τή θέση τ'όν γαντιών.

Στο φως του, είδα τ'ό πρόσωπο τού νεκρού. Ήταν τελείως άγνωστός μου.

Πήγα ύστερα ως τή Μπουϊκ και φώτισα τ'ό έσωτερικό της. Ύπρηχε ένα δεύτερο πτώμα πάνω στο πίσω κάθισμα.

Άνοιξα τήν πόρτα, για να κυττάξω καλύτερα τ'ό πρόσωπό του. Ήταν ο στρατηγός Μάγκρομ.

Έψαξα για τ'ό σφυγμό του. Μα δε χτυπούσε πιά.

Τ'ό χιτώνιό του ήταν ματοβαμένο, προς τ'ό μέρος της καρδιάς. Άφισα τήν πόρτα τού αυτοκινήτου άνοιχτή και ξεναγυρίσα κοντά στον άλλο νεκρό. Τόν τράβηξα ως τή Μπουϊκ, τόν ανέβασα και τόν ξάπλωσα δίπλα στο στρατηγό. Ξανακλείσα έπειτα τήν πόρτα, ανέβηκα πάλι σ' τ' αυτοκίνητό μου κι' άπομακρύνθηκα.

Δεν ενδιαφερόμουν καθόλου για τόν μόνο απ' τούς τρεις που είχαν έπιζησει. Ήταν φανερό πως τόξε σκόπευε άμέσως μετά τήν πρώτη σφαίρα μου—ή ίσως και πριν — άφίνοντας τ'ό σύντροφό του να τ'ό βγάλει πέρα μαζί μου. Ήμουν βέβαιος άλλωστε πως θα τόν ξαναβλέπαμε, άργά ή γρήγορα...

Άκολούθησα τ'ό χωματόδρομο, ως τήν πρώτη διασταύρωση, κι' έστριψα ύστερα δεξιά, σ' ένα άσφαλτοστρωμένο δρόμο. Μ' έβγαλε στο Μορρισταύον, κι' από κει ξεναπήρα τήν 'Εθνική Όδ 10, ως τή Βαλχάλα.

Έβγαλα τ'ό αυτοκίνητό μου στο γκαράζ τού γραφείου 'Ασφαλείας. Είπα στο δεκανέα της υπηρεσίας να διορθώση τ'ό πίσω μέρος του και να μ'ήν κάνει λόγο σέ κανένα.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΧΤΕΝΙΣΕΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ ΟΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΛΕΡΩΜΕΝΑ

Η BIODOP δίνει στα μαλλιά σας μία φυσική γυαλάδα και τ'ό κρατά καλοχτενισμένα όλη τήν ήμερα

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ L'OREAL-PARIS

Σ. Κ. Υ. Π.
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΧΟΛΗ ΚΛΑΣΤΙΚΗΣ-ΥΦΑΝΤΙΚΗΣ-ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΝΟΜΟΣ 740)1943
ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΛΟΡΕΑΝ

Πλήρης μόρφωσις. — Θεωρητική τεχνική και πρακτική κατάρτισις. — Τα νέα διδακτήρια, εφοδιασμένα με πρότυπα μηχανήματα, είναι εγκατεστημένα εις τα ιδιόκτητα και ειδικώς ανεγειρόμενα επί της οδού Αθηνών — Πειραιώς κτίρια της Σχολής.

Καθηγηταί Άνωτάτων Έλληνικών Σχολών και τού Έξωτερικού κατατάσσον τελείως τους μαθητάς εις τήν ΚΛΑΣΤΙΚΗΝ — ΥΦΑΝΤΙΚΗΝ — ΠΛΕΚΤΙΚΗΝ — ΒΑΦΙΚΗΝ και ΦΙΝΙΡΙΣΜΑ.

Η Σχολή λειτουργεί: 1) Ός Μέση Σχολή Έργοδηγών εις ήμερησια ταμεία. 2) Ός διδασκαλείον εις τήν ήμερησίαν Σχολήν δύναται, έφ' όσον τ'ό επιθυμούν, να φοιτήσι και εις Νυκτερινόν Γυμνάσιον. 3) Ός Κατωτέρα Σχολή Τεχνιτών εις Νυκτερινόν Γυμνάσιον. Εις άμφότερας τάς Σχολάς γίνονται δεκτοί άφορρες και θύλακι μαθηταί. Η φοίτησις είναι τριετής. Έξ άμφοτέρων τών Σχολών έξέρχονται με ειδικότητας Κλώστου, Ύφαντουργού, Πλεκτού, Βαφέως, Έξευγενιστού ή Φασματών. Έργοδηγοί εκ τής πρώτης και ενοταγοτεννίται εκ τής δεύτερας.

ΑΙΤΟΥΜΕΝΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ: α) Διά τήν Σχολήν Έργοδηγών ήλικία 15ον έτος συμπληρωμένων, ένδεικτικόν Ε' τάξεως Όκτατάξιον Γυμνασίου ή Κατωτέρας Ύφαντουργικής Σχολής, β) διά τήν Κατωτέραν Σχολήν άπολυτήριον Δημοτικού.

ΣΗΜ.— Οί κερτιμένοι άπολυτήριον Δ' Τάξεως Όκτατάξιον Γυμνασίου ή ισότιμου Σχολής, δύναται να έγγραφώσιν εις τήν Β' Τάξιν της Κατωτέρας Σχολής κατόπιν κατατακτικών εξετάσεων εις τ'ό μαθήμα τών Ύφαντικών Υλών.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ: Εις τ'ό Γραφείο της Σχολής, όδός Πειραιώς — Αθηνών 101, τηλ. 483-390, και Κριεζώτου 7, τηλ. 611-570.

Ύστερα πήγα στο κτίριο Γ. Ο Μπαϊκέρ κι' ο Μείσον με περίμεναν στο λιβινγκ-ρούμ. Η Κόννη δε βρισκόταν εκεί. Μου διηγήθηκαν ό,τι είχε συμβεί και πως είχαν γυρίσει πίσω.

— Πού είναι ή μίς Μάννινγκ; ρώτησα. Δεν ήρθε;

— Δεν τήν είδαμε καθόλου, είπα ο Μπαϊκέρ άνασκηκόνοντας τούς ώμους του. Πόσο σας ενδιαφέρει αυτή ή μικρή!...

— Μην είσαστε ήλίθιοι! Αυτή κανόνισε όλη τήν υπόθεσι. Δίχως τή βοήθειά της, δε θα είχαμε ξεφορτωθί τ'ό Μάγκρομ.

— Ά, τόν ξεφορτώθηκετε;

— Φυσικά. Τόν έκτελέσανε οί δικοί του, στο δημόσιο δρόμο, μετά τ'ό Ουϊπανν.

— Τότε λοιπόν μπορεί να μάς φανή χρήσιμη, παραδεχτήκε ο Μπαϊκέρ.

— Ή μίς Μάννινγκ πήγε στο διαμέρισμά της, μου εξήγησε ο Μείσον.

— Πώς τ'ό ξέρετε;

— Έρριξα μία ματιά, κύριε λοχαγέ, πριν έρθω εδώ.

— Πήγαίνετε να τήν ειδοποιήσετε πως τή θέλω.

Ο Μείσον έφυγε. Διάταξα τότε τ'ό Μπαϊκέρ να τηλεφωνήση στο Γραφείο Χ, άλλ' από ένα έξωτερικό τηλεφωνικό βάλσαμο.

Πέστε τους για τ'ό Μάγκρομ. Πέστε τους επίσης πως υπάρχει μαζί του κι' άλλος ένας νεκρός. Τ' αυτοκίνητο είναι μία Μπουϊκ, περσινό μοντέλο, νομμερο OC 28371. Βρίσκεται σ' ένα χωματόδρομο, που άρχίζει απ' τήν 'Εθνική Όδ 10, περίπου ένα χιλιόμετρο μακριά απ' τ'ό Ουϊπανν, δίπλα σ' ένα γήπεδο τού γκόλφ.

»Πιστεύω να τ'ό έχη βοή πιά ή άστυνομία. Δε μπορεί παρά ν' άκουσαν τ'ό πιστολιές... Πέστε τους ό,τι βρισκόμουν εκεί, με τ' αυτοκίνητό μου, άλλ' ό,τι θα προτιμούσα να μ'ή γίνη καθόλου λόγος για μένα. Πέστε τους ακόμα πως έτοιμάζω κάτι που θα χαλάσ' ό κόσμιο!

Ο Μπαϊκέρ έφυγε. Έβγαλα τ'ό μπλε κοστούμι μου και φόρεσα μία ρόμπα. Ύστερα από δέκα λεπτά, ξεναγυρίσα ο Μείσον και μου είπα πως ή μίς Μάννινγκ είχε άρνηθ' να τόν ακολουθήση.

— Τί σας είπε; ρώτησα.

— Πώς θα μείνη εκεί που βρίσκεται. Μου άνάθεσε επίσης να σας άναγγείλω ό,τι τελείωσανε όλα μεταξύ σας.

— Ά, έτσι είπα;

— Μάλιστα.

Ξανατίθηκα άμέσως, με τή στολή μου αυτή τη φορά, και πήγα στο κτίριο Ρ. Χρειαστήκα 20 λεπτά γι' αυτό. Δεν ήμουν καθόλου διστακτικός, πράγμα που έδειχνε πως είχα πεποθήσι στον έαυτό μου...

Χτύπησα τήν πόρτα τού διαμερίσματος 17—Α. Ήρθε και μ' άνοιξε ή κοκκινομάλλα, πάντα με τή ροζ ρόμπα της. Με κυττάζε, χωρίς να με καλέση να μπω μέσα.

— Καλησπέρα σας, της είπα. Με θυμόσαστε;

Κουνήσε καταφατικά τ'ό κεφάλι της.

— Είν' εδώ ή Κόννη; ρώτησα.

— Ίσως, άπάντησε άνασκηκόνοντας τούς ώμους της.

— Θάβει να τή δώ.

— Άδύνατο!

Τήν παραμέρισα και μ'ήπια στο λιβινγκ-ρούμ. Δεν ήταν εκεί κανένας. Πέρασα στήν κάμαρα της Κόννης. Ήταν άδειανή. Κυττάξα και στήν άλλη κάμαρα, παρ' όλες τ'ό διασπορεύσεις της κοκκινομάλλας.

— Πού είναι; τη ρώτησα.

— Εκείνη κυττάζε τ'ό ρολόι της, Άφισε να περάση ένα λεπτό κι' έπειτα μου είπα:

— Έφυγε.

— Έφυγε; Πού πήγε;

— Μου είπε να σας πώ ό,τι τελείωσανε όλα.

— Ναι, μου τ'ό παράγγειλε.... Μα πού πήγε;

— Έφυγε. Αυτό μονάχα ξέρω.

— Δίχως ν' άφιση καμμία πα-

ραγγαλία για κανένα; Κι' ή δου-
λειά της...
— Μου άναθεσε να τους ειδο-
ποιήσω αύριο το πρωί ότι την ά-
νακατέστησε κι' ότι θα τους δώσω
περισσότερες λεπτομέρειες στο
διαστήμα της ημέρας.
— Πήρε τ' αυτοκίνητό της;
— Πιστεύω. Έκτος αν την περι-
μενε κανείς...

— Είχε άποσκευές μαζί της;
— Ένα βαλιτσάκι κι' ένα νε-
σεσαίρ τουαλέτας. Άφισε εδώ τα
περισσότερα ρούχα της. Μου είπε
πως θα με ειδοποιήσει πού να της
τα στείλω.

Την ευχαρίστησα κι' έφυγα.
Θάταν άνώφελο να κυνηγήσω
την Κόννη. Δεν ήξερα ποιά δρόμο
είχε πάρει.

Τριγύρισα άσκοπα πάνω από
μία ώρα, πριν γυρίσω στο διαμέ-
ρισμά μου. Σκεπτόμουν πολύ πε-
ρισσότερο την Κόννη, παρά τη
δουλειά μου...

Ο Μπαϊράκι με περίμενε. Ήταν
μέ τη ρούπα του. Από κάτω, ξε-
πρόβαλλαν τα πόδια του, γυμνά
και ψηλόλιγνα, σαν του πελαργού.
— Τα κανονίσατε όλα όπως
σας είπα; τον ρώτησα.

— Ναι.

— Έμεινε καθισμένος, κυττάζον-
τάς με επίμονα. Άφου έκανα με-
ρικές βόλτες μέσ' στο δωμάτιο,
του φώναξα, εκνευρισμένος:

— Μά τι πάθατε, πού να πά-
ρη ο διάβολος! Τί με κυττάτε
έτσι;

— Δε σας είπα ακόμα κάτι...
κάτι που είδαμε ο Μείστον κι' εγώ,
αλλά είχαμε συμφωνήσει να μη
σας το πούμε.

— Τί δηλαδή;

— Εκεί κάτω, στην Έθνική 10...
Όταν ένας απ' τους επίδατες
της Μπουϊκ πήγε κοντά στ' αυ-
τοκίνητο του Μάγκρουμ, ή μίς
Μάννινγκ κατέβηκε...

— Κι' ύστερα;

— Ο άνθρωπος έκείνος την άγ-
κάλισε και τη φίλησε.

— Ίσως νάταν έκείνος ο Ασ-
μίν... είπα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Η εξαφάνιση της Κόννη Μάν-
νινγκ μου δημιούργησε ιστορίες
μέ το Γραφείο Χ.

Δαπάνησα τρεις ώρες για να
τους δώσω εξηγήσεις, και προ-
πάντων για ν' ακούσω το στρατη-
κό Ντεσιν να μου τα φέλη για
την άνηθικότητά μου.

Μ' άνακούφισε ώστόσο πού ξα-
ναδρέθηκα στην ευχάριστη και τό-
σο γνώριμη άτμόσφαιρα της Ου-
άινγκτον Στρήτ. Ήταν ή έπο-
μένη της ημέρας, πού με παρά-
τησε ή Κόννη. Είχα άνεσή στο ι-
διαίτερο διαμέρισμά του Ντεσιν,
στο τρίτο πάτωμα, για να δεχτώ
το λουσιμό του...

— Ποτε συζούσατε μ' αυτή τη
γυναίκα, παρ' όλα όσα σας είχα-
με πη γι' αυτήν, είπα σαν συμπε-
ρασμά ο στρατηγός. Και βάλανε
σε κίνδυνο όλόκληρη την έπιχει-
ρησί μας, στη Βαλχάλλα.

— Δεν έβαλα τίποτα σε κίνδυ-
νο, τον βεβαίωσα. Συνεχίστε ό-
μως, αν σας ευχαρίστη...

— Πρέπει να όμολογήσετε πως
δεν άξιζε τον κόπο!

— Γελώσατε και πάλι. Αυτή
τη φορά άείξε αληθινά τον κόπο!
Ο στρατηγός δεν είπα τίποτ'
άλλο, για ένα λεπτό. Με κυττάζε
να πίνω το ούισκυ μου. Ίσως να
σκεπτόταν πως ήξερα καλά τί έ-
κανα...

— Άν τελειώσατε, είπα στο
τέλος, μπορώ να σας εξηγήσω τις
προθέσεις μου...

— Τις ξέρω, τις προθέσεις
σας! μου απάντησε με πικρό τό-
νο. Είναι άραγε φρέσκο;

— Ίσως... Κι' όμως θυμώνε-
τε μαζί μου, γιατί πιστεύετε πως
δεν ξέρω τί κάνω. Μου λέτε: «Έλ-
πίζω να ξέρετε τί κάνετε!» Το ύ-
διο μου είπα κι' ο Φίτζεραλντ και
άλλοι... Κι' όλ' αυτά έπειδή εί-
χα ένα δεσμό με μία γυναίκα ά-
νώτερη απ' όλους τους... μία γυ-
ναίκα πού τους κάνει να τρέμου-
νε! Όταν την κυττάζουμε, τους
έρχεται να τ'ο βάλουν στα πόδια

...γιατί δεν ξέρουμε πως να τ'α
βγάλουμε πέρα μαζί της. Έγώ ό-
μως ξέρω! Την έκανα ό,τι ήθελα
ως τώρα, και θα εξακολουθήσω το
ίδιο, αν πάμετε όλοι σας να κώ-
νετε τη μύτη σας στις άτομικές
υποθέσεις μου.

— Σας άρέσει πάντα να κάνε-
τε το «κλήρο άντρας». με τα λό-
για, παρατήρησε ο Ντεσιν.

— Σύμφωνοι! Άλλά και τ'ά έρ-
γα μου συμφωνώ με τα λόγια
μου. Άναφέρετέ μου μία περίπτω-
σι πού να μην έγινε έτσι.

— Ναι, σωστά... Μά δε μπο-
ρεί τώρα να συνεχιστεί αυτή ή κα-
τάστασι. Πρέπει να κάνουμε μία
συμφωνία... Ο Φίτζεραλντ κον-
τεύει να τρελλαθεί με σας. Τους
έχετε άναστατώσει όλους, λείει...

— Ο Φίτζεραλντ είναι ένας
γερο-παράξενος. Από τότε πού
βρίσκομαι στη Βαλχάλλα, δεν κά-
νει άλλο παρά να προσπαθή να
μου πη τί πρέπει να κάνω... Πι-
στεύω ώστόσο πως είχαμε συμφω-
νήσει πάνω σ' αυτό το σημείο.

— Ναι, βέβαια! Μά είναι φυ-
σικό ν' άνησυχή, όταν σας βλέπη
να ξεμυαλίζετε μ' αυτή την Κόν-
νη Μάννινγκ...

— Έγώ ξεμυαλίζομαι... Πέτυ-
χα ή όχι να σας άπαλλάξω απ'
το Μάγκρουμ; Κι' από πάνω, σας
παράδωσα, πεθαμένο, ένα πράκτο-
ρα των εξτρεμιστών! «Όλ' αυτά
δε, χωρίς να δημιουργήθ ή πα-
ραμικρή ύποψία εις βάρος της ύ-
πηρεσίας μας... Τί άλλο θέλετε
από μένα;

— «Όλ' αυτά γίνανε χτές. Σή-
μερα όμως ή «μοιραία γυναίκα»
σας ξαναγύρισε στους εξτρεμι-
στές. Στοιχηματίζω δε πως τους
έχει κατατοπίσει τώρα για όλα,
για τη διπλή σας προσωπικότη-
τα, για το ρόλο πού παίζατε...

— «Όχι, δεν τους είπα τίποτα.
Το μόνο πού μπορούσε να τους
πη, ήταν ότι, για κάποιο μυστη-
ριώδη λόγο, την έβαλα να καταγ-
γείλη το Μάγκρουμ... Μπορεί να
περάσει όλη την ύπόλοιπη ζωή της
προσπαθώντας να ξεχωρίσει την ά-
ληθεια απ' το ψεύμα. Ποτέ δε θα
τό καταφέρει, αν δεν τη βοηθήσω
εγώ...

— «Όχι, στρατηγέ μου, δεν ξέ-
ρει τίποτα. Έξακολουθεί δε να
εργάζεται για μένα, ίσως χωρίς

να τ'ο καταλαβαίνει! Η Κόννη Μάν-
νινγκ μένει το μόνο πρόσωπο πού
θα μου έπιτρέψω ν' άποκεφαλίσω
την άνατριχίλη όργάνωσι της
χώρας μας!

— Ξέρετε λοιπόν περισσότερα
απ' όσα μου είπατε! παρατήρησε
ο στρατηγός, μ' ένα τόνο σαν να
με μάλυνε.

— Μά δε σας είπα ακόμα τίπο-
τα! απάντησα. «Ήσαστε τόσο ά-
πασχολημένοι με τα άισθηματικά
μου παραστήματα, ώστε δε
ζητήσατε ν' ακούσετε ό,τι είχα
πες να σας διηγηθώ... Άν θέλε-
τε τώρα να μάθετε κάτι, δεν έχε-
τε παρά να μου τ'ο πείτε!

— «Ντεσιν σκέφθηκε κάμποσο.
Ήπια ένα ποτήρι κονιάκ κι' ά-
πάντησε ύστερα:

— Σας κάλεσα εδώ δίχως να
θέλω... Ποτέ μου δεν άμφέβαλα
για σας ή για τις μεθόδους σας.
Άλλ' αναγκάσθηκα να σας μιλή-
σω έτσι, γιατί έχουμε στη Βαλ-
χάλλα μία άνησυχή «γυναίκα» πού
δεν καταλαβαίνει τον τρόπο
ένεργειας σας και τούς λόγους
σας.

— Έννοώ το Φίτζεραλντ. Το μό-
νο πού σας ζητώ, είναι να βρή-
τε ένα τρόπο να τον καθυψά-
σετε. Προσπαθήστε να κλειστεί
ειρήνη μαζί του, γιατί απαιτεί
την άντικατάστασί σας...

— «Όχι, δε ζητώ να μάθω λε-
πτομερώς τα σχέδιά σας. Ποτέ δε
σας το ζητήσα, και δεν πρόκειται
να κάνω τώρα την άρχή... Έχετε
άπόλυτη έλευθερία ένεργειας. Άν
χρειαστείτε βοήθεια, ειδοποιήστε
μας.

— Ευχαριστώ. Μπορώ να φύ-
γω τώρα;

— Δώσαμε τα χέρια και χωρίσα-
με. Φρόντισα να βγώ από άλλη
έξοδο, για να μη με παρακολου-
θή κανείς. Έφυγα από κεί κρυ-
μένος μέσα σ' ένα βαγόνι με λα-
γανικά, απ' όπου βγήκα μονάχα
αργά το βράδυ, σ' ένα γκαράζ
του Τζέρεμυ-Σίτυ. Ύστερα ταξί-
δεμα με δυό άλλα καμινία ως το
Μορριστάουν, όπου είχα άφίσει
τ' αυτοκίνητό μου.

Το πήρα και πήγα σ' ένα ρε-
στωράν, απ' όπου ειδοποίησα τη
λεφωνική το Φίτζεραλντ ότι θα
νύριζα στη βάση σε δυό ώρες κι'
ότι έπιθυμούσα να του μιλήσω.
Μου απάντησε με το συνηθισμένο
γκρινιάρικο κι' επιθετικό τόνο του.

Έφυγα και ξεκίνησα κατά τις
10 για τη Βαλχάλλα.

Καθώς έμπαινα στον ιδιωτικό
δρόμο πού οδηγούσε στην καγκε-
λόπορτα, είδα ένα σταματημένο
αυτοκίνητο. Ήμουν έτοιμος να
σταθώ για να τους πω να φύγουν
από κεί, όταν κάποιο ένστικτο με
ειδοποίησε να φυλαχτώ! Προαι-
σθανθήκα κάποιο κίνδυνο...

Πάτησα λοιπόν γκάζι, προσπα-
θώντας συγχρόνως να χαμηλώσω
όσο μπορούσα πιο πολύ στο κά-
θισμά μου. Τ' αυτοκίνητό μου δεν
τό τρυπούσαν οι σφαίρες, αλλά
το κρύσταλλο πρὸς το μέρος μου
ήταν μισοκατεδαμμένο.

Όταν έφτασα κοντά στο στα-
ματημένο αυτοκίνητο, με ύποδε-
χθήκανε δυό όπλοπολυβόλα!

Οι σφαίρες χτυπούσαν πάνω
στην καροσερί και στα τζάμια.

Ύστερα από λίγα δευτερόλε-
πτα, σκάσανε τα δυό μπροστινά
μου λάστιχα, κι' έπειτα τα δυό
πίσινά.

Έξακολούθησα ώστόσο να τρέ-
χω με τις «ζάντες» των τροχών
και κατάφερα να φτάσω εκεί πού
δε με φάνανε πια οι σφαίρες.

Σταμάτησα τότε, τράβηξα το πι-
στόλι μου και πήδησα έξω, στο
δρόμο, για να κάνω μία άναγνώ-
ρισι.

Μά τ' αυτοκίνητο είχε καθή.
Ξαναγύρισα λοιπόν στο δικό μου
και καθόσα μέσα, περιμένοντας
να φτάσουν οι άνθρωποι μου απ'
τη Βαλχάλλα, ειδοποιημένοι απ'
τους πυροβολισμούς.

Πράγματι, έπειτα από πέντε λε-
πτά, φάνηκε ο ύπολοχαγός Χαλ-
λογουή, μ' ένα τζιπ. Τού διηγή-
θηκα με λίγα λόγια την ένδερα
πού μου είχαν στήσει.

Δε διέκρινα το πρόσωπό του,

στά σκοτεινά, άλλ' ή φωνή του
φαίνονταν άνησυχη.

Πληγώθηκατε καθόλου; με
ρώτησε.

— Όχι, εύτυχώς. Από τώρα
και στο εξής, να γυρίζουμε περί-
πολοι σ' αυτό το δρόμο, τη νύ-
χτα. Διαλέγετε πάντα καλούς σκο-
πευτές.

— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ.

— Πείτε τους να προσέχουν,
να μην πλησιάζουν κανένα αυτο-
κίνητο χωρίς να πάρουν τα μέτρα
τους.

Τού σύστησα ακόμα να μη κά-
νω λογο σε κανένα για την έν-
δερα και να φροντίσει για την έ-
πισκευή και το ξαναβάψιμο τού
αυτοκινήτου μου.

Γυρίσαμε ύστερα με το τζιπ
στη Βαλχάλλα. Σταμάτησα μία
στιγμή στο γραφείο, για να δώ
αν υπήρχε τίποτα για μένα, κι'
έπειτα πήγα στο κτίριο Γ, απ'
όπου τηλεφώνησα πάλι στο Φίτζε-
ραλντ.

— Ά, ήρθατε; μου είπε ξερά.

— Ναι, ήρθα. Πρέπει να σας
δώ.

— Δε μπορείτε να περιμένετε
ως αύριο; πρόφερε άγέροχα.

— Όχι. Για καλό δικό σας,
είναι προτιμώτερο να μ' ακούσε-
τε άπόψε.

— Ξέρετε, αυτό μ' ένοχλεί πο-
λύ.

— Δεν πειράζει. Έλάτε στο
διαμέρισμά μου... αλλιώς θα σας
έπισκεφθώ εγώ.

Γκρινιάσε λίγο ακόμα, αλλά δε-
χθηκε.

Έμενε στο κτίριο Α, μόλις 200
μέτρα μακρότερα. Κι' όμως πέ-
ρασε μισή ώρα, ώπου να χτυπή-
ση την πόρτα μου.

Με χαιρέτησε με μία έλαφρεία
κίνηση τού κεφαλιού, μπήκε στο
λίβινγκ-ρούμ κι' άρχισε να πη-
γαίνωόρεχεται νευρικά. Έγώ ξα-
πλώθηκα στο ντιβάνι, μιλώντας
σιγά, για να τον άναγκάσω να
σταματήσει και να μ' ακούσει:

— Όλη αυτή ή ιστορία άρχι-
σε εδώ και δυό χρόνια, στην Με-
ση Άνατολή, τού είπα. Είμαι ο
μόνος άνθρωπος πού ξέρω όλη
την ύπόθεσι και το πως πρέπει
ν' αντιδράσω... Χωρίς να με νο-
μίσετε υπερβολικό, είναι γεγονός
ότι ή ζωή μου κινδυνεύει, σε κά-
θε κινήσί μου. Κι' εγώ την άγα-
πώ! Έννοώ λοιπόν να την προ-
φυλάξω όπως καταλαβαίνω, χω-
ρίς ν' ακούω κανένα.

Αυτό το λέω για σας, όπως
και για το Γραφείο Χ και για ό-
λες τις άνάλογες όργανώσεις
της χώρας μας. Καταλαβατε;

Ο Φίτζεραλντ είχε καθήσει
άντικρυ μου, στρώνοντας με το
χέρι του τα γκρίζα μαλλιά του.

Μου φαίνεται πως ύπάρχει
εδώ μία άπαράδεκτη σύγκρουσι
άρμοδιοτήτων, απάντησε. Τί σας
είπε ο στρατηγός Ντεσιν;

— Να γυρίσω εδώ και να
προσπαθήσω να συμφιλιώθω μα-
ζί σας. Κατά τα άλλα όμως, μου
σύστησε να εξακολουθήσω να έ-
νεργώ όπως νομίζω.

— Πώς!...

— Ακούστε, κύριε διοικητά
Δεν είμαστε παιδιά, για να παί-
ζουμε τους κλέφτες και τους χω-
ροφύλακες! Στο Γραφείο Χ, όλοι
μας έχουμε άπόλυτη έμπιστοσύ-
νη ο ένας στον άλλο. Ούτε σείς,
ούτε κανείς άλλος, έένος πρὸς
την ύπηρεσία μας, δε θα μπορού-
σε ν' αλλάξει τον παραμικρό τή

θέσι μου στο Γραφείο Γ... Την
κέρδισα με τόσες προσπάθειες!

— Αυτό θα τ'ο δούμε...

Θέλασε να σηκωθεί, αλλά τον
έπιασα απ' τα ρεβέρ τού σακ-
κακιού του και τον ύποχρέωσα
έτσι να ξανακαθήσει στην πολυ-
θρόνα του.

— Δε μ' ακούσατε ως το τέ-
λος, κύριε διοικητά, τού είπα.

Πήρε μία έκφρασι έκπληκτη και
δυσπιστη. Άνοιξε το στόμα του,
αλλά δεν κατάρρωσε να προφέρει
λέξι.

— Ούτε σείς ούτε κανείς άλ-
λος δε θα μ' έμποδίσουν να κά-
νω ό,τι έχω να κάνω... συνέ-
χισα. Όχι, μη με διακόπτε-
τε! Δεν είναι ζήτημα έξουσίας και
άρμοδιοτήτων, όπως φαίνετε να
πιστεύετε. Δε μ' ένδισφύρουνε
καβέλου αυτά τα πράγματα.
Νοιάζω μόνο για τη δουλειά
μου... κι' αν δε θέλετε να με
βοηθήσετε, θα την τελειώσω μο-
νός μου. Άν θελήσετε να με
διώξετε από δω, θα εξακολουθή-
σω και πάλι να κάνω τη δουλειά
μου, μόνος μου. Τίποτε απ' ό,τι
θα κάνετε ίσως, δεν πρόκειται ν'

αλλάξει τη γραμμή της συμπερι-
φοράς μου.

«Τώρα μείνετε καθισμένος. Ε-
να λεπτό και σκεφθήτε πριν να
πείτε ό,τιδήποτε.

«Να σας προσφέρω να πιήτε
κάτι;

Εγνεψε όχι. Ύστερα ξαναδρή-
ξε τη φωνή του.

— Είσαστε άνυπόφορος! είπα.

— Σύμφωνοι. Άς μη μιλάμε ό-
μως για μένα κι' άς εξετάσουμε
το πιο επείγον, δηλαδή την άπο-
στολή πού μου έχουν άναθέσει...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Διατηρήστε την γοητεία σας με το άποσμητικόν ΜUM!

- Σταματά την κακοσμία του ιδρώτος.
- Τά άποτελέσματά του διαρκούν όλόκληρο το 24ωρο.
- Δεν έρεδίζει την έπίδερ-
μιδα.
- Ακίνδυνο για τ'α φορέματά.
- Έλκυστικά άρωματισμένο.
- Οικονομικό.

Άποσμητική κρέμα ΜUM.

Διατηρεί την γοητεία σας
ολόκληρη την ήμερα.

Χαίρονται
τη διητροφιά σας

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΑ

BRISTOL MYERS COMPANY - NEW YORK

ΑΝΤ/ΠΟΙ: Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Α.Ε. ΦΑΜΑΡ

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ!!!

Ο στυλογράφος

ΕΚΚΟ

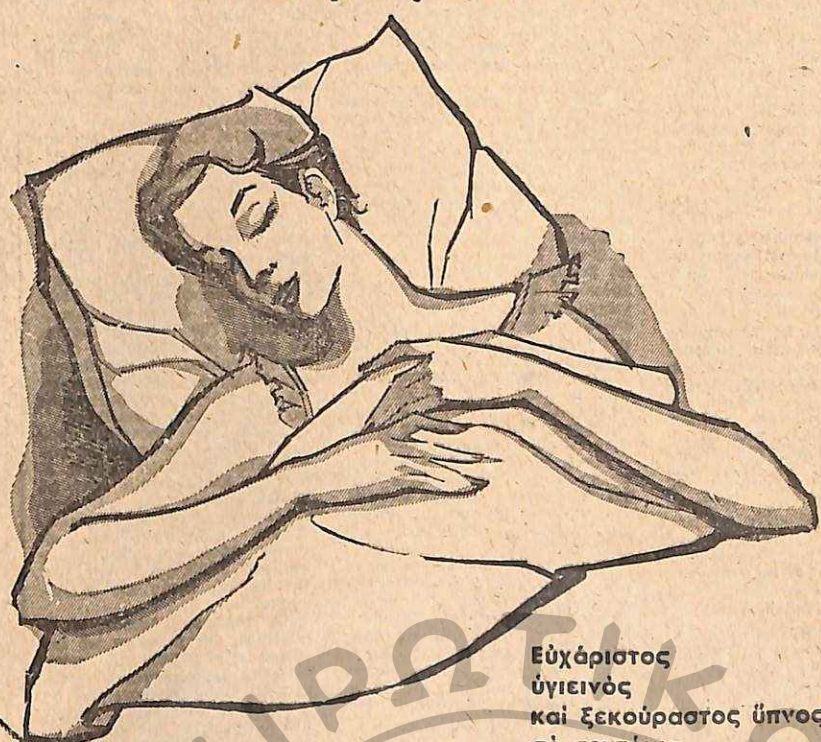
άντι μελάνης γεμίζει

ΝΕΡΟ

και γράφει επί ΧΡΟΝΙΑ

ΑΝΤ)ΠΕΙΑ ΕΚΚΟ Τηλ. 532-326

200.000 ώρες της ζωής μας διαδέτομε για ύπνο.

Ευχάριστος
ύγιεινός
και ξεκούραστος ύπνος
σε σεντόνια
«ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ»

No 120. Το σεντόνι με την μεγαλύτερη κατανάλωσι. Γερό και
κατάλευκο, ή σε εύγενικούς χρωματισμούς πού δεν
κόβουν.

ΙΡΑΝΑΛΑ. Το σεντόνι πολυτελείας Στερεό,φίνο,πάντοτε χιονάτο.

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ • ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Σεντόνια ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Με ό,τι βάσει ο νοός σε βαμβακερά υφάσματα, ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

ντύνει, στολίζει, νοιμουρεύει!

Αυτό το σήμα εγγυάται
ότι αγοράζετε γνήσιον
υφασμα
«ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ»

100%
ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις
περιττές τρίχες προσώπου,
σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΥΝΑ ΥΠΕΡΟΥΝΑ
Είμαστε άδυναμίστοι
Εξαιρετικής δερματικής
Μ^ε ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ
ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ 6 ΚΟΛΛΗΝΑΚΗ ΤΗΛ. 919-010
ΧΑΛΑΡΕΙΣ ΣΤΗΝΟΥΣ ΜΥΤΕΣ ΡΥΤΙΔΕΣΑΚΜΗΣ

ΟΙ ΑΘΛΗΤΑΙ ΜΑΣ ΣΤΗ ΣΧΟΛΗ ΑΝΑΒΡΥΤΩΝ

Πώς προετοιμάζονται για τους Βαλκανικούς του Βουκουρεστίου

ΑΠΟ την περασμένη έβδομα, άρχισε να λειτουργεί στη Σχολή 'Αναβρυτών το «Κάμπ», στο οποίο έχουν μαζευτεί όλοι οι καλύτεροι αθλητές μας.

Η συγκέντρωση όλων μαζί κρίθηκε σκόπιμη, επειδή έχει αποδειχθεί από το παρελθόν, ότι με μία τέτοια προετοιμασία, τα αποτελέσματα είναι εξαιρετικά. Το πιο εύλογο παράδειγμα από ανάλογη αθλητική προεργασία, μας το έδωσαν πέρυσι οι Βούλγαροι, όταν εντέλως ανέπτυξαν και έβγαλαν από κάθε πρόβλεψη των ειδικών, κέρδισαν τη γενική βαθμολογία των Βαλκανικών 'Αγώνων με μεγάλη διαφορά.

Το περιεγμένο είναι ότι όλοι ανεξαιρέτως οι Βούλγαροι αθλητές υπερβόλυναν τους άλλους τους και κατέρριψαν το ένα ρεκόρ μετά το άλλο.

Το μυστικό της επιτυχίας τους βρίσκεται σε μία ιδιαίτερη συγκέντρωση, η οποία είχε επιτελεστεί στη βουλγαρική ομάδα πριν από την τελική Βαλκανική ανανέωση. Κατά τη διάρκεια όμως της παραμονής τους στο «Κάμπ», που βρισκόταν 20 χιλιόμετρα έξω από τη Σόφια, απαγορεύονταν αυστηρά κάθε επίσκεψη αμφοτέρωθεν συγγενείς και δινόνταν σθεναρά στην πόλη μόνο κάθε φορά που το επέβαλλαν αυστηροί λόγοι.

Εφέτος, μαζί με τους Βουλγάρους, έχουν μεταφερθεί σε ειδικό χώρο προετοιμασίας και οι Ρουμάνοι, που έχουν μεγάλες αξιώσεις τελικής επιτυχίας.

Στη Σχολή 'Αναβρυτών, όπου άρχισε να λειτουργεί το ελληνικό κοινόβιο των αθλητών, θα γίνει ασφαλώς μία καλή εργασία και θα προετοιμαστούν οι εκπαιδευτικοί των χωριών μας για μία ικανοποιητική εμφάνιση. Δε θα πρέπει όμως να περνούμε θάματα. Δυστυχώς, δε μας μένουν παρά 10 ημέρες για τους Βαλκανικούς του Βουκουρεστίου και η προετοιμασία δε μπορεί να φέρει θετικά αποτελέσματα στο λίγο αυτό χρονικό διάστημα. Αν ό-πιοι έμειναν μεγαλύτερο χρονικό διάστημα, ίσως τα πράγματα να είχαν άλλη μορφή.

Στην Ελλάδα είχε λειτουργήσει ακόμη μία φορά ανάλογο «Κάμπ». Το 1952, όταν οι αθλητές μας προετοιμάζονταν για τους Ολυμπιακούς του 'Ελσίνκι. Αλλά και τότε ο χρόνος της διαδίκης συμβίωσης ήταν ανεπαρκής για θετικά αποτελέσματα.

Στη Σχολή 'Αναβρυτών, έχουν μεταφερθεί κάπου 90% των αθλητών, που κάνουν μία ιδανική ζωή. Το περιβάλλον και ο τρόπος διαβίωσης μαζί με την αθλητική προετοιμασία αποτελούν μοναδικό συνδυασμό. Συ-

ναβελωμένοι και απομακρυσμένοι από κάθε σκότοφωρο προετοιμάζονται τον εαυτό τους για μία σωματική και ψυχική αντάραση, που θα τους επιτρέψει να δημιουργήσουν καλύτερα ρεκόρ.

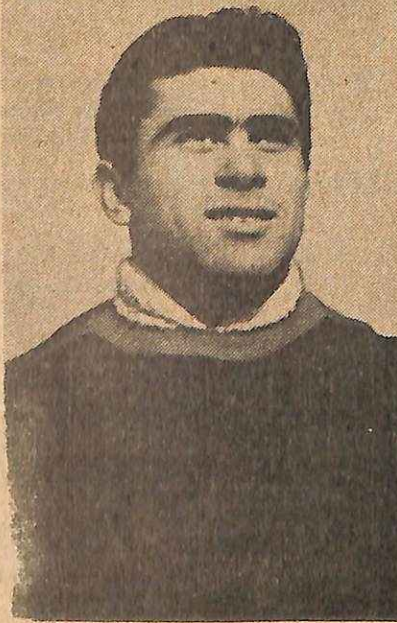
Για την τελευταία, από κάθε απόψεως, παραμονή των αθλητών μας στη Σχολή 'Αναβρυτών, εφαρμόζεται ένα μελετημένο από κάθε πλευρά πρόγραμμα.

Στις 6.30 το πρωί γίνεται το έγερτήριο για εκείνους, που εργάζονται και δεν έχουν καταρθώσει ακόμη να πάρουν αέρα. 'Επί ¼ της ώρας γυμνάζονται ελαφρά με ασκήσεις και τρέξιμο. Κατόπιν παίρνουν το πρωινό τους και φεύγουν για την Αθήνα.

Στις 7.30 είναι η κανονική έγερση των υπολοίπων. Ακολουθεί η 45λεπτος σουηδική γυμναστική, ντους, πρωινό και ελεύθερα ασχολούνται μέχρι το μεσημέρι. Στο ελεύθερο διάστημα οι φοιτητές διαβάζουν.

Οι εσωτερικοί παίρνουν το γεύμα τους στις 12.30 ενώ οι εργαζόμενοι, στις 2, που γυρίζουν. Προηγούμενος γύρος στις 10.30 παρέχονται φρούτα. Μετά το φαγητό, οι προπονητές κ. Σιμιτσέκ έχει δώσει ιδιαίτερη σημασία στην απογευματινή άσκηση. Μέχρι τις 5 απαγορεύεται κάθε είδους απασχόληση ή θόρυβος.

Στις 5.30 πηγαίνουν όλοι για προπόνηση. Οι δρομείς ήμιαντοχής μεταφέρονται με ειδικά λεωφορεία στο Στάδιο, ενώ οι υπόλοιποι γυμνάζονται στο μικρό στάδιο της Σχολής 'Αναβρυτών. Μετά παίρνουν το μπάνιο τους και όλοι έχουν ανάγκη, αφήνονται στις φροντίδες του μασέρ.

Ο πρωταθλητής της σφυροβολίας 'Ανδρέας Κουβελογιάννης, ο οποίος έφετος κατέρριψε το ρεκόρ του αγωνισματος με 55μ.21.

Στις 8.30 παίρνουν το βραδυό τους και αναπαύονται για λίγο. Στις 10 προβάλλονται αθλητικές ταινίες, που αναλύουν την τεχνική διαφορά των αγωνισμάτων. Κατόπιν οι αθλητές πηγαίνουν στους κοιτώνες για ύπνο.

Μαζί με τους αθλητές μένουν οι κ. κ. Σιμιτσέκ, Μητροφάνης και Μεσσηνής, που επιβλέπουν την κανονική και χωρίς προσκόμματα λειτουργία του «Κάμπ».

Εκτός από διαφόρους συμβούλους του ΣΕΓΑΣ και αρμόδιους διαφόρων σωματείων, πηγαίνουν κάθε ημέρα στη σχολή οι γιατροί κ. κ. Μπαλοδής, Καμπούρογλου και Παπαπολίτης, που παρακολουθούν την υγεία των αθλητών.

Με την συνθήκη αυτές είναι φανερό ότι οι αθλητές μας δε προετοιμάζονται επιμελώς, ώστε η απόδοσή τους να είναι η καλύτερη που μπορεί να γίνει.

Προσεκτικός τρόπος ζωής και μελετημένη ακούραση προπόνηση, επιβάλλεται στους αθλητές μας, που βρέθηκαν τον τελευταίο καιρό εκτός φόρμας, λόγω διαφόρων αιτιών, η κοπώσεως, η απληξία, η δεύτερη περίπτωση βρισκόνται οι Κωνσταντινίτες και Χιώτες, των οποίων η συμμετοχή μας είναι απαραίτητη.

Ιδιαίτερη περίπτωση του Χιώτη έχει προκαλέσει την προσαγωγή των Ισπανών. Πριν 2 μήνες, όταν διάφοροι επίλεκτοι μας περιόδευσαν σε πόλεις της Γερμανίας, ο περυσινός Βαλκανικός των 5000 μέτρων είχε άπιστευτες μεταπτώσεις. Την μία κατέρριπτε το ρεκόρ των 3000 με εξαίρετα χρόνο, και την επόμενη δε μπορούσε να ακολουθήσει τον ρυθμό της διαδρομής με τους ίδιους αντιπάλους.

Μετά την επιστροφή του στην Αθήνα, υπεβλήθη σε κατάλληλη προπόνηση, χωρίς όμως να πλαισιωνόταν αυτή με ιδανικό τρόπο ζωής. Τ' αποτελέσματα ήταν απεισιχθήσιμα. Στους 'Ελληνογαλλικούς αγώνες, τόσο στα 5000, όσο και στα 3000 στήλη ήταν απίτητοι. Εκτός του αγωνισμού.

Προβλέπεται, λοιπόν, το έγρωθμα: Θα μπόρεση να ξεναγήσει τον εαυτό του μέσα σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα; Ο ίδιος πιστεύει πως θα συντελέσει το θαύμα. Επίσης και ο κ. Σιμιτσέκ υποστηρίζει ότι ο Χιώτης θα βρή τη φόρμα του.

Ανάλυση σαν του Χιώτη περιπτώσεις υπάρχουν αρκετές μέσα στο κοινόβιο των αθλητών. Και οι επι κεφαλής που γνωρίζουν τις ανάγκες και τις ατέλειες του καθεστώτος, καταβάλλουν προσπάθειες και ειδικές φροντίδες για τον καθένα, ώστε μετά 10ήμερο στο Βουκουρεστί να παρουσιάσουμε ένα άριστο σύνολο, χωρίς ελλείψεις και τρωτά.

Χ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Λουτρά νωρίς νερό

Ο πλούτος που έχει συγκέντρωθεί στη Σουηδική 'Αραβία, χωρίς στα πετρέλαιά της, εκδηλώνεται κάποτε με τους πιο παράξενους τρόπους. 'Ετσι, οι πριγκίπες της Ελζβίτης αυτής χώρας έχουν στα παλάτια τους τα πολυτελέστερα λουτρά, με κάθε γνωστή «εύκολα», συχνά δε ολόχρυσα. Τ' αφήνουν όμως άχρησιμοποίητα και δεν τα έχουν συνδέσει καν με μία γραμμή νερού! Είναι μία περίπτωση που θυμίζει τους αρχαίους 'Αιθιοπικές, που είχαν φτιάσει στην πόλη τους μία θαμνία κρήνη... χωρίς νερό!

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Ρομβόλεξο

1) ΧΑΛΛΑΙ, 2) ΠΗΛΑΛΑ, 3) ΚΕΦΑΛΗ, 4) ΦΑΓΑΝΑ, 5) ΓΑΛΗΝΑ, 6) ΝΗΣΑΚΙ, 7) ΚΑΠΟΤΕ, 8) ΜΕΤΑΞΑ, 9) ΤΑΞΙΝΗ, 10) ΡΩΤΗΜΑ, 11) ΑΠΡΑΓΟ, 12) ΛΑΜΠΑΣ.

Μικρά προβλήματα

1) 329 X 143 = 47047.
2) 3200 δραχμές.
3) $5 \times 2 + 6 = 16$
 $9 - 7 \times 8 = 16$
 $1 + 3 \times 4 = 16$
4) Είναι 37 χρόνων ($X = X/2 + 1/2 + 8 + 10$).
5) $54 - 45 = 9$, $4 + 5 = 9$.
6) 7½ μέρες (Γίνονται κάθε μέρα τα 4)30 της όλης εργασίας).

Κινηματογραφικό παιχνίδι

1) «Οι δέκα εντολές». 2) «Στο ξέσπασμα της καταγινίδος». 3) «Αδελφοί Καραμαζώφ». 4) «Όσα δε σήναι ο χρόνος». 5) «Πόθοι στην κόψη του καλοκαιριού». 6) «Η μανία της σάρκας». 7) «Ανθρώπος της Δύσεως». 8) «Το καρδί της αμαρτίας». 9) «Η γέφυρα του ποταμού Κόβιν». 10) «Ματωμένοι ορίζοντες». 11) «Υπάρχει πάντα ένας ένοχος». 12) «Οι άθλοι του 'Ηρακλή».

Αίνιγμα

Τροία (Τρία).
Στοιχειώδεις
Πήλιος (Γούσης) — 'Ηλιος.

Η λύσις του υπ' αριθ. 761 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΝΕΚΡΑ — ΟΣΙΟΣ — ΙΔΙΟΣ, 2) ΜΙΚΑΔΟΣ — ΑΙΚΙΑ, 3) ΔΑ — ΣΑΓΟΣ — ΚΑΡΕΣ — ΑΒ, 4) ΟΙΣ — ΚΟΣ — ΚΕΡΑΣ — ΑΝΑ, 5) ΣΤΑΣΙΣ — ΔΟΝ — ΝΙΚΙΑΣ, 6) ΝΙΚΑ — ΣΑΥΟΣ — ΑΙΩΝ, 7) ΚΑΤΑ — ΦΙΝΤΙΑΣ — ΤΡΙΑ, 8) ΑΛΣΑΤΙΑ — ΤΙΣ — ΑΑΡ, 9) ΜΝ — ΑΙΣΙΑ — ΠΥΛΟΣ — ΣΤ, 10) ΕΕΣ — ΑΙΣ — ΣΑΡΑΚΑΣ, 11) ΑΚΙΣ — ΣΙΚΙΝΟΣ — ΜΑΜΑ, 12) ΥΝΙΣ — ΣΑΝΙΣ — ΝΟΡΑ, 13) Ι. ΣΑΚΙΣ — ΣΗΣ — ΒΑΣΚΟΙ, 14) ΣΙΣ — ΤΙΤΟΣ — ΜΟΙ — ΑΝΑ, 15) ΣΑ — ΔΗΜΟΣ — ΜΑΛΤΑ — ΙΓ, 16) ΤΕΡΑΣ — ΚΑΝΤΑΔΑ, 17) ΣΚΑΙΑ — ΑΠΟΝΗ — ΙΩΝΕΣ.

Κ Α Θ Ε Τ Ω Σ:

1) ΝΩΔΟΣ — ΚΑΜΕΛΑ — ΙΣΣΟΣ, 2) ΑΙΤΝΑ — ΝΕΚΥΣΙΑ, 3) ΚΜ — ΣΑΪΤΑ — ΣΙΝΑΣ — ΤΑ, 4) ΡΙΣ — ΣΑΪΛΑ — ΣΙΚ — ΔΕΙ, 5) ΑΚΑΚΙΑ — ΣΙΑ — ΣΙΤΡΑ, 6) ΑΓΟΣ — ΦΑΣΙΣ — ΣΙΜΑ, 7) ΟΛΟΣ — ΣΙΤΙΣΙΣ — ΤΟΣΑ, 8) ΣΟΣ — ΔΑΝΙΑ — ΚΑΣΟΣ, 9) ΙΣ — ΚΟΥΤΑ — ΣΙΝΗΣ — ΚΟ, 10) ΚΕΝΟΙ — ΠΑΝΙΣ — ΜΑΝ, 11) ΣΑΡ — ΣΑΥΡΟΣ — ΜΑΝΗ, 12) ΙΡΑΝ — ΣΙΛΑΣ — ΒΟΛΤ, 13) ΙΚΕΣΙΑ — ΣΟΚ — ΑΛΪΤΑΙ, 14) ΔΙΣ — ΚΙΤ — ΣΑΝΟΣ — ΑΔ, 15) ΙΑ — ΑΙΩΡΑ — ΣΑΡΚΑ — ΑΝ, 16) ΑΝΑΝΙΑΣ — ΜΑΟΝΙ, 17) ΣΕΒΑΣ — ΑΡΤΙΑ — ΙΑΓΟΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Δρχ. 240. —
Εξαμηνος » 120. —
Γρήγορος » 60. —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Δρχ. 6. —
» Δολάρια 17. —
» Φρ. Βελγ. 840. —
» Φρ. Γαλλ. 8.650. —
» Φρ. Έλβ. 73. —
» Μάρκα Γερμ. 72. —

Εμβάσματα 'Εσωτερικού δια ταχυδρομικής επίταξης και 'Εξωτερικού δια τραπεζικής ταχυτάτης προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσάνου 4, (Πλατεία Κλαυθμώνος), ΑΘΗΝΑΙ.

«Εμ, Μπακατζής και Σίω Ε. Ε. 'Εκδοτική 'Εταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Διευθυντής - Διαχειριστής και υπεύθυνος κατά Νόμον ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΤΖΗΣ

Όδός Ζαοδόχου Πηνύς 38
Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπελλας, όδός Βουλγαρη 11, Α θ η ν α.

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Μουδίες

ΚΑΠΟΤΕ ο Ναστραδίν, χάρις στη μεγάλη φίλη και έκτιμη, που του είχε ο πασάς του 'Ικνού 'Εμίν-Γιουσούφ, έγινε μουδής (έπαρχος) στο βίλαετι του Σιερνιχιάρ.

— Μεγαλεία, μπρέ νυνάικα! 'Αντί θμωσ νάσαι περήφανη για τον άντρα σου έσύ σκούζεις διαρκώς απ' τη γκρίνια! Έλεγε ο Χότζας στη Φατιμέ, κι' όλο φούσκωνε από το καμπί.

— Έκείνη ωστόσο κουνούσε το κεφάλι, της σκεφτική.

— Μπρέ άντρα μου, του άπαντοσε, από τότε που παντρευτήκαμε, άλλαξε ένα σωρό δουλειές: Χότζας, γυρολόγος, καδής, κιατίρης, άκομη και σαλεπιτζής έγιναν ένα φεγγάρι... Μά είχες το κεφάλι σου ήσυχο και, παρ' όλη τη φτώχεια μας, δεν είχαμε έγνοιες και βόσανα.

— Δηλαδή, τί θές νά πής, μπρέ ανόητη γυναίκα; άγρίευε ο Χότζας.

— Νά, τώρα θα είσαι όλο σκετούρες! Θά γίνης κακός με τους ανθρώπους κι' αν ο πασάς, κα- νένα βράδυ, δεν κοιμηθή καλά, μπορεί νά σου πάρη το άλλο πρωί το κεφάλι!

Μά ο Ναστραδίν δεν έβινε σημασία στα λόγια της Φατιμέ.

Μάζευε φόρους, στρατολογούσε ζαπτιέδες και στρατιώτες για τον πασά και το σουλτάνο, διώριζε κι' απόλυε υπαλλήλους... Μά ή πιο δύσκολη κι' ή πιο λεητή δουλειά του ήταν, όταν έρχόταν ο πασάς να έπισκεφθή το Σιερνιχιάρ.

— Έτσι, την πρώτη φορά που ήρθε ο πασάς, ο Χότζας τσακίστηκε νά τον περιποιηθή και νά τον κολακέψη.

— Άσε τίς γαλιερές, Ναστραδίν, και πές μου, πώς πήγαμε από φόρους, τόν άποψιρε άμέσως ο 'Εμίν.

— Πολύ γκυούζι, Πολυχρονιέμε μου!... άποκρίθηκε ο Χότζας. 'Επρεσ στο ταμείο τόσο χρυσό φλουρί, που κι' έγώ άπόρησα για τους συγχωριανούς μου!...

Ο πασάς ευχαριστήθηκε κι' είπε στο Ναστραδίν:

— Πέκ έι (πολύ καλά) τζάνουμ!... Γι' αυτό κι' έγώ σ' έκανα μουδρή, γιατί έβρω πόσο προκομμένους είσαι... Για πές μου, όμως, Χότζα, πότε γεννήθηκες;

— Εφέντημ! σ'όχω ξαναπή 'Ισαμε έκατό φορές... Τόν ίδιο χρόνο, τόν ίδιο μήνα και την ίδια μέρα με την άφεντιά σου!... άποκρίθηκε, γελάοντας ο Ναστραδίν.

— Μά έγουμε μία διαφορά στις ώρες, Ναστραδίν... 'Η μήπως το έχασες;

Ο Χότζας έκανε πώς σκέφτηκε λίγο κι' ύστερα του άπάντησε:

— Έχεις δίκιο, πασά μου... Έγώ ήρθα έξη ώρες νωρίτερα στόν κόσμο απ' την άφεντιά σου.

Κι' αυτό γινότανε τόσο συχνά, που κα- τάντησε νά γίνη επίαλη της για το Χότζα ο έρχομός του πασά στο Σιερνιχιάρ.

Εξάφνης, αέ μία του έπίσκεψη στο Σιερνιχιάρ, ο πασάς ρώτησε το Ναστραδίν μπρός σ' όλο τόν κόσμο:

— Δέ μου λές, τζάνουμ, ποιός από τους δυό μας είναι μεγαλύτερος;

Ο Χότζας ξεροκατάπιε και προσπαθούσε νά βρή μία έξυπνη άπάντησι, που νά μιν πείραζε τον πασά και που συγχρόνως θά τόν έκανε νά γελάσει. 'Αφού σκέφτηκε, λοιπόν, αρκετά, γύρισε και είπε στόν 'Εμίν! Πολυχρονιέμε μου, το έβρεξε ότι μο- γάχα έξη ώρες ήρθα νωρίτερα απ' την άφεντιά σου στόν κόσμο...

— Αυτό το έβρω, Ναστραδίν!... Θέλω θμωσ νά μοδ πής, ποιός είναι μεγαλύτερος απ' τους δυό μας, είπε έαγά ο πασάς.

— Νά σου πώ, Πολυχρονιέμε μου... 'Ε- κανα και στη γέννησί μου ό,τι κάνα πάντα για την άφεντιά σου: Τσακίστικα απ' τη βιάσούμ μου νά τρέψω για νά σε προύπαν- τήσω!

Ο 'Εμίν Γιουσούφ έσκασε στα γέλια κι' όταν ο Χότζας του ζήτησε τη χάρι νά πάμνι πιά νάναί... μουδής, δέ μπόρεσε νά του το άρνηθή.

Τά βάσανα του ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Δουλειές με φούντες

ΑΜΑ Ελληνικό έργο θάζη σινεμά, κόσμος και ντυνιάς τρέχει, τσάκ χαλαμπαλίκι, νταβατούρι θάρ.

— Έτσι προχτές, άναγνώστη έφέντη, «Ντου- λειές με φούντες» παίζανε και πήγα μαϊτάπι, σείρι νά κάνω, έπιμ ντιάντρομοι σκοτεινά πη- χτρα ήτανε. Καί όπως ήπροχωρούσα με φόρα- για, χωρίς νά τέλω ένα μικρό πονταράκι πά- τηση, κι' άκουσα μία φωνή πούδγαλε θμωσ μου, από τζιγέρια του μέσα!

Ετύς καρντία μου σπάραξε, παρτσάδες έ- νηκε και ντροπιασμένος απαντών γύριψε:

— Άμάν! Άμάν! Ματ- μαζέλ, έγκώ θαλάά υπί- λαα πιταφτού ντέν ήκανα, όκι γιαδρούμ!

Αυτή άναστέναζε και ά- νασταναγμός της, όπως μουαλεμπή γλυκός ήτανε. Τότες έγκώ τσάκ καλή ήντα σχημάτσια γι' αυτή νοικοκυρά πονταρούμ.

Καί λάου-λάου ήσικωσα νά δώ σουλούπι, σουσου- μιά, σουτρα της, και τό- τες καφάσι μου νά φύγη κόντεψε, σασιλνίμ!

— Νέ μπού μπέεεεε, μουμουρίσα, αυτή σου- ρέκα, μπαρμπουνάρα εί- ναι!

— Τι ήπιατες, Λουλούκα και τσιρζιές; τρουαμένη πλαινή της ρά- τηση:

— Τίποτα... Πόντι μου, αυτός κύριος, πά- τησε και πόνεσα λιγάκι...

Τότες έγκώ πήρα τάρρος και γιαδός για- δός πλάι σ' αυτή Λουλούκα πήγα και κατί- σα που ένα γκερεμέ γεράκι του ταμπάνι φα- χούλευε.

— Χάσατε τίποτα γιαδρούμ; ρώτησα, έ- τσι έντιφάρωμ μου νά ντιέλω.

— Ναι, αλλά μιν ένοχλήσε, μουσιού! μοδ, πε γλυκά γλυκά.

— Άμα ίτε ντέν ήπαψε νά φαχουλεύη και φουρκισμένη κι' άπλετισμένη είπε πάλι:

— Άχ, μουσιού, όταν πατήσατε έμένα, για νά περάση πόνος μου λίγο ποδάρι μου τίνε- ξα κι' όπως γοβάκι μου μεγάλο ήτανε, μο- φυγε και τώρα φαχίνα, αλλά άδύνατον νά τό θρω κάποιος θά περνούσε και τσπαρζε κι' έ- πειτα άλλος, κι' άλλος, και τώρα πού νά ξε- ρησ πού τζαζιένει!

— Μεράξ έτια, έγκώ τά θρω, γιαδρούμ! φώναζε.

Καί με τά μοδτρα ήπιασα χαμένο γο- βάκι της νά θρω.

— Άμα όρα περνούσε, το σινεμά νά τέλψη κόντεψε κι' αυτή Λουλούκα έσαπαύστωη νά θνή ήταλε.

Γι' αυτό υπέ άναστήσει γινατινά συνέχισα όπου σέ μία γωνία τέλος έθρηκα.

— Σουκίτοα άλλάχ! φώναζε.

— Άμα άναγνώστη έφέντη, σκέφτηκε αυτό γοβάκι τσάπι μου μέσα νά κρύφω, γιατί είχα τό σκοπό μου γιαδρούμ.

Μπράζ σόνρα φάσια, άνάψανε, κόσμος μπορούκτα-μούλουκτα θήκη, κι' ατές ντύο κοπέλλες ένα γκερεμέ ακόμα φαχίνα γοβάκι νά θρω. Καί τότες είπα:

— Μπακάς κολάγ γιοκ, ένα ταζί τά φωνά- ξω και κούτσα κούτσα νά μπηε μέσα νια- δρούμ...

Μποίλε πηδώντας αυτή Λουλούκα με φιλε- νάντα της μπηέκα, και τότες έγκώ μέδους στάθηκε κι' άκουσα άντρέα σπιτιού της που σωφέ ήνωσε.

Φαχιστημένους ήφουα γιατί, νταά μπλο ντε- φά καταφρτζής, κισμετλής, έξυπνος οδοτάς φάηκα πάλι. Καί την άλλη μέρα κοστούμα- ρισμένους και φρεσκοδουρισμένους όπως ήθερα άντρέα της ντογρού ίσπιτι της πήγα.

Λεχτικό κουμπι πάτησα, πόρτα τσάφ, πάφ, ήκανε, άνιέζε σκάλες άναβασμένες ήκανα και φώναζε:

— Ματμαζέλ Λουλούκα, νά σας έλάτω τέλω.

— Περδότε, μουσιού!

Τσαμπουκ τσαμπουκ από τσάπι μου μέσα γοβάκι της ήβγαλα και είπα:

— 'Ιστέ σκαρπίνι σας θήκα κι' ήφερα άια ριτζά έντέρμι. Προσέεε, γιατί μέσα καρντία μου έκω θαλήμνη, και κρύμα είναι νά τσολο- πατήσης γιαδρούμ!

Ντεκαρτασίνα νά τέλψη ντέν πρόφασα κι' ένα ντερέκι, ματφαχάλας άντρας της θή- κε και με γροτέε και κλωστή από σκάλες κοντρούαλας έμένα!

— Άμάν! Άμάν! ήπατα! Από σινεμά ντικέες μου «Ντουλεις με φούντες» πολύ πώ σπουνιάτες ήτανε!

Φτώ άλλας μπελανιέβερν!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τά βάσανα του ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Δουλειές με φούντες

ΑΜΑ Ελληνικό έργο θάζη σινεμά, κόσμος και ντυνιάς τρέχει, τσάκ χαλαμπαλίκι, νταβατούρι θάρ.

— Έτσι προχτές, άναγνώστη έφέντη, «Ντου- λειές με φούντες» παίζανε και πήγα μαϊτάπι, σείρι νά κάνω, έπιμ ντιάντρομοι σκοτεινά πη- χτρα ήτανε. Καί όπως ήπροχωρούσα με φόρα- για, χωρίς νά τέλω ένα μικρό πονταράκι πά- τηση, κι' άκουσα μία φωνή πούδγαλε θμωσ μου, από τζιγέρια του μέσα!

Ετύς καρντία μου σπάραξε, παρτσάδες έ- νηκε και ντροπιασμένος απαντών γύριψε:

— Άμάν! Άμάν! Ματ- μαζέλ, έγκώ θαλάά υπί- λαα πιταφτού ντέν ήκανα, όκι γιαδρούμ!

Αυτή άναστέναζε και ά- νασταναγμός της, όπως μουαλεμπή γλυκός ήτανε. Τότες έγκώ τσάκ καλή ήντα σχημάτσια γι' αυτή νοικοκυρά πονταρούμ.

Καί λάου-λάου ήσικωσα νά δώ σουλούπι, σουσου- μιά, σουτρα της, και τό- τες καφάσι μου νά φύγη κόντεψε, σασιλνίμ!

— Νέ μπού μπέεεεε, μουμουρίσα, αυτή σου- ρέκα, μπαρμπουνάρα εί- ναι!

— Τι ήπιατες, Λουλούκα και τσιρζιές; τρουαμένη πλαινή της ρά- τηση:

— Τίποτα... Πόντι μου, αυτός κύριος, πά- τησε και πόνεσα λιγάκι...

Τότες έγκώ πήρα τάρρος και γιαδός για- δός πλάι σ' αυτή Λουλούκα πήγα και κατί- σα που ένα γκερεμέ γεράκι του ταμπάνι φα- χούλευε.

— Χάσατε τίποτα γιαδρούμ; ρώτησα, έ- τσι έντιφάρωμ μου νά ντιέλω.

— Ναι, αλλά μιν ένοχλήσε, μουσιού! μοδ, πε γλυκά γλυκά.

— Άμα ίτε ντέν ήπαψε νά φαχουλεύη και φουρκισμένη κι' άπλετισμένη είπε πάλι:

— Άχ, μουσιού, όταν πατήσατε έμένα, για νά περάση πόνος μου λίγο ποδάρι μου τίνε- ξα κι' όπως γοβάκι μου μεγάλο ήτανε, μο- φυγε και τώρα φαχίνα, αλλά άδύνατον νά τό θρω κάποιος θά περνούσε και τσπαρζε κι' έ- πειτα άλλος, κι' άλλος, και τώρα πού νά ξε- ρησ πού τζαζιένει!

— Μεράξ έτια, έγκώ τά θρω, γιαδρούμ! φώναζε.

Καί με τά μοδτρα ήπιασα χαμένο γο- βάκι της νά θρω.

— Άμα όρα περνούσε, το σινεμά νά τέλψη κόντεψε κι' αυτή Λουλούκα έσαπαύστωη νά θνή ήταλε.

Γι' αυτό υπέ άναστήσει γινατινά συνέχισα όπου σέ μία γωνία τέλος έθρηκα.

— Σουκίτοα άλλάχ! φώναζε.

— Άμα άναγνώστη έφέντη, σκέφτηκε αυτό γοβάκι τσάπι μου μέσα νά κρύφω, γιατί είχα τό σκοπό μου γιαδρούμ.

Μπράζ σόνρα φάσια, άνάψανε, κόσμος μπορούκτα-μούλουκτα θήκη, κι' ατές ντύο κοπέλλες ένα γκερεμέ ακόμα φαχίνα γοβάκι νά θρω. Καί τότες είπα:

— Μπακάς κολάγ γιοκ, ένα ταζί τά φωνά- ξω και κούτσα κούτσα νά μπηε μέσα νια- δρούμ...

Μποίλε πηδώντας αυτή Λουλούκα με φιλε- νάντα της μπηέκα, και τότες έγκώ μέδους στάθηκε κι' άκουσα άντρέα σπιτιού της που σωφέ ήνωσε.

Φαχιστημένους ήφουα γιατί, νταά μπλο ντε- φά καταφρτζής, κισμετλής, έξυπνος οδοτάς φάηκα πάλι. Καί την άλλη μέρα κοστούμα- ρισμένους και φρεσκοδουρισμένους όπως ήθερα άντρέα της ντογρού ίσπιτι της πήγα.

Λεχτικό κουμπι πάτησα, πόρτα τσάφ, πάφ, ήκανε, άνιέζε σκάλες άναβασμένες ήκανα και φώναζε:

— Ματμαζέλ Λουλούκα, νά σας έλάτω τέλω.

— Περδότε, μουσιού!

Τσαμπουκ τσαμπουκ από τσάπι μου μέσα γοβάκι της ήβγαλα και είπα:

— 'Ιστέ σκαρπίνι σας θήκα κι' ήφερα άια ριτζά έντέρμι. Προσέεε, γιατί μέσα καρντία μου έκω θαλήμνη, και κρύμα είναι νά τσολο- πατήσης γιαδρούμ!

Ντεκαρτασίνα νά τέλψη ντέν πρόφασα κι' ένα ντερέκι, ματφαχάλας άντρας της θή- κε και με γροτέε και κλωστή από σκάλες κοντρούαλας έμένα!

— Άμάν! Άμάν! ήπατα! Από σινεμά ντικέες μου «Ντουλεις με φούντες» πολύ πώ σπουνιάτες ήτανε!

Φτώ άλλας μπελανιέβερν!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΠΑΛΑΤΙ

ΜΙΑ φορά κι έναν καιρό ζούσε ένα αντράκι χωρίς παιδιά. Στα δέκα χρόνια άπ'ότι ο θεός θέλησε να γεμίσει χαρά το φτωχικό τους. Και τους χάρισε ένα αγόρι, πουδεν είχε την πρώτη μέρα χρονιάτικο και που είχε πίσω του μια ούρα, σημαδι πως θα γινόταν γερό και δυνατό.

Το παιδί μεγάλωσε, τούστευαν σχολείο κι όλα τα παιδιά τα περνούσε στο παλαιο, στο λιβάδι, στο τρέξιμο όπου τούδωσαν το όνομα: "Αντρεωμένος".

Σε λίγο καιρό ο πατέρας πέθανε κι έμεινε το παιδί, έχοντας σύντροφο μοναδικό, τη μάνα του.

Όταν έγινε δεκαοχτώ χρόνων, βγήκε μίαν αυγή να πλυθεί στην αυλή και τα μάτια του έπεσαν ξαφνικά στην αντολή του ήλιου.

— Βουνά, λαγκάδια, δάση, δέντρα, φωνάζει, υπάρχει άλλος δυνατότερος από μένα; — Οοοοοο! Αντιλάλησαν εκείνα.

Κι ο Αντρεωμένος είπε γυρίζοντας: — Μάνα, έγω θα φύγω να πάω να βρω την τύχη μου! Πάρε όμως αυτή την ταμπάκαρα που έχει μέσα ένα λουλουδι. Να την ανοίγεις κάθε αυγή. Και σαν δεις το λουλουδι ζωηρό σημαίνει ότι είμαι καλά. Μά σαν το δεις μαραμένο, κάποια συμφορά θα μούξη τύχει και πάρε το δρόμο να με βρεις...

Και με την ευχή της μάνας ξεκίνησε, ως που έφτασε σ' ένα άλωνι. Έκει είδε να κάθεται ένας δράκος.

— Καλώς το μεζέ που μούρχεται! του είπε εκείνος.

Ο Αντρεωμένος τού ρίχτηκε και πιάστηκαν για καλά, όπου το παλληκάρι με μια γροθιά του έχωσε το δράκο μέσα στ' άλωνι.

— Άντε, τού φώναξε εκείνος, κι ό,τι εκάνες σε μένα θα το βρεις από τον άδελφό μου!

Το παλληκάρι πήρε ξανά το δρόμο. Σε λίγο αντίσπεσε το δεύτερο δράκο. Κι έγινε και μ' αυτόν το ίδιο.

— Άντε, τού φώναξε εκείνος κι ό,τι εκάνες σε μένα, θα το βρεις από τον τρίτο άδελφό μου!

Ο Αντρεωμένος περπάτησε ώρα πολλή και τέλος βρέθηκε μπροστά σ' ένα γυάλινο πύργο. Ανέθηκε τις σκάλες και μπήκε σε μια μεγάλη κάμαρα. Έκει αντίκρυσε μια ωραία κοπέλλα.

— Πώς βρέθηκες εδώ, τόν ρώτησε, και πως γλύτωσες από τους δράκους τόν άλωνι;

Το παλληκάρι της διηγήθηκε πως πάλεψε μαζί τους και τους νίκησε.

— Μπορεί να γλύτωσες από τους δυο, τού είπε, θα ξεφύγεις όμως κι από τον τρίτο. Πού είναι φοβερός και τρομερός; Αυτός με κρατάει φυλακισμένη και δε μπορώ να γυρίσω στο βασιλιά πατέρα μου, που μ' έχει χαμένη.

Δέν πρόφτασε ν' απαντήσει τά λόγια της κι ακούστηκαν βήματα βαρεία.

— Έρχεται ο τρίτος! τού είπε. Πήγαινε και κρύψου στην πλοινή κάμαρα!

Ο Αντρεωμένος μπήκε εκεί και είδε να κρέμεται στον τοίχο ένα γυμνωμένο σπαθί. Το κατέβασε και κρατώντας το στο χέρι περίμενε.

Ο δράκος μπαίνοντας μύρισε τόν άέρα. Κατάλαβε πως κάποιος ξένος είχε πατήσει τόν πύργο. Έψαξε δεξιά κι αριστερά και σαν είδε το παλληκάρι, τού ρώτησε άργισμενος: — Ποιος είσαι έσύ και τί ζητάς εδώ;

Ο Αντρεωμένος τόν πέταξε με μια γρο-

— Άχ! Τι βαρεία πού κοιμόμουν και ποσο έλαφρά ζυπνήσα!... είπε το παλληκάρι.

θιά κατά γής. Ο δράκος όμως σηκώθηκε, τού πήρε το σπαθί και τούκοψε το κεφάλι, που το πέταξε στην αυλή. Έπειτα πέταξε και το κορμί του.

Στο μεταξί, η μάνα άνοιξε την ταμπάκαρα, είδε το λουλουδι μαραμένο, ήρθε σκοτεινιά στα μάτια της κι ή καρδιά της μάτωσε.

Ξεκίνησε λοιπόν να βρή το παιδί της. Περπάτησε πολύ, πέρασε από τ' άλωνια, είδε χαμένους μέσα τους δράκους και χωρίς να φοβηθεί, έφτασε στον πύργο. Μά μόλις μπήκε στην αυλή, για να ξαποστάσει αντίκρυσε το κεφάλι του παιδιού της και πιο πέρα το κορμί του. Κάθισε τότε κι άρχισε τ' κλάματα και τ' μοιρολόγια.

Ξαφνικά είδε εκεί δυο πουλάκια που μάλωναν ποιά να πρωτοφαί ένα σκουληκάκι. Το ένα έπεσε πληγωμένο κι ο νικητής πήγε στη βρύση της αυλής, πήρε νερό με το ράμφος του και γύρισε κοντά στο πληγωμένο. Τού στάξε το νερό άπάνω του κι εκείνο πεταξε εύθους σ' ένα δέντρο. Η μάνα σαν είδε τη σκηνή αυτή, έκανε το ίδιο στο παιδί της, κολλώντας το κεφάλι του με το κορμί του. Κι εκείνο ανακάθισε και είπε:

— Άχ! Τι βαρεία κοιμόμουν και πόσο έλαφρα ζύπνησα!

Υστερα φίλησε τη μάνα του και της είπε να γυρίσει σπίτι, γιατί αυτός θα πήγαινε να βρή την τύχη του.

Όταν η μάνα έφυγε, το παλληκάρι ανέβηκε σ' ένα δέντρο και περίμενε να δει τη βασιλοπούλα. Όταν εκείνη βγήκε στο παράθυρο και τόν είδε, τόν κάλεσε κοντά της.

— Θέλω να σε ξεσκλαβώσω, της είπε. Άν θέλεις έσύ, έλα να φύγουμε.

— Θέλω να φύγω, μά αν μάς άνακαλύψη ο δράκος θα μάς σκοτώση.

— Υπάρχει τρόπος να σωθούμε. Άκουσέ με: Το βράδυ που θα φάτε μαζί, να τόν πιάσεις με τ' αγκυλόλογα και να τόν ρωτήσεις να σου

πλή που έχει τη δύναμή του. Τά παρακάτω είναι δουλειά δική μου!

Έτσι, η βασιλοπούλα κατάφερε το δράκο. Κι εκείνος, βγαίνοντας στο παράθυρο της έδειξε το αντίκρυό του.

— Στη ρίζα τού βουνού υπάρχει μια σπηλιά. Μέσα εκεί είναι μια στοιχειωμένη γουρούνα που στην κοιλιά της κρύβει ένα κλουδί με τρία περιττέρια. Μέσα σ' αυτά υπάρχει η δύναμή μου!...

Η βασιλοπούλα έτρεξε να πη το μαντάτο στον Αντρεωμένο και το παλληκάρι τράβηξε για το βουνό. Στη πλαγιά του βρισκόταν το σπίτι του παπα. Μπήκε μέσα και τόν παρακάλεσε να τόν πάρη κοπέλλι του.

Ο παπας, που είχε μια κόρη και πολλά πρόβατα τόν κράτησε. Την άλλη μέρα το κοπέλλι ζήτησε να πάη τα πρόβατα στη βοσκή. Κι ο παπας τού είπε:

— Παρόξε, να βοσκή τα πρόβατά μου έξω από τ' φράχτη. Γιατί εκεί υπάρχει μια σπηλιά, που κατοικεί μια γουρούνα και τρώει ανθρώπους και ζωντανά.

Το κοπέλλι τράβηξε στο φράχτη. Μπήκε σ' στερη στη σπηλιά, άφήνοντας τα πρόβατα να βοσκούνται. Ξαφνικά, πετάχτηκε η γουρούνα και ρίχτηκε στον Αντρεωμένο. Πάνω στο πάλεμα τού είπε:

— Άν είχα να έτρωγα ρίζες από γούλια και βούρκο να κυλιόμουν, θα σε ξεσκλαβί!

— Κι έγω, αν είχα έφτακριασάκη κουλού, θα σε τρώω!

— Τα πράγματα είναι σοβαρά! Κάποιος μάς κατασκοπέυει και μάς πρόδωσε. Μπορείς να μαντέψεις ποιος έδωσε τα σπέρτα σ' αυτή τη μικρή και ποιος την ώδηγσε ως εδώ;

Το κοπέλλι πήρε ξυπόλητο και τόν έρωσε να μείνει μαζί με τόν παπα και τού γάλα δεν είχε τελειωμό.

— Πού βοσκήσεις τα πρόβατά μου; ρώτησε ο παπας.

— Έκει που μου ώρισες! αποκρίθηκε ο Άντρεωμένος.

Ο παπας κάτι μυστήθηκε και τήν άλλη μέρα πήγε και κορόφτηκε πίσω από τ' φράχτη. Το κοπέλλι μπήκε στη σπηλιά. Η γουρούνα πετάχτηκε και ρίχτηκε πάνω του. Το πάλεμα κράτησε ώρα πολλή, όπου η γουρούνα έπεσε κάτω άγκυμοχώντας. Και το κοπέλλι έλεγε τραγουδιότα:

— Νάχα μια έφτακριασάκη κουλούρα και μια τούτσα κρασί απ' τ' βαρέλια του παπα θάδελφες της μοιρας σου τά κακά!

Τότε ο παπας έτρεξε, σπύτι του, πήρε την κουλούρα και τού κρασί και τάφερε στο κοπέλλι. Ο Αντρεωμένος έφαγε, ήπιε και δυο ναμωμένος άρπαξε από τ' σπέρτα της γουρούνας και τήν έσχισε στα δυο. Βρήκε τότε το κλουδί με τ' περιττέρια. Το πήρε κι έτρεξε στη βασιλοπούλα.

— Εδώ της είπα, κρατώ τη δύναμή του δράκου, μόλις τα σπέρτα θα φορήση άμέσως.

Κι ο Αντρεωμένος έσφαξε το πρώτο και τού δεύτερο. Μόλις έσφαξε το μαχαίρι στο λαϊμό του τρίτου, ακούστηκε η φωνή του δράκου: — Προδότρα! Έσύ μ' έφραγες!

Και με τ' απορόδοτρα, ψώφησε.

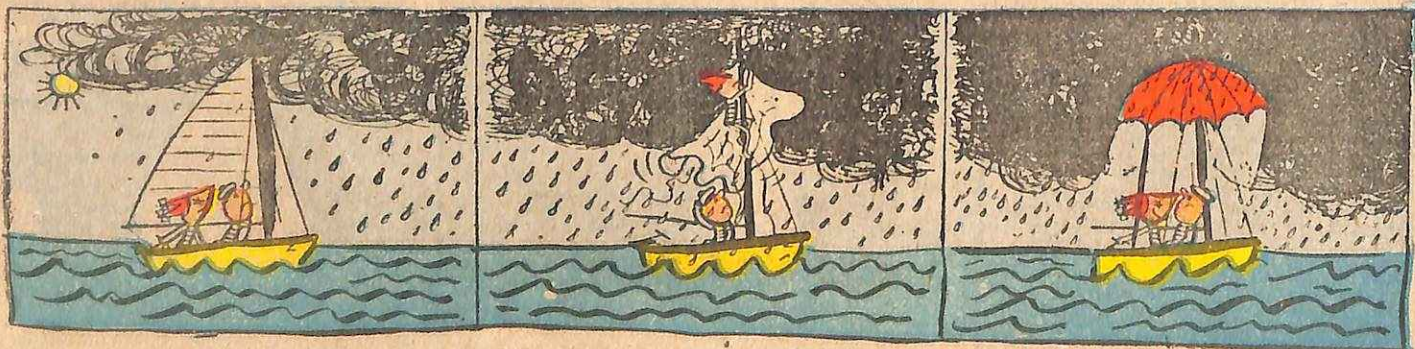
— Πές μου λοιπόν τώρα, είπε ο Αντρεωμένος, πού είναι τα γονικά σου να σε πάω κοντά τους να χαρώ;

— Έσύ με λυτέρωσες, τού αποκρίθηκε η βασιλοπούλα και κοντά σου θα μείνω για πάντα. Μονάχα να στείλουμε μήνυμα να τού μάθουν για να μη κλαίνει πιά το χαμό μου.

Ο Αντρεωμένος έστειλε κι έφεραν τη μάνα του και τ' γονικά της βασιλοπούλας. Και σε λίγες μέρες έγιναν οι γάμοι τους με χαρές και γλέντια.

Οι κάτοικοι άναγνώρισαν τόν Αντρεωμένο και τή πένταμορφη βασιλίδες στη χώρα τους έκαναν τού γυάλινο πύργο παλάτι τους κι έζησαν καλά κι έμεις καλλίτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η Ζωίτσα, η βαρκάδα και η βροχή

Η πορεία του κλειδούχου

ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΜΑΕΛ

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Εντίν, φωνάζοντας:

— Ο Άγγλος!... Ο βείος τού κ. Ντίκι!

Ο δολοφόνος! Δε μπορούσε να προσθέσει τίποτ' άλλο, γιατί ένα κοντρό χέρι τής βούλωσε το στόμα.

— Έκρινε η ίδια την τύχη της! πρόφερε ξερά ο αρχηγός.

Με τα μάτια γουρλωμένα απ' τόν τρόμο, η δυστυχισμένη κοπελίτσα είδε τα κτήνη εκείνα να την περικυκλώνουν άπειλητικά. Ο άπαισιος Γκρινγούαϊν έκανε μια πρόταση:

— Έχουν οι φουρνοι άρκετη φωτιά για να κάνουν στάχτη ακόμα και τ' άκόκαλα της...

— Έστω! συμφώνησε ο αρχηγός. Μά ως κάνουμε γρήγορα...

Οι άλλοι τραβήχτηκαν πίσω, μη θέλοντας να πάρουν μέρος στο φρικτό εκείνο έγκλημα.

Ο Χίπ άρπαξε τη μικρή, τη σήκωσε. Άλλ' ο Χάκινγνυτ τόν σταμάτησε ξαφνικά, λέγοντας του:

— Όχι, όχι! Βρήκα κάτι καλύτερο... Ο καιροίερης τόν κτύπησε, κρατώντας πάντα σφιχτά σ'α χέρια του τ' κοριτσάκι που έτρεπε σνγκορμιο. Το ίδιο έκαναν κι οι άλλοι συμμορίτες.

Τι θ' αποφάσιζε λοιπόν ο άμείλικτος αρχηγός τους;

Ο Χάκινγνυτ έβγαλε το χρυσό ρολόι του.

— Η ώρα είναι 7½, πρόφερε άργά. Στις 8½ θα περσόν το τελευταίο τραίνο. Έχομε καιρό ως τότε.

Κατάλαβαν όλοι τί έννοιας έδω, εκτός απ' τη Μαρίνα. Περίφραη κι άποσφοιστική, μη θέλοντας να ζητηση χάρη απ' τους

κακούργους, έμενε άκίνητη και δέν προσπαθούσε καν πιά να ξεφύγη απ' τους όνιμους της.

Ενας απ' τούς συμμορίτες παρατήρησε δειλά:

— Πώς θα τήν κουβαλήσουμε όμως ως εκεί; Θα κάνη φασαρία, θα φωνάξη, θα ζητηση βοήθεια.

— Όχι, δε θα ζητηση βοήθεια, ούτε θα φωνάξη, απάντησε ο Έντνιν. Θα καθοση φρόνιμα, αν καλό κοριτσάκι πού είναι.

Και χείδεψε πατρικά τ'α μάγουλα της Μαρίνας.

Δέν είν' αλήθεια, μικρή μου, πως δε θα κάνης καθόλου φασαρία; πρόσθεσε. Θα σε πάμε πούκα-πούκα σ' ένα μέρος που θάσαι καλύτερα, πολύ καλύτερα από δω, στον καθαρό άέρα... κέπου που θα ξαναδής ίσως τόν πατέρα σου.

Το πρόσωπό του είχε πάρει μια στανική σαρκαστική έκφραση, καθώς έλεγε αυτά τά λόγια. Μά η άδωα μικρή δέν τ' κατάλαβε. Νόμισε πως τής έκανε αλήθεια. Άλλωστε ο ψυχικός κλονισμός που είχε περάσει, έθλωνε τις σκέψεις της. Δέν αντιλαμβάνονταν καθαρά ό,τι συνέβαινε γύρω της. Ήταν στην κατάσταση τού κοιμμένου που ξυπνάει άποτομα.

— Εμπρός, πηγαίνετε την εκεί που είπα, διατάξε ο Χάκινγνυτ τούς ανθρώπους του. Ο Χίπ θα σε δείξη τ' δρόμο.

Τρεις απ' αυτούς μείνανε κοντά της. Οι άλλοι δυο, αφού λύσανε τ'α πόδια της Μαρίνας, για να μπουρ να περπάτη, τήν πιάσανε απ' τ'α μπράτσα και τήν τραβήσανε μαζί τους προς τήν έξοδο τού υπογείου.

Ο Χίπ Γκρινγούαϊν τούς άκολουθούσε.

Όταν τή κτύπησε ο καθαρός άέρας τού βουνού, η Μαρίνα ζωογονήθηκε κι' οι ελπίδες της ξαναγεννήθηκαν.

Ότ'αυσε όλοι στο βάθος της χαράδρας και σταμάτησαν για λίγο. Ο Ένας απ' τούς συμμορίτες έκανε μια πρόταση:

— Γιατί δέν τελειώνουμε τώρα άμέσως; Το ποτάμι έχει φουσκώσει απ' τ'α χιόνια που λυώσανε. Κι' έχει τρύπες απ' όπου δέν ξαναδανείνε κανείς, όταν πείη μέσα. Θάταν πιο γρήγορο και λιγότερο σκληρό.

Μά ο Χίπ Γκρινγούαϊν δε συμφωνούσε. Η έντολη τού άφεντικίου του ήταν ρητή. Είχε κανονίσει πως ακριβώς έπρεπε να λειψη η έννοχλητική (μάρτυς).

— Έτσι, ο καιροίερης απάντησε ξερά: — Όχι. Έχω άλλες διαταγές. Πρέπει να ύπακούω.

Και διατάξε με μια χειρονομία να ξεκινήσουμε.

Όστόσο, η Μαρίνα είξε ξαναβρή τήν πνευματική της διαύγεια. Κατάλαβαινε τη φοβερή θέσι της.

Αν οι άνθρωποι αυτοί δέν είχαν καούς σκοπούς, θα τής άφιναν άπολυτή έλευθερία κινήσεων. Στην πραγματικότητα όμως, έμενε με τ'α χέρια δεμένα...

Δέν χωρούσε αμφιβολία πως τήν οδηγούσαν στο θάνατο!

Μια σκέψη θαρραλέα καρφώθηκε στο μυαλό της. Για να βγη απ' τη ρεματιά, έπρεπε να σκαρφαλώση στην αντίκρυνή πλαγιά, απ' τ' μονοπάτι που ήξερε τόσο καλά. Υπήρχαν εκεί δέντρα, χαμώκλαδα, βάτοι. Αν τολμούσε;...

Αλήθεια, γιατί να μην τολμήσ; Ήταν νέα, έλαφρεία και γρήγορη. Αν μπορούσε μονάχα να κερδίση λίγη άποστασι απ' τούς κακούργους, ήταν βέβαιη πως θα τρέχε γρηγορώτερα απ' αυτούς στον άποτομο άνηφορο.

Όταν έσπασε στην κορφή, θάπαιρνε τόν καθήρονο, ως τ' σπύτι της... Κι' εκεί θάταν η σωτηρία!

Είχαν άρχεισει τώρα ν' άνηφορίζουν. Στην παρτίεση αυτή πορεία προς τ' έγκλημα, οι δολοφόνοι, μη άνηπακύντας καθόλου, δέν κάνανε τόν κόπο να επιβιβάζουνε τις κινήσεις τού παιδιού.

Τι μπορούσε να κάνη η κοπελίτσα, με δεμένα χέρια, ενάντια σε τρεις δυνατότερους άντρες; Δε φαίνονταν άλλωστε να υποψιάζεται τήν τύχη που τήν περιμενε.

Ξαφνικά, η Μαρίνα πιάσε πάνω από μια τούφα θάμνων κι' άρχισε να τρέχη. Ήταν τόσο άποτομο, αυτό, ώστε οι κακούργοι τ'α χάσανε στην άρχη. Η Μαρίνα είξε άσημακρυνθη κι' όλος καμιά πενήνταριά μέτρα, πριν κινηθούν για να τήν κυνηπούσαν.

Εφτασε σε λίγο στην κορφή λαχανιασμένη, κι' είξε χαμηλά τα πότα τού σταθμού. Τη χάριζαν απ' αυτόν μονάχα 500 μέτρα άποτομου καθήρορου. Τ'α μονοπάτι είξε τ'ο δίπλο μήκος, γιατί σκαμνίστηκε καρδέλλες.

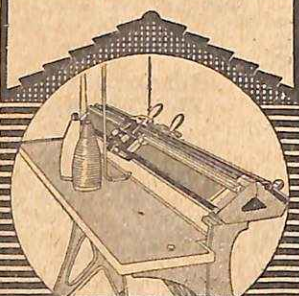
Η μικρή σκέφτηκε πως ο πρώτος δρό-

ος σκηνιάτης και τ'α πρώτα βήματα τού γνιού του.

+

FAMA

Η καδική ΠΛΕΚΤΟΜΗ-
ΧΑΝΗ ΠΟΥ ΠΛΕΚΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΝΗ-

Με 4 κτυπήματα.
Με σιδηράν βάσιν και
Τραπεζί εργασίας
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ
ΔΡΧ. 6.950
'ΕΞΙΔΕΙΞΙΣ ΔΙΟΤΕΡΑΝ

"ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ Ο.Ε."
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 4 (Στοά)

Σας ενημερώνει και αποστέλλει
 εγκαρδίες ευκουλούς δια δια-
 σμούς των προσκλήτων σας δια δια-
 γωνισμού ή άνευ εις Δημ. Ύπη-
 ρεσίας, Τραπεζάς, Ύεταιρίες κλπ.
 διαγωνισμούς σχολών, ύποτροφιών
 κλπ. Γράψατε: Κ. Ρούλιαν, Πα-
 νεπιστήμιου 67, 5ος όροφος. Α-
 θήνα.

ΣΤΟ ΠΛΥΣΙΜΟ
Τὸ 07 προστατεύει
τὰ χέρια σας, σὰν
ἓνα ΔΟΡΑΤΟ ΓΑΝΤΙ

NTI

κρατίνου 7, 3ος ὄρ. τηλ. 29.375.

πρόχειρη. Θα πάω να σε πειράξω ότι
 ότι δε θα ξεχάσεις το φίλο σου».

...ερα, πέθανε στη φυλακή ή Λουκία Βουαλιέ,
...είχαν κάμει να χάσει το λογικό της.

α και ΑΥΟΜΑΤΑ. Μονές Δρ. 2.500
- Διπλές Δρ. 5.500. Για τὰ πλεκτη-
οῦ σπιτιοῦ σας καὶ γιὰ βιοτε-
νίες. Ἀντιπεῖται «ΠΗΝΕΛΟΠΗ».
ατίνου 7, 3ος ὄρ. τηλ. 29.375.

好

Ο ΑΠΑΙΣΙΟΣ
ΜΗΤΡΟΚΤΟΧΟΣ
ΤΗΣ ΣΑΛΙΝ

...ν' Αλβέρτος Σερ-
...πως έβεβαιωσε ό
...ρι τὸ ξυράφι του...
...ρίσι. Μου ὑποσχόταν

Ὁ Φρειδερίκος, ἔπειτα
γαγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ

— Αὐτὸ τὸ ἔγκλημ-
σὸν ὕπνῳ μου, εἶχα φ-
κοιμιστᾶν στὸ ἴδιο δω-
μάριον, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

α σημειωματάριο. Ούσωπο, χωρίς, ὁ-
ατάριο. Στην τε-
λίου 1831—τρεις

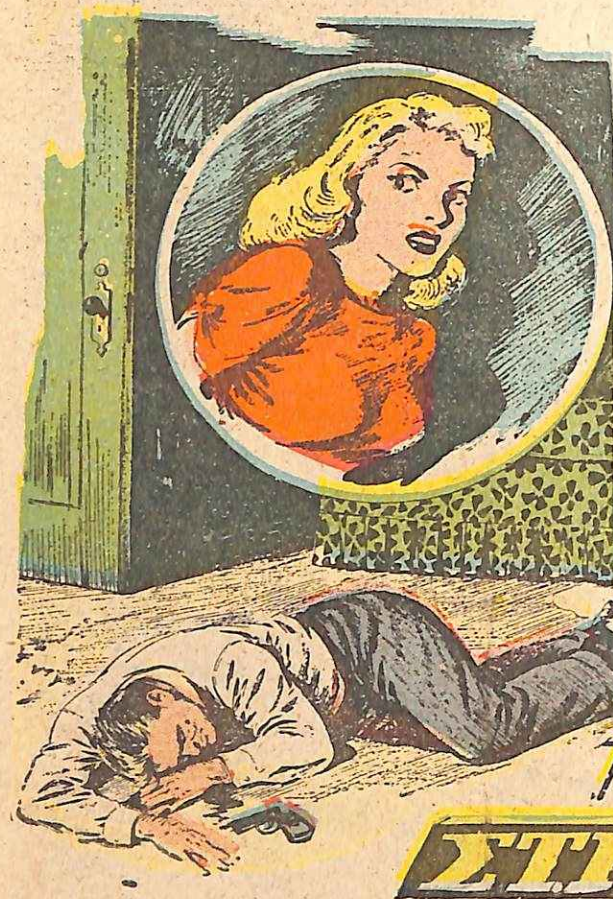
σταλλευθῶ τὸ τρο-
πὰ σου στὸν ὕπνο-
μοδοχείο τῶν λου-
ζινοῦ.

...την καταδικαστική απόφαση. Ήξερα ότι ο Χάρλντ θα ξαπλώσει κατόπιν στην καρέκλα του να του βγάλη το μαύρο χέρι. Ένα χρόνο αργότερα...

που οι τωείς της την

...ερα, πέθανε στη φυλακή ή Λουκία Βουαλιέ,
...είχαν κάμει να χάσει το λογικό της.

ROL MÉ 07

Ο άντρας της ήταν σωριασμένος χάλυ, ακίνητος.

Την έμποδισε να φύγει με το Μπερνάρ;... Δεν είχε να κάνει παρά ένα βήμα, για να φτάσει στη σκάλα. Μά ο φόβος την είχε καρφώσει στη θέση της, ακίνητη... Είχε πιάσει το πόμολο της πόρτας του γραφείου.

Ήθελε να μάθει! Να μάθει!... Η θεοτατότερη του κινδύνου είναι προτιμότερη απ' την απειλή του... Η Λίνα ήθελε να μάθει με κάθε βία αν ο άντρας της ήταν εκεί μέσα, αν ήξερε τίποτα... Έπρεπε σιγά-σιγά την πόρτα, τόσο που να της επιτρέψει να πάει να ρίξει μια ματιά στο δωμάτιο του γραφείου. Φάνηκε μπροστά της, τα χυσιόδετα θείλια της θειλοθήκης, η ράχη μιας πολυθρόνας.

Ξαφνικά, ένοιωσε μια δυνατή ανατριχίλα: Πάνω σε μια καρέκλα, είχε διακρίνει το καπέλλο του άντρα της. Δέ γώρδισε πια καμιά αμφιβολία. Ο φρασσουά είχε γυρίσει απ' το ταξίδι του! Τώρα η Λίνα συλλογίζονταν γιατί τάχα να σιωποκινούνταν έτσι.

Την Τελευταία Στιγμή

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΛΙΝΑ κοινοστάθηκε στο σκοτεινό χόλλ, συγκρατώντας την ανάσα της. Λίγο ως έ-θγανε απ' τη χαραμάδα της πόρτας το γραφείο. Όστε είχε γυρίσει ο άντρας της, μ' όλο που της είχε πει πως θάβλεπε εικοσιτέσσερες ώρες...

Μήπως υποψιαζότανε τίποτα; Μήπως είχε μάθει τη σέση της με το Μπερνάρ και το σχέδιο της να φύγει μαζί του; Η σκέψη της αυτή γέ-μιζε τόσο το μυαλό της, ώστε δε μπορούσε να πιστέψει πως υπήρχαν γύρω της άνθρωποι που δεν τη μάτευαν...

Πριν από λίγο, έρισκόταν ακόμα μαζί με το Μπερνάρ. Ο αγανακτισμένος της την είχε φέρει ως το σπίτι και την περίμενε τώρα κάτω στ' αυτοκίνητο. Η Λίνα είχε ανέβει γρήγορα, για να πάρει μόνο μια μικρή θάλιτρα και μερικά πα-γάκια της τουαλέτας της και να ξαναφύγει ά-μέσως.

Πόσες φορές είχε διεισθεύει τη στιγμή έ-κείνη που, έλευθερη έπιτελώς, θα μπορούσε να τρέξει και να συναντήσει το μόνο άνθρωπο που εί-χε αγαπήσει στη ζωή της!

Τα είχαν κανονίσει τώρα όλα, το δρομολόγιο του ταξιδιού τους, το καταβύγιο που θάκρυζε την άλια τους... Ήσαν λοιπόν τόσο κοντά να πάνε όπως χαμένα, τη στιγμή ακριβώς που εί-χαν γτάσει τόσο κοντά στο τέλος του σκοπού τους!

Παίρνοντας θάρρος απ' αυτή τη σκέψη, τρά-θηξε προς την καμάρ της, πατώντας στα νύ-χια. Πρόσπε να μνη κνή καθόλου θόρυβο.

Γέμισε γρήγορα-γρήγορα τη μικρή θάλιτρα-λά της. Έρριξε μέσα, ανάκατα, μερικά σω-ρούκια και κάμποσα μπουκαλάκια της τουαλέ-τας της.

Ήσαν τόσο ευχάριστο να σκέπτεται πως ο Μπερνάρ θα την πήγαινε μακριά απ' όλο τον κόσμο, δίχως άλλο φουστάνι από κείνο που φο-ρούσε, δίχως μπαγιάτσα... Το μυστικό και θλι-βερό παρελθόν της άδανε για πάντα πίσω της. Της φαινόταν πως θα ξαναγεννιόταν όλοκληρη, με την άσπρη που ξεχείλιζε μέσα της...

Ξαναγύρισε πάλι στο χόλλ. Η φωτεινή γραμ-μή διακρινόταν πάντα κάτω απ' την πόρτα ταξ γραφείου του σκυζού της.

Τι έξηλσι θάινε τώρα, αν έβγαине ξαφνι-κά ο άντρας της και την έβλεπε με τη θάλιτρα στο χέρι;... Όστος πλησίασε την πόρτα κι' άφουγκράστηκε.

Βαθεία σιωπή θάβλεψε μέσα στο γραφείο. Μία έστανική αμφοβία της γεννήθηκε: "Ισως νάχε εδγάσει αγαπημένο το φως κάποιος υπέρ-της. Αν ήταν έτσι, τότε θα μπορούσε να τρέξει άφωβα κοντά στον αγαπημένο της, θα του διη-γύσαν την τρομαρά της και θα γελούσαν κι' οι δύο."

Μά, αν πάλι ήταν ο άντρας της εκεί μέσα, πίσω απ' αυτή την πόρτα, παραμονεύοντας, έ-τοιμος να την κρατήσει, έστο και με τη βία, να

ΟΙ ΘΑΜΕΝΟΙ "ΜΑΓΟΙ" που εξαφανίστηκαν

Ένα εκπληκτικό μυστήριο, που παραμένει ανεξιγήτο.

Σ' 13 Μαΐου 1956, ένας Ούγγρος θα-ματοποιός, 50 χρόνων, δύναμι Ρασού Χι-νιά, έρτασε μαζί μ' ένα ταίρκο στο Ιταλικό χωριό Σουλμάνο.

Το εκπληκτικό «νούμερο» που παρουσίαζε, ή-ταν το εξής:

Τόν θάβανε ζωντανό, μέσα σ' ένα καλά σφρα-γισμένο φέρετρο, σφιχτοδεμένο χειροπόδαρα. Ο τάφος του έπρεπε απαραίτητα να έχη θά-θος 1,50-1,80, πλάτος 75 πόντους και μήκος 1,95 (γιατί ο Χινιά, είχε άνάστημα 1,80). 'Α-φού οι βοηθοί του σκέπαζαν με χύμα το φέρε-τρο, έστηναν από πάνω μια σκηνή, έτσι ώστε να μη μπορούν να δουν οι θεαταί τι συνέβαινε μέσα σ' αυτήν.

Έπειτα από 10 ώρες, ο Χινιά παρου-σιαζότανε στην είσοδο της σκηνής! Οι βοηθοί του έστηναν τότε τη σκηνή, ξέβαζαν το φέρε-τρο, τ' άνοιγαν κι' έδειχναν στους κατάληκτους θεατές ότι είχαν άπομείνει μέσα τα σκονιά με τα όποια είχε δεθί ο «μάγος»!

Πώς κατόρθωνε ο Χινιά, χωρίς καμιά βοή-θεια, να λυθή και να βγί απ' τον τάφο του; Ή-ταν κάτι που δεν έξηγήθηκε ποτέ...

Κι' όμως, απ' το τέλος του δεύτερου παγκο-σμιού πολέμου, ο Χινιά είχε παρουσιάσει έκα-τοντάδες φορές αυτό το νούμερό του.

Στη Ρώμη, το Μάρτιο του 1956, μερικοί δό-κτοισι άστυνομικοί άπατήσαν να παρακολουθή-σουν από κοντά όλες τις προετοιμασίες. Είδαν να θιδώνεται το σκέπασμα του φερέτρου. Προ-σπάθήσαν του κάκου να τ' άνοιξουν. Βεβαίωθη-καν ότι ο πάτος του ήταν στερές και συμπα-γής κι' ότι δεν άνοιγε με κρυφό μηχανισμό.

Μπορούσε να τη κάνει ότι άποκλειότανε κά-θε άπατη... Κι' όμως, 4½ ώρες μετά την ταφή του, ο Χινιά παρουσιάστηκε στην είσοδο της σκη-νής και χαιρέτησε τους άστυνομικούς!

Και τώρα έρχομαστε στο εκπληκτικότερο άπ' όλα: στο τέλος αυτής της ιστορίας.

Στις 16 Μαρτίου 1956, ο Χινιά έπανελάβε την έπιβείλ του, όπως συνήθος, έμπρός σε 2500 θεατές. Τα πράγματα έγιναν όπως πάντα.

Όταν συμπληρώθηκαν ώστόσο οι καθωρισμέ-νες 10 ώρες, χωρίς να φανί δι' «μάγος», ο κό-σμος άρχισε να δείχνει σημεία άνησυχίας... Πέ-ρασαν κι' άλλες ώρες, δώδεκα, δεκαοχτώ, είκο-σιτέσσερες... Τέλος, ο διευθυντής του ταίρκο ά-ποφάσισε να περιμένουν ακόμα ως τις 9 το πρωί της άλλης ήμέρας, κι' αν δεν έμειναν καθί ως τότε ο «μάγος» ν' άνοιξουν τον τάφο του.

Πραγματικά, τόν άνοιξαν στις 9 -δηλαδή 33 ώρες περίπου μετά το θάψιμο του Χινιά. Το φέρετρο ήταν έντελώς άδειάο! Ο Χινιά είχε χαθή, μαζί με τα σκονιά που τόν είχαν δέσει!

Από τότε, δεν ξαναφάνηκε πια ο Ούγγρος «μάγος», ούτε καν για να ζητήσει ένα χρηματικό ποσό που του χρωστάει ο διευθυντής του ταίρ-κο!...

Ο μόνος άνθρωπος που παρουσίαζε άλλοτε ά-κριθώς το ίδιο «νούμερο», ήταν ο 'Ινδός Παρ-μπά Ρασούλ.

Στα τέλη του περασμένου αιώνας, έκανε το γύρο τών 'Ηνωμ. Πολιτειών, δίνοντας παντού παραστάσεις.

Το Μάρτιο του 1900, στο Λός 'Αντζελες, δέ-χθηκε εύχαριστως να παρακολουθήσουν την ταφή του κάποιος άστυνομικός, που πίστευαν πως έ-πρόκειτο για άπατη. 'Εκείνη έξέτασαν με σχο-λαστική προσοχή το φέρετρο και τα σκονιά. 'Ενας άπ' αυτούς έβλεψε με τα χέρια του το καπάκι. 'Υστερα παρακολούθησαν από κοντά το κατέβασμά του στον τάφο.

Τέσσερες ώρες άργότερα, ο Ρασούλ παρουσιά-στηκε στην είσοδο της σκηνής. Κι' οι άστυνομι-κοί που την είχαν περικυκλώσει και τη φρουρού-σαν άγρυπνα, έμειναν μ' άνοιχτά στόμα!

Στις 10 Μαρτίου 1900, στο Λός 'Αντζελες, ο Ρασούλ χαιρέτησε τους πολυάριθμους θεατές, μπήκε στο φέρετρο κι' άφισε να τόν δέσουν χει-ροπόδαρα, όπως πάντα. Άφού έβιδωσαν το σκέ-πασμά του, το κατέβασαν μέσα στον τάφο και το σκέπασαν με χύμα.

Πέρασε μία μέρα, χωρίς να δώση ο Ρασούλ ση-μεία ζωής.

Όταν συμπληρώθηκαν 36 ώρες, αυτοί που τόν είχαν θάψει άρχισαν να φοβούνται, γιατί κινδύνευαν να κατηγορηθούν για άθρωποκτο-νία αν τυχόν ο 'Ινδός είχε πάθει άσφυξία μέ-σα στο φέρετρο.

Άνοιξαν λοιπόν τόν τάφο, μπροστά σ' όλους τους θεατές και σε άστυνομικούς. Βγάλανε το φέρετρο, ξεβιδώσανε το καπάκι και το άνοιξα-νε... Δεν υπήρχε τίποτα μέσα, ούτε ο Ρασούλ ούτε τα σκονιά του! Ένα ποσό 35.000 δολλα-ρίων, άπ' τα κέρδη της άπομείν, καταταθει-μένο σε μία Τράπεζα του Λός 'Αντζελες, δέ ζη-τήθηκε ποτέ. Ο 'Ινδός μάγος εξαφανίστηκε για πάντα, μέσα άπ' τόν τάφο του.

Το ίδιο φαινεται πως συνέβη και με τόν 'Ι-ταλό συνδεδεφό του. Πρόκειται για ένα μυστή-ριο που, άσφαλώς, δε θα έξηγηθή ποτέ...

Ο πασίγνωστος στους παλιούς αναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάσει σε κάθε τεύχος μας ένα εβδομαδιαίο ωροσκόπιο, που θα σας βοηθήσει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, έκμεταλλευόμενοι τις εύκα-ρίες και άποφειγόμενες τους κινδύνους που σας άπειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

10-16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΔΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

★ Στρέψετε όλη σας την προσοχή προς την εργασία. Η περίοδος είναι κατάλληλος, για να λύσετε τα διάφορα προβλή-ματα, που σας άπασχολούν. ★ Όπλο σας ή αίσιοδοξία.

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου - 20 'Απριλίου

★ Υπάρχει κίνδυνος να κάψετε τα φτε-ρά σας στη νέα φωτιά, που πλησιάζετε. Μάθετε ν' αντιτάκεστε στις έπιθυμίες σας και να καταπνίξετε τη ζήλεια σας. ★ Αύξηση του έρωτισμού.

★ Η θέσις του 'Ηλίου δημιουργεί συν-θήκες έξαιρετικά ευνοϊκές για την υγεία σας. ★ Αποφύγετε τους έκνευρισμούς που κινδυνεύουν να προκαλέσουν άσπνίες. ★ Χρώμα σας το κόκκινο φωτιάς.

★ Αποφύγετε τις ριψοκίνδυνες ενέρ-γειες την Πέμπτη 10 και την Παρασκευή 11. Είναι καταδικασμένες σε άποτυχία. ★ Το Σάββατο 12 πολύ πιο ευνοϊκό. ★ Ά-νέλιπτη βοήθεια.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 'Απριλίου - 21 Μαΐου

★ Προσοχή. Η έξομολόγησι, που σχε-διάζετε να κάνετε άπαιτεί λεπτότητα, δι-πλωματία και μεγάλη προσοχή. ★ Οι σύ-ζυγοι άς προσέουν, γιατί τα άστρα τους άδουν στην άπιστία.

★ Αποφύγετε κάθε άπερίσκεπτη ενέρ-γεια, ιδίως την Παρασκευή 11. Προ-σέξτε το λαμό σας, γιατί σας άπειλεί μία ένοχλητική θραχνάδα. ★ Εύνοια της τύχης στα τυχερά παιχνίδια.

★ Θα κάνετε μία άπροσδόκητη και έ-ξαιρετικά ένδιαφέρουσα συνάντησι. ★ Μη άφνιτε τους άλλους να καταπατούν τα συμφέροντά σας. ★ Μη κυνηγάτε δύο λαγούς συγχρόνως, θα άποτύχετε διπλά.

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου - 22 'Ιουνίου

★ Αμφοβίες και δισταγμοί είναι τα κύρια χαρακτηριστικά της περιόδου αυ-τής. ★ Δε θα μετανιώσετε αν άπαντήσετε καταφατικά σε μία πρότασι που σας κά-νουν. ★ Τόσι για έαβολίες.

★ Μη σπαταλάτε τις δυνάμεις σας, άλ-λά έναποθηκεύστε τις, γιατί θα σας χρειαστούν στο προσέχει μέλλον. ★ Βα-σιστήτε περισσότερο στην καλή διατροφή παρά στα δυναμικά φάρμακα.

★ Η περίοδος αυτή σας έπιφυλάσσει μεγάλες ίκανοποιήσεις. ★ Ακολουθήστε τυφλά τα προαισθήματά σας και άφή-στε την τύχη να σας άδηγήσει. ★ Η έρ-γασία θα είναι εύκολη και ευχάριστη.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 'Ιουνίου - 23 'Ιουλίου

★ Εύκολη και ευχάριστη περίοδος, που σας έπνέπει να ξαναφέρετε την ίσορρο-πία στις άισθηματικές σας σχέσεις. ★ Βρίσκετε, έπί τέλους, την τρυφερότητα από την όποια έχετε άνάγκη.

★ Σας άρέσει ή καλοφάγια. Κατά τις ήμέρες αυτές όμως πρέπει ν' άποφύγετε το άφθονο και βαρύ φαγητό, αν έχετε ν' άποτρέψετε στομαχικές άνωμαλίες. ★ Ά-ρωμά σας ή λεβάντα.

★ Θα συναντήσετε μεγάλη καταπόνησι και αυτό θα έπαναφέρει την αίσιοδοξία σας. ★ Προσέξτε όμως τις άποφάσεις, που θα πάρετε, γιατί θα έχουν σοβαρές συνέπειες στο προσέχει μέλλον.

ΛΕΩΝ: 24 'Ιουλίου - 23 'Αυγούστου

★ Οι φιλικές ίδιες σχέσεις άς έπιφυ-λάσουν μεγάλες χαρές. ★ Στον άισθη-ματικό τομέα, κίνδυνος παρεξηγήσεων. ★ Εύνοούνται τα κρυά ραντεβού, άπαι-τούνται όμως προφυλάξεις.

★ Αποφύγετε κάθε σπατάλη δυνάμεων, για να μη νιώσετε μεγάλη άδυναμία τη Δευτέρα 14. ★ Πρέπει με κάθε τρόπο ν' αδήςστε τις άρες ύπνου. ★ Χρώμα σας το κίτρινο.

★ Έκπληξισ στον έπαγγελματικό το-μέα, μάλλον ευχάριστος. ★ Οι προσά-θειες θα καταλήξουν σε έπιτυχία, μόνο αν συνοδεύονται από μεγάλη ύπομνη. ★ Ένα ταξίδι θα άποδείχθί άποδοτικό.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 'Αυγούστου - 23 Σεπτεμβρίου

★ Ένδιαφέρουσα περίοδος από άισθη-ματικής πλευράς. ★ Τα άστρα διευκολύ-νουν την έπιλυσί πολλών προβλημάτων. ★ Μη καταστρέψετε την εύνοια της τύχης με μία άνόητη έμνησι στις άπόψεις σας.

★ Προσέξτε πολύ το πεπτικό σύστημα, αν έχετε ν' άποφύγετε μία άδονηρή έγ-χείρησι. ★ Τα άστρα σας βοηθούν ν' άνα-κτήσετε χαμένες δυνάμεις. Έπωφελήθη-τε. ★ Το πράσινο σας κολακεύει.

★ Άναλογισθήτε τις άφορμές τών ά-ποτυχιών σας και μη ξανακάνετε σφάλμα-τα, που πληρώσατε ακριβά στο παρελθόν. ★ Στρέψετε όλη σας την προσοχή στον οικονομικό τομέα. ★ Χρειάζεται έπιμνη.

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου - 23 'Οκτωβρίου

★ Από την Κυριακή 13 άρχίζει μία σειρά έκπληξων, πολλές από τις όποιες δε θα είναι τόσο ευχάριστες. ★ Όπλι-σθήτε με ύπομνη για να δήτε τις έπιθυ-μίες σας πραγματοποιούμενες.

★ Προσέξτε τα άδύνατα σημεία του οργανισμού σας και άποφύγετε τα τρώφι-μα, που δεν διατηρήθηκαν σε ψυγείο. ★ Χρώμα σας το άνοιχτό μπλε και άσθος το τριαντάφυλλο.

★ Προσοχή στις άποφάσεις, που θα πάρετε την Πέμπτη 10 και την Παρα-σκευή 11. Υπάρχει κίνδυνος να στραφούν προς λανθασμένη κατεύθυνσι. ★ Τα νέα σχέδια εύνοούνται ιδιαίτέρως.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 'Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου

★ Θα έπιτύχετε λαμπρά άποτελέσματα, αν ενεργήσετε με φρόνησι. ★ Θα κάνετε μία νέα γνωριμία, που θα κινήσει άμέσως τη συμπάθεια σας. ★ Άθέτησι ύποσχέ-σεων θα σας πληγώσει.

★ Η υγεία θα σας προσένη έγνοιας. Για να τις άποφύγετε, προσέξτε ιδιαίτε-ρας τους πνεύμονες και τα έντερα. ★ Τα δόντια σας έπίσης άπαιτούν μεγάλες φροντίδες. ★ Τυχερό το 18.

★ Τα άστρα σας παρέχουν τα μέσα να σημειώσετε σημαντικές έπιτυχίες με λαί-ψυλλο. ★ Διαλέξτε τις μαύρες ιδέες και δείξτε διαλλακτικότητα. ★ Την Τετάρτη 16 σημαντική έπιτυχία.

ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου - 22 Δεκεμβρίου

★ Κίνδυνος να κάνετε με τις συμπερι-φορά σας δυσάρεστη έντύπωσι στο περι-βάλλον. ★ Διαλέξτε τις μαύρες ιδέες και δείξτε διαλλακτικότητα. ★ Την Τετάρτη 16 σημαντική έπιτυχία.

★ Η υγεία περνά τις ήμέρες αυτές μία κρίσιμη καμπή. Από τόν 'Οκτώβριο όμως δε παραδοσική μεγάλη θελήωσι και οι άνησυχίες θα άποδειχθούν άδικαιο-λόγητες. ★ Τυχερό το 3.

★ Μη ξεφύγετε, ούτε κατ' ελάχιστον, από τη γραμμή που χαράξατε. Οι ιδέες σας είναι καλές, άπαιτούν όμως έπιμνη και ύπομνη για να άποδώσουν. ★ Εδγά-ριστα νέα.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου - 20 'Ιανουαρίου

★ Η Πέμπτη 10 και ή Παρασκευή 11 θα είναι οι πιο κρίσιμες μέρες όλοκληρου του Σεπτεμβρίου. ★ Έκθέσατε με ειλι-κρίεια και ευθύτητα τις άπόψεις σας σε άγαπημένο πρόσωπο.

★ Η άδιαθεσία όφειλεται μάλλον σε κακή χώνευσι. Μασάτε καλύτερα τις τρο-φές σας και άποφύγετε τα φαγητά, που έξερτε ότι σας ελάττουν. ★ Χρώμα σας το γαλάζιο.

★ Έξαιρετικά ευνοϊκή περίοδος για την διεξαγωγή διαπραγματεύσεων. ★ Θα κά-νεται μία άποδοσική και πολύ ένδιαφέ-ρουσα συνάντησι. ★ Μετακινήσεις ώφέ-λιμες για τα οικονομικά σας.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 'Ιανουαρίου - 19 Φεβρουαρίου

★ Πάρετε τα μέτρα σας για ν' άποφύ-γετε τις κακοτοπιές, που θα παρουσια-στούν το Σάββατο 12. ★ Αν συμπερι-φερθήτε λογικά, η ύπολοιπη περίοδος θα είναι έξαιρετικά ευχάριστη.

★ Οι άνησυχίες και τα παράπονα, άσον άφορά την υγεία, είναι άδικαιολόγητα. Όλα λειτουργούν κανονικά και θα άνα-κουργήσουν ακόμα καλύτερα, αν αδήςθε-τε τις άρες ύπνου. ★ Τυχερό το 10.

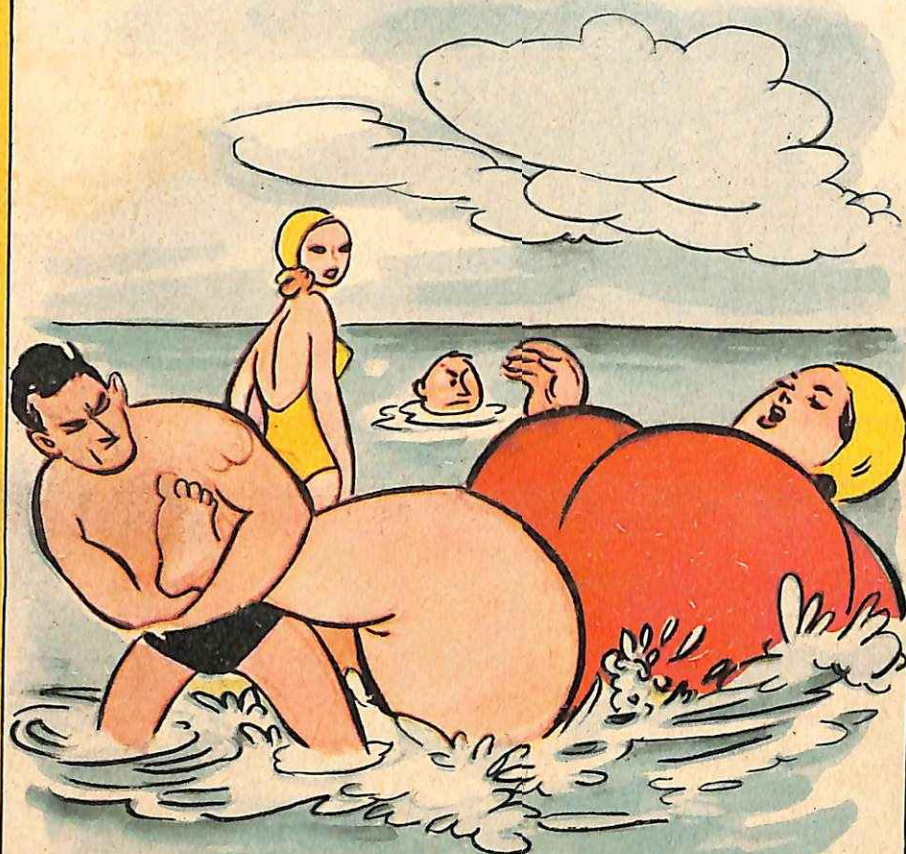

★ Καμμία σημαντική άλλαγή στον έ-παγγελματικό τομέα. Κι' αν όμως παρου-σιασθή τέτοια ευκαιρία, καλύτερα να την άποφύγετε. ★ Ένδιαφέρουσα πρότασις από πρόσφατη γνωριμία.

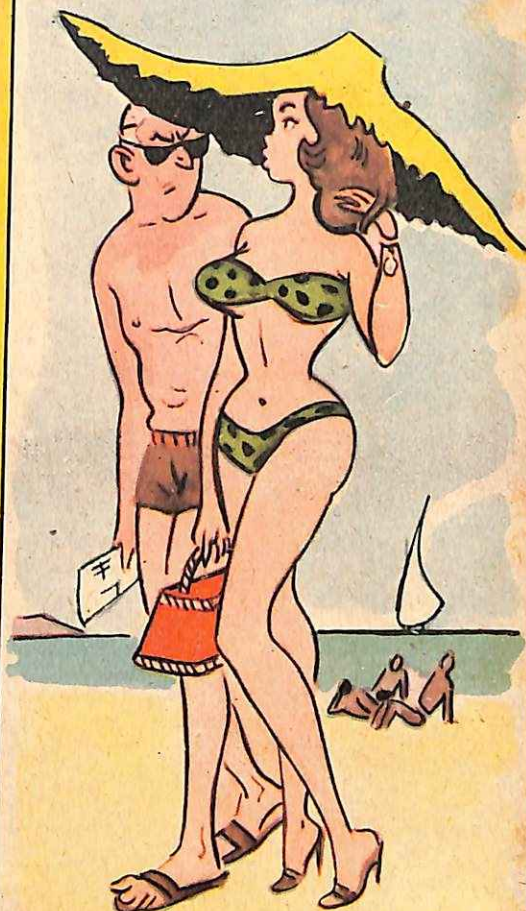
ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου - 21 Μαρτίου

★ Από της Τρίτης 15 άρχίζει μία έ-ξαιρετικά ευχάριστη περίοδος για τις άι-σθηματικές σας σχέσεις. ★ Πάψτε όμως να έλάτε παντού κατεργαρία και άπά-τη. ★ Μεγάλη χαρά.

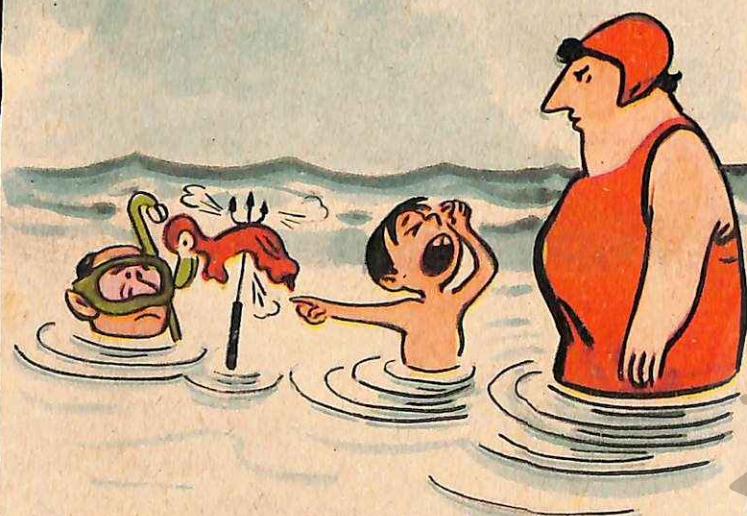
★ Οι διάφορες άνωμαλίες είναι μάλ-λον νευρικής φύσεως. Θα περάσουν με λίγη άνκπαυσι στον καθαρό άέρα μιας έ-ξοχης. ★ Η καρδιά σας δεν δικαιολογεί καμμία άνησυχία.

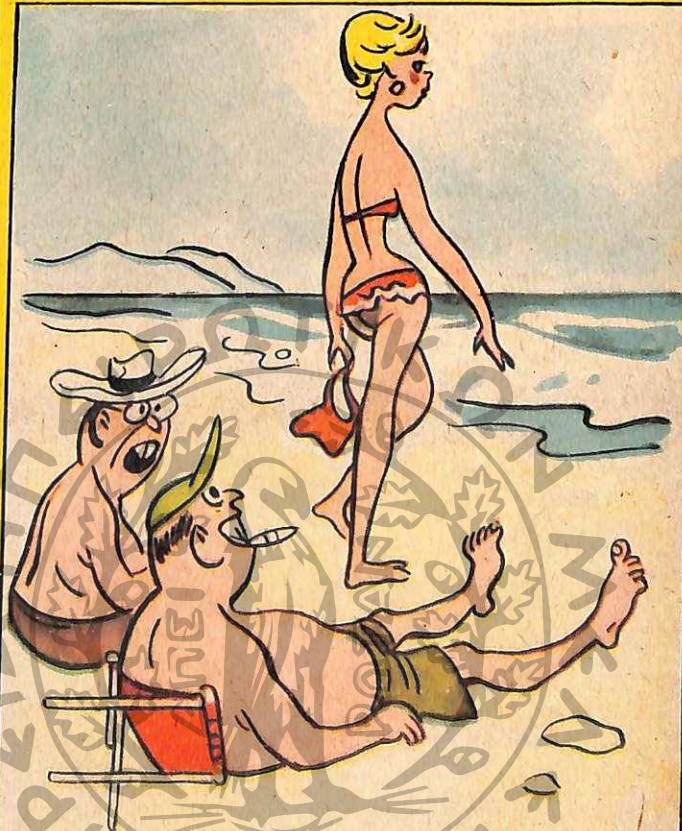
— Ἡ Χοντροή: Τὴν ξανθοῦλα, ὅταν φώναξε βοήθεια, τὴν ἔσωσες διαφορετικὰ!...

— Λοιπόν, γυναῖκα, φόρεσες ἐπὶ τέλους κι' ἓνα καπέλλο τῆς προκοπῆς!...

— Τὸ πέρασε, λέει, γιὰ ἀληθινὴ ἀγριόπαπια!...

— Νομίζω πὼς ζητάμε μὰ τέτοια δακτυλογράφο!